

Giới thiệu Chạy Theo Thuyền Giặc

Tiểu thuyết Chạy Theo Thuyền Giặc là một câu chuyện hấp dẫn xoay quanh hai nhân vật chính mà tính tình của họ hoàn toàn không hợp nhau.

Cô - Xinh đẹp, dịu dàng, dễ tin người. Một người tốt như thế mà lại chẳng bao giờ gặp lành, đã thế còn phải đụng mặt anh - Một gã nguy hiểm đầy những ý đồ đen tối. Cô đã dễ dàng rơi vào tay của hắn mà để hắn ăn sạch rồi chùi mép như chưa có gì xảy ra ...

Liệu cô có để yên cho hắn ?!!

Bạn đang đọc truyện *Chạy Theo Thuyền Giặc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Độc thân cũng là sai lầm

Trước cửa nhà ga vắng vẻ.

Nhân viên soát vé đứng trước cửa khoang nằm từ cặp mắt hòa ái đã bắt đầu lộ ra tia X quang, nhìn chúng tôi một nhà ba người” lưu luyến không rời” mà tròn mắt đi tròn mắt lại, sắc bén tựa được với dao găm, dĩ nhiên người ta trên mặt vẫn duy trì một nụ cười nghề nghiệp, ai, đầu năm nay kiếm miếng cơm ăn cũng không dễ dàng, mọi thứ đều chỉ có thể lấy chữ “nhịn” làm đầu mà thôi.

Nhưng mà cũng không thể hoàn toàn trách tôi, là mẹ tôi sống chết kéo vali hành lý của tôi không chịu buông tay đẩy chứ, chắc là nghĩ tôi lên xe cũng không biết cách?

“Vợ à, xe lửa sắp chạy rồi, để cho con bé lên xe thôi...” Trải qua một phen xem xét thời thế, ba tôi rốt cục cũng quyết định dùng khí giải cứu tôi, nhưng mà tôi đoán khả năng thành công không lớn. Quả nhiên, mẹ tôi cơ bản không thêm nói nửa câu, trực tiếp tron to hai mắt trừng trừng nhìn ba, ba ngay lập tức uất ức mà rút cổ, chồm hồm ngồi ở góc tường, ịu xiu một đồng. Trong lòng tôi bốn phía lăm lăm than, cha ơi, cha sau lại không có chí khí đàn ông đến thế!

Nhà tôi nếu như trong thời cổ đại mà nói, mẹ tôi chính là điển hình một đời nữ vương Vũ Tắc Thiên, ba tôi không hề đáng thương chính là Lí Trị. Còn tôi đây?Ngoại trừ vóc người thừa kế danh hiệu của “Thái Bình công chúa”, chứ thật ra mò mẫm cũng không tìm ra thêm cái tốt.

Mặt mẹ tôi cười tươi rộ như đóa hướng dương, hít nấc nói với tôi: “Bé con à, mẹ suy nghĩ cẩn thận rồi, hay là hôm nay con khoan đi đã, Tiểu Hoàng trưa mai tới nơi rồi, ít nhất tối mai con với nói cũng gặp nhau một lần, hai đứa liên lạc cũng không dễ dàng gì, còn phải dùng con vịt để nói chuyện phiếm dấy thôi.” “Đừng nghi ngờ gì cả, con vịt mẹ nói chính là hình chim cánh cụt QQ, xin tha thứ cho Lão Nhân Gia mẹ tôi không hiểu gì về văn hóa in tờ nét, hay sửa lại cho nó thành thành phần đơn giản.

Mà người trong miệng mẹ “Tiểu Hoàng” đó, thật ra là một người xem mắt, một thân phận rất mê người – Hoa kiều về nước, tốt nghiệp thạc sĩ, nhà có bất động sản. Chỉ có điều nếu nói đó là một con rùa biển nạm vàng thì cũng đã ngậm nước rồi, bởi vì anh ta chiều cao tối đa chỉ có chừng 161 cm, ngoài việc chất lượng sánh vai, thì “người trẻ tuổi” đều phải gọi anh ta bằng một khiêm xưng lễ phép, phải, trên thực tế người này cũng đã 35 cái xuân xanh rồi, theo như chú cá LOLI rất được hoan nghênh trên ti vi mà nói, anh ta thuộc loại một cây cải dầu bạc chú.

Nhớ ngày đó hai tôi và mẹ mưu đồ bí mật qua điện thoại chuyện này, khi đó còn tự cho là không chê vào đâu được, nhưng mà họ ngàn tính vạn tính có hơi sai một chút, tôi xuất sắc thế này RP chẳng lẽ không có cơ sở ngầm?Em họ tôi Trương Du dùng Reda ẩn hình đã sớm báo cáo cho tôi rõ một rõ hai rồi. Vốn là họ tính toán tiền trăm hậu tấu lừa gạt tôi đi xem một chút có hợp hay không thôi, chiều này ở thời cổ còn có một danh từ chuyên môn nghe rợn cả người gọi là ” Lệnh cha mẹ, lời mai mối. ”

Nhưng mà thử hỏi làm sao có thể hợp mắt cho được?Mặc dù đã tiến vào thế kỉ 21, thời đại tiến bộ, tuổi tác không là vấn đề, chiều cao cũng không là khoảng cách nữa, thế trọng không còn là áp lực, tiền bạc không phải là năng lực, mà tôi chân không cũng cao hơn Tiểu Hoàng kia 5cm rồi, tôi cũng không thể cắt chân mà đi xem mặt chứ?Đừng trách tôi là hội viên bí mật hội bắt bẻ, a, không nghĩ vì mình cũng phải vì đời sau của mình mà suy nghĩ, anh ta rõ ràng không phải là món ăn của tôi được!

Trăm hiểu làm đầu, người hiểu thuận tôi đây dĩ nhiên không dám trực tiếp cùng mẹ khiêu chiến, chỉ có thể lấy lòng lôi kéo tay mẹ lay qua lay lại: “Mẹ, không phải là con không muốn đổi ngày, nhưng là sáng ngày mốt có viện trường lên lớp, nếu như tối mai gặp thì chỉ có sáng sớm đi mới kịp. Mẹ tối qua con xem rồi, chuyến bay này chắc phải 800 tệ đấy, mẹ, mẹ nói nên làm sao mới tốt?” Cái này gọi là lấy lui mà tiến, tôi thức thời lấy quyền chủ động giao ra. Trải qua nhiều năm huấn luyện tôi đã luyện được công phu Lô Hỏa Thuần Thanh rồi, so với ai chứ trong mắt mẹ tôi, nhân dân tệ đáng yêu hơn hết thảy. Hơn nữa thời điểm nói câu này giọng điệu phải thực phối hợp, vừa uyển chuyển, về mặt phải đầy bất đắc dĩ, thêm chút giả vờ uất ức, tóm lại là biến mình thành một đứa con ngoan rất muốn nghe lời mẹ, như vậy lòng mẹ tôi mới thanh thản được.

Nhìn đi, mẹ tôi vừa nghe thấy “800” sắc mặt đã xấu đi rồi, tư tưởng đấu tranh nảy gây liền nhiệt tình đưa hành lý hết sức chu đáo cho tôi, tha thiết nói: “Bé con, việc học của con vẫn là quan trọng hơn, những chuyện khác sau này nói, các con nếu có duyên chạy cũng không thoát được!”

Ấu là vậy. Nói gì cũng đúng! Tôi và ba điên cuồng gặt đầu tán thành, mẹ tôi lúc này mới hài lòng vung tay lên, cho đi. Ba tôi lặng lẽ gờ tay hình chữ V với tôi, tôi đắc ý hất cằm, trái tim nhỏ bé hưng phấn nhảy vào giường nằm bùng xe.

Vừa nằm vật xuống cái giường cứng ngắt, cảm giác tất cả các tế bào toàn thân đều hoan hô, thật tốt quá, tôi lại được tự do rồi.

Muốn tôi cùng cái con rùa biển chưa tiến hóa đó xem mắt sao? Không có cửa đâu! Ngay cả cửa sổ cũng không thể có!

Thật ra mẹ tôi mưu cầu danh lợi an bài cho tôi xem mắt như thế cũng bắt đầu vào một đêm trời đen gió giật, một tiết mục trên ti vi thảo luận về đề tài hot – xem mắt. Phía trên đưa ra các lời lẽ sai trái, phía dưới lại mang cô gái tên là Vi Thương Phẩm làm ví dụ, cô gái này trước khi 25 tuổi đã là cô gái tiêu thụ vàng, người theo đuổi vô số kẻ, qua hai năm tuổi bắt đầu xuống dốc, người theo đuổi giảm nhanh, đến 30 tuổi về sau chỉ có thể giảm giá khuyến mãi, người theo đuổi gần như số lẻ.

Tôi rõ ràng là một cô bé ở tuổi thanh xuân mon mon 20, được một số người nhiệt tình tuyên truyền là tuổi mù * tuổi mù chưa lấy chồng sẽ thần tốc tiến thân tới 25 tuổi gặp phải cửa ải khó khăn, nguy cơ đại ế, mẹ tôi nhất thời đảo lộn. Bà bình sinh rất giữ mặt mũi, vốn tôi lấy học tập làm đầu, là nữ sinh ngoan ngoãn không có tư tình, cũng là hình tượng kiều ngạo của bà nhưng mà bây giờ lại vô cùng có khả năng biến thành nấm mốc không ai thèm lấy, bà làm sao chịu được?

Vì vậy bà bắt đầu huy động lực lượng quần chúng rộng khắp trong dân gian vì tôi mà kén phò mã, không cần phân biệt tuổi tác, chẳng thiết màu da, không xét nét trình độ học vấn, tư liệu nam nhân tốt xấu lẫn lộn đưa tới vô cùng dồn dập, tôi hoảng sợ vạn phần, phải tiến lên chiến đấu du kích, trước mặt cha mẹ thì né tránh không ngừng, nhưng mà văn hóa Trung Hoa Bắc Đại Tinh Thâm, một từ cao thâm gọi là ”Chạy trời không khỏi nắng”, mẹ cho rằng tôi đã tới thời điểm thích hợp, một đêm trời đầy mây đen che khuất cả trăng, trước hoa dưới trăng, tôi bắt đầu cuộc đời thân cận.

Người đầu tiên là một nhân viên nhỏ, hình dáng cũng tầm tầm, vóc người thường thường, nói năng giữa giữa, nếu như nói chuyện liên miên không dứt cũng gọi là một lí năng thì anh ta xem như cũng có môn sở trường. Tôi tuyệt đối không lãng phí lương thực, nhiệt tình tính toán xong đồng hai sản rồi tìm cơ hội thoát, nhưng khi nhìn cả bàn ăn thông thả được đưa phun sương từ môi người đối diện, dục vọng nhỏ nhoi đó của tôi cũng biến mất, ai bảo gần đây dễ lấy cảm cúm làm gì?

Ánh mắt tôi rạng rỡ mà ưu thương nhìn quanh như lạc vào tiên cảnh, trái tim bay thẳng tới trận đấu tường cổ trang TVB náo nhiệt, nói thật, so với thân phận, tôi tình nguyện ôm gian phi a.

“Đại Đại, Đại Đại à...” Mang theo chút khàn khàn thâm tình như biển gọi chiêu hồn.

Qua một hồi lâu tôi mới ý thức là anh trai xem mắt kia đang gọi mình, lập tức đánh cho hán một chữ X, nếu là 10 điểm, hiện tại chỉ còn lại số 0. Tôi với anh ta thân quen lắm sao? Dám gọi cả nick name của tôi, tôi đúng là không thích nhũ danh này, Đại Đại, ngơ ngác, ngơ ngác, khó coi quá đi!

Nhưng mà trên mặt vẫn duy trì một nụ cười thực nữ, khẽ đáp: “Vâng?” Tiếp theo tôi hết sức ưu nhã mà nhấp một ngụm nước cam, nén tức giận, tôi là thực nữ, ngàn vạn lần phải tinh táo.

Anh ta cực kì thâm tình nhìn tôi: “Em nhanh sinh con trai cho anh đi!”

What? Khụ khụ khụ, tôi lập tức sặc đến nước mắt cũng chảy ra ngoài, cái gì ưu nhã cái gì thực nữ cũng không thêm đề ý.

Thần linh ơi! Đứa bé này đầu óc cấu tạo bằng cái gì vậy, hình như chưa cho gì vào chỉ là cái bát úp lên thôi phải không, bây giờ còn nói đến vấn đề tạo người cao thâm rồi đây? Chỉ bằng bộ dạng này của anh ta? Tha cho tôi đi! Thêm một chữ X thật to nữa, -10 điểm

Ai ngờ người này lòng tự tin có thể thiếu đốt cả vũ trụ, ngu ngốc nhất quyết không tha tiếp tục độc hại lỗi tai đáng thương của tôi: “Đại Đại, em không cần quá cảm động, chỉ cần chúng ta có con, sau này anh sẽ đưa toàn bộ tài sản cho em!”

KAO! Người nào với anh là “chúng ta” hả?! Mặt kiểu gì thế? Ai cảm động hả? Tôi đây chính là kích động + lệ rơi đầy mặt!! Tài sản của anh bao nhiêu? Có bằng Bill Gates không? Tôi lập tức im lặng hỏi ông trời, kết luận người này là từ sao hỏa tới, không cùng tiếng nói chúng tôi với người, cuối cùng không thể không xuất ra chiêu sát thủ trốn thoát lách người.

Lần đầu xem mắt đầy bị kịch mà chấm dứt.

Tôi về nhà đem câu chuyện về cực phẩm nam nhân sao Hỏa này thêm dầu thêm mỡ kể cho ba mẹ nghe, cộng thêm bộ dạng uất ức bị dả kích, hai người mặt càng ngày càng lạnh, lăm lăm một hồi nào là người do di mảy giới thiệu mà thế đấy. Nhưng mà thời gian tốt đẹp cứ thế mà trôi đi, tôi an tĩnh được mấy ngày, mẹ lại đắc ý khoe khoang, người sao Hỏa kia lại nhiệt tình nói với gì là rất thích cô gái đoan trang xấu hổ kia, tương lai sẽ là một người mẹ hiền vợ đảm, không ngờ đã đẩy lên mẹ tôi một ngọn lửa bùng bùng, cảm thấy người ta chẳng qua là già trước tuổi, tâm địa cũng không xấu, tôi trước hết cứ là bạn bè để hiểu thêm về nhau đã...

Tôi sụp mắt nghe giáo huấn, tai trái vào tai phải ra, vô tâm chuyên chở. Sau này người sao Hỏa kia lại tiếp tục một thời gian cống hiến vì sự nghiệp điện tín nước nhà, tôi cũng không buồn đáp trả, đứa trẻ này cũng biết khó mà lui.

Sự nghiệp thân cận vĩ đại tiếp tục khí thế hùng hục như cũ mà tiến hành, tôi lại đáng thương sống từng ngày nước sôi lửa bỏng.

Những người xem mắt như cỏ trên đồng, bị ba cô sáu bà thổi một cái đã manh nha khắp nơi, tốc độ cực kì mau lẹ

Đối tượng hẹn hò lần thứ hai là một nghiên cứu sinh, nhưng tôi là cảm giác anh ta giống như còn chưa tốt nghiệp vườn trẻ, tôi còn không nhớ người này hít hà cái gì, chỉ biết cả một buổi tối xanh miết cứ tụng mấy từ “mẹ anh nói”, trên in tờ nết có một diễn đàn tình cảm nổi tiếng cũng thường viết về mấy loại như thế. Tôi không khách khí mà đem người này FIRE, dù sao bản thân đối với việc làm bà vú cũng không có hứng thú.

Người xem mặt thứ ba ngược lại thành thực đến mức đáng thương, nhìn anh ta so với mặt trắng ngoài kia cũng hiểu được một hai phần. Đây là một cuộc xem mặt chính thức, vậy mà sao tôi lại cứ có cảm giác như đang tham gia phỏng vấn, tôi hỏi, nam nhân kia mới bằng lòng mở miệng trả lời, cho tới khi tẻ ngắt không chịu nổi, tôi vô số lần tự hỏi tự trả lời cộng thêm tự bào chữa mới khó khăn kết thúc. Chúng tôi ngồi thêm một chút, uống trà, xem phim gì đó, tôi vẫn thủy chung cho là người này hoàn toàn thích hợp làm mấy việc giữ bí mật hay là công ty sản xuất tủ lạnh gì đó, ai ngờ anh ta sau đó lại nói chuyện với mẹ tôi vô cùng hoạt bát. Hóa ra, anh ta tự chơi trò tự bế, giả bộ thâm trầm, còn giám can đảm nói không thích tôi? Không tới lượt đâu.

.....

Tóm lại, cho đến bây giờ khi nghĩ lại mấy việc hoang đường nay trên mặt vẫn còn chứa chan nước mắt, chỉ có thể cắn răng ngậm máu nuốt trôi, khổ mà không nói được!

Ai, không nghĩ tới đầu năm nay độc thân quý tộc cũng là sai lầm, lần đầu tiên tôi là thấy tự trường tốt đẹp làm sao, tôi căn bản không cần nóng vội, rất tốt rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Chạy Theo Thuyền Giấc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Lần nữa chịu kích thích

Xe lửa từ từ chạy về hướng ngược lại, khách trên xe đã bắt đầu trò chuyện vui vẻ, mẹ Vũ Tắc Thiên đối xử với tôi cũng không tệ lắm, mua cho tôi vé giường dưới, không cần phải xiếc múa mạo hiểm leo cầu thang.

Chỗ tôi nằm đối diện với một Tiểu Chính Thái, nếu như xét theo tiêu chuẩn của mấy cô nhóc bây giờ thì cậu ta cũng là một hot boy. Vừa mới lên xe đã mở PSP ra K mãnh liệt, ánh mắt kích động không kém nhìn gái đẹp. Phía trên cậu là một chị hai, khoe mắt nếp nhăn sâu hoắm kẹp chết được cả ruồi, thế mà cực kì chưng diện cầm gương nhỏ nhiệt tình tạo dáng. Giường giữa phía bên tôi hình như là một ông chú đam mê âm nhạc cổ truyền, trong miệng cứ rầm rì bài “Trư Bát Giới cồng vớ”, biểu đạt hết mức, chẳng qua là hơi giống tạp âm chờ cái tiến mà thôi. Tầng trên cùng là hai người, theo kinh nghiệm của tôi, họ bình thường lên xe là ngủ, dù sao không gian hoạt động không mấy, cho nên chả thiết nữa.

Quan sát hoàn cảnh cảm thấy về sau cũng tương đối an toàn, tôi nghiêng nhiên nhét ống nghe vào tai, âm nhạc du dương mà tiến vào mộng đẹp. Chờ tới khi tôi tỉnh thì trong buồng tàu không khí tràn ngập mùi vị mì ăn liền các loại. Mọi người còn giống như đang tranh nhau ai ăn ngon hơn, âm thanh liên tiếp vang lên như hòa âm phối khí. Tôi từ trước tới giờ luôn vui vẻ với chúng dân, cho nên cũng cầm một hộp lớn “Thêm thùng nữa” đổ nước nóng vào rồi đẩy nắp, an tĩnh ngồi ở ghế dựa giữa lối đi chờ ăn.

Trước mặt tôi là một đôi tình nhân, chén nhỏ đẩy qua anh một miếng em một miếng, làm như bột ngọt là sơn hào hải vị, mùi vị sinh sôi, chi là, vợ chồng son chán ngấy này tôi gặp qua không ít, phòng ngủ chúng tôi cũng có một đôi, Tiểu Vũ và bạn trai cô ta cũng trước mặt chúng tôi mà biểu diễn bao nhiêu tiết mục ân ái ái ái chả xem ai ra gì, tôi đã sớm có thói quen đánh sâu vào thị giác.

Yêu sao? Hình như cũng nhiều thật nhiều người ao ước chuyện này. Nhưng mà bản cô nương tôi đây không vội, đàn ông tốt luôn ở lại cuối cùng đúng không? Được rồi, ta là AQ đây.

Nửa đêm, lúc đi nhà vệ sinh, chết sớm không chết lại đụng trúng đôi tình nhân đang hôn nhau nhiệt tình trong khu hút thuốc, hơn nữa tư thế cũng càng lúc càng nghiêm trọng như phim hành động, mười phần là giống như tiểu thuyết miêu tả diễn hình heo nam heo nữ chưa thỏa mãn dục vọng đây. Chỉ số tính phức của bọn này tăng vọt, chỉ số lúng túng của tôi cũng không hề yếu thế, cuối cùng dưới sự giáo dục lương tâm không hợp lẽ chớ nhìn, tôi mặt đỏ tới mang tai quay người bỏ nhào về mộng đẹp của tôi thôi.

Nhưng mà đáng chết là trong đầu cứ không ngừng nhấp nháy cái hình ảnh ” không hợp lẽ chớ nhìn đó”, trần trọc mãi, tôi mở điện thoại lần nữa, viết mấy câu đùa cợt rồi gửi tin nhắn cho Hồ Diệp Phi cùng phòng, rất đơn giản, nó và tôi đều là hoa chưa chủ, quan hệ hết sức là thân thiết.

- Chị em tốt! Hai ta độc thân vạn tuế! Tao yêu mày (づ 3 づ) .

Từ khi vào đại học, tôi và Hồ Diệp Phi tới giờ học bị điểm danh thì không ai địch nổi, muốn trốn tiết như vậy thật không đơn giản. Thế giới thật vĩ đại, nhưng mà nguyên nhân rất nhỏ bé, bởi vì tên tuổi hai ta cạnh nhau rất dễ bị thầy cô nhớ, bạn học để ý, phong cho danh hiệu ” song sinh.” Sau này Tiểu Vũ và Tạ Phương Phi rồi rít tìm được mùa xuân, phòng 520 chúng tôi chỉ còn sót lại tôi và Hồ Diệp Phi hai người sống nương tựa lẫn nhau, vừa nghĩ tới người đồng minh chiến lược không xa không rời của mình, tôi mới an tâm đi tìm chu công đánh cờ một ván.

Buổi sáng bị tiếng chuông kinh điển của Sony Ericsson đánh thức, ban đầu tôi sống chết cầu xin mẹ mua cho được cái điện thoại này, cũng là bởi vì giống với kiểu dáng một nữ chính trong phim TVB mà tôi nhiệt tình hâm mộ. Tôi mơ mơ màng màng nhìn, là Diệp Phi, chắc là lâu không trao đổi tin tức, người

này sẽ không phải tới nay trở về gặp tôi đâu nhỉ?Thôi, nề tình nó học hành nghiên cứu cực khổ, bổn cung tha thứ cho nó một lần, nhưng mà mở tin nhắn ra, nháy mắt, tôi chết đứng.

Nếu như hiện tại có người nào đó cho tôi một sợi mì ăn liền treo ngược, tôi sẽ cảm kích hẳn cả đời đấy!

- À, Đại Đại, tao đã có bạn trai.

Mấy chữ này tách ra nhìn cũng rất bình thường, nhưng mà hợp chung một chỗ thì phút chốc thành bom đạn, nhất thời đánh cho thế giới của tôi đất rung núi chuyển!

Cái này là ý thế nào đây? Ý là người có danh “nam nhân bà”, là judo ngũ đẳng, là người nói trước khi tốt nghiệp sẽ không nói chuyện yêu đương Hồ Diệp Phi cũng có đàn ông! Ý là “bốn mỹ nữ” kí túc xá chúng tôi chỉ còn mình tôi là cô độc! Ý là liên minh chiến lược của tôi tan rã! Tôi bị ném bỏ rồi!

Tôi “vọt” đứng dậy dùng mắt cá chết trôi nhìn chằm chằm hung ác vào điện thoại di động, không có phản hồi tin nhắn, bởi vì trong lòng một ngọn đuốc đang thiếu rui, là kẻ trộm kẻ trộm a!

Bỗng dưng, bóng người đối diện với tôi lúc lắc một cái, Tiểu Chính Thái nhô lên nửa người, nhìn thấy tôi trong nháy mắt hoảng sợ mà ngã xuống, dùng chân che kín mặt, ánh mắt hoảng sợ kia giống y như Trương Du nhìn thấy bộ dạng trắng bệch của Trình Từ. Sau đó, lúc tôi đi rửa tay, đánh răng rửa mặt cũng bị chính mình dọa cho hết hồn, tóc loạn tưa

Nestlé, khỏe mắt nhìn như lợn rấn, hai mắt có lửa vẽ mặt hung tợn, cằm còn có hai hạt như ần như hiện của bệnh đậu mùa, vạt áo nhẵn như dưa muối.

Tôi hoảng sợ rồi, lập tức bằng tốc độ nhanh nhất dọn dẹp bộ dạng khó coi này hoàn toàn, trở lại nguyên trạng vẻ xinh đẹp xanh tươi như cũ, hiệu quả rõ rệt nhất chính là Tiểu Chính Thái kia nhìn tôi sắc mặt đã hòa hoãn hơn nhiều, A Mi Phò Phò, hy vọng hẳn có thể quên sáng sớm nay mới gặp bóng ma son trạ Trình Từ.

Tâm tình bức bối của tôi cùng dần dần hạ hỏa, stop! Không phải là không có đàn ông sao, có gì to tát đâu?Nhưng ngay cả lúc tâm lý của tôi bình ổn sắp thành công, tin nhắn của Hồ Diệp Phi lại bay tới.

- Đừng tức giận tao nha... tao dẫn hán tới đón mày làm khuôn vác, thế nào?Đều không tý muối?

Tôi suýt nữa đã ném điện thoại đi, nhưng mà sợ tạo ra sự cố, nhin!

Quả là -rất-đủ- tý muối! NND, con bé này không kích thích tôi thì sẽ chết sao?!

Ngẫu nhiên lúc này vị chủ hai phía trên trái qua một đêm lắng đọng âm nhạc dân ca, biến yêu thích chuyển thành âm nhạc thị trường, tôi nghiêng đầu chăm chú lắng nghe, đúng là rất hợp với tình hình bấy giờ “tình ca độc thân”!Hơn nữa chủ này hình như quên lời rồi, lặp lại lặp tới một câu “Tìm một người yêu thích nhất tiễn biệt cuộc đời độc thân”, thẳng vào trái tim yếu ớt của tôi mà đâm cuồng loạn, thật là hung ác!

Lặp đi lặp lại nhiều lần như vậy, bị kích thích, tôi im lặng triệt để rồi, tất cả mọi thứ đều tỏ rõ, bản cô nương cũng nên tìm một người đàn ông rồi...

Hồi sau, mặc dù tôi lấy lòng lạc quan vô địch để bao dung cho sự thực Hồ Diệp Phi có người yêu ném bỏ tôi, nhưng khi tôi thấy được nó mang theo người hầu nhỏ thì lại cảm thấy bị thương sâu sắc, con bé này chẳng lẽ không để cho tôi chuẩn bị một hai ngày tư tưởng cho cảm xúc giảm xóc chút sao? Không nên hiện tại lại tới kích thích tâm hồn tôi tổn thương như thế?

Tôi nhìn chằm chằm bọn nó mười ngón tay đan vào nhau, trong mắt viết đầy ” được yêu”.

Diệp Phi ngại ngần đánh người hầu nhỏ một cái, nhỏ giọng gắt: “Anh còn không chịu bỏ tay ra, thật mất mặt!” Tin tôi đi, cái bộ dạng của nó ba năm nay tôi chưa có thấy qua, đánh yêu vào vai người ta thường gặp, chẳng lẽ đây là ma lực của ái tình trong truyền thuyết sao, tan rã Judo ngũ đẳng thành nhu tình ngũ đẳng sao?

Hai người cọ cọ xát xát một hồi, nó mới đỏ mặt mà nói với tôi: “Ngại quá.... Tiểu Đại, anh ấy mượn xe cậu tôi, vừa để lại tiết kiệm tiền. ” Bị tôi trừng mắt nó lập tức đổi lời, xem ra tôi đây cũng sử dụng được công phu của mẹ nó chín thành công lực.

Nhưng mà lời nó nói tôi cũng rất ngẫm nghĩ, tôi ngoại trừ sĩ diện ra còn là nô bộc của đồng tiền, từ trạm xe lửa tới trường học cũng mười mấy đồng tiền, đã có xe miễn phí tôi cũng không cần khách khí, lập tức tươi cười hớn hở: “Vậy mày còn không mau giới thiệu chúng ta?”

“Người hầu nhỏ Hồ Diệp Phi” vừa mới ra lò xấu hổ cười một tiếng: “Xin chào, anh tên là Phó Thanh Nham. ” Nhìn qua, mặt to mồm rậm môi dày, là một đứa trẻ thật thà đấy.

“Xin chào, em là Lâm Đại Đại. ” Tôi có ý thu lỏng mồm lại, che giấu nội tâm đang ghen tị rành rành.

Tôi hỏi tiếp Hồ Diệp Phi, ông vua này làm sao mà bắt tù binh trái tim nó thế?

Nó đỏ mặt thẹn thùng: “Tao gặp ThanhNham ở phòng tự học, tao hỏi bài anh vài lần, sau này lúc nghỉ hè anh mỗi ngày đều mua đồ ăn sáng giành chỗ cho tao, còn giúp tao giải đề.... ”

Tôi đỏ mồm hỏi, thì ra JQ sinh ra đơn giản như vậy.

Không trách được nhiều người trẻ già măng mọc mà dừng cảm đi tự học như vậy, không phải vì hiếu học, mà bởi vì nơi đó thịnh hành hoa đào nha.

Không trách được tôi không có bạn trai, không phải bởi vì tôi không hấp dẫn, mà bởi vì số lần tôi đến phòng tự học đếm trên đầu ngón tay.

Đây chính là ý trời a, ý trời a!

Bạn đang đọc truyện *Chạy Theo Thuyền Giác* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Cuộc sống là một khay trà

Thời gian thấm thoát, ngày tháng trôi đi.

Chỉ chớp mắt một cái, tôi từ một sinh viên năm nhất kích động bước vào cuộc sống hoàn toàn mới mẻ đã vinh quang lên chức đàn chị năm tư lọc lõi hiểu đời, cơ bản không cần đi học, vì thế lại càng yên tâm làm một kẻ không tìm không phải tiêu điều tự tại không mục tiêu không lý tưởng, thật ra tôi vẫn tin tưởng vững chắc cuộc sống tươi đẹp trong một lúc hồ đồ nào đó sẽ đến với mình, tuy rằng rất nhiều người nói đây chỉ là ngụy biện.

Chỉ có điều bây giờ cùng là mấy kẻ lười như nhau, nhưng điều kiện lại chẳng hề giống nhau, ai kêu tôi là kẻ độc thân duy nhất trong phòng ký túc làm gì chứ?

Muốn tìm người mua giúp hộp cơm, rất khó; muốn tìm người cùng đi dạo phố, càng khó; muốn tìm người ở nhà nằm bẹp giường cùng tôi, là đã khó lại càng thêm khó.

Tôi bị phần muốn chết ngồi gặm cái bánh mì tôi qua mình vất vả đi sớm về khuya mua về, gặm một miếng, lại gặm một miếng, bao nhiêu oán bao nhiêu hận trong lòng đều không có chỗ phát tác. Hồ Diệp Phi đáng chết, rõ ràng đồng ý gói đồ ăn ngon mang về cho tôi cải thiện ăn uống, kết quả bất thành linh gọi tới một cuộc điện thoại, nói tôi nó phải đi xem phim với Phó Thanh Nham, bảo tôi tự thân giải quyết vấn đề no ấm, đúng là kẻ trọng sắc khinh bạn điển hình! Trước đó cô nàng Tạ Phương Phi kia cũng thề son sắt nói sẽ cùng tôi đi dạo phố, sau đó thì sao, còn không phải vô thanh vô tức cho tôi leo cây?!

Vũ trụ nhỏ của tôi bộc phát! Cả cái đám người này chính là ức hiếp tôi không có đàn ông bên cạnh chứ gì? Điều biến thành con người mẫu mực tôi chế giễu tôi!

Tôi một hơi đổi dòng ký tên trên QQ thành — Đừng có vác chuyện yêu đương đến trước mặt ta, bà đây mới không hiềm lạ!

Không gian tâm tình trong QQ cũng đổi thành — Không yêu đương, liền thành thần!

Biểu tượng chim cánh cụt nhỏ ở góc phải màn hình lập tức nhấp nháy liên hồi, cả một đồng người nhảy vào hỏi tôi đã có chuyện gì xảy ra.

Tốc độ buôn chuyện của Internet luôn làm người ta phải cảm phục, tôi vẫn cảm thấy diễn đàn QQ sơ sơ có thể tồn tại hơn nữa lại phát triển phồn vinh như ngày nay, một nhân tố rất lớn là nó cung cấp sân bãi miễn phí cho mọi người buôn chuyện, khiến một đám người nhàm chán cả ngày lặn dưới nước bám phao ngoi lên lượn quanh.

Lúc này, diễn đàn đại học bắt đầu sôi trào.

Ta là lớp trưởng: = =!! Số báo đặc biệt!! Các nhân sĩ có kinh nghiệm thất tình của diễn đàn, người này dường như đã nản lòng thoái chí trái tim nguội lạnh, ta đề nghị thành lập đội ngũ cứu trợ tiến hành khuyên giải, để tránh xảy ra thương vong!

Anh trai mười tám tuổi: Em gái, em gái, ngàn vạn lần đừng quá đau khổ a, anh cho em mượn bờ vai dựa vào!

Com rang trứng: Nếu không đi tới miếu nguyệt lão cầu khẩn đi, cúi lạy thần nhiều tự nhiên thần sẽ phù hộ . . .

Càng đêm càng xinh đẹp: Nhục Nhục xin hỏi, rốt cuộc là ai thất tình a?

Hiệp khách thiên thần nhỏ bé: Đồng bào! Đồng bào! Diễn viên chính đâu rồi? Kêu gọi nói ra chân tướng!

Tây Môn khoác lác: Có gì mà ồn ào! Thất tình là cộng đồng gì? Có xạ đường nhiên có hương!

.

Tôi chẳng qua chỉ tranh thủ vào WC một cái thôi, quay lại đã thấy nick mình bị quét qua ào ạt, tin nhắn lại truyền bá tốc độ còn nhanh hơn cả ôn dịch,

chẳng qua chỉ là bị phần sửa lại cái chữ ký, cũng có thể gây nên hiệu ứng burom burom này, quá là khoa trương đi? Tôi cẩn thận xem lại một chút, nội dung nói chuyện khiêm thật sự là làm cho người ta vừa kinh sợ lại vừa thấy kích thích, làm cho trái tim bé nhỏ của tôi nhảy tung tung nhảy tung, hay là cách thức giáo dục nhồi vẹt hiện hành đã hủy hoại sức tưởng tượng của cả một thế hệ chúng ta? Cái lối tư duy đang phát tán này cũng quá là thái quá đi ...

Mà làm cho tôi dờ khóc dờ cười chính là, thông cáo diễn đàn thế nhưng đã được sửa thành:

Treo thưởng một bữa cơm! Chân tướng em gái thất tình! — Anh trai mười tám tuổi

Cũng may tôi đây không vút thêm vài câu trình bày biện bạch nào trên cái diễn đàn này, bằng không còn đau đầu đến chết, tôi vẫn là lựa chọn yên lặng già chết, ăn thần, cự tuyệt không phản ứng gì với ngôn luận, dù sao mấy cái tin nhảm này sẽ hết hot ngay thôi.

Tôi lặng lẽ đăng nhập nông trường, một đường điên cuồng quét qua vô số trái cây rau dưa, tuy rằng không thể ăn thật, nhưng mà vẫn thỏa mãn được cái túi tiền hư cấu của tôi, tôi mỹ mãn logout. Tiếp đó tôi lướt qua hai cái diễn đàn mà mình thường trú, một cái diễn đàn tổng hợp tôi dùng để tiêu khiển, vô số cao thủ, từ lịch sử văn học đến đạo lý làm người, từ tin đồn nhảm riêng tư của các minh tinh đến chỉ trích mẹ chồng nàng dâu tiểu tam, nếu muốn giết thời gian muốn tìm tin tức gì đó, cứ vào đây toàn bộ yêu cầu của bạn sẽ được thỏa mãn. Tôi không yên lòng ngồi xem mấy topic hot, đều là mấy chuyện phong hoa tuyết nguyệt bình mới rượu cũ khóc gió than mưa, thật là không thú vị.

Tôi tiện đà liên tục chiến đấu ở các chiến trường diễn đàn cá nhân khác, diễn đàn này cung cấp tin tức đúng là phong phú đến chảy mớ. Nhưng mà lại khá ít thành viên đăng ký, bởi vì cách đăng nhập hơi bị BT, có một điều khoản nghiêm chỉnh tư liệu cần người đăng ký dùng một câu khái quát mục tiêu của cuộc đời mình, phàm là thanh niên có chí đều cho phép đăng ký, về phần lấy cái gì để đánh giá ‘thanh niên có chí’, tiêu chuẩn do bốn đại trường lão thành lập diễn đàn định đoạt. Tôi là trong lúc tra tư liệu viết luận văn vô ý lạc vào diễn đàn này, trong đó có mấy tư liệu tôi tha thiết điên cuồng muốn có, đáng tiếc không phải thành viên không được xem những nội dung đó. Tôi liền vui vẻ tí tởn chạy đi đăng ký, tùy tiện điền cư nhiên lại được thông qua, bây giờ đã qua hai năm, cuối cùng cũng trả trọn được vào cái danh đường siêu cấp của chủ diễn đàn, không dễ dàng a! Tôi nay không có nhiều người online lắm, mấy vị trường lão hàng năm đều không lộ mặt, biểu tượng vĩnh viễn như tro cốt lụi tàn, thỉnh thoảng mới lộ mặt một hai lần. Tôi chạy đến khu vực xuất bản, khu xuất bản cũng chỉ có “Anh chính là truyền thuyết” đang onl. mấy ngày trước tôi có ở khu thảo luận cãi nhau gay gắt tới mặt đỏ tai hồng với anh ta, bây giờ cũng không tiện hiện thân, chẳng có gì thú vị.

Sau đó lên JJ, bi thống chính là ở đây cũng vườn không nhà trống không một bóng người, ngàn vạn lần đừng nói với tôi tất cả tác giả cũng chạy đi yêu đương hết rồi nhé, tôi thật sự là lệ chảy thành dòng. Quên đi, tôi lại một lần nữa đăng nhập QQ, chạy thẳng đến khu vực chiến tranh, bản tôn quyết chí đóng góp một viên gạch cho sự nghiệp giải trí internet vĩ đại. Ai ngờ mấy bay chiến đấu của tôi vừa hiện thân, ngay lập tức dọa cơ sở số những kẻ chân trần bỏ chạy, tư vị Độc Cô Cầu Bại này thật chẳng thú vị chút nào, tôi bắt đầu suy tính tới chuyện đăng ký một nick mới, quay về làm một con chim non.

Nhảm chán, nhảm chán chết đi được, nếu ngay cả internet cũng làm cho người ta cảm thấy chẳng có gì hay ho, cuộc đời tôi còn biết trông cậy vào cái gì đây chứ? Chẳng lẽ tôi thật sự nên đi kiếm ông người yêu để giải quyết cái sự tịch mịch của mình? Nghĩ nhiều vô ích, tôi quyết định tắt máy tính đi ngủ dưỡng nhan, hơn nữa trước khi ngủ còn không quên nhắc nhở mình mai phải đi tìm anh trai mười tám tuổi linh thường, đừng có nói tôi tính toán nhỏ nhặt, nước phù sa sao có thể để chảy ra ruộng ngoài được chứ?

Qua hai ngày, lương tâm của cô nàng Hồ Diệp Phi có nét mặt tỏa sáng rạng rỡ dưới ánh sáng tình yêu rồi cuộc cũng trời dậy, không muốn thấy tôi thối rữa mốc meo trong góc phòng ngủ, không khỏi phân trần lôi kéo tôi cùng nó đi tự học.

Tôi bất mãn, phản kháng như một đầu sĩ nhỏ: “Tao không thi cử cũng chẳng đi thi tuyển nhân viên công vụ, theo mày đi tự học làm cái gì?”

Hồ Diệp Phi hừ lạnh một tiếng: “Cũng đừng quên, tiếng anh cấp sáu của mày còn chưa qua đâu!”

Nha đầu kia lại kích thích tôi, hai lần thi cấp sáu đều được 425 điểm là chuyện khiến tôi ăn năn nhất trong cuộc đời. Đột nhiên cảm thấy giữa tôi và các chị em tồn tại sự chênh lệch thật là lớn, cuộc sống quả nhiên là một khay trà, nơi nơi tràn ngập bi kịch, đến bây giờ cuộc đời tôi vẫn không thấy hài kịch xuất hiện. [1] Người ta tình yêu có, đàn ông có, mục tiêu cũng có, nhưng mà tôi thì sao? Vẫn còn quanh quẩn bên rìa, ngay cả cấp sáu cũng muốn đổi ngịch với tôi! Nhớ tới năm tôi thi vào đại học tiếng anh còn đứng thứ mười trong ban đó! Ai, hảo hán không đề cập tới sự dưng cảm năm xưa a.

Nhưng mà ý nghĩ vừa chuyển, tưởng tượng biết đâu tôi vừa xuất hiện ở phòng tự học sẽ có thể hấp dẫn được một đám ong bướm thì sao? Vì thế căn cứ vào tâm tính mặt ngoài là đi phá cấp sáu kỳ thật là đi săn mỹ nam tươi đẹp như hoa, tôi nhất thời xúc động chạy tới phòng tự học.

Tôi cảm thấy ý nghĩ của tôi là vô cùng tốt đẹp, thế nhưng sự thật lại luôn vô cùng tàn khốc, bởi vì chạy tới nơi đó tôi mới phát hiện mình đã ra một cái quyết định sai lầm tới mức nào, quả thật là vô cùng ngớ ngẩn nha!

Đầu tiên, bình thường những kẻ đẹp trai là chẳng ai chạy tới phòng tự học. Đạo lý này vừa lớn một chút tôi đã thấu hiểu, lâu lắm không chạy tới phòng tự học, nhất thời quên mất.

Tiếp theo, bộ dạng hơi đẹp để một chút bình thường đều là hoa đã có chủ, còn lại chính là những kẻ như sói như hổ giống như tôi, không đúng, phải là những nhân sĩ độc thân đọc đủ thứ thi thư. Éch nhìn đầu cũng thấy cả đồng, thỉnh thoảng kinh diễm nhìn thấy một hai bông hoa, lại phát hiện người ta là những đàn em 9X ngày thơ trong trắng, da mặt tôi mỏng vẫn không xuống tay được a.

Lại nói, trong phòng tự học có n cặp đôi tình cảm chan chứa. Nhất là cái đôi khanh khanh ta ta trước mặt tôi, Phó Thanh Nham châm trà rót nước phe phẩy quạt mát, hầu hạ cô nàng Hồ Diệp Phi đến mặt mày hơn hờ, xiêu xiêu vẹo vẹo dính lấy nhau làm tôi da gà rơi đầy đất.

Cho nên mới nói tôi chạy tới chỗ này chính là hành vi tự mình hại mình, suýt chút nữa thì vận quyền từ điển trong tay thành bánh quai chèo thối chết mình cho xong chuyện.

Qua một giờ, tiến độ làm đề mô phỏng cấp sáu của tôi vẫn đậm chân tại chỗ, nguyên thần xuất khiếu ~ ینگ . . .

Triết gia nói, lãng phí thời gian là lãng phí sinh mệnh, vì để cho sinh mệnh có hạn của tôi không tiếp tục bị thiêu đốt, tôi quyết định rời khỏi cái nơi làm cho tôi tràn đầy bi thương này.

Tôi vừa mới đứng lên, liền phát hiện bạn học nam đối diện lấy tốc độ ánh sáng chạy tới chỗ tôi, nét mặt cử chỉ của cậu ta vừa khấn trương, vừa rụt rè, vừa hưng phấn.

Tôi ngược mắt tỉ mỉ quan sát cậu ta, cậu ta có khuôn mặt thanh tú, chiều cao đặt tiêu chuẩn, cử chỉ cũng đủ hàm súc, không tồi, không tồi.

Chỉ thấy cậu ta vẫn đứng im trước mặt tôi không nhúc nhích, chúng tôi nhìn nhau một hồi lâu, trong lòng tôi nghĩ, hay là cậu ta chính là cái loại thâm mên tôi thật lâu trong truyền thuyết đây, bây giờ rốt cuộc có đủ dũng khí tỏ tình với tôi? Có lẽ là mùa xuân của tôi tới rồi! Tôi lập tức tỉnh cả người, tặng cho cậu ta một nụ cười tươi rói như hoa, trong lòng tràn đầy chờ mong thu hoạch được một đóa hoa đào.

Có lẽ được sự nhiệt tình của tôi cổ vũ, cậu ta rốt cuộc cũng mở miệng: “Bạn học, bạn chuẩn bị đi phải không?”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Tôi gật đầu như trống bỏi, còn nhanh chóng nuốt nuốt nước bọt cho đúng bài, cậu ta không phải muốn hẹn hò với tôi chứ? Tốt lắm, đủ trực tiếp, tôi thường thức!

Cậu ta rõ ràng thờ dài nhẹ nhõm một hơi, ánh mắt híp lại nhìn tôi đầy cảm kích: “Thật cảm ơn bạn a, tôi rốt cuộc có thể ngồi cùng bạn gái rồi.”

Một khắc đó, tôi xấu hổ đến nội thương, chỉ hận không thể đào cái hố chôn vùi cái tật mê trai của mình xuống đó. Nhưng lại mơ hồ nghe thấy đâu đó tiếng cười của con bé Hồ Diệp! Nha đầu kia! Cười cái gì? Còn không phải do mày hâm hạp? Tôi quyết định đời này sẽ không bước chân vào phòng tự học nữa, nó làm cỗi lòng tôi tràn đầy bi thương a!

Tôi là người rất giỏi tổng kết, đối với những tâm tính khác thường hành vi khác thường của mình tôi tiến hành kiểm điểm sâu sắc một lần, cuối cùng tôi cũng tìm được một lời giải thích hợp lý, đó là cuộc đời của tôi lâm vào tình trạng mất đi mục tiêu phấn đấu.

Thật ra ngoại trừ học tập và yêu đương, còn có rất nhiều cách thức có thể giải quyết tịch mịch, ví dụ như — tìm một công việc, lấy tiền làm gương.

Tục ngữ nói rất đúng, tiền vĩnh viễn bền chắc hơn đàn ông.

[1] Nguyên văn: *Đột nhiên cảm thấy giữa tôi và các chị em tồn tại trà cù, cuộc sống quả nhiên là một khay trà, nơi nơi tràn ngập chén đủ, đến bây giờ cuộc đời tôi vẫn không thấy tẩy đủ xuất hiện.*

Trà cù (dụng cụ pha trà) = chênh lệch; chén đủ (chén uống trà) = bi kịch; tẩy đủ (dụng cụ tẩy rửa) = hài kịch. Đây là ngôn ngữ mạng của TQ, xuất phát từ việc các từ này có âm đọc khá giống nhau. Chính vì vậy mới nói “Cuộc sống là một khay trà.”

Bạn đang đọc truyện *Chạy Theo Thuyền Giấc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Tìm việc gặp yêu nghiệt

Vừa lúc cuối tuần này trong trường có tổ chức hội chợ tuyển dụng, dưới trời mưa lâm thâm, tôi cắn răng kiên trì đi mua một bộ váy công sở màu đen làm y phục chiến đấu, sau đó hùng dũng hiên ngang đầy khí phách chạy tới sân vận động, lần đầu tiên trong đời nhảy vào công cuộc tìm việc đầy vinh quang.

Vào trong sân, tôi chỉ nghĩ tới một từ duy nhất — người người tấp nập, so ra thì nơi này có khi còn nhiều người hơn dân thị trấn châu Phi ý chứ. Trước mỗi quầy tuyển dụng đều có một hàng người dài như rồng, một đám người trong tay cầm sơ yếu lý lịch, hoặc hưng phấn hoặc thấp thòm không yên hoặc trông mong hoặc cúi đầu chờ đợi, cũng khó trách, sau khi con sông thần tài chính quét qua tàn phá hết thảy, thất nghiệp giống như nạn đói, làm cho lòng người chấn động hoảng sợ.

Tôi thuộc loại người vừa thấy nhiều người là đau đầu, tưởng tượng đến cảnh phải xếp hàng chen lấn là đau dạ dày, thấy chiến cuộc trước mắt này lập tức muốn rút lui có trật tự. Nhưng trong đầu bỗng nhiên hiện lên một bài post tối hôm qua đọc được trên diễn đàn tổng hợp, nói một người phụ nữ nếu không có tình yêu mà có sự nghiệp có thể gọi là người phụ nữ mạnh mẽ, có tình yêu không có sự nghiệp có thể gọi là tiểu ngôn, tình yêu sự nghiệp gì cũng có chính là hài kịch, tình yêu chẳng có sự nghiệp cũng không thì đó là bi kịch dẫm nước mắt nhất đời người. Tôi có chết cũng không thể làm thanh niên diễn bi kịch cái gì cũng không có! Vì thế tôi nhắm mắt nắm chặt tay bước vào chiến trường dẫm máu, nhưng mà giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, sau khi hết lần này đến lần khác bị người khác xô đẩy kịch liệt, tinh thần dũng sĩ không biết không sợ của tôi bị đá kích nghiêm trọng rốt cuộc bại trận, trái tim còn lạnh hơn cả đồ uống hoa cúc.

Ngay tại lúc tôi mất xám như tro tàn tính làm đà điều rút lui, kinh ngạc vui mừng phát hiện hướng mười giờ có một quầy tuyển dụng chỉ có ba con mèo nhỏ hơi han tới, hơn nữa mấy người đó đều đang kích động chạy mất, trời thấy, đám tro tàn của tôi lại bùng cháy.

Mọi người thường nói, đầu óc nông nổi nhất thời xúc động làm chuyện ngu xuẩn là không thể tha thứ, đúng là dành để chỉ người như tôi vậy.

Tôi khi đó thật mù quáng, bất chấp tất cả quy củ liệu mạng đặt sơ yếu lý lịch lên bàn, căn bản ngay cả người ta tuyển dụng chức vị gì cũng không thấy rõ ràng, lúc đang muốn rời đi, người đàn ông vẫn cúi đầu đọc báo kia bỗng nhiên gọi tôi lại: “Bạn sinh viên này, xin cô chờ một chút.” Mẹ ơi, giọng nói của anh ta đúng là dễ nghe như tiếng trời.

Tôi lập tức bình tĩnh đứng lại, cười đến giống hết một cô ngốc, ghi nhớ bí quyết xin việc đầu tiên mà bạn cùng phòng truyền thụ — mỉm cười, đây chính là cầu nối đến thành công.

Anh ta chậm rãi ngẩng đầu lên, trong một khắc khi ánh mắt hai người đối diện với nhau, tôi kinh diễm cả thân thể chấn động, diện mạo của người đàn ông này tuyệt đối là yêu nghiệt! Đẹp đến muốn giết người!

Anh ta vung vẩy cái sơ yếu lý lịch tôi tới hôm qua mất cả đêm không ngủ copy của các đại gia trí tuệ trên internet, trong ánh mắt đen láy dường như có hai đám lửa bập bùng, chậm rãi hỏi tôi: “Bạn học, sơ yếu lý lịch của bạn có phải để nhầm chỗ rồi không?”

Thần trí tôi đắm chìm trong sắc đẹp họa thủy kia vẫn chưa tỉnh lại, tim đập thình thịch thình thịch, giọng nói cũng bất giác cao lên: “Tuyệt đối đúng! Tôi chính là muốn nộp ở đây!” Tôi hướng về phía khuôn mặt đẹp đẽ của anh ta kiên quyết gật đầu, sao có thể bỏ qua cơ hội này chứ?

Ánh mắt anh ta nhìn tôi tràn đầy thương xót, vẻ mặt sâu thẳm khó dò, có hương vị “Gió đầu hiu dòng sông Dịch lạnh lẽo, trắng sí một đi không trở về”, sau đó nhả nhện chỉ vào thông báo tuyển dụng trên cái bảng quảng cáo được đặt bên cạnh. Tôi nhìn theo phương hướng đó, vừa thấy tên công ty, run rẩy, lại nhìn cái chức vị thông báo tuyển dụng, bi thương, phiên dịch, thiết kế dữ liệu, quản lý khu vực . . . Cứ nhìn đến một chữ đáng về bề bề của tôi lại giảm đi một nửa, đến cuối cùng về đến số âm, vô cùng thất bại phát hiện không có gì tôi có thể đảm nhiệm.

Nhưng mà tôi còn không biết tự lượng sức mà chống đỡ đến chết: “Này, tôi cho rằng bất luận là nghề nghiệp gì, năng lực cũng không chỉ thể hiện ở tờ giấy chứng nhận . . .”

“Ồ, cô nói vậy cũng rất đúng.” Anh ta đột nhiên cười rộ lên, cười đến vai cũng rung lên bần bật, sau đó chậm rãi lướt mắt qua sơ yếu lý lịch của tôi, chậm rãi hỏi: “Cấp sáu 425 điểm? Điểm này hẳn là chưa qua cấp có phải không? Hay là tôi nhớ nhầm?”

Tôi ôm tâm lý may mắn viết cấp sáu 425 điểm lên sơ yếu lý lịch, hy vọng có thể lừa bịp người đời, nhưng thật hiển nhiên là, xuất sư chưa thắng người đã chết trước, ngay cả một sợi lông cũng không lừa được.

Tôi gục đầu nhìn xuống mặt đất, giọng nói nhỏ như muỗi kêu: “Thật ra còn thiếu một chút . . .”

Bộ dạng anh ta thật trêu chọc người, lời nói nói ra lại vô cùng ác độc: “Một triệu và chục triệu cũng chỉ hơn kém nhau một số không, cô nói chúng có giống nhau không?”

Tôi không hề có kinh nghiệm xin việc, bị người khác làm khó dễ liền khó nén được sự bức tức, liền dữ tợn nghiêng răng ken két tổn hại thừa lời với anh ta: “Là, không, giống, nhau!”

Anh ta dường như không để ý, mặt không đổi sắc liếc nhìn tôi: “Sao không viết năng lực máy vi tính?”

“Tôi quên mất.” Tôi cứng nhắc nghiêm mặt, hữu khí vô lực phun ra cái lý do yếu ớt này, chân tướng là tôi vẫn chưa thi qua mấy tính bậc một, mà kết quả thi lại vẫn chưa có, sông chết chưa định.

Anh ta tiếp tục lật xem sơ yếu lý lịch của tôi, giống như phát hiện lục địa mới ngữ khí khiêu khích: “A? Cô có thể nói tiếng Pháp?”

Nhắc tới điểm ấy tinh thần tôi nhất thời tỉnh táo, cũng không tin yêu nghiệt này có thể nói tiếng Pháp, lập tức mặt mày hớn hở, vênh mặt kiêu ngạo nói: “Đúng, tiếng Pháp của tôi đã qua cấp hai.” Ngẫm lại thấy khí thế chưa đủ lớn, tôi lại tiếp tục không biết sống chết bổ sung thêm một câu, “Hơn nữa vô cùng lưu loát.” Chỉ có trời biết tôi biết, thật ra trình độ của tôi cũng chỉ thuộc vào loại “Heo ngốc”, biết mấy cái câu chào hỏi linh tinh mà thôi.

Ngay tại lúc tôi đang vô cùng đắc ý, anh ta thỉnh thoảng lơ đãng một đồng abcdxyz gì đó, thấy bộ dạng ngờ ngác như lọt vào giữa sương mù của tôi, anh ta mới thân nhiên mở miệng: “Bây giờ mời phiên dịch những gì tôi vừa nói.”

Tôi lập tức mộng, anh ta, anh ta, anh ta cư nhiên thật sự biết tiếng Pháp? Hơn nữa còn lưu loát y hệt giáo viên nước ngoài? Hôm nay ra khỏi cửa không xem hoàng lịch, đụng đúng súng cối! Càng bi thương là, mỗi một câu anh ta nói đều thể hiện hiểu biết tôi, mà tôi lại chẳng biết gì về những thứ này, thoáng chốc trên đỉnh đầu bao phủ một tầng mây đen dày đặc. Tiếp theo, thật đã kích, tôi còn nghe được tiếng cười nhẹ nhàng lạnh lạnh của anh ta, nó tựa như ngàn cây kim đâm vào cõi lòng tôi, chằm chọc tôi ngu ngốc không biết gì.

Tôi tức khắc nổi giận, cảm thấy dù thế nào đi nữa cũng không thể để cho tôn nghiêm của mình mất sạch như vậy được. Vì thế, tôi đặc biệt có hình tượng đập bàn, vừa lòng nhìn anh ta bị tôi hù dọa đến mức ngẩn người, tiếp đó kiêu ngạo gạt lại sơ yếu lý lịch của mình, cuối cùng khua khua nắm tay thị uy với anh ta: “Nói này không lưu tôi, tất có chỗ khác! Tôi đây mới không hiếm lạ!” Sau đó ngẩng đầu mà bước rời khỏi sân vận động, GOD! Cái cảm giác xoay người ra dáng chủ nhân này thật con mẹ nó thích ý!

Cứ như vậy, tôi nói gót Đào Uyên Minh, [2] kiên quyết đi theo nguyên tắc làm người “Không vì năm đấu gạo mà khom lưng”, lại đem vứt bỏ nguyên tắc xử thế “Làm việc phải giữ lại một đường lùi, ngày sau sẽ dùng đến”. . .

Khi trở lại ký túc xá kể lại chuyện này cho mấy cô nàng, tôi còn rất đặc ý, lười biếng dựa vào đầu giường chỉ bảo giảng sorn: “Tao nói với bọn mày, làm người là không thể thua khẩu khí! Không phải chỉ là một công việc thôi sao, lão ta tùm cái lông a!”

Tiểu Vũ đảo cặp mắt trắng dã, không để ý tình nghĩa chị em mà đã kích tôi sâu sắc: “Đó là bởi vì người ta thấy mày churong mắt, lấy cái thân mày mà cũng dám chạy đến công ty đó xin việc? Chỗ người ta ngay cả người quét rác cũng là nhân vật đó!”

Tạ Phurong Phi ở bên cạnh vừa trang điểm vừa gặt đầu tán thành: “Đúng vậy, đãi ngộ của công ty đó có tiếng là vô cùng tốt, vừa nhận chức liền có nhà có xe, lần trước tao còn nghe nói có năm vị tiến sĩ tranh nhau vị trí trợ lý tổng giám đốc của công ty bọn họ!”

“Cạnh tranh kịch liệt như vậy?” Hồ Diệp Phi lập tức hứng trí, truy vấn tiếp, “Sau đó thế nào? Cái này rất khó để chọn lựa đi?”

Tạ Phurong Phi hoàn thành nghiệp lớn làm đẹp, cầm túi xách tao nhã đứng lên, vừa ra đến cửa cực kỳ quyến rũ quay đầu lại cười: “Cuối cùng người ta tuyển một người trên tiến sĩ. ”

Phòng ngủ thoáng chốc chìm trong yên lặng.

Hồ Diệp Phi bò lên trên khung giường, dịu dàng sờ sờ đầu tôi an ủi: “Tiểu Đại, có nhiều tiến sĩ bỏ mình cùng mày như vậy, cũng không tính là oan uổng, mày có thể yên tâm nhắm mắt . . . ”

Nha đầu này muốn tìm chết sao? Tôi tặng nó một ánh mắt khinh bỉ, coi thường không thèm chấp loại người này!

Tôi ủ rũ nằm trên giường, xuất thần nhìn mấy mảng vôi trắng đã trên trần nhà, bên cạnh chất đầy sách đoán đề của các nhà xuất bản tôi vừa tha ở hiệu sách về, tôi không tin lần này tôi không qua được cấp sáu!

Thật giận là đến lúc ngủ tôi cư nhiên cũng nhớ tới tên yêu nghiệt ban đầu làm cho tôi xuân tâm nhộn nhạo sau lại làm tôi nghiêng rắng nghiêng lợi kia. Đêm đó tôi nằm mơ thấy mình cư nhiên phá vỡ lịch sử, thi cấp sáu được 524 điểm, sau đó rất oai phong đem phiếu điểm tới hung hăng ném thẳng vào mặt tên yêu nghiệt, nhìn dáng vẻ kinh ngạc của anh ta thật làm người ta khoái chí! Ngày hôm sau tỉnh dậy tôi phát hiện trên gối có dấu vết nước miếng mờ ảo, tôi coi khinh không thèm đếm xỉa đến.

Nhưng mà không chăm chỉ được quá vài ngày, tôi lại bắt đầu chứng nào tật ấy, không làm mấy bộ đề, một đồng sách tham khảo cũng bị bỏ xó. Nếu phân chia cách học thi thành mấy loại hình, tuần tự mà tiến, kiên trì bền bỉ, đột kích trước thi, tôi đây liền thuộc loại người sau. Tôi đây qua bao nhiêu năm học tập đều dựa vào bề quan trước thi mà bay qua tầng trời thấp. Về phần làm sao mà tôi có thể thi đỗ đại học, nói theo kiểu văn nghệ, tôi có tiềm chất làm một hắc mã [3], nói theo kiểu phổ thông, thì phải nói tôi có vận cứt chó sắn.

Tôi lại tiếp tục những ngày tháng AQ, trộm rau quả, chơi trò chơi sống qua ngày, vẫn như trước không đàn ông, hoàn toàn xứng với danh hiệu song thất nhân sĩ. [4] Mấy cô nàng ở trên QQ đánh giá tôi là: Tốt lắm vết sẹo đã quên đau, gỗ mục không thể đổ, làm tôi không còn gì để nói = _ =

Anyway, vui vẻ là tốt rồi, nghĩ nhiều như vậy làm cái gì chứ?

Rất nhanh đã tới ngày một tháng mười [5], vốn tôi hạ quyết tâm không về nhà, để tránh rơi vào tai họa đi xem mặt, nhưng mà mẹ đại nhân hạ ý chỉ, ngăn cản vạn dân bảo tôi nhất định phải về, bởi vì Di Lư chị em của bà gả con gái, tôi phải đi làm ba bồi, bồi uống, bồi tán gẫu, bồi ganh đua.

Lại nói tiếp giao tình của mẹ tôi và Di Lư thật sự là thật sự là quý dị. Hai người bọn họ từ nhỏ cùng nhau lớn lên trong một viện, lại mỗi ngày đầu người sống ta chết, một người mà có cái gì, người kia khẳng định lập tức phải có cái đó bằng được, không ai nhường ai. Dùng lời nói của ba tôi chính là một ngày không so đo không thấy vui vẻ. Tên của tôi chính là vật hi sinh của sự ganh đua này, Di Lư gọi con gái là Sữ Tương Tương, cho nên tôi tức tốc bắt đầu đi thành Lâm Đại Đại.

Nhưng mà tình “Hữu nghị” của hai người cũng không kéo dài đến thế hệ của chúng tôi, tôi và Sữ Tương Tương không quen thuộc lắm, ấn tượng sâu sắc nhất của tôi với cô ấy là một lần tụ hội chơi ngâm thơ đô-mi-nô, tôi nói “Đa tình tự cổ không dư hận”, cô ấy tiếp một câu “Bất như giá cá hữu tiền nhân” [6] tôi lập tức lạng lẽ, coi lỗi suy nghĩ giác ngộ của người ta ngày, biết nhìn xa trông rộng a!

Ngày Sữ Tương Tương kết hôn có thể nói là hết sức xa hoa, cư nhiên mở tiệc một trăm bàn, nghe nói ông xã cô ấy mở một công ty nào đó, người Macao, chờ thấy chân thân tôi mới hiểu được cái gì gọi là nghe danh không bằng gặp mặt, mở là mở, nhưng mà là một ông chủ mặt đầy nếp nhăn mở, tôi có khi có thể múa ballet ở mảnh đất trên đầu ông ta ý chứ. Khoa trương nhất chính là Sữ Tương Tương không sợ tay bị chuột rút, hai tay đeo dây vòng vàng, ánh sáng rực rỡ lấp lánh, mẹ tôi nhìn thấy mà mắt sáng rỡ.

Tôi khôn khéo ôm bà, trấn an nói: “Mẹ, mẹ xem cô ấy ăn mặc thật là tục a, chúng ta là người văn nhã, không chấp nhận với kiểu nhà giàu mới nổi này. ”

Mẹ tôi trầm mặt, giọng nói vút lên phát ra lời nói hùng hồn: “Nếu ông trời cho mẹ đây cơ hội làm nhà giàu mới nổi, mẹ đây tình nguyện vứt bỏ văn nhã vứt bỏ tất cả. ”

Tôi lập tức cười ngất, không dám lên tiếng nữa.

Lúc kính rượu, nét mặt Di Lư tỏa sáng ‘hàn huyền’ với mẹ tôi: “Ai ô ô, di coi nào đây là Đại Đại đi, lâu lắm không thấy, cũng đã lớn thành đại cô nương rồi! Khi nào thì đến lượt cháu mời di uống rượu mừng a?” Cái cảm đôi đặc sắc của bà rung lên bản bật, so với thịt ba chỉ ngoài chợ còn kiều diễm ướt át

hon, xem ra ngày tháng trôi qua rất dễ chịu.

Mẹ tôi ở dưới bàn dùng sức véo tôi một cái, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Đại Đại vẫn còn nhỏ, vẫn còn đang học đại học, không cần vội.” Cái người Sư Tương Tương kia hình như sau khi tốt nghiệp trung học xong không học tiếp nữa, cho nên tôi vào đại học giúp mẹ tôi hành diện một trận.

Tôi mỉm cười gật đầu, ngoan ngoãn lựa chọn im lặng, bởi vì không muốn lỡ dở nói sai mà giẫm phải bom mìn của mẹ tôi.

Sắc mặt di Lưu lập tức thay đổi, nhưng mà rất nhanh điều chỉnh tốt cảm xúc, lộ ra chiếc răng vàng tiểu lí tàng đao, không có ý tốt chế nhạo: “Cũng chỉ nhỏ hơn Tương Tương nhà tôi hai tháng thôi phải không? Không tính nhỏ, bà làm mẹ cũng phải biết tính toán dân dĩ chữ, chậm chút con gái đã có thể không gả được ra ngoài rồi.”

.....

Cái tiệc cưới này thật là làm tôi mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, đứng ngồi không yên, bởi vì nó thời thời khắc khắc nhắc nhở mẹ tôi, tôi vẫn còn chưa có đàn ông.

Lão nhân gia bà vốn vẫn luôn canh cánh việc này trong lòng, bây giờ lại bị người ta kích thích như vậy, ánh mắt nhìn tôi đều chan chứa ánh sáng u uất, hơn nữa bà lại càng hăng say càng cố gắng thay tôi thu xếp chuyện xem mặt, làm tôi sợ tới mức cả đêm thu thập hành lý chạy trốn về trường, trốn được lúc nào hay lúc ấy, tôi cũng không muốn hy sinh thân mình trong chiến trường xem mặt.

Tôi thật u oán, những ngày thống khổ này khi nào mới trôi qua a? Hay là thật sự phải chờ Cô ca ca từ trên trời rơi xuống?

[2] *Đào Uyên Minh: tên thật là Đào Tiềm, hiệu Uyên Minh, biệt hiệu là Ngũ liêu tiên sinh, là một trong những nhà thơ lớn của Trung Quốc. Năm 40 tuổi, ông ra làm huyện lệnh Bành Trạch, cuối năm có quận phải viên đốc bưu đến huyện, nha lại khuyên ông chỉnh đốn y phục ra đón, ông than rằng: “Ngã khởi năng vị ngũ đầu mễ chiết yêu quyền quyền sự hương lý tiểu nhân dã” (Ta sao lại có thể vì năm đầu gạo mà phải chịu công lưng, vòng tay thờ bộn tiểu nhân nơi thôn xóm ấy ru!). Ngay hôm sau ông trả ấn bỏ quan về quê.*

[3] *Hắc mã: người khiến những kẻ cạnh tranh không lường trước được thực lực.*

[4] *Song thất nhân sĩ: người không có cả hai thứ tình yêu và sự nghiệp.*

[5] *Ngày 1/10: Quốc khánh Trung Quốc.*

[6] *Bất như giá cá hữu tiền nhân: Không bằng kiếm được kẻ có tiền.*

Bạn đang đọc truyện *Chạy Theo Thuyền Giặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Cái gọi là oan gia ngõ hẹp

Nhưng mà không đợi Cô ca ca nhà tôi từ tảng đá đi ra, tôi vào trong hội Bát quái BBS của trường đã bị làm cho tan nát cõi lòng – thì ra là Người Biện Luận bậc nhất trường W, vương tử Quách Tử Hiên có bạn gái.

Nói tới Quách Tử Hiên thì có thể nói là không ai không biết, không ai không hiểu, cậu ta ba năm liên tục là người hùng biện giỏi nhất trong cuộc thi giữa các trường đại học trong nước, là chủ lực của đội bóng Lam Cầu, tương lai sẽ là trấn chủ của ngành tài chính, nổi danh như một đại biểu của tài năng và tướng mạo hoàn mỹ! Cũng bởi vì ở nhà tôi có mẹ trấn áp, ở trường học lại bị Hồ Điệp Phi bức bách bởi Judo, mỗi lần giao chiến ngôn ngữ luôn phải ở thế hạ phong, cho nên dạng người giống anh ta ăn nói khéo léo lời hay ý đẹp như vậy không cần làm gì cũng đã trở thành thần tượng của lòng tôi rồi.

Vốn ban đầu tôi cảm thấy mấy tin đồn danh nhân trên phố này cũng chỉ là sự thật phóng đại mà thôi, không để trong lòng làm gì, vừa vặn có lần chủ nhiệm lớp chúng tôi phụ trách hậu cần cuộc thi biện luận, tôi lại hoành tráng bị bắt ép đi phụ giúp một tay, lúc này mới có cơ hội nhìn thấy phong thái vị Quách vương tử trong truyền thuyết, nói có sách mách có chứng, người ta bác bỏ cũng không xuôi theo, quả thật đích thị là phong hoa cái thể.

Vì vậy anh ta sau mỗi cuộc tranh tài đều dồn hết sức tìm mọi cách leo lên đỉnh đầu, cũng không quên cầm bút ghi chép vài câu kinh điển, bọn Diệp Phi so với tôi còn ái mộ thôi rồi. Hơn nữa xem cuộc thi biện luận cũng có điểm tốt, có người đi xem gặp được tôi ngỡ là người cùng sở thích nên nhờ chuyển giấy cho tôi, nói muốn hẹn tôi ra thư viện gặp mặt, tôi sau đó lại bị đau bụng làm trì hoãn, khi tới đã chậm một giờ, không thấy người đâu, thật là đáng tiếc cho cơ hội lần đầu tiên đã bị chết non.

Tôi ưu tư đập vào bả vai Hồ Điệp Phi, bi phẫn nói: “Tại sao? Tại sao Quách vương tử chọn ba năm cuối cùng lại chọn gốc cây chó đẻ như vậy hả?” Từ ẩn tượng rất chi là mừng lung về phong thái trong ảnh chụp, bạn gái Quách vương tử đáng đáp cũng không cao lắm! Không thể phủ nhận là tôi đây không

ăn được nho thì nói nho xanh, ai bảo tôi hiện tại ngày ngày ưu tư khó ngủ, lúc nào cũng bị người ta cản lối, bước tiếp bước gian nan kia chứ?

Điệp Phi gõ vào trán tôi, ngón trỏ trước mắt tôi lay động: “Mây sao lại không hiểu chứ? Tục ngữ nói không sai, người tình trong mắt tựa Tây Thi, kẻ thù trong mắt biến Cương Thi, chỉ cần là người đó, cây chó đẻ ven đường cũng thành Mẫu Đơn khuynh thành, con cóc cũng hóa thiên nga hiểu chưa?”

Tôi cơ trí nắm chặt tay thành quyền, cái hiểu cái không, hướng nó gât đầu thật mạnh: “Tao hiểu! Ngưu tầm ngưu thành tri kỉ, giống như mây rõ ràng là nam nhân bà, nhưng mà trong mắt Thanh Nham có thể là một nữ thần đầy hấp dẫn phải không?” Không ngoài dự kiến, tôi lập tức nhận được một chiêu Phân Cân Thác Cốt Thủ, thật là nữ nhân đáng sợ mà, nói lời thật lòng sẽ nguy hiểm đến tính mạng, đúng là làm khó Thanh Nham hào hoa phong nhã rồi.

Tạ Phương Phi cười nói: “Tiểu Đại, mây đừng quá đau khổ, một số 7 bỏ mây đi, trời đất này còn vạn vạn cái số 7 khác, tóm lại tiền đồ tốt đẹp chính là” “Số 7 chính là số đồng phục trong đội bóng của Quách vương tử, cũng là số may mắn của tôi.

Điệp Phi hừ hừ bổ sung: “Chính là đường đi cũng không có...”

Tôi ôm gối đập tới tấp rồi làm bộ Tây Thi ôm ngực nghĩ mình mà thương xót bản thân: “Ài, mỗi khi có một người bỏ tôi, Thượng Đế sẽ chảy một giọt nước mắt, vẫn chảy a vẫn chảy a, cho nên bây giờ mới xuất hiện năm đại dương như vậy...”

Điệp Phi châm chọc: “Ghe tởm vừa thôi! Mây làm cho ánh mắt trời cũng tan tác, mau tránh qua một bên, không bọn ta đánh tập thể bây giờ.”

Tôi uất ức ngồi chồm hổm góc tường vẽ mấy đường lòng vòng.

Tiểu Vũ khoát tay nói: “Tốt lắm, mấy người đừng có ngồi đây nữa, mau tới sân trường xem thông báo đi, học kì năm bốn này có thêm lớp phụ, bọn mây định chọn môn gì?”

Tôi lập tức tái mặt: “Tại sao thế? Chúng ta sắp tốt nghiệp rồi mà, tại sao phải thêm lớp phụ?”

Tiểu Vũ tròn mắt: “Mây điên tuồng đấy hả? Cái vấn đề này đang chờ mây tới phòng hiệu trưởng thảo luận đấy, việc trước mặt bây giờ là chọn môn, lần này có môn của Diệt Tuyệt sư thái nữa, nếu như các thầy cô khác kín lớp rồi, chúng ta chỉ có thể làm học trò sư thái thôi, bọn mây nghĩ sao hả?”

Chúng tôi nhất trí hoảng sợ lắc đầu, vấn đề lần này thực nghiêm trọng đây. Diệt Tuyệt sư thái là quản lý học viện năm nhất, mỗi lớp đều vắng 0%, học kì thành tích qua được luôn trong vòng 30%, đấu với Diệt Tuyệt chưa ai từng thắng, cho tới bây giờ vẫn còn nợ môn nữa là, tóm lại, thanh niên chết trong tay bà đếm không xuể.

Vì vậy lần này mà học lớp phụ, đầu tiên là phải ngắm nghía xem giáo viên có điểm danh thường xuyên không, cuối kì khảo hạch có khất khe không. Không biết chứ nghe các vị tiền bối hiền hậu nói, bỏ thi cuối khóa, trời còn thứ cho chứ cúp lớp phụ, là tự gây nghiệt không thể sống.

Vì vậy chúng tôi bắt đầu thu góp tài liệu nghiệp vụ của các giáo viên, tranh thủ sớm ngày nào thoát khỏi ma chương vô địch của sư thái.

Nhưng mà tranh thủ thời gian như vậy, thời khắc mấu chốt, tôi tự nhiên lại thấy bụng quặn đau một hồi, nhớ tới lúc trưa có lừa được Lưu 18 mời tôi đi ăn hải sản miễn phí cá cay chần nước sôi, chắc là nhét quá nhiều nên bàng quang bành trướng, bây giờ phát tác ra, tôi phát tay nhỏ bé: “Bọn mây chọn môn giúp tao với, tao phải đi nhà xí giải tỏa buồn bực cái đã.” Hậu quả là bị bọn họ ác tâm T ra ngoài.

Sau đó Tiểu Vũ và Tạ Phương Phi phụ xướng phụ tùy cùng bạn trai nó cùng nhau đi chọn lớp, Phó Thanh Nham thuộc ngành kiến trúc năm thứ năm nên không cần chọn môn học, Diệp Phi đưa đơn, giúp tôi cùng nhau chọn lớp thầy Vương. Nhưng mà bắt đắ dĩ là, nữ nhân có nam nhân rồi, bạn thân cũng chỉ là lựa chọn thứ hai mà thôi. Rồi cứ như vậy, tôi bỏ lỡ mất dịp may trong lần lựa chọn quan trọng nhất trong đời, mãi cho đến thật lâu sau này, mỗi lần nhớ lại ngày chọn môn kia, tôi chỉ có thể hối hận mà cảm thán một câu, tất cả đều là đồng phân vượn a!

Sáng chủ nhật, ca khúc đứng đầu “chết cũng muốn yêu” lượn lờ trong phòng ngủ chật hẹp, có thể phiên dịch thành, chết cũng muốn nghe điện thoại.

Tôi chóng mặt mơ hồ nhìn đồng hồ, mới 9:50 thôi mà. Còn sớm chán, lúc này mà rời giường đúng là muốn lấy mạng người ta mà, tôi lầu bàu nhận: “Ái khanh, có gì lại quấy nhiễu Thanh mộng của ai gia?”

“Mây còn mười phút, rời giường ngay cho tao, nhanh cấp tám đi.” Giọng của Diệp Phi ngang được với sư tử rống, “Vợ thầy Vương hôm qua sinh cho nên trường mời người tới dạy, nghe nói đôi thành tiết của Tiết sư thúc. Mây tới ngay đi, tao cũng đang từ phòng tự học chạy sang!”

Các tế bào não đang ngủ mê man trong tôi nhất thời thanh tỉnh: “OK! Tao lập tức tới ngay!”

Bạn đầu chọn lớp thầy Vương cũng là vì ông nổi danh là người hiền lành, chỉ cần không làm quá phận căn bản 100% đều qua cả. Mà Tiết sư thúc thì ngược lại, tên như nghĩa của nó, ông là sư đệ của Diệt Tuyệt sư thái, từng chiêu từng thức đều là chân truyền tâm đắc, bình sinh ghét nhất là tới trễ và trôn buối, bị kịch hơn nữa ông còn là Hồng Lâu Mộng say mê công việc, còn biết mặt như quả trứng của sơn trại Lâm mười mười tôi đây, lần này ngay cả tìm người thay điểm danh cũng khó.

Hiểu rồi? Chính là cái tên Thái Cổ Phong kia gây họa!

Tôi hận không thể hóa thân thành Ultraman bay lên trời, thẳng một vòng tới ngay phòng học, chẳng qua là chưa tới cửa lầu đã nghe thấy tiếng chuông hùng hồn có lực như từng nhát búa, lòng tôi càng lạnh, lạnh, chẳng lẽ, ngay cả Thượng đế cũng từ bỏ tôi? Không cần a, Tiết sư thúc rất tàn nhẫn đó...

Mọi người trước nguy nan sẽ không còn biết sợ, thậm chí còn làm ra nhiều sự tình không tưởng tượng được, giống như tịch mịch quá sẽ trào tường, đi

học sẽ leo cửa sổ.

Tôi từng ở phòng ăn nghe một anh khóa trên nói anh ta từng có một chiến công vĩ đại, chính là khi thừa dịp Tiết sư thúc không để ý đã từ cửa sổ phía sau bò vào, may mắn thoát được một kiếp. Nhưng mà rõ ràng, tôi nhất thời quên mất, vị anh trai kia vóc người tiêu điều như tấm, còn tôi không gì khác chính là bị mắc kẹt giữa một tắc vung, vừa chen vừa hối hận tới qua xem phim không nên ăn nhiều đồ ăn dầu mỡ như vậy, bành trướng thân thể sẽ làm hư đại sự mà.

Đột nhiên một người bạn học hào tâm kéo tôi vào, tôi thuận lợi chui lọt. Vội cúi người phủi bụi trên quần, không quên nói lời cảm ơn: “Cảm ơn bạn. ”

“Không cần cảm ơn, nhắc tay một cái thôi mà. ”Giọng nói của ân nhân trong trẻo lạnh lùng, lại cảm giác vô cùng quen thuộc, mơ hồ, tôi còn nghĩ được mùi nguy hiểm.

Vừa ngẩng đầu, trong phút chốc, vẻ mặt của tôi nứt nẻ, hai chữ “Yêu nghiệt” thiếu chút nữa đã thốt lên, sao, tại sao tên này lại ở đây?

Thật đáng buồn chính là tôi còn phát hiện ra ánh mắt của mọi người đang tập trung trên người tôi, đồng loạt trình diễn một động tác- cười không khép miệng.

Quả nhiên, mỗi lần thấy anh ta đều không có chuyện tốt xảy ra mà, bây giờ tình hình này có phải chính là oan gia ngõ hẹp hay không chứ?

Ánh mắt tinh minh đen láy lườm tôi một cái, sau đó từ từ đi tới bục giảng phía trước, giọng nói có ý cười: “Ừ...tôi rất hoan nghênh cách bạn học này tới lớp, xem ra mọi người đều nhiệt tình chạy tới học lớp tôi, thậm chí cả leo cửa sổ vào cũng không tiếc, tôi cảm thấy hân hạnh sâu sắc. ”Anh ta vừa dứt lời còn khích lệ vỗ tay, sau đó cả một tập thể lớp tiếng vỗ tay bao phủ, tôi lần nữa thành công trở thành đồ giải trí đại chúng.

Này này này, tại sao tên này lại dạy thay cho thầy?Không phải là Tiết sư thúc sao?

Tôi xấu hổ che mặt kêu rên: “Xong rồi, một đời em thanh danh của tôi. ”

Hồ Diệp Phi như hiểu được những rung động sâu sắc trong lòng tôi, ôn hòa vỗ vai an ủi: “Mày phải kiên cường, ngàn vạn lần chịu đựng a!” Nó dừng lại một chút rồi nói: “Dù sao...Mày vốn đâu có thanh danh, cho nên không cần buồn mấy cái hư vô mờ mịt đó. ”

Tôi ngẩng đầu tội nghiệp nhìn nó, như đưa đám không nói nên lời: “Thanh danh của tao có kém tới mức đó sao?”

Bỗng dưng Hồ Diệp Phi đưa tay tới trước mặt tôi 2 cm rồi dừng lại, cả kinh sợ hãi: “Tiểu Đại, mày không phải là không đánh răng rửa mặt mà chạy tới đó chứ?”

Tôi hết sức bất đắc dĩ cộng uất ức gật đầu: “Cái này...không phải là mày kêu tao tới sớm sao, làm sao kịp...Thật ra thì thỉnh thoảng để mặt mộc không trang điểm cũng tốt, rất thuận phác...”Mắt Hồ Diệp Phi khinh bỉ chiếu rọi xuống, giọng của tôi càng ngày càng nhỏ.

Nó bĩu môi đẩy tôi ra: “Đi ra ngoài đừng nói là tao biết mày, thật là mất mặt.”

Xung quanh lại không thềm che giấu tiếng cười khẽ.

Lướt qua Diệp Phi, tôi thấy sau lưng nó là một vị đồng bào mắt lóe hưng phấn, nhớ một hồi, hóa ra cô ta là trưởng hội phát thanh, chủ trang BBS, trước mặt cô ta không phải chân tướng sẽ được truyền bá còn nhanh hơn cả tốc độ ánh sáng sao, tôi sau này còn mặt mũi nào mà ra cửa? Thật là một ngày mất mặt a.

Giờ khắc này, tôi đứng dưới bức đài mặt thể diện kia, yêu nghiệt trên đài vẫn đang điên đảo chúng sinh.

Tôi như Lâm Đại Ngọc cắn nát răng bạc, NND, thế này quả thật rất không công bằng.

Bạn đang đọc truyện *Chạy Theo Thuyền Giặc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Vô tội rơi vào ma chướng

Thật ra thì ông trời hiền lành vẫn còn chăm sóc tôi lắm, nếu không, mới vừa rồi trời còn nằng ăm áp trong xanh, vạn dặm không một bóng mây, dùng một phát mưa sa gió giật, cùng với lòng ảm ức của tôi cũng vô cùng tương xứng a!

Một đoàn học sinh vừa tan lớp chen chúc như cá đứng trước cửa tòa nhà né mưa, tôi và Hồ Diệp Phi tìm góc ít người chờ Phó Thanh Nham mang ô tới, nhìn xem, nam nhân tốt giờ mới thể hiện ra, trời mưa vẫn sẵn sàng mang ô tới không hề oán trách.

Tôi chờ mãi mới có cơ hội vội nói cho nó nghe sự việc vừa rồi, bởi vì BBS reda luôn tồn tại rất dễ làm hé lộ chân tướng, nếu lộ ra chắc tôi cũng nội thương mà chết mất.

Diệp Phi khó tin nhìn tôi: “Thật không? Mày nói thầy Nghiêu chính là người tuyển dụng ngày đó gây khó khăn cho mày?”

Tôi dùng sức gậy đầu rồi gạt đầu, giọng nói khẳng định: “Tuyệt đối không sai! Chính là tên đó, hóa ra tro tào cũng nhận ra! Lão nương nhân pháp vừa mở đã nhìn ra cái tên yêu nghiệt ngàn năm nhà hắc, mày xem, từ cái tên thôi cũng nhìn ra rồi, Nghiêu Diệp, Nghiêu Diệp, yêu nghiệt, yêu nghiệt!” Cái gì mà thầy Nghiêu? Con bé này nhất định là bị anh ta làm che mắt, nào có được tâm hồn trong như gương sáng tôi đây?

Diệp Phi khuôn mặt viết đầy mây chữ to “tao không tin”, chậm rãi nói: “Tao nhìn không ra, rõ ràng thầy Nghiêu phong độ như vậy, cần gì phải làm khó một người nhỏ bé như mày? Không thể đâu...”

Thì ra tình hữu nghị của chúng tôi giá trị tín nhiệm lại thấp như thế đấy, chỉ đơn giản dùng mỹ nam kế đã có thể công phá phòng tuyến dẫn tới nội chiến rồi, tôi bị ai sâu sắc cho con bé ngu ngốc này: “No! Bởi vì biết mặt mà không biết tâm là vậy đấy, người ta chẳng qua là không có thể hiện bản chất yêu nghiệt ra thôi, mày phải tin tưởng tao không sau này thua thiệt...” “Chỗ lợi hại của Nghiêu Diệp chính là diễn quá thành công một nhân vận vui tươi thân thiện, cơ mà nhìn anh ta luôn cười như không thể cũng đã biết đó không phải người bình thường rồi.

Tôi còn định nói tiếp một hồi nữa, Diệp Phi chợt kéo kéo tay áo tôi, nháy mắt nháy mắt, vẻ mặt thay đổi liên tục, tôi không hiểu còn giờ tay đùa giỡn: “Làm sao thế hả? Mặt rút gân à?”

Nó tròn mắt một cái, bất đắc dĩ than thào một tiếng, ánh mắt lướt qua vai tôi, cung kính: “Chào thầy Nghiêu.”

Tôi nghe thấy nó gọi lập tức đề phòng, hồi lâu mới dám xoay người lại, lúc này hóa đá, bởi vì Nghiêu Diệp đang đứng cách tôi không tới hai mét, cặp mắt đào hoa tà ác liếc nhìn tôi, mặt không chút thay đổi, cười như không.

.....

Nhìn trời mưa cũng đã nói cho tôi biết, năm 2012 tới sớm rồi.

Tôi là một người thiện lương như thế, thường ngày rất ít khi nói xấu người ta trong bóng tối (bởi vì bình thường cũng đã nói không kiêng kị gì rồi) ai ngờ mới nói đã bị bắt gặp ngay như vậy?

Lúc này không khí có chút kì lạ, không biết tại sao lại thế, tôi cảm giác ánh mắt Nghiêu Diệp như ngàn con dao phay bén nhọn “thờ ỉa phò” hướng tới phóng tới, tôi chợt dạ nhìn thẳng, thấp thòm nuốt nước miếng một cái rồi mới lắp bắp nói: “Thầy, thầy Nghiêu.”

Nghiêu Diệp không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn tôi.

Trầm mặc hồi lâu, một người đàn ông lùn thua anh ta cả cái đầu vội vã chạy tới nghênh đón: “Ngài chờ lâu rồi phải không? Tôi vừa mới nhận một cuộc điện thoại đường dài, ngại quá, bên này, xin đi bên này, xe tới rồi.”

Nghiêu Diệp lúc này mới dời ánh mắt đi, đuôi lông mày cong lên: “Được rồi, phiền ông quá.”

Người nọ tùy ý khoát tay: “Không phiền, không phiền, là việc tôi phải làm thôi.”

Thấy bọn họ định rời đi, tôi đang muốn thờ phào một cái, ai ngờ Nghiêu Diệp đi được hai bước lại dừng, như vô tình mở miệng: “Tôi nghĩ tôi cần một người trợ lý để sớm quen với hoàn cảnh của trường, vậy cũng dễ dàng cho viện triển khai công việc, ông thấy sao?”

“Đúng vậy, đúng vậy, ngài mới về nước, chưa quen nên chắc sẽ bất tiện, nếu ngài không phiền tôi sẽ cử cho ngài một trợ lý, được chứ?”

“Không cần như vậy.” Anh ta cực kì thâm ý nhìn tôi, môi mím lại, “Bạn học Lâm Đại Đại học giờ của tôi, lại rất nhiệt tình, vừa hay có thể giúp tôi, không biết có thể hay không đây nhỉ?” Về mặt anh ta sắc bén giống y như thợ săn nhìn thấy con mồi của mình vậy, tinh mạch như sỏi, lạnh lùng nhìn tôi vấy vũng tuyệt vọng.

Tôi cả kinh ngẩn ngơ trong gió, nếu không phải Hồ Diệp Phi đang kéo áo tôi thì tôi đã sắp bay lên luôn rồi! Giúp anh ta? Đây là ngôn ngữ nước nào thế? Sao tôi nghe không hiểu, sét ời nhanh tới đánh chết tôi đi!

“Ồ, cái này... em...” Tôi ấp úng không biết làm sao, cố gắng tìm lý do thích hợp mà từ chối.

Tới khi đó tôi đây mới sâu sắc hiểu được một đạo lý, con mồi một khi đã rơi vào ma chướng của yêu nghiệt, làm sao có thể may mắn sống sót được đây?

“Xem ra tôi quá đường đột rồi...” Nghiêu Diệp nói vẫn rất nhẹ nhàng, trên mặt còn nguy tạo một nụ cười như gió mùa xuân, tuy nhiên nó rõ ràng nguy hiểm đến mức khiến tôi run rẩy.

Người bên cạnh hít một hơi: “Trường học chúng tôi rất có quy củ, học sinh luôn vô cùng tôn trọng đạo, làm sao lại không được chứ? Bạn học này nhất định sẽ giúp đỡ thầy Nghiêu công tác.” Không phải là câu nghi vấn, mà là câu khẳng định.

Tôi cứng cổ không nói được gì, giằng co hồi lâu, Hồ Diệp Phi mới kéo kéo tay tôi nhỏ giọng: “Tiểu Đại, tao nhớ ra rồi, người bên cạnh thầy Nghiêu là

thư kí hiệu trưởng...”

Tôi suốt nửa bị câu nói đó nghẹn chết, thư kí hiệu trưởng vốc dáng sao lại kém đến thế? Nhìn ông ta cười cười thành khẩn với Nghiêu Diệp như là thần thánh vậy, xem ra yêu nghiệt này có lai lịch rất lớn rồi đây.

Có câu nói, người dưới mái hiên, không thể không cúi đầu.

Tôi cười rất không tự nhiên: “Dĩ nhiên ạ, em đương nhiên sẽ sử dụng quỹ thời gian có hạn của mình để giúp đỡ, thầy, Nghiêu.” Về điểm này tôi rất giống ba tôi, lập tức cúi mình trước cường quyền, trong lòng cũng thuận tiện cảm thán một câu, buồn bã quá, bất hạnh quá, vừa giận mình không đấu tranh a.

Trước nỗi nhục nước mất nhà tan, thư kí hiệu trưởng còn rất hải lòng gặt đầu, sau đó thay Nghiêu Diệp che dù ngồi lên xe riêng hoa lệ, nghênh ngang rời đi.

Diệp Phi si ngốc nhìn mưa bụi mông lung ngoài trời, thờ dài xa xăm:

“Chắc chắn, thầy Nghiêu ngay cả bộ dạng bước trong mưa cũng ưu nhã lịch lãm đến vậy, thật sự quá đẹp trai! Người người oán trách a, Tiểu Đại à, mây lần này có phúc rồi, phụ tá của mỹ nam nha.”

Tôi xì mặt ra cáu giận: “A Phi, mây có nên tới bệnh viện khám mắt không hả, tao rõ ràng là đang gặp rủi ro cơ mà! Không chừng hẳn là có chủ ý, có một mục đích gì đó mà không ai biết nữa đây?”

“Tao dùng kinh nghiệm phân tích nhiều năm qua, thầy Nghiêu nhìn qua cũng đã thấy rất có bối cảnh.” Nó đồng tình nhìn tôi một cái, “Mây thấy không, bóng lưng thật là chắc chắn...”

Ngụ ý, tôi không có khả năng phản kháng.

.....

Trời muốn giao cho người trách nhiệm lớn lao đến vậy, cốt để rèn giũa ý chí, tăng cường gân cốt- đó chính là tôi đây.

Tôi tháng gần đây rất chịu khó, không phụ với danh xưng “lấy thiên hạ làm nhà”, bởi vì, tôi may mắn làm sao được xuyên không tới xã hội nô lệ thời cổ đại.

Chủ nô: Nghiêu Diệp.

Đầy tớ: Lâm Đại Đại

Ngày đó trở về, sau khi trải qua một đợt hỏi thăm cộng với chứng minh cho Hồ Diệp Phi thấy, tên Nghiêu Diệp này lai lịch thực không nhỏ. Nghe nói anh ta đã đạt được hai bằng tiến sĩ của một trường đại học danh tiếng, nghe nói anh ta còn là người thừa kế của một danh môn vọng tộc, nghe nói quan hệ của anh ta với hiệu trưởng trường chúng tôi là rất rất không bình thường, nghe nói anh ta đang muốn đầu tư cho trường chúng tôi một tòa thư viện...

Vô số những lời nghe nói đã giải thích rõ ràng hoàn mỹ tất cả, cũng đã thuyết minh được một điều, tiền không phải là vạn năng, chỉ là không có tiền thì cũng không thể có vạn vạn lời nghe nói nội hàm sâu sắc đó mà thôi. Người ta là đại thần giàu có, tôi lại chỉ là kẻ chạy cò tôm tép, vì vậy bị nô dịch cũng chẳng có gì để bất bình oán thán. Tương lai biết đâu các đàn đàn lớp lớp em út sau này, còn có thể nhớ đến tôi, là người chị bởi vì để cho các em có thể sử dụng một thư viện mới đã bằng lòng khúm núm, viết sách ghi công thì không cần, tết thanh minh đến trước phần mộ của tôi thấp nén hương âu cũng được rồi.

Hồ Diệp Phi này mỗi lần đều hoan hoan hi hi đưa tiễn tôi ra cửa, hoàn toàn không nhìn thấy chút nào tiêu tụy buồn bã tái nhợt khô cằn trên khuôn mặt tôi sao, hơn nữa còn nhân mệnh giáo dục: “Mây cái này cũng là hiển thân vì thành tích vĩ đại cuối kỳ, không thể coi là uất ức được, huống chi cũng giống như Tư Lam Nhan kết bạn, cái người tri kỉ này chính là có thành quý cũng phong lưu nha...”

Rõ ràng cô nàng không thể xuyên thấu qua lớp bọc để nhìn rõ bản chất của tên Nghiêu Diệp, thật ra tên này nho nhã bên ngoài phúc hắc bên trong. Thử hỏi có Lam Nham nào mỗi ngày đúng 7 giờ có morning call tri kỉ gọi dậy rồi giurong đi mua bữa ăn sáng, đánh máy đến photocopy cộng thêm chân chạy vật nữa sao? Không thể nào nghĩ ra được chứ gì? Tôi nói cho mà biết, Nghiêu Diệp này là vậy đấy.

Tôi không phải chỉ là hơi sùng sỏ ở hôm tuyển dụng có một lần thôi sao? Anh ta cũng làm mất thể diện của tôi trước lớp một lần rồi đó? Ừ thì tôi có nói xấu nho nhỏ sau lưng anh ta, anh ta cũng đã hành hạ tôi rồi đấy thôi? Còn làm cho tôi ngày ngày phải kêu trời, trời không thấu, khổ cũng không biết nói cùng ai.

Vốn là hôm qua chưa tới tám giờ đã bị anh ta gọi điện đến văn phòng làm việc sửa soạn luận văn, tôi muốn nhịn cũng không nhịn được nữa, vất vả lắm mới lấy được dũng khí muốn khiếu nại cấp trên, Hiệu trưởng đại nhân lại đến. Hơn ba năm tôi chỉ toàn đứng xa để chiêm ngưỡng gương mặt ông lão hiền lành này, không nghĩ tới ông lại chạy tới nắm tay tôi, nói: “Cháu gái, cháu làm việc rất tốt, tiếp tục cố gắng lên, tương lai nhất định có tiền đồ.”

Đứng ở bên cạnh hiệu trưởng, Nghiêu Diệp nửa cười nửa không nhìn tôi, hàm răng trắng bóng như móng vuốt loài lang sói, có vẻ không đồng tình với mấy điều hiệu trưởng vừa nói.

Nhưng mà vì câu “có tiền đồ” ngàn vàng khó mua của hiệu trưởng, tôi cắn răng nhẫn nhịn, Nghiêu Diệp, tôi rồi cũng sẽ có một ngày thay trời hành đạo OOOX người!

Ôi không, hôm nay khó ngủ, ngủ được một lúc tự nhiên lại tỉnh, ngẫm nghĩ tôi tính lên net xem phim, tìm niềm vui trong đau khổ, tự nhiên ca khúc “Chết cũng muốn yêu” không thức thối lại điên cuồng gào thét, một hồi rồi rơi vào khoảng không. Chắc chắn là Nghiêu Diệp, bởi vì bài hát này là thuộc về một mình anh ta, tôi đoán người này chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua bất cứ cơ hội nào hành hạ tôi, không biết lần này sẽ dùng chiêu gì mới nữa đây.

Bình đến tướng chặn, nước đến đất cản, nói cho anh biết, tôi đây không sợ!

Bạn đang đọc truyện *Chạy Theo Thuyền Giấc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Đi hay là không đi

Bổ sung chương trước bị thiếu

“Cho em 30 phút, tới ngay đại lộ Kinh Hoa số 15 toà nhà Cẩm Tú tầng 16. ”Đầu dây bên kia, Nghiêu Diệp lạnh lùng khắc ra mấy lời rồi nhanh chóng cắt máy.

Tôi còn không kịp nói một câu, chờ đầu óc thanh tỉnh thì mới hiểu được sơ sơ ý tứ của người kia, phản ứng đầu tiên là ôm ngực vô cùng hoảng sợ.

Hồ Diệp Phi đánh răng xong đi ra nhìn thấy bộ dạng quái dị của tôi, không hiểu gì sờ đầu tôi hỏi: “Mày bị làm sao thế?Phát bệnh à, hay là vì hôm nay không được thầy Nghiêu cung chiều mà thấy mất mát hả?”

Tôi im lặng hỏi ông trời, nghe xem nó nói kìa, nó xem bị Nghiêu Diệp sai khiến là chuyện may mắn cỡ nào kìa. Thật ra thì mấy ngày qua, người hầu nhỏ là tôi đây đã thấy không ít đứa ngu ngốc quỳ gối dưới đũng quần của Nghiêu Diệp y như con bé Diệp Phi này, mượn đủ loại bài tập mà hỏi đáp, còn thêm 3000 lớp phấn trang điểm trên mặt nữa, mặc dù về bên ngoài con bé Diệp Phi cũng không phải là dạng mê mẩn háo sắc đến thế. Ngày đó tôi đang tắm thì có điện thoại của Nghiêu Diệp, Diệp Phi nhận máy, nó nghe xong suốt ngày ngồi nói giọng Nghiêu Diệp trong điện thoại sao mà hoàn mỹ đến thế, tôi thì lại thấy rằng, đây gọi là ma âm yêu nghiệt.

Tôi bị phần đặt móng vuốt lên vai Diệp Phi mà gào khóc: “Tao nên làm cái gì đây?Anh ta bắt ta phải tới nhà, hơn nữa còn nói không thêm câu nệ như vậy chúng tớ rất là cấp bách, tao như là mỹ nhân vào miệng hổ rồi còn gì nữa a?”

“Không ngờ mày lại tự luyến đến thế. ”Nó vô tình phớt lờ tôi, quan sát từ trên xuống dưới một hồi mới nói: “Nhưng mà hai người tiến triển thần tốc đến mức ghen tị đấy, sớm chiều không ngại gần nhau, bây giờ còn muốn lần lê trên giường nữa, chúc mừng mày a, rất nhanh sẽ ghi bàn, trở thành một người phụ nữ hoàn chỉnh rồi đó. ”

Cái gì mà cùng nhau lần lê trên giường a.

Còn nữa. , tôi khi nào thì thành người phụ nữ hoàn chỉnh ?

Tôi bị khả năng ngôn luận của Hồ Diệp Phi mà mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, mặc dù toàn là văn hóa Hán ngữ uyên bác cả đấy nhưng mà làm sao có thể lạm dụng như thế a?

Tôi lập tức dừng lại mấy ý nghĩ kì quái, tố cáo nó: “Có người chị em như mày thế à?Lúc này mày phải nên lo lắng cho tao lỡ mà tên đó nổi cơn thèm khát trình tiết của tao có phải sẽ khó giữ không?”

Hồ Diệp Phi bĩu môi xem thường: “Phải, giờ mày ra đường rống một câu “ai muốn được thầy Nghiêu thị tẩm” đảm bảo người xếp hàng tới được Bắc cực đó, lại còn gây béo đủ cả cho xem. Mày thật ra là đang mừng trộm gì nữa, không qua mặt được tao đâu. Có thầy Nghiêu rùa vàng giúp mày ầm giương, không thúc ngựa chạy tới còn thấy có lỗi với mình nữa là, tao còn phải lo lắng cho mày nữa hả?”

Thị tẩm? Con bé này học ngôn ngữ cổ đại tới tẩu hỏa nhập ma rồi à?

Tôi kích động đến mức thề thốt: “Tao thề tao tuyệt đối không có chút xíu nào mơ tưởng tới anh ta đâu!Mặc dù tao từng ao ước nhưng mà đã sớm thay đổi triệt để hoàn lương rồi!”Tôi muốn nhúng chàm ai chứ không hề muốn đụng tới yêu nghiệt Nghiêu Diệp này đâu, có khác gì thiêu thân lao đầu vào lửa chứ?Tôi chỉ có mong muốn nhỏ nhoi là bình an vượt qua tám môn học sau đó cách anh ta xa xa một chút, nếu không bất hạnh bị anh ta áp bức tiếp, chắc cả đời tôi cũng không khá lên nổi mất!Trí tuệ của tôi không cho phép tôi làm chuyện điên khùng như vậy a!

Nó nhìn tôi im lặng triệt để: “Vậy mày định thế nào?”

Tôi đau khổ lắc đầu, trong lòng cũng hoàn toàn không có phương án nào hết.

Đi hay là không đây, thực sự là một vấn đề lớn.

Không đi?Vậy thì cái tên nhỏ mọn kia, chắc chắn tôi sẽ phải học năm thứ năm đại học, chỉ có một con đường chết đó mà thôi.

Đi? Nhớ mà tên kia như lang như hổ, tôi nhất định sẽ không chống nổi cường quyền, thật sự không cam lòng như thế a.

Đang lúc nội tâm tôi giằng xé to be or not to be, điện thoại di động lại vang lên, giọng nói trong trẻo lạnh lùng của Nghiêu Diệp lại ra tiếp chỉ thị thứ hai: “Lúc tới nhớ mua thuốc hạ sốt.”

Tôi nghe tiếng ho mới kịp hiểu ra vấn đề, gãi đầu nhìn Diệp Phi cười khúc khích: “Thì ra yêu nghiệt bị bệnh, không phải là có mưu đồ bất chính với tao....”

Tiếp theo là một ánh mắt kinh bỉ cực kì mãnh liệt, tôi một khắc cũng không dám trễ bất đầu xuất phát.

Đầu tiên là tới tiệm mua thuốc hạ sốt, sau đó thuê xe chạy thẳng tới hang ổ của yêu nghiệt. Tôi rất thông minh, còn nhớ kĩ lấy thêm hóa đơn, tránh đến lúc đó tên kia lại xù, uống phí bao nhiêu là công sức lao động a.

Tôi được đứng nơi, tôi nhìn nhin không ngừng ngẩng đầu quan sát. Tòa nhà Cẩm Tú ngạo nghễ biệt lập với náo nhiệt bên ngoài, xa hoa tráng lệ, không biết tôi phải làm việc bao nhiêu năm mới mua được cái phòng vệ sinh ở đây đây, từ đó cũng thấy, Nghiêu Diệp ở được nơi này quả thực không đơn giản.

Tôi trước hết phải khai tên báo họ, chú ở phòng an ninh gọi thẳng điện thoại đến cho Nghiêu Diệp để xác định thân phận khách thăm. Chắc chắn, đúng là tư chất bốn thiếu gia, cái gì cũng phải xem người trước đã. Bước vào thang máy, tôi bắt đầu bộc lộ tư chất bất quá nhìn ngó lung tung, kinh ngạc phát hiện ra mỗi tầng ở đây chỉ có 1 nhà, chẳng lẽ mỗi căn nhà to bằng cả một tầng sao? Thật là xa xỉ phẩm mà.

Cửa mở, tôi nhìn chăm chăm vào mặt sàn phản chiếu ánh quang rạng rỡ mặt người kia một hồi lâu, nhìn tiếp vào đôi giày bám đầy bụi đất cửa mình vô cùng rẻ tiền mua từ hồi đại hạ giá ở chợ, tôi chấp nhận phải đổi dép, trong lòng an ủi mình không nên quá khổ sở, chỉ là tre già măng mọc mà thôi. Thế mà vừa bước ra khỏi cửa tôi đã há hốc mồm tới mức nhét được một quả trứng gà, giống y như tể tướng Lưu gù há mồm khi vào sân vườn của mấy đại quan trong triều vậy đó, căn hộ được thiết kế theo phong cách gì đó cực kì thỏa mãn thị giác người xem, tôi rất thích a....

Chợt có tiếng cười nhẹ, tôi giương mắt nhìn, Nghiêu Diệp chẳng biết lúc nào đã dựa trước cửa phòng, yên lặng nhìn tôi, đôi môi mím chặt tạo thành một đường cong mê hoặc. Tôi không được tự nhiên ho nhẹ hai tiếng, hươ hươ túi trong tay, hỏi: “Thầy Nghiêu à, thuốc hạ sốt mua rồi đây, thầy ăn gì chưa?”

“Ừ rót cho tôi ly nước.” Anh ta từ từ đi tới ghế sa lông rồi ngồi xuống, giọng nói đầy mệt mỏi.

Có lẽ bị nô dịch quen rồi, có lẽ chưa bao giờ thấy anh ta yếu ớt như thế, tôi không nói hai lời vội chạy đi rót nước hầu hạ anh uống thuốc, ai ngờ không cẩn thận đụng phải trán anh ta, ối, nóng tới mức có thể luộc trứng gà được rồi! Trong lòng tôi thiên sứ bắt đầu chạy loạn: “Thầy Nghiêu, thầy sao lại nóng như thế, hay là đi bệnh viện đi?” Đồng thời ác ma trong tôi lại âm thầm nghĩ xấu: ai bảo yêu nghiệt cho lắm vào, nóng thành kẻ ngu luôn đi? Nhất định so với hiện tại sẽ đáng yêu hơn đó.

Anh ta không hề biết dụng ý hiểm ác của tôi, hể mất liếc tôi một cái rồi lắc đầu: “Không cần, em cứ lấy túi chườm đá cho tôi là được rồi.”

Tên oắt con này sao bướng bỉnh thế chứ? Nhìn bộ dạng nửa sống nửa chết đó chắc trời lật cũng không thay đổi được, tôi điên lên quát lớn: “Thầy không phải là bị sốt tới điên rồi chứ hả? Nghe lời em đi, lập tức tới bệnh viện!” Dường khí của tôi lúc này tăng vọt, phá luôn kỉ lục Guinness đầu bảng thế giới.

Anh ta kinh ngạc nhìn tôi, khẽ cười: “Ngốc à, tôi là vì túi tiền của em mà suy nghĩ đó, em còn không hiểu hả?”

Vì túi tiền của tôi? Thật là suy nghĩ cho thiên hạ quá đi, anh ta bệnh là việc anh ta, chả lẽ tôi phải trả tiền? Trong túi tôi còn có tờ hóa đơn thuốc chờ anh ta trả đây.

Thấy mặt tôi có vẻ không cam lòng, anh ta khí định thần nhàn nhắm mắt nói tiếp: “Là ai nói bình nước nóng phòng trà hư để tôi phải uống nước đá? Là ai nói ăn lẩu nóng quá không nên bật điều hòa? Ai nói trời lạnh mà còn nhất quyết bắt tôi ăn kem? Tôi còn không phải vì em mới trả cho ít tiền thuốc men nên mới không đi bệnh viện đó à?”

Nhìn anh ta thuộc như lòng bàn tay, nghe mỗi một chữ tôi lại co rúm cổ lại, đúng là có việc như vậy, nhưng mà anh ta bệnh cũng không thể đổ hết lên đầu tôi được chứ?

Anh ta nói tiếp: “Em bây giờ biết tôi đối tốt với em là được rồi?”

Nhớ tới sự tăng giá vùn vụt tiền thuốc thang gần đây, tôi liên tục không ngừng gật đầu: “Thầy Nghiêu anh minh.” Chỉ cần dựa vào quan hệ giữa anh ta và hiệu trưởng thôi tôi đã phải cam lòng nịnh hót rồi, nắm chặt tờ hóa đơn trong tay, lòng âm thầm rơi lệ, sớm biết thế thì không nên mua thuốc đắt tiền như thế, lại còn xa xỉ gọi taxi a....

“Vậy em còn không mau đỡ tôi về phòng nghỉ ngơi?” Anh ta luôn vui vẻ cho mặt đường sau khi vung roi quát đánh, sinh bệnh cũng không làm giảm đi bản tính ác liệt chút nào.

Tôi mím môi đi vào phòng, anh ta uống thuốc xong càng mệt mỏi, vừa nằm xuống đã không giữ nổi quy tắc mà ngủ.

Tôi cẩn thận quan sát khuôn mặt ai kia từng li từng tí, đang lúc chuẩn bị lạng lẽ rồi đi, anh ta tự nhiên ho khan mấy tiếng, tôi sợ tới mức đứng im không nhúc nhích.

Nghiêu Diệp không buồn mở mắt ra, giọng nói nhỏ như tiếng muỗi nỉ non: “Nếu tôi còn ngủ đến bất tỉnh nhân sự....”

“Người bị tình nghi lớn nhất chính là em. ”Tôi thuận miệng nói tiếp nửa câu sau, một lúc lâu mới hiểu được căn bản người này không có ngu, hoàn toàn là chọc chơi tôi thôi a!

Làm người hầu của anh ta một tháng làm sao tôi có thể không hiểu mấy câu ngầm ý đó chứ, đây chính là uy hiếp trần trụi tôi không được rời đi a! Đáng chết hơn nữa chính là tôi cũng không thể có dị nghị, ai bảo tại tôi cơ, làm cho anh ta tức giận đến thế, hóa ra chỉ vì khuyến khích người ta mua mấy cây kem mà thành ra thế a?Bây giờ thì báo ứng rồi...

Trong đầu tôi chợt nhớ tới một bộ phim mỹ, ngục tù, không ngờ cũng có một ngày tôi vinh quang trở thành kẻ tù tội, hơn nữa bị kịch hơn chính là tôi tự nguyện.

Bạn đang đọc truyện *Chạy Theo Thuyền Giặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: phục vụ BOSS phúc hắc

Chờ Nghiêu Diệp nằm ngay đơ ngủ như chết xong, thế giới này rốt cục cũng thanh tĩnh.

Thật ra thì Diệp Phi nói rất đúng, người đàn ông này dung nhan họa quốc ương dân đủ sức để hấp dẫn toàn bộ phụ nữ trong thiên hạ, lông mày sắc bén, mũi cao lại thẳng, đôi môi ưu nhã hơi vênh lên cực kì đẹp mắt, dù là bị bệnh cũng không sụt giảm bớt chút vẻ đẹp nào. Dĩ nhiên, điều đầu tiên khi bị dẫn dụ là sẽ chịu đùa giỡn tới chết.

Tôi trong lòng thầm cảnh báo chính mình một vạn lần: sắc đẹp làm người, nếu như biết quý trọng sinh mạng của mình, phải tránh xa Nghiêu Diệp, càng xa càng tốt.

Một mình tôi ngồi cũng chán ngấy, vốn định vui đầu trong phòng khách xem TV giết thời gian, ai biết được cái TV high definition Plasma 42 inch kia hoàn toàn chỉ là đồ trang trí, bởi vì Nghiêu Diệp đã không đóng phí sử dụng TV!Tôi quay ra ngoài nhìn mấy mảnh bông trắng tuyết mịn mờ mà cẩn răng nghiền lợi, tiếp tục mang nhà tư bản này từ đầu tới cuối chửi bới một lần nữa, rồi cũng mơ hồ ngủ thiếp đi.

Khung cảnh hào hùng, khói súng tràn ngập khắp nơi, cảnh sắc hoang tàn.

Tôi lưng mang hận nước thù nhà, một nàng công chúa mất nước kiên cường bất khuất, mà cái tên Nghiêu Diệp kia chính là bạo vương phá rách non sông.

Tôi ngẩng đầu nhìn hán trên cao, mắt trùng mắt lạnh lùng nhìn nhau, thà chết không theo.

Hắn ở trên lưng ngựa ưu nhã cúi người, cười gần trước mặt tôi: “Chỉ cần cô chịu đầu hàng quả nhân, tất cả sẽ cho qua. ”

“Mơ đi cung!”Tôi bực tức cự tuyệt hắn.

Hắn cười nắc nẻ, giễu cợt tôi không biết lượng sức mình.

Hình ảnh kia biến mất.

Tôi ngoan ngoãn ý ở trong ngực Nghiêu Diệp, nhân lúc hắn tay nâng chén rượu thì từ trong tay áo tôi trượt ra một thanh guom sắc nhọn, vô tình nhằm trái tim hắn mà đâm.

Trong nháy mắt, máu đỏ đầy áo tôi, như ánh sáng chói chang đẹp đẽ.

Thế nhưng hắn lại không có chút kinh ngạc, tay nắm chặt lấy cổ tôi, nụ cười vẫn quyến rũ như ngày nào: “Cho dù ta chết, em vẫn là người của ta, đời đời kiếp kiếp không bao giờ thay đổi. ”

Sau đó, trong lòng tôi, hắn từ từ khép đôi mắt đen tuyền đó...

Tôi bùng tỉnh, một mảnh màu đỏ tươi khiến tôi rợn cả người, mồ hôi lạnh đổ toàn thân.

Hé mở mắt ra, đập vào mắt là gương mặt tuấn tú phóng đại của Nghiêu Diệp, giống y đúc tên bạo quân trong giấc mộng, mắt nửa ngày hôn phiêu phách tán mới trở về thân, tôi ngỡ ra lúc này chỉ là nằm mơ thôi đấy. Cầm tự nhiên lại thấy đau, hóa ra tên này còn đang nắm lấy mặt tôi, chắc vì lúc này còn phát sốt, tay của anh ta nhiệt độ rất cao, một cảm xúc nóng bỏng như điện phóng thẳng đến lòng tôi.

Tôi run cả người, vội vàng ngồi dậy tránh xa khỏi tay của hắn, lúng túng nói: “Thầy, thầy Nghiêu, thầy đã tỉnh rồi à?”Thật ra thì tôi vẫn còn đang đắm chìm trong giấc mộng hư hư thực thực đó, tự nhiên giờ lại thấy người thực trước mặt, cho nên cảm giác cũng không giống với ngày hôm qua.

Lúc này đây không khí bốn phía tràn ngập hai chữ “mập mờ”.

Trầm mặc một hồi Nghiêu Diệp nhẹ nhàng cười, cảm khái: “Này ngốc, tôi nghĩ ngày thường em rất ngu rồi, không nghĩ tới em ngu cũng ngu như vậy. Há mồm nói mớ còn chưa tỉnh, không ngờ lớn thế mà còn chảy nước miếng nữa. ”Anh ta rũ mắt xuống, tầm mắt phóng tới nơi một mảng nhạt nhạt trên salon trắng tuyết, đây chính là tội chứng đã kích của tôi.

“Người nói độc địa nhất thiên hạ” danh hiệu này không giành cho hẳn thì cho ai đây? Đáng tiếc là tôi còn vì một dao trong con ác mộng kia làm áy náy, bây giờ nghĩ lại, tôi nhất định là bởi vì hiện thực bị anh ta chèn ép lâu quá cho nên trong mơ mới phải phản kháng kịch liệt đến vậy, đáng đời!

Không ngờ tôi còn bị nhiễm cái khí thế cao thượng của cô công chúa kia, gan lớn bằng trời, chỉ mặt anh ta mà hét: “Không phải chỉ có ướt một chút thôi sao? Tôi bồi thường là được chứ gì. ”Thật không biết anh ta sao lại có thể chọn một bộ salon màu trắng như thế, chẳng lẽ đây chính là cá tính ác liệt của một tên phúc hắc đến tận xương sao? Nam nhân giả nhân giả nghĩa, anh cứ tiếp tục mơ ban ngày đi!

“Em trả?” Mắt anh ta neho lại, làm bộ suy tư một hồi, “Cũng được, đây là sản phẩm bằng vải bông Ai Cập được vận chuyển bằng đường hàng không tới, tôi nhớ không nhầm thì, giá tiền bộ này là một ”

“Thầy Nghiêu, thầy ngủ lâu như vậy chắc là đói lắm phải không? Em sẽ làm chút gì cho thầy ăn nhé!” Tôi lập tức liếm mặt mình hót, chỉ sợ sau chữ “một” kia hẳn sẽ khắc ra một đồng số không nữa, tôi là người nghèo rớt mồng tơi, không cần phải bị hù chết như vậy. Mơ thì mơ đi, thực tế vẫn là thực tế, tôi vẫn lấy thời cuộc là trọng, không dám lơ là.

Nghiêu Diệp dịu dàng sờ sờ tóc tôi, trên mặt cười tươi như mùa xuân phơi phới: “Ừ, xem xa tư tưởng của em giác ngộ rất cao, đi mau đi. ”Tôi như được đại xá, đang định thở nhẹ ra một hơi ai ngờ tên nào đó như Satan nhẹ nhàng mở khóa môi đẹp đẽ: “Hiếm khi thấy người này ngoan như vậy, thôi cũng không cần bồi thường tiền, hôm nào đó tôi sẽ đem hóa đơn giặt khô bộ ghế này mang tới cho em, không cần quá cảm kích tôi đâu. ”

Gương mặt tôi co quắp, vội vàng lao vào phòng bếp, nếu không tôi sợ chính mình sẽ không khống chế được mà kết liễu anh ta mất thôi!

Phòng bếp anh ta không có lấy một hạt bụi, giống như một nơi không hề dùng tới, mấy dụng cụ đồ bếp sáng bóng còn có thể soi được gương mặt tròn trịa xinh đẹp như hoa của tôi. Nhưng mà phòng bếp này cũng tẻ quá đi, bên trong hoàn toàn không có gì, ngoài một hàng trứng gà, một gói mì và một ít gạo ra thì cái gì nèn có cũng không có.

Người phụ nữ khéo léo đầu thế bị làm khó bởi chuyện bếp núc được, mặc dù so với cái danh hiệu khéo léo này tôi còn cách hơi xa. Đột xem mắt hồi hè mẹ tôi đã bỏ túc cho mấy ngày một khóa học nấu nướng, cuối cùng cũng miễn cưỡng giữ lại được phòng bếp cho gia đình, mẹ tôi để lại một câu, “nắm được dạ dày của người đàn ông xem như nắm được lòng của họ”, tiền đồ ngự trị ông xã mới thênh thang làm sao. Tôi vén tay áo lên, trước tiên là vo gạo rồi cho vào nồi cơm điện nấu cháo, sau đó làm thêm một cái trứng chần nước sôi vào mì nữa, thật ra thì suy nghĩ tốt đẹp của tôi bây giờ là: cho Nghiêu Diệp ăn “món cơm nhão đặc biệt”, ai bảo anh ta bị bệnh, muốn làm sạch dạ dày nha, còn về phần tôi, đương nhiên món ưa thích chính là mì trứng chần nước sôi.

Trên đầu Nghiêu Diệp còn mang túi chườm nước đá, cả người bao lại như một cái bánh chưng nằm vùi trên sô pha, nhưng mà bây giờ tôi đây sẽ không ngu mà xem nhẹ sức sát thương của hắn, tên yêu nghiệt phúc hắc có bệnh vàng đầu đi chẳng nữa thì đánh cũng không chết được, rốt cục vẫn là đại BOSS mà thôi.

Anh ta như lão hoàng đế thúc giục: “Sao còn chưa xong? Tôi đói rồi. ”

Tốt nhất là đói chết luôn đi, xong hết chuyện.

Tôi ác độc nguyên rủa, nhưng mà trên mặt vẫn là má lúm đồng tiền như hoa, vô si đi dọn xong bát đĩa rồi mời anh ta vào bàn, phục vụ từng li từng tí: “Thầy ngồi trước rồi em bung tới. ”Ai ai, cứ thế này có khi tôi làm bồi bàn mời khách cũng được, cần làm gì biết làm đấy, còn không cần đi học bổ túc nữa chứ.

Tôi mang cháo loãng ra rồi cũng ngồi xuống theo, đang chuẩn bị ăn ngấu nghiến món mà mình đã ti mi chế biến, chỉ là... trước mặt một khoảng không, vật đối sao dời, mì của tôi thành của Nghiêu Diệp, cháo thành của tôi.

Anh ta không buồn để ý tới ánh mắt phóng hỏa của tôi, thông thả ung dung ăn. Thấy tôi không nhúc nhích, một mặt đầy nhân từ nói: “Ăn nhanh đi, tôi không lấy tiền em bát cháo này đâu, đừng có trợn to mắt như Trình Tử nữa, dọa người quá. ”

Tôi đập đập vào trái tim nhỏ bé tức giận bùng bùng, trơ mắt nhìn tên nào đó nhàn nhã ăn trứng chần nước sôi của tôi vào bụng, rồi còn mức mức “cháo” của tôi ăn ngon lành, rốt cục cũng hiểu cái gì gọi là “trộm gà không được còn mất đầu gạo”. Tôi còn chưa từ bỏ ý định vung vẩy giấy dựa: “Thầy Nghiêu à, thầy còn đang sốt, không nên ăn mấy loại nhiều dầu mỡ như trứng gà được, húp cháo mới mau lành. ”

Nghiêu Diệp chậm rãi ngẩng đầu lên, giọng nói rất chi là bắt đắ dĩ: “Biết sao được, ai bảo em là học trò của tôi, không đối tốt với em thì tốt với ai? Mấy loại chần nước này em ăn ít một chút, ăn nhiều cháo mới tốt cho cơ thể, cả ngày chảy nước miếng thì không tốt, em nói đúng không?”

Tôi hết ý kiến, ai có thể cho tôi biết trứng chần và chảy nước miếng có liên quan gì với nhau không? Anh ta căn bản là đang nói bậy về trứng! Nghiêu Diệp nô dịch người khác cảnh giới tôi cao nhất chính là nhìn người khác thay hắn bán mạng, đã thế còn không thể nói một câu oán giận, cuối cùng lại còn phải cảm ơn, xem đi, còn có lẽ trời không vậy?

Tôi rốt cục cũng đành thua trận, vạn phần buồn bã chấp nhận gặt đầu: “Dạ, thầy nói rất đúng. ”

Diệp Phi nói tôi có một bí quyết làm người nhất định phải học được, khi bạn cảm thấy không thể nhịn được nữa, xin hãy nhịn xuống. Trước mắt quyền thế như vậy, sai cũng phải vịn vẹo cho thành đúng. Vì để thuận lợi tốt nghiệp, tôi có gì là không thể nhẫn nhịn hay sao?

Lát sau, Nghiêu Diệp chần chừ nói: “Mi này...”

Ánh mắt tôi tỏa đầy sao nhìn anh ta, mặt chờ mong tranh công: “Mi này thầy thấy thế nào? Có phải rất đặc biệt không? Em là được danh sư chân truyền dạy lại đây.”

Anh ta ném thử miếng nữa, lại hỏi tôi tiếp: “Danh sư kia là ai?”

Nghe giọng điệu lập lờ nước đôi này có chút không đúng, tôi cẩn thận tìm từ: “Sao, thế nào ạ?”

“Tôi thấy nên thay người.” Anh ta không nhanh không chậm kết luận.

Tôm tép? Thay đổi?

Tôi yên lặng, mẹ à, con gái thành thật xin lỗi người...

Chờ phục vụ Nghiêu Diệp uống trà no bụng xong, tôi lại phải chấp nhận đi rửa bát đĩa, trong lòng thầm suy nghĩ nên tìm một lý do nào đó mà rút lui. Còn chưa kịp nghĩ ra, Nghiêu Diệp đang ngồi vắt vẻo trên ghế sa lon xem báo giành nói trước: “Sáng nay em không nhận được điện thoại từ người của tôi sao? Tại sao lại về?”

Tôi mặt ngu tròn to mắt, không hiểu: “Người của thầy? Người nào cơ?” Trong đầu tôi cố gắng tìm tòi, ấn tượng mơ hồ hình như có mấy cuộc gọi nhờ. Đáng tiếc tôi khó có được ngày ngủ thẳng cò thẳng cánh như vậy, đương nhiên sẽ không có thời gian nhận rồi nghe điện thoại, tôi lặng lẽ cúi đầu, chờ một đợt giáo huấn.

Quả nhiên, mặt Nghiêu Diệp tối sầm lại, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chú da đầu tóc mượt của tôi, nhếch môi cười lạnh: “Tốt, không ngờ em cũng rất có bản lĩnh! Rất tốt!”

Anh ta vừa nói mấy chữ “có bản lĩnh” mặt tôi tự nhiên nóng lên, ý nghĩ của tôi khi đó là: một người vui không bằng mọi người vui, được khen phải chia sẻ với mọi người nha, vì vậy, phải biết Lâm Đại Đại tôi đây cũng từng được hiệu trưởng khen qua nha...

Tôi vịn vẹo ngón tay, không để cho anh ta nhìn thấy mặt, lắp bắp nói: “Thầy Nghiêu, em biết sai rồi, em không nên ngủ nướng, để cho người của thầy không tìm được em!” Tôi ngoài miệng nhận lỗi trong lòng chửi bới, tôi nhận sai không có nghĩa là khuất phục! Yêu nghiệp kia mỗi ngày nô dịch tôi còn chưa đủ sao, còn không sợ phiền người khác tìm trợ thủ đi hành hạ tôi, không muốn tôi sống nữa đúng không?

“Ừ, biết sai có thể sửa, sau này sẽ tốt hơn.” Anh ta chột bình tĩnh lại, nhưng mà giọng nói vẫn âm trầm đáng sợ như cũ, “Nếu em từ chối cơ hội thực tập này, tôi cũng không miễn cưỡng, con người của tôi vẫn luôn tôn trọng dân chủ.”

“Cơ hội thực tập?” Tôi hét to, kinh ngạc hỏi lại, “Thầy, thầy nói là cho em tới Đại Tứ thực tập sao? Thầy tìm việc cho em rồi hả?”

Anh ta giương mắt nhìn tôi hồi lâu, lúc đó mới gật đầu: “Ừ, vốn là sắp xếp cho em một chỗ.”

“Em có thể hỏi là vị trí nào không?” Tôi hưng phấn hỏi tiếp, như ngồi trên mây. Vốn là tôi đang buồn phiền chuyện này, anh ta tự nhiên lại làm xong hết cả, thật là sao không nói.

“Ban khoa học kỹ thuật Nghiêu Thị”. Anh ta nhàn nhạt nói.

Tôi ghen hòng nhìn trần trời, OH MY GOD! Ban khoa học kỹ thuật Nghiêu Thị! Đó không phải là nơi chỉ có trên tiến sĩ (chỉ những người sau khi lấy được học vị tiến sĩ vẫn tiếp tục theo đuổi sự nghiệp được công ty mời về tụ hội “ban tinh anh” sao? Nghiêu Diệp, Nghiêu Thị... Đại nào chậm rì mới vỡ ra hai từ then chốt, không ngờ một tay mơ chưa qua anh văn cấp sáu như tôi cũng được bước vào Nghiêu Thị, sức mạnh mãnh liệt của quan hệ giờ tôi mới thấy.

Tôi lập tức nước mắt lưng tròng cảm động khắc sâu cả ngũ tạng rung rung nhìn Nghiêu Diệp: “Cảm ơn thầy lo cho em, em nhất định sẽ cố gắng làm việc trả lại ơn đức của thầy.” Tôi thiếu đường tới ôm đùi tên nào đó mà biểu lộ lòng cảm kích! Xe, phòng, tiền bạc, tôi tới đây!

“Không cần cảm ơn tôi”. Anh ta nghiêng mặt đi không thèm nhìn tôi, bình tĩnh lật sang trang báo khác rồi thông thả giải thích, “Dù sao em cũng bỏ qua rồi, tôi cũng coi như không cần báo đáp, khỏi lo.”

Tôi ngã thẳng xuống đất, cao giọng kêu la: “Đừng mà thầy! Thầy ơi, là em sai, thầy tha thứ cho em lần này thôi, em thề về sau không bao giờ ngủ nướng nữa, được không thầy?” Ông trời của tôi ơi, mấy câu này ông đừng có nghe nha.

Anh ta đổi một tư thế ngồi khác, lạnh lùng nhìn tôi một cái, lười biếng nói: “Không được, cho tôi một lý do.”

Lý do? O, cái này dễ, bản lĩnh lớn nhất của tôi là gặp người nói tiếng người, gặp quý nói chuyện hoang đường mà, đi theo yêu nghiệt miệng lưỡi càng thêm lưu loát thao thao bất tuyệt.

Tôi suy nghĩ một chút, rất nhanh vô si bộc lộ thể mạnh của bản thân: “Em ba tuổi đã giỏi văn, năm tuổi giỏi võ, bảy tuổi đi chu du thiên hạ, trên thông

thiên văn, dưới rành địa lý, cầm kì thi họa, giặt quần áo nấu cơm không gì không làm được, tuyệt đối là một nhân tài hiếm có trên nhiều phương diện, hoàn toàn là người hầu tiêu chuẩn của thế kỉ hai mốt, một mình em có thể bằng mười người, thầy Nghiêu, xin thầy cho em cơ hội vì thầy mà cống hiến đi.”

Khỏe miệng người nào đó giật giật, hồi lâu mới nhếch mày lên hỏi ngược lại: “Vì tôi mà cống hiến? Không miễn cưỡng sao?”

“Không miễn cưỡng, tuyệt đối không miễn cưỡng!” Tôi nhanh chóng gạt đầu, như thể hận không lấy cái chết của mình mà chứng minh tâm trong sáng. Vì đi vào Nghiêu thị, cái gì tôi cũng có thể bỏ ra, đời này tôi chỉ có duy nhất một cơ hội này để so với mấy người trên tiến sĩ mà thôi a!

“Rất tốt. ”Anh ta hài lòng gạt đầu, từ từ lần tới gần tôi, đôi mắt đen láy trong suốt phản chiếu hình dáng ngu si của tôi.

A Mi Phò Phò a, đôi mắt này tuyệt đối có thể phát ra dòng điện mười vạn volt. Ăn cơm xong cũng toát mồ hôi, anh ta thoải mái cởi bớt quần áo, kia, xương quai xanh ưu nhã, cơ ngực ẩn hiện ẩn hiện ... Thật hấp dẫn biết bao, tôi lập tức bị ai đó câu hồn, nhịp tim tăng vọt bậc, nhưng mà đại não anh minh nhanh chóng phòng ngự nói cho tôi biết, mỗi lần người này cười đến độ đáng chính là thời điểm có chuyện chẳng lành.

Quả nhiên, anh ta từ từ nói: “Em đã trung thành như vậy, nhân tiện lúc tôi còn chưa khỏe hẳn, mỗi ngày em cứ tới đây báo cáo, thuận tiện ... phụ trách ba bữa cơm và quét dọn luôn. ”

Nghe lời nói của kẻ giàu bất nhân chưa, trước mắt tôi tối sầm lại, thiếu chút nữa té xỉu, trong lòng rên rỉ, quả nhiên thương nhân là phải gian manh mà, chỉ một câu nói cũng dễ dàng làm tôi tự đào hầm nhảy xuống như vậy.

Thấy tôi vẫn ngây ngốc không trả lời, Nghiêu Diệp nói tiếp: “Thế nào? Em không muốn phải không?”

Nắm số mạng của người ta như thế thì tôi còn làm gì được, tôi cắn răng: “Học trò đương nhiên là tình nghĩa không còn từ nào để nói. ”Thấy hắn hài lòng cười, tôi mới thở phào nhẹ nhõm.

Cùng yêu nghiệt đấu tranh kết quả tôi không cần thử cũng biết, nhất định là chết không toàn thây, tôi mới không ngu ngốc như thế.

Chờ yêu nghiệt khai ân thả về, tôi cũng chỉ còn nửa mạng.

Vừa về tới kí túc xá, Hồ Diệp Phi liền bay tới, hai mắt tỏa ra ánh sáng màu xanh hưng phấn: “Thế nào thế nào? Lần này đi tới hoàng cung của thầy Nghiêu có cảm nhận gì?”

Đầu trí hùng dũng với Nghiêu Diệp xong tôi cũng quá mệt mỏi rồi, làm gì còn cảm nhận chứ? Tôi vô lực ngã xuống ghế, một lúc lâu mới suy yếu trả lời: “Chưa định hình lắm, cảm giác rất thoải mái. ”

“A a a...” Hồ Diệp Phi gào thét mấy trăm dB, cả người run rẩy chỉ vào tôi: “Mày mày, mày...”

Tôi vội nhảy dựng lên che miệng nó: “Mày làm gì đấy? Hôm nay ăn trúng thuốc kích thích à?”

“Phi!” Con người nó lúng liếng nhìn qua tôi một lần, giống như hận không thể thoát luôn quần áo tôi ra vậy, “Hiệu trưởng nói không sai mà, con bé mà người đứng là có bản lĩnh a!” Nó bỏ lại một câu đầy ý vị sâu xa rồi uốn éo chạy thẳng ra ban công.

Tôi cảm thấy không giải thích được, thần kinh của cô bạn cùng phòng này hình như có vấn đề, đang tựa cầu thang đổi dép tự nhiên lại nhìn thấy màn hình máy tính đối diện sáng trưng, trên trang kia viết thật to: cuối cùng anh mãnh liệt đẩy thêm vài cái, gào thét một tiếng rồi nằm trên người cô, cảm giác thật thoải mái...”

Tôi lệ rơi đầy mặt 囧

Lúc này trên ban công truyền đến tiếng người con gái nào đó đang cất lực suy đoán: “Ừ... đúng đúng... tao không có nói phét đâu, thật! nó chính miệng thừa nhận mà, ừ, khẳng định rồi...”

Tôi ngửa mặt lên trời vỗ trán, rốt cục cũng không thể nhịn được nữa hét lên trời một tiếng: “Hồ Diệp Phi, mày vào đây cho tao.”

Bạn đang đọc truyện *Chạy Theo Thuyền Giấc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9: Gió bắc thổi a

Nếu như Lý Bạch Thái có ở đây nhất định sẽ kim lòng không đậu mà vì tôi ca khúc: bỏ tôi mà đi, ngày hôm qua không giữ được, danh dự, bối rối trong lòng, ngày hôm nay biết bao ưu phiền – Nghiêu Diệp.

Bởi vì dù tôi giải thích thế nào, trong mắt mấy đứa kia, tôi nghiễm nhiên đã “lém phéng” cùng Nghiêu Diệp rồi, thật là oan uổng... Tôi sống 21 năm không tiếng tăm gì, bây giờ mới biết mình là bà tổ nội của nàng Đậu Nga. Hơn nữa Nghiêu Diệp bị bệnh mấy ngày còn liên lụy tới cả dạ dày tôi, buộc tôi liên tục 3 ngày, một ngày n bửa cùng hán ta ăn cháo, anh ta còn nói oai: ”Đã là vì thầy trò, nên đồng cam cộng khổ. ”

Tôi đặc chí hỏi anh ta: “Thầy Nghiêu à, chẳng lẽ cháo em nấu ngon như vậy sao?”

Anh ta nhìn tôi thật lâu rồi mới chậm chạp nói: “Không phải là em nói, húp cháo khỏe mạnh hơn à, hơn nữa... ngoài cháo em còn biết làm thứ khác sao? Thầy đây cũng là thông cảm cho em đỡ khó xử thôi. ”Về mặt của tôi lập tức cũng như đá thạch.

Miệng kinh tởm! Thông cảm chó má gì chứ? Rõ ràng là nhạo báng tôi trần trụi mà! Tôi xám mặt như tro, lời nói của anh ta là tuyệt kỹ độc môn, tôi muốn khiêu chiến với Nghiêu Diệp chính là tự rước lấy nhục, càng không thể nào chiếm ưu thế được. Lâu không ngửi thấy mùi thịt, dĩ chứng chính là bây giờ nhìn thấy trâu mất cũng có thể đồ lên, kích động muốn nuốt luôn cả con, quả thật so với dân chạy nạn còn giống hơn.

Trời chứng giám, tôi bị ép thành hình dạng món ăn luôn rồi, Hồ Diệp Phi nữ nhân chết tiết không có lương tâm còn không có cả lòng cảm thông kia, nói năng hùng hồn như quát roi vào tôi: “Mày coi như đây là chương trình giảm cân có mỹ nam làm bạn đi, bao nhiêu người cầu xin còn không có đó. Hơn nữa nam nữ phối hợp thì có gì mà mệt, leo lên cành cao thầy Nghiêu rồi, mày muốn làm gì cũng có thể, còn dám ca thán buồn bã cái gì, cẩn thận gặp báo ửng bây giờ. ”

Tôi chỉ chỉ bụng thịt xẹp lép của mình, không dám gật bừa, than thở: “Mày quên à? Mục tiêu cuối cùng của tao là Dương quý phi! Chuyện kia nghĩ lại mà kinh, nhớ năm đó trong khu tao nổi tiếng là chị cả, tự nhiên bây giờ lại phải khuất phục nịnh hót, cuộc sống này quả thực là quá bi thảm rồi a...”

Diệp Phi nhếch mày lạnh lùng liếc tôi: “Chị cả phải không? Vậy mày dám tới trước mặt thầy Nghiêu mà nhăn mặt rống to một câu ‘bà đây không làm’ không?”

“Tao, không dám... ”Tôi lập tức ỉu xiu, thật ra tôi không làm chị cả nhiều năm quá rồi, bây giờ đành suy sụp làm cây cỏ nhỏ, mặc cho quân thù chà đạp. Hơn nữa để có thể làm tinh anh thế kị của Nghiêu thị, tôi càng nguyện ý ném luôn cái nhiệt huyết roi vãi trên đỉnh đầu, phát huy tiềm năng nằm gai nếm mật vĩ đại. Bây giờ hy vọng lớn nhất là cuối kỳ tới mau một chút, tôi sẽ sớm ngày thoát khỏi ma trảo.

Nhưng mà còn chưa trông thấy ngày giải thoát kia đây, đại hội thể dục thể thao mỗi năm một lần đã ngay trước mặt. Năm nay trường học có thêm tiết mục thầy trò hợp tác thi đấu, mỗi thầy cô sẽ cùng một học trò của mình tranh tài. Về phần phối hợp như thế nào, nghe nói, việc chọn người là do bốc thăm quyết định. Tin tức vừa công bố, tòa nhà C phòng 520 đã truyền ra một tiếng kêu như heo bị giết.

Tôi nhìn chằm chằm màn ảnh danh sách tranh tài vừa đăng tải: (Thầy)Nghiêu Diệp – (Học sinh) Lâm Đại Đại.

Một khi tên tuổi hai người ở cùng một chỗ, chính là là không có chuyện tốt xảy ra mà.

Từ nhỏ tới lớn, mặc dù tôi thường nằm mơ hy vọng mình có ngày trúng thưởng năm trăm vạn, nhưng mà tôi cũng chưa bao giờ nhận được hồi báo dù mua không biết bao nhiêu loại hình mặt hàng vé số. Thế mà trường học có mấy vạn học sinh, hợp đội với Nghiêu Diệp xác suất nhỏ như thế, trách nhiệm nặng nề như thế lại tổng lên đầu cô bé tôi đây?

Tôi nắm vai Diệp Phi mà lay mãnh liệt: “Bọn mày nghĩ là ngẫu nhiên sao? Tin tưởng sao? Tao làm sao lại có thể xui xẻo như vậy chứ!”

“Đừng có diễn nữa, tao xem ngán rồi. ”Hồ Diệp Phi ưu nhã rút tay nhỏ bé của tôi ra, chậm rãi nói: “Tao không tin...”Đang lúc tôi cao hứng tìm được đối tượng cùng bày tỏ thì nó nói tiếp: “Không tin hai người không có quan hệ. Chuyện này thầy Nghiêu đúng là có sử dụng thủ đoạn, nhưng mà vì thế ai cũng nhìn ra dụng ý muốn chăm sóc mày, mày lại suốt ngày rên rỉ ngụy biện là hai người không có gì?”

Hồ đại tỷ à, mày tự biên tự diễn có thái quá không? Còn quan tâm chăm sóc nữa chứ? Rõ ràng là âm mưu trăm phương ngàn kế !

Tạ Phuong Phi gõ vào trán tôi: “Đừng vậy, mày khoe khoang trong phòng mình là được rồi, nếu mà dám chạy ra ngoài oán trách như vậy, không chừng sẽ thành công kích của phái nữ toàn trường đây, một người phun nước bọt cũng có thể cho mày chết đuối, thử nghĩ xem có bao nhiêu người đang nghĩ Nghiêu Diệp là con rùa biển Kim cương hả?”

ORZ... Tôi khoe khoang? Tôi khoe khoang chỗ nào chứ? Đây cũng có điểm đáng để tôi khoe sao? Chẳng lẽ thế giới quan của phái nữ hiện nay đã cách tôi xa tới vậy ư? Tôi OUT rồi...

Lúc này Tiểu Vũ xếp giấy thành máy bay ném tới: “Này, cho mày!”

Tôi mở ra xem, trong đó viết một chuỗi các số xa lạ, tôi giương mắt không hiểu hỏi nó: “Tiểu Vũ, đây là cái gì?”

Tiểu Vũ nói: “Đây là số điện thoại của Hiệu Trưởng đại nhân, tao vất vả lắm mới xin được nhờ vào giao tình với người trong hội học sinh đó, mày có gì dị nghị cứ gọi điện, nghe nói cái trò thầy trò hợp tác này cũng là ông ta nghĩ ra đấy. ”

Watt? Số điện thoại của hiệu trưởng? Tôi tự nhiên cảm thấy tờ giấy nhẹ tựa lông hồng trên tay bỗng chốc như gánh nặng ngàn cân, hiệu trưởng gia gia à, thầy sáng tạo ra cái thể loại gì vậy? Tôi lấy điện thoại ra, ngón tay run rẩy: “Cái này, có thể gọi sao?”

“Sao lại không?”

“Vậy tao gọi...”

Không phải cố ý cũng nhất định là cố ý, ngay khi tôi đang bấm số Hồ Diệp âm thầm đứng sau tôi: “Tao nghe ThanhNham nói bản thiết kế thư viện đã đưa lên rồi, chỉ cần chờ thầy Nghiêu gật đầu nữa thôi...”

Tôi thiếu chút nữa không hít được hơi, e sợ đến nỗi ngay cả số 1 cũng không dám nhấn, sợ trở thành tội nhân thiên cổ. Một khắc kia tôi tự nhiên lại nhớ đến câu nói rất vinh quang, hy sinh cái tôi, hoàn thành tập thể. Hơn nữa, sự thật cho dù tôi không muốn hy sinh cũng phải hy sinh, ai bảo yêu nghiệt quá mạnh mà tôi lại quá nhỏ bé chứ?

.....

Đồng hồ báo thức làm phận sự của mình đúng sáu giờ reo vang, lại bị bàn tay của tôi đập cho ngừng lại, sau đó lại ngủ thêm giấc nữa, đem vòng huấn luyện của Nghiêu Diệp Nghiêu đại nhân nói tuần trước đập bay khỏi đầu. Cũng không lâu sau đó, khi ” chết cũng không yêu” đau tim đau phổi rống lên, trên giường có nhiều gối tới mức nào tôi cũng phải tỉnh, khi đó tôi mới phát hiện ra mình bị kịch rồi, trễ nửa tiếng còn đầu.

Tôi thở không ra hơi chạy đến bãi đậu xe thì xa xa bắt gặp hạc trong bầy gà Nghiêu Diệp lẻ loi đứng bên đường, mặt một chút cũng không đổi.

Tôi lết nửa ngày mới tới nơi, nhăn nhó nắm vạt áo nói nhỏ: “Thầy Nghiêu, xin thầy từ bi bao dung tha thứ cho em, em rời giường lúc nào cũng khó khăn...” “Sầu rui sáng gió bắc rì rào trên sân thể dục đúng là cực hình đối với mạng già của tôi mà.

Gương mặt tuần láng của anh ta có chút vụn vẹo, ánh mắt so với gió bắc còn lạnh hơn vạn lần, hừ lạnh: “Là ai bảo đảm về sau không bao giờ ngủ nướng nữa hả? Tối bây giờ rồi mà một chút qua niệm thời gian cũng không có?”

“Là ngoài ý muốn thôi, tuyệt đối là ngoài ý muốn.” Tôi lau trán, đánh chết cũng không thừa nhận là khi đó vì cầu được miếng ngon mà mạo hiểm lừa dối anh ta.

Anh ta suy tư hồi lâu, hết than lại thở: “Vậy cũng tốt, tôi cũng không muốn làm khó dễ em, ngày mai huấn luyện đổi thành năm rưỡi chiều, có thể không?”

Chuyện này nói dễ vậy sao? Tôi giờ hai tay hai chân nghiêm cần đồng ý chính sách, đồng thời cũng ngửa đầu nhìn trời, chẳng lẽ trời sắp rơi mưa đỏ?

Vừa mới bắt đầu tôi còn dương dương tự đắc, cho là rốt cuộc cũng chiến thắng yêu nghiệt rồi, sau mới biết hóa ra là không phải, ông trời cũng chỉ có thể mưa axit thôi chứ làm gì có thể vì tôi và rơi một trời mưa đỏ.

Ngày thứ hai, đến 5h rưỡi chiều dạ dày tôi lại ngo ngoáy kịch liệt, tôi cũng đã định ăn một ít đồ ăn lót bụng rồi đi, kết quả bị Hồ Diệp Phi thả một câu: “Ăn no mà vận động à? Muốn bị viêm ruột thừa luôn hả?” Được rồi, vì khỏe mạnh, tôi nhịn.

Nghiêu Diệp thấy tôi tới đúng giờ, chẳng buồn nói nhảm mà chỉ thẳng vào tôi như Diêm Vương hạ chỉ: “Em chạy 3 vòng trước cho nóng người cái đã. ”Trần anh ta là một tảng mờ hơi mỏng, có vẻ như cũng vừa mới vận động xong.

1200 mét để nóng người? Không chừng chạy xong tôi cũng cúp luôn ấy chứ? Tôi rút tay từ trong túi áo ra, vẩy vẩy đầu ngón tay: “Thầy Nghiêu, giảm còn 1 vòng thôi được không?”

“Còn nói nữa thì bốn vòng...” Ánh mắt sắc bén của anh ta trấn áp luôn ý định cò kè mặc cả của tôi.

Nhìn đường chạy phẳng lì dài ngút ngàn kia, tôi ôm quyết tâm cứu tử nhất sinh lao như điên ra ngoài, liều mạng vô cùng tận, chạy đến khi còn một vòng cuối cùng thiếu chút nữa đã sùi bọt mép mà hiến thân. Ấy thế mà anh ta cũng không bỏ qua cho tôi, còn ném ra một loạt kế hoạch huấn luyện mà tôi cũng không có quyền lên tiếng, đại lộ Harry à, tôi hôm nay cũng vận động bằng luôn cả năm rồi!

Một loạt tiếng rột roạt trên sân vang lên, không cần nghi ngờ gì nữa, chính là tiếng kháng nghị của dạ dày tôi đấy, tôi vốn đã hơi đói, chạy nhiều lại càng đói tới mức dạ dày dán luôn vào ngực.

“Đói?” Nghiêu Diệp nghi ngờ nhìn tôi một cái, đưa cổ tay lên xem, “Hóa ra trễ thế rồi à? Vậy hôm nay luyện tập tới đây thôi, chúng ta đi ăn cơm thôi, em muốn ăn gì tôi sẽ đưa đi ăn?”

Anh ta thế mà lại hỏi ý kiến của tôi sao? Tôi không nghe lầm chứ? Nhưng mà nếu hắn đã hào phóng như vậy, tôi cũng không cần khách khí, ai bảo người nào đó có tiền chứ, tôi không ăn đủ thì phụ lòng người ta quá? Vì vậy tôi đề nghị tới một nơi mà bình thường đi ngang qua cũng chưa có dừng khi bước vào lần nào, Nghiêu Diệp nghe xong cũng không nói gì, đồng ý ngay.

Đến nơi, anh ta lại thể hiện tiếp phong độ thân sĩ khó thấy cho tôi chọn món, còn nói mình không đói lắm. Tôi không chút do dự gọi đông đông tây tây, cơ bản chỉ nhìn qua giá tiền phía sau mà thôi, trong lòng tôi lại càng thỏa mãn, bữa tiệc này tôi cuối cùng cũng hoàn vốn lại rồi.

Anh ta cực kì nghiêm túc nhìn tôi: “Em cười cái gì thế hả?”

Tôi lập tức bình tĩnh nói: “Không có gì ạ, em gọi xong đồ ăn rồi. Thầy Nghiêu, thầy cũng đừng khách khí, không đói cũng ăn một chút, đồ ăn ở đây rất ngon đấy.”

Anh ta khẽ gật đầu một cái.

Đến khi món ăn vừa đưa lên, Nghiêu Diệp nhướn mày hỏi, “Em gọi nhiều vậy, không sợ mập à?”

Tôi thẳng thắn lắc đầu, “Không nên sợ không nên sợ, có người nói, bụng mập mập mới càng thêm hấp dẫn. ”

Lời này cũng không phải tôi nói bừa đâu, đây chính là do anh Thập Bát nói. Tôi và anh ta cũng xem như chiến hữu, bởi vì tôi là đóa hoa duy nhất còn lại của phòng 520 C, anh ta là cây cỏ còn sót của phòng 520 D. Chúng tôi ở chung một chỗ chính là “đồ thừa lại”, một đề tài được thảo luận vô cùng sâu sắc.

Từ sau phen tranh luận kịch liệt đó, tôi cũng xem xét chiều cao 168cm của hắn, nói: “Anh miễn cưỡng cũng đạt được chiều cao so với biển Thái Bình, cái khiếm khuyết này cũng mang tới một cảm giác rất mong lung, đây không phải lỗi của anh, là họ không có mắt. ”

Anh ta nhìn tôi đánh giá trên dưới rồi nhận xét: “Em bụng mập rất đáng yêu, trên dưới mang một cảm giác xinh đẹp lạ kì, đây không phải lỗi của em, là bọn hắn không phân biệt tốt xấu. ”

Nghe vậy, Nghiêu Diệp hí mắt, vẻ mặt có chút bí hiểm: “Người nói với em câu này... là nam?”

Tôi đang vui đầu ăn hăng say, hàm hồ gật đầu một cái: “Em đương nhiên không muốn làm nụ hoa bách hợp, tất nhiên phải dựa theo ánh mắt của nam nhân rồi. ”Không biết có phải cảm giác của tôi có vấn đề không, tự nhiên lại cảm thấy không khí xung quanh hạ xuống 0 độ.

Nghiêu Diệp không nói nữa, thông thả nhìn tôi nhét rau salad vào từng kẽ răng. Tôi nhin đau đáu món bò phết bơ tới trước mặt hắn, nhiệt tình đề nghị: “Thầy, nếu không thầy thử món này đi, ngon lắm. ”

Anh ta lắc đầu một cái, ánh mắt y như thiên thần thánh khiết: “Để bảo vệ địa cầu, thứ hai tôi ăn chay. ”

Cái đồ giả nhân giả nghĩa!Tôi không thèm để ý anh ta nữa, tiếp tục ngáp mình trong bữa tiệc lớn, nhát mắt chén bát ngổn ngang như châu chấu tràn qua. Tôi thỏa mãn ợ lên no nê, trong lòng nghĩ ngợi, còn đồ ngọt chắc là ăn không nổi, không biết có thể xách về không nhỉ?

Nghiêu Diệp ngẩng đầu lên nhìn tôi, bình tĩnh hỏi: “Ăn ngon không?”

Tôi mặt mày chân chó cười hớn hở: “Ngon, tất nhiên là ngon!”Cái thể giới này vui nhất là chuyện dùng tiền của người khác làm miệng mình thỏa mãn.

Anh ta khẽ vuốt cằm, bày ra nụ cười vô hại: “Vậy thì tốt, coi như tiền của em cũng tiêu đúng chỗ. ”

“Sao lại là tiền của em?”Tôi nhất thời không không chế được mà hét lên, không, không phải là anh ta móc tiền sao?Trên lưng tôi run lên, tóc gáy dựng thẳng, anh ta sẽ không phải như vậy chứ?

Nghiêu Diệp ngờ ngác hỏi lại: “Sao? Tôi nói cái gì không đúng sao?”

Dĩ nhiên không đúng!Vô cùng không đúng!Tôi phải bỏ tiền là không đúng!Tôi dùng ánh mắt lấp lánh sắc bén mà kháng nghị với hắn!

Anh ta nói: “Nơi này là em đề nghị tôi?”

Tôi gật đầu, thì ở đây nghe nói không tệ mà.

Anh ta hỏi tiếp: “Đồ ăn này là em ăn?”

Tôi gật tiếp, thì đúng là thế thật.

“Tôi vốn không đói, vừa rồi cũng chỉ ăn một chút thôi đúng không?”

Tôi im lặng, hình như là sự thật...

Nghiêu Diệp vươn tay sờ đầu tôi: “Vậy em nên trả tiền có phải không?Có nhận phải có trả, tuy bây giờ là thời đại nam nữ ngang hàng, vừa rồi cũng là toàn em tiêu thụ, nhưng mà tôi cũng không muốn em mời, thôi thì AA cũng được. ”

Tôi nhìn bảy cái đĩa lớn trên bàn, nhìn bên chỗ hắn chỉ có một đĩa salad nhỏ, hận nghiền răng, thì ra yêu nghiệt âm mưu đảo hồ để tôi tự nhảy vào!Có lẽ bây giờ mặt tôi còn cứng hơn cả đá, chờ nhân viên phục vụ mang hóa đơn tới, tôi nhìn con số tương đương với cả phí sinh hoạt một tháng tự nhiên thấy tôi cả mặt mày, chẳng lẽ đây chính là bữa cuối cùng trong truyền thuyết –Jesu và 12 môn đồ sao?Không biết phun ra lại có thể giảm nửa giá không?

Tôi uống ừng ực hết ly nước chanh, sau đó mới mềm mỏng nói: “Thầy Nghiêu, em không mang tiền...”Tôi tự lo còn không xong, vô lực không thể nào đề ý đến ánh mắt co giật của nhân viên phục vụ.

Nghiêu Diệp tà tà dựa lưng, không nhanh không chậm trả lời: “Em tính mai mấy giờ rời giường?”

“Em đảm bảo sáng sáu rưỡi đúng giờ tới sân thể dục. ”Tôi chấp nhận nói hết câu này đã phải hít vào mà không dám thở ra, cực lại còn cách không xa đâu. Tôi chỉ cần anh ta trước mắt bỏ qua thôi, án tử hình sửa lại chậm đi, cuối cùng vẫn là chết thôi!

Anh ta ôn hòa lườm tôi một cái: “Tốt lắm, nhìn em chắc kinh tế còn khó khăn, tôi cho em mượn một ít, em trả dần cũng được, phần lãi thì thôi, miễn. ”

Nhìn hấn đi! Rõ ràng là một Vampire cần cổ tôi hút máu, vậy mà lại trong bộ dạng con người lịch sự nho nhã là sao? ADN của anh ta sắp xếp có lỗi gì à? Tôi hận không thể chỉ tay lên trời mà hỏi, dưới gầm trời này tại sao lại tồn tại một tên lòng dạ hiểm độc như hấn chứ? Hay là một tên ngoài hành tinh gieo họa xuống địa cầu? Bà đây thế mà phải lượn về thời cổ đại làm nô lệ, nữa cái may còn không có thế mà còn mất luôn mấy trăm đồng.

Lâm Đại Đại, mày làm người không là được thượng đẳng thì ném đi chôn cho rồi! Thật là uất ức mà.

Bạn đang đọc truyện *Chạy Theo Thuyền Giấc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Oai hùng dũng mãnh, khí phách hiên ngang

Trải qua một tuần lễ nước sôi lửa bỏng với mấy chiêu thức huấn luyện như địa ngục của Nghiêu Diệp, hiệu quả cũng đã bộc lộ ít nhiều.

Bây giờ chạy 800m đối với tôi mà nói cũng như ăn cơm bữa, lên cầu thang đã không còn thở hổn hển, thậm chí còn dừng mảnh vụn vớ tới mức một mình xách 4 ấm nước nóng liền, so với cuộc đời tôi tám trước đó, quả thực là một bước tiến rõ rệt về thể lực. Nếu không phải hiện tại đang là mùa đông, mọi người ăn mặc công cênh như gấu, có khi tôi còn khoe được cả cơ bắp cuộn cuộn sau khi qua huấn luyện cũng nên. Có điều tôi cũng không thể nào hiểu nổi, hai người cùng nhau khổ luyện thế mà tại sao Nghiêu Diệp vẫn như trước, dung nhan tuyệt thế khuynh thành còn có phần nổi bật hơn, còn tôi, có vì sao mà cứ như ăn phải rau chân vịt của thủy thủ Popeye vậy chứ? Cuộc đời thật là bạc bẽo mà, thắng bại bất phân.

Hồ Diệp Phi nói, đầu năm nay đang lưu hành một trào lưu nam đẹp hơn nữ, nữ khỏe hơn nam, tôi thấy có vẻ con bé này cũng là đang an ủi tôi.

Rất nhanh, ngày đại hội thể thao đã đến, sân điền kinh tụ tập vô số ngôi sao sáng giá ngang tài ngang sức của giới thể thao tương lai, nói ví dụ như là ... tôi. Ở khu vực chuẩn bị tôi quan sát một lát, Nghiêu Diệp còn chưa tới, cái người có thói quen được mọi người vây quanh như anh ta thì đều luôn thích là người xinh đẹp cuối cùng ra sân, không có gì đáng ngại. Tôi tự giẫm giẫm chân cho nóng người trước, thuận tiện quan sát tình hình đối thủ, trước đó tôi cũng có tìm hiểu qua rồi, nghe nói các học sinh lần này tham gia quyết tâm rất cao, nguyên nhân chính là phần thưởng phong phú của nhà tài trợ, chỉ cần có giải thì đều được cup, điều này đã thành công đẩy lên khí thế cạnh tranh hùng hực máu lửa của những nô lệ đồng tiền như tôi đây.

Dù sao đại hội thể dục thể thao lần này tôi chẳng những đi sớm về khuya, mò mẫm lặn lội trong chương trình huấn luyện đặc biệt một tuần liền, còn đặt mộng vào vòng nợ nần, nhìn ăn một cái bánh bao đem đổi lấy một bình nước, cuối cùng cũng hiểu được ý nghĩa đẹp đẽ của tiết kiệm, cho nên, thế nào cũng phải đoạt giải a! Khi đó, chẳng những có được giải thưởng lớn, cơ hội thực tập Nghiêu thị ánh vàng rực rỡ sáng ngời cũng đã nằm trong túi của tôi rồi!

Tôi dùng ánh mắt sắc bén loại tia Ron-ghen quan sát một vòng, tham gia Marathon thầy trò tiếp sức lần này, các tuyển thủ so tài cơ bản đều là người trẻ, nam nữ tỷ lệ cũng rất cân đối, nghe nói tất cả đều ghép một nam một nữ lại thành một đội. Nghĩ cũng đúng, xã hội hiện nay đề ý nhất là cái gì? Là nam nữ bình đẳng!

Tôi vốn còn muốn xâm nhập thăm dò chỉ số thực lực chiến đấu của mọi người kỹ càng một chút, loáng thoáng nhìn thấy Nghiêu Diệp đại thần đã đến.

Anh ta hôm nay mặc một bộ quần áo thể thao xám tro sáng màu, đặc biệt toát lên vẻ trai tráng hoàn mỹ, tôi cũng thấy luôn n sinh vật giới nữ đang liên tục phát ra sóng điện yêu mê về phía đó. Đáng tiếc là, Nghiêu Diệp luôn bày ra bộ dạng lạnh như băng, giống như mọi người đều thiếu nợ hấn mấy trăm vạn không bằng, ẩn giấu tám băng treo lên, viết—— người lạ chớ tới gần. Dựa vào bề ngoài, xem ra Nghiêu Diệp hết sức phù hợp với hình tượng nam chính lạnh lùng trong các tiểu thuyết ngôn tình đang hết sức thịnh hành gần đây, nhưng thực tế anh ta vừa phúc hắc lại vừa yêu nghiệt, giống như tuyển thủ nam Trúc Đại Mãn, tập hợp các điểm mạnh mẽ trên người, quả thực chính là sát thủ phái nữ vô cùng nguy hiểm.

Anh ta đi tới vỗ vỗ vai tôi, híp mắt lộ ra miệng đầy răng trắng, âm trầm nói: “Em nhìn đông nhìn tây làm cái gì vậy hả? Mắt thì nhỏ còn liếc qua liếc lại như tên trộm ấy, khó coi chết mất.”

Lời này vừa thoát ra, tôi đã đem luôn chút xinh đẹp mỹ miều ít ỏi của hấn lau sạch sẽ. Tôi giương mắt, dùng lời chính nghĩa để biện bạch: “Thầy Nghiêu, về mặt văn học có một từ đặc biệt để hình dung đôi mắt em, ‘ tên trộm ’ tuyệt đối không phải là văn viết.”

Lông mày Nghiêu Diệp xé lên, nhìn tôi nói: “A? Là từ gì?”

Tôi hít sâu một hơi: “Đó chính là. Trong veo như nước.” Không nhìn về mặt cơ giết của hấn, tôi tiếp tục nghiêm túc chăm chú mà báo cáo: “Em mới vừa cẩn thận quan sát xong, đối thủ của chúng ta nhìn qua có vẻ rất mạnh. Nhất là bên kia người mặc đồ đồ đó, không ai không biết, cô ấy được xưng là ‘ vạn mét không ngã ’ của trường của chúng ta, nữ siêu nhân điền kinh. Thầy, thầy phải cố gắng chạy, ngàn vạn lần đừng để thua thế hệ sau nha.” Tôi chỉ vào cô gái đứng phía đối diện lái nhai nói, nói xong còn không biết sống chết gật gật đầu tự tán thành câu nói của mình.

Lúc đầu sắc mặt Nghiêu Diệp thối y như nuốt SHI, khí lạnh bắt đầu nổi lên. Sau đó không biết thế nào anh ta lại cười rất ôn hòa, bình tĩnh nói: “Không ngờ em lại thiếu sót nghiêm trọng trong môn ngôn ngữ văn học đến thế, ngay cả chủ vị tân ngữ cũng làm cho hỗn loạn. Nhưng mà không sao, thầy có thể tiến hành giáo dục lại đối với em, dù sao cũng còn nhiều thời gian mà, em nói có đúng không?”

Nụ cười đặc biệt kia của hắn làm cho tôi lòng kinh thật nhảy, “Còn nhiều thời gian” bốn chữ này gõ vào đáy lòng tôi lại mang hàm ý khác, một trận kỉ nguyên băng hà cuộn cuộn kéo qua. Tôi vội vàng nói sang chuyện khác: “Thầy, hay là chúng ta vạch ra vài chiến thuật để thắng đi?”

Nghiêu Diệp nhìn bốn phía xung quanh một lát, biểu hiện nhẹ nhàng như gió thoảng qua: “Cái đó không cần thiết, chỉ cần em chạy tốt là được rồi. ” Nói trắng ra là, anh ta không coi ai ra gì, nhìn xem, đây chính là sự kiêu ngạo của người tư bản.

Trọng tài như thường lệ giới thiệu sơ qua lịch trình thi đấu và chặng đường chạy đua Marathon, cũng không quá phức tạp, lấy cửa chính phía đông của trường làm điểm xuất phát và cũng là điểm kết thúc. Trong đội thầy trò, một người chạy một vòng quanh trường, còn người kia đứng ở cửa phía đông chờ bắt được giây lại chạy thêm vòng nữa, đội nào tới trước băng qua điểm kết thúc là đội chiến thắng.

Không thể không nói, thật ra thì cuộc thi đấu này rất nhàm chán, nhưng mà với người không phát triển thần kinh vận động như tôi mà nói đều không có ý nghĩa gì .

Vào trường học bốn năm rồi, lớp trưởng đại nhân đã từng động viên tôi vô số lần ‘nên vì lớp học làm vẻ vang’ nhưng đều kết thúc thất bại. Lần này nghe nói tôi phá lệ muốn tham gia Marathon, cậu ta hưng phấn giống như trúng mấu gà, kích động trực tiếp lên tiếng vì tôi tổ chức một đội cổ động viên cổ vũ, thiếu chút nữa tôi đã cảm động đến rơi lệ. Nhưng khi tôi thấy được cửa phía đông, đám người luôn miệng nói cổ động đó đã chọn một vị trí bất mất nhất tung hô khẩu hiệu, suýt nữa làm tôi cắn lưỡi mà tự sát.

Tại đó, một cái băng rôn cực kỳ hoành tráng đập ngay vào tầm mắt người xem, phía trên là dòng chữ thư pháp màu đỏ dễ nhìn, viết —— nhiệt liệt chúc mừng Ngu Ngốc rốt cuộc đã đi ra khỏi phòng ngủ, chạy tới cửa đông, bước về phía tương lai, cố lên! Cố lên! Cố lên!

Hai bên trái phải cũng treo mấy biểu ngữ giống như Tà Hữu Hộ Pháp, có vẻ tôi đã đánh giá chỉ số thông minh của bạn lớp trưởng và cái tên Lư Thập Bát xấu xa cực điểm kia quá cao rồi, hôm nay rốt cuộc bọn họ cũng cho tôi thấy trường Cao Đẳng giáo dục một đám ngu ngốc đáng sợ như thế nào.

Ở cửa đông tôi vung tay vung chân chờ trận đấu bắt đầu, các tuyển thủ không hẹn mà cùng đối thủ xông xáo bàn luận.

Đứng bên cạnh tôi một cô gái áo xanh vừa liếc nhìn cái băng rôn kia, cười đến độ mặt rút gân, vừa kéo kéo áo của tôi làm quen, nhỏ giọng hỏi: “Bạn à, bạn có biết Ngu Ngốc đó là ai không? Tên thật là đặc biệt a!” Hiển nhiên, cái từ ‘ đặc biệt ’ này cô ta dùng vô cùng hàm súc.

Tôi cứng mặt, vô cùng nghiêm túc nói: “Rất xin lỗi, tôi kiến thức nông cạn, không biết danh nhân lớn này. ” Một người, nhất là một người kiên cường bất khuất phải tốn bao nhiêu sức lực mới có thể tự bác bỏ mình như vậy chứ? Tôi, Lâm Đại Đại không phải chỉ kém Lâm Đại Ngọc một chữ thôi sao? Làm sao lại từ một thể hệ nhân tài nhanh chóng giảm xuống thành một đời mai nữ như thế?

Cô gái áo xanh vẫn không khách khí nhếch miệng cười lớn, thấy mặt tôi nghiêm túc quá mức, cô dõng mục tiêu sang người bên kia tiếp tục thao thao bất tuyệt, đề tài tiếp tục vây quanh dải lụa băng rôn vô cùng “xuất chúng” đang bày ra kia.

Tôi rơi lệ đầy mặt, mỗi giây như một năm trôi qua.

Trong thời điểm nhạy cảm đó, Nghiêu Diệp tới, hơn nữa còn mang theo nụ cười như gió mùa xuân, anh ta không cười còn được, cười một tiếng là khiến tôi liên tê đại ca da đầu.

Nghiêu Diệp đứng lại trước mặt tôi, trước mắt bao người, dịu dàng đủ để cho tất cả con gái ghen ghét, nhìn tôi nói: “Đại Đại, em quên cầm khăn rồi, đây!”

Một chiều là mất mạng, mình anh ta cũng đủ đưa tôi lên trên đầu sóng ngọn gió, tiếp nhận ánh mắt lăng trì của bao người ái mộ. Tôi dám thề, kể từ khi tôi biết người này tới nay, chưa bao giờ anh ta dùng giọng Bắc Kinh chính gốc như thế để phát âm gọi tên của tôi! Người này lúc cao hứng thì như hoàng đế gọi tôi là “Bé ngốc”, lúc mất hứng thì lạnh như băng hét một tiếng “Này”, hoàn toàn không xem quyền gọi tên của tôi ra gì, ấy mà hôm nay có sao lại từ bi gọi tên tôi yêu thương như thế?

Hắn tuyệt đối là có ý!

Tôi còn chưa nghĩ ra nên phản ứng thế nào, cô gái áo xanh đã “A” một tiếng thật to , dùng ánh mắt loại “Thì ra là chính là cô” để nhìn tôi, mới vừa rồi, tôi đã vĩ đại đem tự tôn của bản thân quẳng đi đến chín tầng mây, hận không thể lập tức mọc cánh thành biến thành Nano, hèn mọn biến mất ở một góc không người nào biết.

Tôi mở to mắt hung tợn nhìn chằm chằm Nghiêu Diệp, giống như là dùng hết lực mà giật lấy khăn tay, cắn răng nghiền lợi nói: “Cám ơn thầy Nghiêu ngàn dặm đưa khăn, quả nhiên là tình, sâu, nghĩa, nặng a!”

Hắn vờ không thấy, vẫn ôn hòa nói: “Không cần khách khí. ” Liếc mắt nhìn hướng Thập Bát một cái, bọn họ càng dùng sức hướng vẫy tay, tôi làm bộ như không nhìn thấy, anh ta biết rõ lại còn vờ hỏi, “Bạn học của em? Tầm lòng thật là tốt , nhưng là có lỗi chính tả. ”

Tại sao lại nói với người khác? Sao chính mình không tới nói đi!

Tôi đáp lại yếu ớt bằng một nụ cười giả dối: “Không có biện pháp, gần đây trào lưu đi phục hưng cổ phong, cho nên tất cả mọi người theo phong trào đều viết thay chữ, khẩu hiệu của trường chúng ta cũng thế, chúng ta muốn ‘ học để dùng ’. ”

Khóe miệng người nào đó khẽ nhếch lên, xinh đẹp đến ‘lạnh người’ như cũ: “Quả nhiên là vật hợp theo loài. ” Anh ta dừng lại, liếc xéo qua tôi,

nói, “Người phân theo nhóm, tầm thường.”

“Thầy, thầy không thể phủ nhận có những lúc tầm thường cũng là một loại nghệ thuật, theo đuổi bước chân nghệ thuật là không biên giới, phải hay không thầy?” Tôi học ngữ khí của ai đó hỏi ngược lại.

Khuôn mặt tuần mỹ của Nghiêu Diệp bắt đầu méo mó, lạnh lùng bỏ lại một câu: “Chạy cho tốt, đừng làm mất mặt của tôi!” Xì mặt rồi đi.

Tôi khó lắm mới đánh trả được một lần, thắng rồi a.

Trước trận đấu mọi người thấp thỏm bất an lại bị mấy cái này nhạc đệm làm khuấy đảo không yên.

Súng báo hiệu nổ một tiếng, tôi vội ngừng suy nghĩ, đâm thẳng hướng phía trước mà chạy, tranh thủ kéo dài khoảng cách với phía sau.

Theo cấu tạo sinh lý mà nói, năng lực chạy nước rút của phái nam so với phái nữ mạnh hơn nhiều, cho nên, bình thường vòng thứ nhất đều là chị em phụ nữ, tức là cô giáo hoặc là nữ sinh dẫn đầu. Nhưng là triết học đẳng cấp cũng đã nói, có ‘ bình thường ’ sẽ có ‘ cá biệt ’, tự nhiên phát hiện có một đối thủ nam vô cùng kì lạ. Anh ta không chạy trước tôi, nhưng mà mỗi khi tôi nhẹ nhàng lướt qua, sau đó không lâu lại tăng tốc vượt lên cách tôi 2m, giống như đang đùa giỡn với tôi vậy.

Tôi nhìn chăm chăm làn da mịn màng trắng nõn của hắn, giận kinh người, vì phần thưởng, vì tiền đồ, vì tất cả mọi thứ, tôi dồn hết sức vùng lên cùng hắn so tài!

Bà này không tin nữ Kim Cương không đấu lại nam Tiểu Bạch!

Nhưng là, kém một chút, luôn là kém một chút.

Rốt cuộc, tôi nhìn không được hét to sau lưng ” tiểu bạch kiểm ” áo số 1: “Cậu đứng lại đó cho tôi! Khóa nào thế hả ? Sao không hiểu được kính già yêu trẻ với khiêm tốn lễ nhượng thế hả?” Mới vừa rồi nhìn cậu ta, một gương mặt thanh xuân tuấn tú ngay cả đám mụn trứng cá cũng không có, chắc có thể sánh được với tuyệt sắc Nghiêu Diệp rồi đấy, chắc là mới vào trường thôi. (năm tư thì không ai tham gia đại hội thể dục thể thao cả)

Lương tâm cậu ta rốt cuộc cũng bộc phát, bày ra cái mặt đùa giỡn ngó tôi rồi chạy lùi lại: “Bạn gọi mình?”

“Chẳng lẽ còn có người khác sao?” Đường đua đều có biển chỉ đường, cách mỗi khoảng cách nhất định sẽ có người phụ trách đứng ghi chép thứ tự tuyến thủ chạy qua, phòng ngừa có người gian lận, dọc đường cũng có thừa thớt mấy người đứng xem nữa. Tôi bày ra bộ mặt dữ tợn căm tức nhìn cậu ta, “Chị đây năm cuối muốn đoạt giải đề làm phong phú bộ sơ yếu lý lịch để kiếm việc làm sống tạm, em đừng như đá cản đường như thế, tuổi trẻ còn sợ không có ngày nổi danh ư?” Ở cùng Nghiêu Diệp quá lâu, gần mực thì đen, tôi bây giờ uy hiếp người cũng không cần viết nháp, nói vừa quang minh chính đại lại trời chảy đến kinh người!

Số 1 ” tiểu bạch kiểm ” đầu tiên là ngăn người, ngay sau đó hắng giọng cười lớn: “Nói không sai, chị quả nhiên rất thú vị a!”

Tôi tại sao nghe thấy mấy lời này kỳ quái thế nhỉ? Nhưng mà nhìn cậu ta cũng không có ý định phản đối, tôi hài lòng gật đầu nói: “Rất tốt, trẻ con thật là dễ dạy.” Sau đó không chút khách khí lướt qua, đã qua cửa phía bắc, cách điểm kết thúc không xa nữa rồi, giải thưởng lớn, tôi tới đây!

Đáng tiếc mộng đẹp luôn dễ dàng tan biến, tôi đắc ý chưa quá hai phút, số 1 lại đuổi theo.

Cũng chạy lâu như nhau vậy tại sao mặt hắn không đỏ cũng không thở gấp, lại còn làm như thân quen lắm vươn móng vuốt cầm tay tôi: “Mặc dù tôi rất muốn nhường, nhưng là tôi sợ học trò của tôi sẽ khóc, vậy thì quá không xứng với tấm lòng người thầy rồi.” Không đợi tôi theo gió hỗn độn hoàn hồn, hắn lại tiếp tục nói, “Quên tự giới thiệu mình một chút, tôi tên là Trác Viễn Hằng, đang làm quản lý sinh viên đại học năm nhất. Cái này. ‘ Chị gái ’ đã tạ nhè.” Sau đó hắn nâng chân lên, tiêu sái đi xa, để lại tôi một hồi kinh sợ.

Mồ hôi đổ như thác, “tiểu bạch kiểm” tựa như con gái vậy mà lại là thầy? ? Hơn nữa còn ở cùng một trường với tôi!!!

Bạn đang đọc truyện *Chạy Theo Thuyền Giấc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Mập mờ sau cuộc thi

Tôi cảm thấy tôi nên đi bệnh viện kiểm tra toàn diện luôn cho rồi, tại sao mà gần đây thị lực, thính lực lại thoái hóa đến thế chứ? Lúc trước đắc tội với yêu nghiệt đã để lại cho tôi nhiều đau khổ rồi, hôm nay còn công khai đùa giỡn cả giáo viên, việc này càng kinh hoàng hơn đúng không? Tôi tự kiểm điểm mình một phen, cuối cùng tôi cũng kết án được sự việc lần này là do diện mạo gây ra, các tên Trác Viễn Hằng môi hồng răng trắng, mặt mày nõn nà như vậy, Tiểu Chính Thái như vậy, thể mà lại là đóa hoa sơn trại kia chứ? Không biết tôi đi tố cáo có ai tởn thư lý hay không?

Đang lúc tôi há miệng miên man suy nghĩ, người đã đã vượt lên giờ chỉ còn một chấm đen, tôi có dùng hết tốc lực cũng không thể nào đuổi kịp hắn nữa. Bị kịch hơn là nhân tài mới xuất hiện đã anh dừng đuổi theo, còn thêm hai ba người theo sát tôi nữa, tôi cần rằng bắt đầu tăng mã lực, nguyện vọng tranh hạng so với động đất cấp mười hai còn mãnh liệt hơn nhiều.

Nhưng mà có câu, thuận theo mà sống, phúc vô song chí, họa vô đơn chí.

Tôi ghen ngào, bị phần, bởi vì không cẩn thận giẫm lên cục đá nhỏ, chân đau kinh hoàng kích thích cả hệ thần kinh của tôi, trên trán, trên sống lưng mồ hôi lạnh không ngừng tuôn ra. Tôi vẫn tiếp tục liều mạng như cũ xông về phía trước, nhưng mà cũng bởi cái tư thế quý dị đó mà tốc độ cũng đặc biệt chậm chạp, chạy chuyển sang đi, khắp khiêng rồi chuyển thành chết đứng không có cảm giác gì nữa sất.

N người tốc độ nhanh như rùa cũng lần lượt vượt qua tôi, cô gái áo xanh còn phát huy tinh thần ” hữu nghị là chính, thứ hạng là phụ” khuyên tôi nên dừng lại nghỉ ngơi đi, nhưng mà bạn bè đều ở phía trước cả, chưa gì đã thấy mặt mặt hoàng tráng rồi, bây giờ từ bỏ chẳng phải là thất bại trong gang tấc sao?

Tôi như bị tẩy não cứ thế tiếp tục tiến lên, càng chạy càng mệt, trước mắt cũng trở nên mơ hồ, đột nhiên có một khối núi lù lù ngăn cản đường đi của tôi, hơn nữa ngọn núi này còn biết nói, giọng nói đặc biệt dịu dàng: “Em còn tốt chứ?”

Tôi xoa mắt, ngáp nước nhìn Nghiêu Diệp ngọc thụ lâm phong trước mặt, nước nở kêu: “Thầy Nghiêu...”. Tôi vốn không yếu ớt đến thế, mấy ngày trước ở phòng tắm té lộn cả đầu cũng bò dậy chẳng sao, Tiểu ngao giang hồ như cũ, thế mà bây giờ vừa thấy người đó, tôi lại không chịu được mà rơi nước mắt, thế là thế nào?

Anh ta quan sát tôi một lúc, nhãn mày hỏi: “Sao mặt em lại tái như vậy? Bị thương ở đâu à?”

“Chân phải em bị trật...” Tôi hết sức uất ức gật đầu, sau mới chợt nhớ ra giờ còn đang thi đấu ing, kinh ngạc nhìn Nghiêu Diệp: “Sao thầy lại chạy về đây? Chúng ta còn đang thi mà?”

Nghiêu Diệp sờ sờ đầu tôi, nói: “Ngốc, đau đến hồ đồ rồi à, em bị thương như vậy mà còn muốn thi tài cái gì nữa? Người ta cũng đã chạy được hơn nửa đường rồi, muốn so cũng không kịp.” Anh ta vừa nói vừa đỡ tôi qua bên ụ đá ngồi xuống, còn mình lại ngồi xỏm xuống định cời giày cho tôi.

“Thầy làm cái gì vậy?” Tôi sợ tới mức trợn mắt há mồm, vội kéo chân lui, người này không biết nam nữ thụ thụ bất thân hả? (khê nữ, thi ra con cò hủ như vậy a?)

“Ngoan chút đi, đừng lộn xộn nữa.” Một anh nạt lạnh băng phóng tới, tôi đành ngoan ngoãn dang chân ra mặc anh ta chặt chém. Nghiêu Diệp nhẹ nắm chân phải tôi, giật giật cổ chân, thấy tôi gào thét thảm thiết, mới hỏi: “Đau ở đây sao? Không biết có ảnh hưởng tới xương không, chắc phải tới bác sĩ thôi.”

“Nhưng mà thi đấu...” Bị hấn trợn mắt hung ác, tôi đành nhịn xuống, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định, nói thầm, “Bị thương mà bỏ cuộc, không biết trường có cấp cho phần thưởng an ủi không nữa, dù gì cũng phải ủng hộ tinh thần thể dục thể thao của em chứ...” Tôi còn chưa nói hết đã thấy Nghiêu Diệp quay lưng đi, tôi ㄟ rồi, anh ta không phải là bị chọc đến tức điên không muốn nhìn mặt tôi nữa chứ? Tôi lắc đầu thờ dài, phút trước dịu dàng, phút sau lạnh lẽo, đần ông a, tên gọi đó nghĩa là âm tình bất định a.

Cần nhẫn một hồi, anh ta quay đầu lại nhìn tôi: “Em còn mè nheo cái gì nữa? Còn không lên đi?”

Tôi thiếu chút nữa ngã quy, cả lăm mồm miệng: “Lên, đi đâu ạ?” Chẳng lẽ ngay cả trí thông minh của tôi cũng thụt lùi rồi sao?

Khỏe miệng người nào đó cong lên cười lạnh: “Thi ra là tôi nhiệt tình quá rồi, em muốn tự đi về à!” Thấy anh ta làm bộ muốn đứng dậy, thông minh của tôi cũng nhanh chóng trở về, cười hắc hắc, thi ra Nghiêu Diệp muốn công tôi nha, tốt quá, đây chính là cơ hội ngàn năm có một, tôi làm sao lại dám bỏ phí chứ?

Tôi lập tức vron chân vron cẳng như bạch tuộc bám lên lưng Nghiêu Diệp, sau lại sợ tuột xuống nên đưa tay lên vòng qua cổ hắn, toàn bộ khối lượng đều dồn lên người nào đó. Muốn hỏi cảm giác của tôi lúc này sao? Thật là thoải mái, quá thoải mái, quá sung sướng thoải mái a! Đáng tiếc không có máy ảnh, nếu không nhất định tôi phải lưu lại hình ảnh mang tính đột phá lịch sử này, để nói cho con cháu đời đời của tôi được biết- tôi cuối cùng cũng đè Nghiêu Diệp xuống dưới rồi!

Hai chúng tôi gần nhau đến mức có thể nghe được tiếng hô hấp, tôi dán chặt lên lưng hắn, nghe từng nhịp tim đập trầm ổn, tự nhiên lại cảm giác thấy, cái tư thế bây giờ, tư thế này rất mập mờ nha (๖๖).

Mặt của tôi còn hồng hơn cả hot girl, tay cũng bắt giắc buông ra, cả người thiếu chút nữa trượt xuống, anh theo bản năng nắm vội lấy chân tôi, tôi đau đến la hét như quỷ rừng. Anh ta nhẹ giọng hỏi: “Đau lắm à? Nhịn chút nữa, sắp tới bệnh viện rồi.”

Tôi lắc đầu một cái, lại thấy chắc anh ta không nhìn thấy được, tôi hít mũi nói: “Chân không phải là quá đau, nhưng mà lòng lại rất đau, luyện tập lâu như vậy, nghe nói phần thưởng hạng nhất rất nhiều, còn được đi bơi ở Cổ Trấn nữa...”

“Đồ mê tiền...” Nghiêu Diệp bắt đắc dĩ thờ dài, “Không biết phải nói em ngu hay là ngây ngô nữa đây.”

Xem ăn nói kia, sao không thông cảm cho người từ nhỏ tới lớn chưa từng trúng được giải thưởng nào như tôi chứ. Nếu mà anh không coi trọng tiền tài như vậy, sao không đem toàn bộ gia sản mà quyên cho tôi đi? Nhưng mà tôi cũng không dám nói thành lời, rậm rì giải thích: “Em mới không ngốc!”

Nghiêu Diệp khê cười: “Ngốc, đại hội thể dục thể thao lần này phần thưởng là do Nghiêu thị tài trợ.” Lời của anh ta cứ như nhắm vào tôi vậy.

“Sao? Vậy em có phải sẽ được một giải thưởng an ủi không...?” Nhìn người nào đó không thềm nói một tiếng, tôi theo thói quen ôm sát cổ anh ta, hét lên âm ỉ: “Em không biết, không biết đâu! Em muốn có phần thưởng, muốn có phần thưởng! Em là vì danh dự của thầy trò mình mới bị thương thế đấy, không có công lao cũng có khổ lao!”

Ở nhà mỗi khi tôi muốn xin xỏ nài nỉ cái gì, làm như vậy với mẹ nhất định là vô dụng, nhưng với ba thì trăm lần đều thành công. Nhưng mà tôi đã quên, bây giờ thời điểm không đúng, địa điểm không đúng, nhân vật lại càng cực kì không đúng.

Nghiêu Diệp run lấy bầy hừ lạnh một tiếng: “Buông tay ra! Em muốn mưu sát tôi sao? Còn dám giầy vò lung tung như vậy tôi ném xuống đất cho tự bò về bây giờ!”

Bị quát, tôi lập tức ôn nhuận ngoan ngoãn như cừu nhỏ, anh phen không dám làm càn nữa.

Mà tôi trời sinh nói nhảm, chỉ cần nửa buổi không nói gì thì khi đó đã chết, nghĩ tới nghĩ lui, rốt cuộc cũng nghĩ ra một đề tài an toàn và có ý nghĩa (với tôi mà nói): “Thầy Nghiêu, thầy có biết một người tên là Trác Viễn Hằng không? Người đó cũng là giáo viên trường mình đó!”

Anh ta dừng một chút, sau đó mới thông thả ung dung nói: “Tên gì kì quái như vậy, tôi làm sao mà biết? Mà em sao lại đàn như vậy, dễ bị lừa quá, sau này nhớ phải cách mấy người kì quái ra một chút!”

Tôi trợn trắng mắt, so với tên kì quái đó, có người còn là ông nội của hần luôn đó nha. Có câu, Nghiêu Diệp, yêu nghiệt, không người nào địch nổi là vậy mà.

Tôi biết Nghiêu Diệp mới tới đây, trong trường ngoài giảng đường cũng chỉ biết thư viện, còn thêm có chút ngây thơ, tôi thấy dung mạo người này cũng được nhiều người chú ý cho nên mới chỉ cho anh ta rẽ vào một đường tắt ít người (khuê nữ à, lén lén lút lút như vậy, chẳng lẽ các người đang trộm tình sao?)

Nhìn anh ta đỏ mồm hôi đầy đầu, thờ hỏn hển, trong lòng tôi vô cùng vui mừng đắc ý, không trách được hần ta sai khiến tôi lại vui mừng như vậy, hóa ra loại sai khiến người khác này thật sự rất khoái cảm hơn hần mọi thứ đấy! Thỏa mãn xong sự tà ác của tôi, phòng y tế cuối cùng cũng ngay trước mặt.

Nằm trên giường bệnh, cởi giày ra, xem vết thương.

Không nhìn không biết, vừa nhìn mới thấy hủ chết người nha, mắt chân phải của tôi đã sưng lên đến biến dạng, không trách tự nhiên lại thấy giày mang không vừa. Chú bác sĩ giống như mấy bà bán hàng ngoài chợ, nhìn “móng heo” của tôi xoay qua xoay lại, tỉ mỉ đến mức hoàn toàn không nhìn đến cảm thụ của người trong cuộc, đau...

Tôi đáng thương nhìn bác sĩ: “Đau quá, cháu không nhìn được sao?”

Bác sĩ nghiêm mặt: “Không nhìn. Cháu tưởng tuổi còn trẻ thì xương cứng như thép à? Giờ thì không thấy gì, sau này già rồi bị đau thấp khớp, khi đó khóc cũng không ra nước mắt đâu. ”

Mặt Nghiêu Diệp tối hơn phân nửa, giống như thoa bùn lên mặt vậy, âm trầm đến dọa người. ”

Tôi mím môi gạt nước mắt, nắm lấy tay áo bác sĩ rầm rì: “Cháu không phải cứ như vậy mà ra đi chứ? Cháu thực ra là một vì tinh tú của thể thao thể giới mới, nếu không đi được quốc gia sẽ tổn thất rất nghiêm trọng mà!”

Tôi còn muốn nói tiếp, nhưng lại bị nụ cười buốt giá của Nghiêu Diệp đè xuống: “Bác sĩ, ông không cần để tâm mấy lời đó, nếu cô ấy còn không chịu đăng hoàng thì phê luôn cái chân còn lại đi, vừa vận tham gia thể vận hội người tàn tật. ”

Xem ra đề tài này quá mức máu me, bác sĩ trợn mắt không chịu nổi, vung tay mở bình rượu thuốc chuyên trị vết thương đặt xuống để chúng tôi tự sinh tự diệt.

Tôi và Nghiêu Diệp nhìn chai rượu thuốc mắt to trừng mắt nhỏ, trầm mặc hồi lâu, anh ta cầm lấy chai rượu, mở nắp ra, mùi thuốc gay nồng nhanh chóng lan ra, so với hình tượng sạch sẽ trong sáng của anh ta cực kì không hợp.

Tôi lóong cuống, vội vàng chối đầy đầy: “Thầy Nghiêu à, em, em về rồi tự làm cũng được. ”

Anh không lên tiếng, vén tay áo lên, kéo ống quần tôi cao hơn rồi ngắm nghía, đổ rượu lên tay rồi từ từ xoa. Tôi cảm thấy một lúc thì lạnh một khi thì nóng, lúc đau lúc tê, khi lại nhột nhột, không biết chính xác là cảm giác gì, nói chung là rất phức tạp.

Tôi vẫn cắn răng không dám la đâu, bên tai nghe thấy tiếng nói của Nghiêu Diệp: không mạnh thì không có tác dụng, em nhìn một chút...

Còn đau không? sắp xong rồi...

Tôi đoán chắc đầu mình bị thương thành hồ đồ như lời anh ta nói rồi, nếu không làm sao lại thấy giọng người nào đó dịu dàng như tiếng trời vậy chứ?

Chương 12: Khu trò chơi ẩm áp

Đội vô địch đại hội thể thao lần này chính là nhóm của tên tiểu bạch kiểm Trác Viễn Hằng, nhưng mà nghĩ cũng đúng, hóa ra tên này cùng nhóm với nữ siêu nhân điên kinh “vạn mét không ngà” kia, làm sao mà không thắng cho được. Hơn nữa nghe nói tên này còn quyền góp toàn bộ giải thưởng dành được cho hội học sinh, thể hiện một tấm lòng giáo viên hào phóng a, chỉ là, tôi đang nghĩ ngợi thì lại bất hạnh lướt qua trước mặt một dung nhan hoa lệ rực trời.

Hơi ngẩng đầu nhìn người ngồi phía trước cách tôi không xa, nghe nói người này cũng là một tấm gương sáng của đàn ông tốt, làm sao lại không thể học được người khác nửa phần tốt thôi cũng được nhỉ? Đến cái gò má cũng hoàn mỹ không giống người thường, thôi thì một phần thưởng an ủi tôi không có cũng không sao, nhưng mà ngay cả cơ hội thực tập cũng ngậm miệng không đề cập đến, tôi vinh quang bị thương coi như là lãng phí rồi. Tôi cúi đầu thăm oán, miễn phí sức lao động cho anh ta lâu như vậy mà không mò được cái gì tốt đẹp, ngược lại toàn phải giận đến học máu thôi. Đại hội thể dục thể thao ngày đó anh ta dịu dàng như vậy chắc cũng chỉ là giả vờ nhất thời, làm tôi thiếu chút nữa thì tưởng mình xuyên không rồi chứ. Bây giờ cuối cùng cũng chứng minh được, bỏ đất đến kinh thành thì vẫn là bò, Nghiêu Diệp mập mờ đến đâu thì vẫn là yêu nghiệt.

Hình như anh ta cũng cảm nhận được, nghiêng đầu nhìn tôi một cái, tôi lập tức gãi đầu cúi mặt làm bộ như đang suy nghĩ gì đó, bây giờ chưa thể đắc tội với tên đó được, không những thế còn phải liều mạng lấy lòng, cuối kỳ gần đến rồi, có bị nợ môn nào hay không, quyền sát sinh vẫn còn nằm trong tay hắn.

Nhớ ngày đó kết thúc buổi học, Nghiêu Diệp trình trọng thông báo với chúng tôi: “Các em đã là sinh viên đại học năm thứ tư rồi, tôi cũng không muốn dùng mấy bài kiểm tra để làm khó các em, cho nên thay vào bài kiểm tra cuối kỳ thì hãy viết một bài luận khoảng 5000 từ. Các em đều là nhân tài cả, bài luận này cũng không quá khó phải không?” Mọi người còn chưa kịp reo hò vì sự khoan dung hiếm có, anh ta lại ung dung bổ sung tiếp, “Đối với bài luận này tôi cũng không có yêu cầu gì nhiều, chỉ cần đề tài có liên quan tới môn học, xây dựng nội dung mới lạ và sáng tạo một chút là được rồi. Tôi cũng đã xem mấy thứ trên Search Engine rồi, được hai mươi ba bài luận nhưng lại vô cùng nhàm chán, cho nên hi vọng các em có thể nhận thức chính xác mà không làm một bài tương tự như thế”

Lừa ai đấy! Cái này mà gọi là yêu cầu không cao? Chỉ là yêu cầu rất cao thôi chứ gì? Còn không cho chúng tôi tham khảo thành quả lao động của người đi trước nữa, chuyện tàn nhẫn như vậy đúng là chỉ có đẳng cấp yêu nghiệt vô cùng tàn bạo của Nghiêu Diệp mới nghĩ ra thôi. Vì thế toàn bộ nhân tài nói trên đều học máu mà tử trận, trong nháy mắt, in tởm nét vạn năng giờ chỉ như một bình hoa trang trí, chỉ có thể xem nhưng lại không thể dùng, lòng người mới nhận nhạo khó chịu làm sao, nợ một món đã gần trong gang tấc.

Cho nên bây giờ dù người nào đó không có việc gì phân phó, tôi cũng sẽ chủ động đi loanh quanh lui tới trước mặt, mỗi ngày số lượng tin nhắn thăm hỏi chúc phúc cũng không dám ít đi, y như cúng vái Bồ Tát vậy, tranh thủ kiếm thêm ít điểm ấn tượng từ ai kia. Có người từng nói qua, làm quan dù lớn đến đâu cũng không bằng người hoàng đế yêu thương tin cậy, bài văn cho dù làm tốt đi chăng nữa cũng không bằng một tên tay sai đắc lực nho nhỏ như tôi nha! (khuê nữ, đây là con tự bịa ra sao?)

Gần tới mới vừa ăn cơm xong, Nghiêu Diệp đã gọi điện thoại tới nói thư ký hiệu trưởng có tập tài liệu muốn đưa cho anh ta, bảo tôi qua lấy rồi mang tới nhà trọ của hắn, tôi vội vàng đáp ứng. Nghe nói thư viện đã lên kế hoạch xây dựng rồi, anh ta gần đây không sai việc tôi chắc là do đang bận chuyện này đây.

Theo như nhận định của Hồ Diệp Phi, khiến nhân vật đẳng cấp như Nghiêu Diệp tình nguyện ở ẩn, a, không đúng, là đành phải làm một người thầy dạy thay nho nhỏ, thật ra là muốn ẩn nấp ở đây mà quan sát, xem trường học của chúng tôi có đáng để đầu tư hay không, không chỉ xem xét về bên ngoài mà quyết định qua loa đại khái được. Mặc dù tôi đối với Nghiêu Diệp có vô vàn bất mãn, nhưng mà tôi cũng đồng ý với nhận định này của Diệp Phi, anh ta là loại “Thà rằng mình phụ người trong thiên hạ chứ không thể để cho người trong thiên hạ phụ mình”, chính là nam phúc hắc yêu nghiệt lợi hại, chuyên bày mưu tính kế, tung hoành khắp nơi, nếu người này mà ngốc thì thế giới này chắc chắn sẽ không người thông minh rồi = =.

Khi tôi đến đích thân Nghiêu Diệp ra mở cửa, tầm mắt của tôi dừng lại trên người nào đó, đồ ở nhà màu vàng nhạt nhả nhả, ánh đèn trước cửa chiếu xuống nước da trắng ngần, mái tóc có chút hỗn độn, ánh mắt khờ kheo, trên sống mũi nổi bật một đôi mắt kính viền vàng tinh tế toát lên một vẻ tri thức lịch sự làm sao, vẻ mặt có hơi mệt mỏi lại càng hấp dẫn mới chết, tâm tư nai con của tôi vì thế mà vô cùng bối rối -ing.

Thấy tôi dờ ra thất thần bất động, anh ta thần nhiên hỏi: “Ngốc, tư liệu đưa tôi đâu?”

Tôi lúc này mới phục hồi tinh thần, chớp mũi bị gió lạnh làm cóng đến khó chịu, hít mũi một cái, từ trong cặp lấy tài liệu đưa sang: “Dạ, em mang tới cả rồi, tất cả đều ở đây. ”

Nghiêu Diệp cầm lấy, lúc ngón tay thon dài đẹp đẽ của anh đụng phải bàn tay lạnh như đá của tôi, Nghiêu Diệp nhú mày: “Bên ngoài rất lạnh sao? Em vào đây trước đã. ”

Tôi đang định nói “Không cần đâu ạ. ” Anh ta đã xoay người bước vào trong nhà, không có cách nào khác, mệnh lệnh của thầy cô khó lòng vi phạm mà, tôi trước nay vốn là một học trò ngoan ngoãn.

Thay dép đi vào phòng khách, tôi nghe thấy người kia hỏi: “Em muốn uống chút gì không?”

Tôi dụi mắt ngoáy ngoáy lỗ tai, không nhìn lắm cũng không nghe lắm chứ, Nghiêu Diệp này quả thực không tốt đẹp là mấy nhưng sao lại có cảm giác có chút gì đó không giống, hòa nhã dễ gần quá a. Nhưng mà tôi không dám lơ là, ngồi ngay ngắn: “Em muốn uống nước cam, cảm ơn thầy. ”

Nghiêu Diệp mang dép đi tới tủ lạnh, ánh đèn trong nhà dịu dàng phủ lên bóng lưng cao lớn, giảm đi không ít nét kiêu ngạo của người kinh doanh, nhưng lại tăng lên một chút gì đó rất dịu dàng. Anh ta đi rất nhanh rồi quay lại, đưa một ly nước nóng còn bốc hơi cho tôi: “Đây, không có nước cam nên em uống sữa nóng cho ấm bụng trước đã. ” Rõ ràng vẫn là giọng điệu không lạnh không nóng đó, nhưng cặp mắt kia lại mang theo ý cười, phát ra trăm vạn tia điện nóng bỏng, mẹ ơi, trái tim nhỏ bé của con sắp không chịu nổi rồi.

Tôi vội vàng quay mặt đi, nói tiếng “Cảm ơn” rồi làm bộ như uống sữa, lúng túng che giấu trái tim đang đập rộn lên.

Sau một thoáng yên tĩnh quý dị, anh ta cười cười hỏi: “Em đang định đi đâu sao?”

Nghiêu Diệp vừa hỏi xong, trái tim đề nén lại tự động đập nhộn nhịp trở lại, tại sao lại cảm thấy thâm ý của người nào đó là —— nếu không có đi đâu thì ở lại đây đi kia chứ!

Tôi ra vẻ bình tĩnh nói bừa: “A, em, em phải đi đây. ” Nghiêu Diệp, tôi tuyệt đối không phải là người tùy tiện, dù cho đứng bật dậy thể này cũng tùy tiện thật đấy, cho nên anh đừng nghĩ rằng dùng sắc đẹp hại dân hại nước đi câu dẫn con gái mới lớn như tôi đây, bản cô nương xinh đẹp muốn trao mọi thể nghiệm cho hon-ey tương lai đấy!

Nghiêu Diệp nhìn tôi một cái, gật đầu nói: “Vừa đúng lúc tôi cũng muốn đi ra ngoài, em chờ tôi đổi bộ quần áo, tôi chờ em đi. ” Nói xong không đợi tôi trả lời đã vội bước vào phòng.

Người nào đó tốt quá bất thường làm tôi thật đứng ngồi không yên, trong đầu lại tưởng tượng ra bộ dạng thay quần áo vô cùng hấp dẫn của ai kia, bất tri bất giác uống sạch luôn ly sữa bò, nhưng sao miệng đắng lưỡi khô tim đập rộn ràng thế chứ, thật là quá đủ rồi ! Lâm Đại Đại! Làm sao mà có thể sắc nữ như vậy chứ?

.....

Nghiêu Diệp tập trung lái xe, tôi vô cùng buồn chán nhìn ra ngoài cửa sổ, màn đêm buông xuống bao phủ toàn cảnh thành phố, đến giờ vẫn chưa thể nghĩ ra mình rốt cuộc muốn đi đến nơi nào. Lúc này, chợt nhìn thấy ven đường lấp lánh một bảng hiệu đèn nê ông, tôi hưng phấn chỉ vào nó hét lên: “Dừng xe! Em muốn đến đó!”

Anh ta ngẩng đầu liếc một cái, bật cười nói nhỏ: “Em đã lớn như vậy, sao còn giống như trẻ con thế hả, thích tới mấy địa điểm ngẫu nhiên như thế. . ”

Mặt tôi tràn đầy ý phản đối giáo dục hần: “Thầy không hiểu rồi? Cái này gọi là thú vui con trẻ! Ngây thơ chất phác! Vĩnh viễn giữ vững một trái tim thuần khiết mới không góp phần tạo nên bầu không khí không lành mạnh. ”

“Vậy ý em là tôi rất đen tối?” Nghiêu Diệp lạnh lùng cắt đứt lời tôi.

Cho tôi mặt gấu tôi cũng không dám nói đúng vậy a, chỉ nhắm mắt đổi chủ đề: “Thầy à thầy đi mau lên, không nên làm chậm trễ việc của thầy, em xuống xe ở đây là được rồi. ”

Anh ta cũng không nói nữa, tìm một nơi dừng xe, rồi lại cùng tôi đi xuống, tôi nghi ngờ nhìn, Nghiêu Diệp giờ giờ cổ tay nhìn đồng hồ nói: “Cuộc hẹn của tôi vẫn chưa tới giờ. ”

Tôi lập tức 囧, nói giỡn sao? Nghiêu Diệp quần áo ngăn nắp lại muốn cùng tôi đi đến khu vui chơi nhi đồng ư?

Thế thôi chứ vừa vào đại sảnh, tôi lập tức hưng phấn đem tất cả thắc mắc quăng ra sau đầu, chẳng thèm để ý tới hần có đuổi theo hay không. Trước tiên tôi đòi một xấp tiền xu, loại tiền chuyên dùng để chơi, nhìn quanh một vòng, hôm nay không phải là Chủ nhật, người tới nơi này cũng không nhiều, tôi bắt đầu suy nghĩ nên bắt đầu hành động từ nơi nào đây.

Máy dạy khiêu vũ kia vừa lúc không có ai, tôi kích động muốn chạy lên trước, kết quả bị người kia kéo lại, ánh mắt hoài nghi nhìn tôi: “Em, sẽ chơi cái này?”

Tôi không phục, ngẩng cằm lên đưa hai lỗ mũi hướng về phía hần hừ hừ: “Này, chắc thầy có thể không biết, em chính là ‘nữ hoàng khiêu vũ’ một người phóng khoáng lạc quan đó!”

Người nào đó đối với sự khoe khoang của tôi đã không còn phản ứng, vòng tay quanh ngực ở dưới sân khấu chờ đợi. Nhìn bộ dáng kia của anh ta chắc không muốn chơi, chẳng qua là tôi xem thường người khác thôi chứ gì? Bực mình, tôi bỏ vào bốn tệ, nói với Nghiêu Diệp đây chơi loại hai người, phải để cho anh ta biết thực lực của tôi mới được.

Thế mà người kia làm cách nào cũng không đồng ý, liếc xéo tôi nói: “Tôi không chơi, mất mặt. ”

Tôi vỗ ngực một cái bảo đảm nói: “Không sao, có em ở bên thầy, thầy đừng sợ. ”

“Chính là do có em ở bên, tôi mới sợ mất thể diện. ” Anh ta đã kích không chút lưu tình.

Tôi dậm chân la lối om sòm ăn vạ: “Làm sao thầy lại như vậy chứ, tiền em đã bỏ ra rồi, nó cũng sẽ không trả lại, đây không phải là rất lãng phí sao? Ở nhà, em được dạy là tuyệt đối không được cho loại chuyện như thế này xảy ra!”

Nghiêu Diệp vừa bực mình vừa buồn cười, xoa xoa tóc của tôi nói: “Ngoan, đừng làm khó tôi, tôi trả lại em gấp hai lần tiền được không?”

Tôi lắc lắc ngón trỏ, lời lẽ mạnh mẽ cự tuyệt: “NO! Thầy cho là em chỉ bằng hai lần tiền kia thôi sao?” Có lẽ anh ta hôm nay quá mức nuông chiều tôi rồi, cho nên tôi mới to gan cố chấp một hồi như vậy, cuối cùng người nào đó đành bắt đầu, gật đầu.

Chọn bài, ấn nút, âm nhạc bắt đầu.

Ánh mắt tôi cố định nhìn chằm chằm vào màn hình, miệng không ngừng nói: “Trái trái trái, phải trái phải, trái phải phải trái.” Giống như đắm chìm vào trái phải không thể tự thoát ra được.

Một lúc sau, trong lúc tôi đang HIGH lắc lắc đầu, vẹo eo lắc mông, Nghiêu Diệp vỗ vỗ vai của tôi, dùng ánh mắt như nhìn thấy người ngoài hành tinh nhìn tôi: “Em đang là ‘nhảy cùng mấy khiêu vũ hay điên cuồng là hết’ vậy hả? Hết lớn tiếng như thế rất ảnh hưởng người khác có biết hay không?”

Tôi ghen lời, khó khăn nhìn xuống rồi lại chứng nào tật nấy, anh ta than thở cũng không có biện pháp ngăn tôi. Rất nhanh một bài hát đã qua, một giọng nói la từ máy phát ra “GAME OVER”, tôi tiếc hận gần như rơi lệ, tại sao tài năng anh hùng luôn nhanh tàn đến vậy?

Nghiêu Diệp chỉ vào điểm số trên màn hình bên kia, nhướn mày cười: “Nếu như em là nữ hoàng khiêu vũ? Vậy tôi chẳng phải chính là Thái Thượng Hoàng nhi.” Chưa cho tôi cơ hội phản bác, anh ta nói thêm “Có thể làm được ‘nói bên phải, duỗi chân trái, nói bên trái, duỗi chân phải’ chuyện có độ khó cao như vậy cũng chỉ có người cảm nhận ‘tài hoa’, hình thể mất cân đối mới có thể làm được.”

Thật là rất, rất, rất đã thương lòng tự trọng, tôi âm ức cắn môi cắn tức nhìn hân.

Vừa mở màn đã chọn trò chơi khiêu vũ, tôi tiêu hao hơn một nửa thể lực mà lại thua, lúc sau chơi cái gì cũng không thuận lợi nữa, xem ra tôi muốn dựa vào bản lĩnh kiếm điểm đổi mấy tờ phiếu quà tặng cũng rất khó khăn rồi. Cũng may còn có đường tắt —— gấp thú nhồi bông! Tôi định cho mình mục tiêu “Một đồng đổi một thú bông”, nhưng thực tế kết quả là “Mười đồng đổi không khỉ”. Tôi liều mạng ấn nút đỏ, hận không thể phá cửa tự tay chụp lấy luôn cho rồi, cuối cùng Nghiêu Diệp cũng không thể nhìn nổi nữa rồi, lấy trong tay tôi một đồng hỏi: “Em muốn con nào?”

“Mơ sao.” Suy nghĩ lại mới thấy mình đang bức xúc quá, tôi sửa lời nói: “Em muốn con thỏ lưu manh kia.”

Nghiêu Diệp cười nhạo: “Quả nhiên vật tựa như chủ.”

Hệ thống thánh giác nhạy bén của tôi tự động bỏ qua lời nói mang tính công kích cực mạnh.

Tôi dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn ai kia, tại sao anh ta lại tự tin đến vậy? Nghiêu Diệp đứng ở trước máy gấp thú, quan sát một lát, sau đó mới bỏ tiền vào rồi bắt đầu thao tác, di chuyển đầu vào đây. Liệu có được FEEL như phim thần tượng không a, một người đẹp trai ngay thẳng người người ghen ghét vì nữ chính xinh như hoa như ngọc, ở trong phòng chơi trò con nít gấp thú bông. Nhưng mà người này thể mà lại lấy được thỏ lưu manh cho tôi, hơn nữa chỉ tốn một đồng, thật như thần tiên vậy.

Tôi kích động đề nghị: “Hay là chúng ta ở đây gấp hết thú bông đem bán đi?” Giá thú bông trên thị trường đương nhiên không như giá tiền một đồng trong trò chơi rồi.

“Trong đầu em toàn là cái gì vậy? Muốn tiền đến điên rồi phải không?” Nghiêu Diệp gõ gõ trán tôi, kiên quyết hủy bỏ con đường phát tài này.

Sau đó tôi gần như chơi hết một vòng tất cả các trò chơi ở trong sảnh, lúc ra cửa trong tay ôm một đồng thú bông mà Nghiêu Diệp dễ dàng gấp được, mỗi lần đi ngang qua tôi, các cô gái bên cạnh đều phát ra ánh mắt yêu thích và ngưỡng mộ, được rồi, thật ra thì họ đại đa số đều là nhìn người to lớn bên cạnh tôi. Nhưng mà không phải người nào đó còn có hên sao, thậm chí mười giờ rồi vậy mà lại nói còn có thời gian đưa tôi về trường, tôi nhún nhún vai, lòng đàn ông, như kim dưới đáy biển a.

Lúc lái xe về trường Nghiêu Diệp vẫn không nói một lời, tiếp tục chăm chú nhìn đường xá. Có câu nói, đàn ông khi chăm chú là đẹp trai nhất, hướng chỉ là một dáng dấp mặt như quan ngọc, phong thần tuấn tú thì biết ra sao nữa? Tôi không dám nhìn nữa, vội quay về phía cửa xe hít một hơi thật sâu, khí trắng mờ mờ trên thủy tinh soi sáng khuôn mặt đỏ tới mang tai với những tư tưởng vô cùng sắc nữ, may mắn giờ trời cũng tối, và không ai nhìn thấy được.

Dần dần thấy được cổng trường, trên cổng đặc biệt treo mấy cái đèn lồng lớn màu đỏ sáng rực rỡ vô cùng xinh đẹp, Chúc mừng Quốc Khánh.

Nghiêu Diệp nói: “Ngốc, em sắp thi cuối kỳ chưa?”

Vừa nghe nhắc tới việc tôi đang lo lắng, tôi lập tức cúi xuống giấu bộ mặt đau khổ ha ha nói: “Vâng ạ, ngoài thi cuối kỳ ra, em còn phải thi tiếng anh cấp sáu đau khổ a.” Trong lòng phụ thêm một câu, cho nên môn tự chọn của thầy cũng đừng làm khó em nha.

Anh ta giống như đang nghĩ tới điều gì, cười khẽ một tiếng: “Vậy em cố gắng ôn thi cho tốt.”

Mẹ ơi, trừ lần trước bất ngờ bị treo chân, đây là lần đầu tiên anh ta quan tâm chuyện riêng của tôi đó, lòng của tôi cũng bay nhảy tung tăng rồi, không biết nên phản ứng thế nào, chỉ lung tung gật đầu. Lúc xuống xe từ trong đồng mới thu hoạch được, tôi tiện tay lấy ra một con khỉ nam đặt trên ổ ghế ngồi, mượn hoa dâng Phật: “A, thầy Nghiêu, cái này tặng cho thầy, cảm ơn thầy đã đưa em về.”

Nghiêu Diệp ngẩn ra, có chút đăm chiêu nhìn tôi, tôi đỏ mặt vội vàng nói tiếng bái bai sau đó nhanh như chớp chạy về phòng ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Chạy Theo Thuyền Giấc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Tình cảm như ẩn như hiện

Sau đó kỳ quái hơn là Nghiêu Diệp như thế nào mà lại cho tôi vào phòng làm việc của anh ta để học, tôi vốn cũng thấy ngại ngùng nhưng mà ở đó ầm ập, có đồ ăn vặt còn cả trà nước, tốt đẹp như thế, tôi lập tức đầu hàng. Bình thường anh ta sẽ làm việc, còn tôi thì xem sách, ăn uống là Nghiêu Diệp bao, tôi mừng rỡ, ngày ngày chạy tới nơi đó, có gì không hiểu còn có người để hỏi, chỉ có khi đó tôi mới khẳng định được quan hệ giữa chúng tôi là quan hệ thầy trò, cũng dần dần quen với tính tình người nào đó, lúc nghiêm nghị, lúc ôn hòa.

Hôm nay Nghiêu Diệp ra ngoài, tôi tự nhiên lại thấy chán chán, không muốn xem sách, hứng thú cũng tẻ nhạt cho nên đành chạy đi mua một ly đồ lạnh về phòng làm việc xem tin tức bất quải.

Nguyên một tờ báo mà cả phần quảng cáo cũng xem xong vẫn chưa thấy người đó về, tôi lại lấy phần chơi chữ ra, chơi thử, Nghiêu Diệp cũng rất thích trò này,

Hôm qua tôi cũng nói muốn chơi, anh ta thế mà xem thường, bảo tôi không có chút ngoại ngữ nào làm sao chơi được, tôi nhất quyết không tin, có cái gì mà Lâm Đại Đại này không làm được chứ?

Từ đầu tiên! A là L O V E nha, đơn giản!

.... Rất nhiều giây tiếp theo trôi qua, tôi vẫn cắn bút cực khổ suy nghĩ.

Bỗng dưng, một tiếng cười sáng khoái vang lên bên tai, tôi nghi ngờ quay đầu lại, đập phải khuôn mặt tươi cười phóng đại của Nghiêu Diệp, anh ta cúi người bên tai tôi giễu cợt: “Ngốc, còn học tôi chơi trò này?”

Tôi phình mắt “hừ” một tiếng, ném tờ báo qua một bên, có chút gì đó nũng nịu nói: “Gi chứ, một chút cũng không dễ chơi!”

Nghiêu Diệp sờ sờ tóc tôi, bất đắc dĩ nói: “Tôi đã nói rồi mà, trò chơi của người thông minh không hợp với em đâu. ”Tôi hận không thể dùng ánh mắt mà giết chết hẳn, người nào đó còn tự nhiên cầm tay tôi về lưng tung lên tờ tạp chí. Mẹ nó, tư thế này quá thân mật, hơi thở trầm ổn của Nghiêu Diệp từ chút phảng phất qua cổ tôi, mập mờ cầm tay tôi nâng lên hạ xuống, tôi thấy cái tay kia không còn là của tôi nữa rồi!

“Hiểu chưa?” Anh ta đột nhiên hỏi tôi.

Tôi thoáng sững sốt, hỏi ngược lại: “Hiểu cái gì?” Lực chú ý của tôi hoàn toàn đặt ở tiếp xúc thân thể nha.

Nghiêu Diệp hung ác gõ đầu tôi, vừa giận vừa buồn cười: “Cái đầu này chứa cái gì vậy hả, dạy thì không lo học, còn phòng má mất hứng cái gì. ”

Tôi hắc hắc cười: “Ngại quá, vừa rồi em thất thần a. ”Ai kêu dám dùng mỹ nam kế mê hoặc tôi? Tôi nhìn xuống bảng chữ đã hoàn thành, sững bái quá, rồi chỉ chỉ vào từ lúc này không làm được: “Từ này có nghĩa gì ạ?”

Anh ta liếc nhìn tờ báo, chậm rãi nói: “Eternity, vĩnh hằng. ”

Giọng nói của người nào đó cực kì trầm ổn, nhất là lúc nói hai từ ”vĩnh hằng”, hấp dẫn đến cực điểm.

Tôi ngẩng đầu nhìn anh ta, phát hiện ra người đó cũng đang nhìn về phía tôi, rồi lại nhanh chóng ho nhẹ một tiếng quay sang nhìn văn kiện tiếp, tôi bĩu môi, tôi mới không lạ đâu.

Nhưng mà cái trò xếp chữ này, những nét chữ mạnh mẽ của Nghiêu Diệp và nét chữ như gà bới của tôi ở chung một chỗ, tự nhiên lại có cảm giác khác thường. Mặc dù Anh văn của tôi không tốt lắm nhưng mà nhiều từ đơn tôi cũng nhận ra được, sweetheart, myohmy, forever... Tới lúc này mới phát hiện ra đây là chuyện mực tình nhân, tôi âm thầm xấu hổ. Thảo nào, không trách được ánh mắt Nghiêu Diệp nhìn tôi mập mờ như vậy, chẳng lẽ cho rằng tôi yêu đơn phương?

Tôi ngưng ngưng không chịu nổi, một tiếng cũng không dám ho he, nhìn chằm chằm một đồng chữ chẳng chịt rậm rạp mà ngẩn người. Một hồi lâu không nghe thấy tiếng Nghiêu Diệp, tôi mới lặng lẽ nhìn sang, hóa ra người nào đó đang chống cằm ngủ thiếp.

Tóc anh ta hơi rối, lơ thơ rũ xuống, che đi ánh mắt, môi mím lại, rồi đến đường cong hoàn mỹ của gò má, tôi kim lòng không đậu mới đi tới bên cạnh nhìn xem, không biết xúc cảm lúc này là thế nào nữa, một tâm tư rất trong sáng không chút nhục sắc, dùng điện thoại di động chụp lại khoảnh khắc lúc này.

Đang lúc định rời đi không dấu vết, tôi lại vô tình đụng rơi bút hắt, “Póc” một tiếng lẩn xuống mặt bàn, người kia cũng thức dậy luôn, giọng nói khàn khàn: “Gi thế?”

Tôi vội đem vật gây án đi động giấu sau lưng, cười vô cùng rục rờ: “Không có, không có gì ạ. ”Trong bụng âm thầm kêu than, cũng may tôi nhanh trí, thuận miệng nói: “Em đói quá, hay là em mời thầy ăn nhé?”

Nghiêu Diệp chau mày, có vẻ ngoài ý muốn: “Mời tôi?Hiếm có ghê. ”

“Đi thầy, em có biết một quán nhỏ ăn ngon lắm, thầy đừng chê là được. ”Tôi đẩy anh ta ra cửa, nhìn bóng dáng to lớn của ai kia tự nhiên lại thở phào nhẹ nhõm, đúng là mấy công việc xấu xa luôn đòi hỏi gan bên chí dũng, cực kì không thích hợp với tôi rồi.

Nhưng mà khi mang Nghiêu Diệp tới quán ăn nhỏ đó tôi lại hối hận, không phải là đau tiền đâu, mà là nhìn mấy bàn ăn bảm đầy xi măng, lồi lõm lồi lõm, vấy mỡ lung tung, mà Nghiêu Diệp lại một thân tây trang trắng thớm, chắc giá tiền bộ đồ này cũng không rẻ, ngồi ở nơi này thực sự không hợp chút nào.

Tôi xấu hổ cười: “Nếu không mình đổi chỗ thầy nhé?”

Nghiêu Diệp cười nhạt lắc đầu: “Không phải bảo đây ăn ngon à?Tôi còn chờ được thử một lần đây. ”

“Đương nhiên là thế mà. ”Tôi hất cằm lên, lôi kéo anh đi vào trong cửa hàng đơn sơ, quay sang hét với ông chủ: “Ông chủ, cho hai tô ốc xào, một đĩa bò viên chiên, cánh gà nướng, nấu nhanh ...”

Nét cười trên mặt Nghiêu Diệp sâu hơn: “Đừng gọi nhiều, tôi hôm nay không giúp em đài thọ nữa đâu. ”

Tôi vỗ ngực vô si khoác lác: “Thầy ăn hết mình, Lâm Đại Đại em không thiếu chút tiền này!”

Nghiêu Diệp cười híp mắt: “Vậy tôi cũng không khách khí nữa. ”

Tôi là cái loại thấy ăn mà không nhúng tay vào là không được, lại còn là đồ ăn mình thích, đánh chén nửa ngày mới phát hiện ra Nghiêu Diệp hoàn toàn không đụng đũa, tôi vội hỏi: “Sao vậy?Thầy không thích à?”Tôi cẩn thận suy nghĩ, đúng rồi, người thân phận như Nghiêu Diệp chắc phải ăn những món cao lương mỹ vị, loại đồ thấp kém ven đường này, anh ta làm sao có thể thích?Có thể so với đầu bếp năm sao được sao?

Tôi chán nản cúi đầu, nghe thấy Nghiêu Diệp ôn hòa nói: “Không phải không thích, mùi vị cũng rất ngon, nhưng mà lúc trưa tôi ăn nhiều quá, giờ vẫn chưa đói, em cứ từ từ ăn. ”

Tôi hỏi: “Thật?”

“Thật, không lừa em. ”

Khi anh ta khẳng định, tôi cũng không hề nghi ngờ gì nữa mà tiếp tục mãnh liệt ăn, kết quả, đồ trên bàn đều bị mình tôi tiêu diệt, đến khi ra được khỏi quán, eo phình đầy lưng cũng sắp đứt luôn rồi.

Nghiêu Diệp nhìn tôi cứ ợ hoai, cười cười: “Hay đi tản bộ, giúp tiêu hóa, nếu không giờ em mà về phòng chắc chắn lại nằm ườn ra. ”

Tôi đỏ mặt đồng ý, anh ta cũng hiểu tôi thật nhĩ, tôi đúng là đang muốn trở về nằm thật, bụng to quá rồi, không muốn động.

Quán ăn nhỏ nằm ở cửa sau trường học, cách đó không xa chính là bờ sông, một con đê dài lớn lấp lánh ánh đèn hồng, rất đẹp, chúng tôi cứ thế mà đi dọc ven đê.

Nghiêu Diệp chợt dừng lại, tay dựa vào thành đá nhìn về lòng sông, thấp giọng: “Lúc tôi học con đê này còn chưa có, bây giờ thay đổi thực sự rất nhiều. ”

“Đúng vậy ạ, nếu mai mốt em tốt nghiệp trở về, chắc chắn thấy thư viện mới xây, thế giới này mới phút giây đều không ngừng thay đổi mà. ”Tôi ngừng một chút, đây hình như là đề tài nói chuyện đầu tiên mà tôi và Nghiêu Diệp nói.

Anh ta cũng đồng ý: “Em nói không sai, ạ, đừng động. ”Nghiêu Diệp tới gần, vươn tay bắt một con bọ rồi đưa lên miệng thổi thổi tỉ mỉ. Thấy tôi vẫn đơ ra chưa dám động, anh bật cười, “Mới vừa rồi có một con côn trùng coi trọng em đấy. ”

Tôi cực kì ư ử oái “À” một tiếng, tôi còn tưởng anh ta định hôn tôi kia, tưởng bở a!

Nhưng mà cũng không thể để cho ai kia nhìn ra ý nghĩ đó, tôi vội vàng thức giục: “Em thấy lạnh rồi, mình đi thôi thầy?”Thật ra tôi đang bị dòng điện của người nào đó làm cho chóng mặt, nghĩ biện pháp mà rút lui là tốt nhất.

Nghiêu Diệp nhăn mày: “Lạnh?”. Vừa nói vừa choàng chiếc áo khoác trên tay anh lên vai tôi, khép chặt: “Coi chừng bị cảm. ”

Cả người tôi nóng lên, đến nói cũng không dám mở miệng, cúi đầu lặng lẽ đi bên anh.

“Hai người xứng đôi như vậy, hay là về một tờ chân dung lưu lại nhé?Nhanh thôi. ”Một thanh niên ăn mặc rất trào lưu ven đường chào hỏi, xung quanh

người bày ra rất nhiều tranh, rất thật.

Hai chữ “xứng đôi” kia rất thỏa mãn thói hư vinh của tôi, tôi vội cầu khẩn ý vị hỡi Nghiêu Diệp: “Chúng ta về nhé? Một lát thôi. ” Tự nhiên tôi lại thấy sợ anh cự tuyệt.

Ài ngờ người kia còn hơn hờ gật đầu: “Được. ” Trời ạ, tôi mừng muốn hôn mê luôn rồi.

Họa sĩ chỉ đạo vài động tác: “Tay tiên sinh vòng trên bả vai cô gái, đứng, thân mật một chút, còn nữa, ... cô cũng phải ôm hông tiên sinh, tốt tốt lắm, giữ nguyên mười phút là được. ”

Nghiêu Diệp không chút miễn cưỡng phối hợp cùng họa sĩ, tôi dĩ nhiên cũng thế, tôi chưa bao giờ cùng anh ta thân mật như vậy, vô số ý tưởng cũng từ đó mà vọt tới, người này gần đây sao lại dung túng tôi như vậy a? Đối xử tốt như thế, chẳng lẽ thích tôi rồi?

Tôi nhin không được ngẩng đầu nhìn gò má anh, lại bị họa sĩ oán trách đành quay thẳng, mang ý định mới lóe ra kéo về, tôi chắc chắn, mình lại đang suy nghĩ lung tung nhảm nhí rồi.

Quả thực rất nhanh chúng tôi đã lấy được bức tranh, tôi khó khăn: “Vây, làm sao chia được ạ?”

Nghiêu Diệp khẽ cười: “Em thích vậy à?” Tôi gật đầu, anh cười vui vẻ, “Vây cứ giữ đi. ”

Trở lại phòng ngủ Hồ Diệp Phi vẫn còn cầm MP4 ngồi ở đầu giường luyện nghe, thấy tôi về nó thò đầu ra: “Mấy nội tiết mất cân đối à, hôm nay có năm độ, mồ hôi đầu ra lắm thế?”

“Điều này thể hiện thể lực của ta tốt!” Tôi liếc nó một cái, nhìn quanh: “Tiểu Vũ đâu? Đi rồi?”

“Ừ, vừa cầm túi hành lý đi, sau này hai chúng ta phải sống nương tựa nhau rồi. ” Hồ Diệp Phi cảm giận tái mặt.

Tôi “ừ” một tiếng.

Tốt nghiệp đương nhiên không tránh được chia lìa, trong lớp cũng có rất nhiều người ra ngoài làm rồi, muốn có một buổi gặp lớp đông đủ cũng vô cùng khó khăn. Phương Phi là người địa phương, trong nhà cũng sớm sắp xếp xong xuôi đâu vào đấy công việc cho nó rồi, gần đây ngoài việc đi học còn phải đi thực tập. Tiểu Vũ là người Tây Bắc, nó với bạn trai quyết định sau khi học xong sẽ ở đây lập nghiệp, hai người mượn một phòng chuyển ra ngoài. Chỉ còn Hồ Diệp Phi vì phải thi nghiên cứu sinh cho nên mới ở lại trường học tập.

Chút ý nghĩ sâu não không nên có, tôi cười mình, tất cả đều là ảo giác cả, nhưng sao trong lòng vẫn luôn tồn tại chút kì vọng mong manh?

Từ đêm đó về sau, tiếng chuông” chết cũng muốn yêu” gần như mất tích. Ngày thứ hai, thứ ba, thứ n cũng vẫn im lìm không reo, tôi nhẫn nhịn không được lại nhấn một đồng tín khôi hài quấy rối, nhưng Nghiêu Diệp một tin cũng không trả lời. Tôi cười nhạo mình nôm tính quá mạnh đi, mới vài giây không có người kia sai khiến đã không thoải mái đến vậy. Mãi cho đến khi tôi ngây ngốc đại đột thi xong kì thi anh vẫn cấp 6, Nghiêu Diệp vẫn không thấy bóng dáng, giống như chưa bao giờ xuất hiện trong cuộc sống của tôi vậy.

Hay là có chuyện gì xảy ra?

Ngày nào đó, Hồ Diệp Phi đột nhiên hỏi tôi: “Con bé này không phải là thích người ta rồi chứ?”

Tôi cả kinh lập tức nhảy dựng lên, gào khóc phản bác: “Mày nói giỡn? Đừng có rửa tao nữa đi! Bà cô đây 21 năm chẳng lẽ ngay cả thương thức là gì cũng không biết?” Nhưng mà phản bác quá nhanh, căn bản không thể nào che giấu được ý niệm bất an ngày càng hiện rõ trong lòng.

Nó không tin, nhử mày nhìn tôi đánh giá, hỏi lần nữa: “Thật sự không phải?”

Không khí trong nháy mắt trầm xuống.

Tôi nhìn chằm chằm tấm rèm đang phất phơ ngửa mặt, lại nghĩ đến một người nào đó, thật sự tôi cũng không hiểu được.

Bạn đang đọc truyện *Chạy Theo Thuyền Giấc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Khi công chúa mất đi hoàng tử

Dồn toàn lực để hoàn truyện này nên Quân doanh chờ chút đã nhé ^^

Thật ra không phải tôi không biết mình gần đây ăn uống ngủ nghỉ lúc nào tâm tư cũng thất thần, có lúc đi trên đường, nhìn thấy người ta chạy bộ tôi sẽ nghĩ ngay đến người nào đó nghiêm khắc huấn luyện tôi, ăn cơm nhìn thấy hành lá cắt nhỏ sẽ nghĩ đến người nào đó nhặt hành ra, đi ngang qua khu trò chơi “công chúa Bạch Tuyết” bất giác còn dừng lại ngơ mắt hồn. Tóm lại tôi dù là làm gì, nghe gì cũng đều nhìn thấy bóng dáng thầy Nghiêu trong đó. Tôi nhờ Hồ Diệp Phi giải mã loại hiện tượng sinh lý kỳ quái này, nó rất bình tĩnh, rất học giả chỉ điểm bảo, rất rõ ràng, mày ở với người ta lâu ngày vô thức đã nảy sinh tình cảm, kỳ quái cái gì chứ? Loại hiện tượng này có một tên khoa học —— động lòng.

Một lời chính xác. !

Được rồi, tôi miễn cưỡng thừa nhận mình là có chút chút nghĩ đến Nghiêu Diệp, nhưng mà chuyện xảy ra thế nào đây? Rõ ràng anh ta là một gã đàn ông xấu xa, tính tình ác liệt lại thường xuyên vênh mặt hắt hãm sai khiến tôi, nếu tôi như cô gái từ thời đại nào bắt đầu ảo tưởng đến bạch mã hoàng tử dịu dàng thì hình tượng này một chút cũng ăn khớp, chẳng lẽ đây chính là sự chênh lệch giữa ước mơ và thực tế trong truyền thuyết? Hay là bởi vì anh ta gần đây đối tốt với tôi rất nhiều cho nên lòng dạ phản bội tôi rồi hả? Nhưng mà bây giờ có nói gì cũng không còn ý nghĩa, tôi không có sở trường diễn một vai gì đó trong vở kịch, thế mà bây giờ công chúa muốn tỏ tình mà hoàng tử biến mất mất tăm

Mà tôi cũng không phải là loại nữ chính thích mà tự đau khổ hối hận trong các tiểu thuyết ngôn tình, nếu thực sự lâu ngày sinh tình, chẳng lẽ tôi cũng không thể kêu “nhảm” mà đối kịch bản diễn thành vừa thấy đã yêu sao? Trước kia từng xem qua một câu nói, người nào đó sẽ vĩnh viễn đứng ở một góc nào đó trong thế giới chờ tôi để gặp, bên nhau vẽ ra cuộc sống mới, lần này tôi hoàn toàn không nghĩ ngờ, ngược lại rất tin tưởng, có lẽ Nghiêu Diệp cũng chỉ là một người đặc biệt đi ngang qua cuộc sống tôi, có lẽ cũng không phải là MR. RIGHT của tôi?

Rất nhanh tôi cuối cùng cũng hoàn thành bốn môn cuối kỳ, không ngờ bài tập mỗi môn cũng bay lên trời mây, ngoài ra Nghiêu Diệp còn công bố điểm môn tự chọn với điểm số cao thần kỳ. Ban đầu tôi còn dương dương tự đắc, mình làm người hầu nhỏ hơn hai tháng quả không phí công phí sức, ít nhất cũng kiếm được điểm cao. Nhưng sau đó tôi lại phát hiện bọn Hồ Diệp Phi điểm cũng không hề thấp, rồi sau mấy phen hỏi thăm mới biết được thì ra điểm cuối kỳ toàn bộ là do lão Vương chấm, cho điểm cao như nhau cả, nói thật tôi có chút thất vọng, cũng mất mát gì đó không rõ nguyên nhân.

Tôi vẫn sống yên ổn bình thường không có gì lạ lắm, Nghiêu Diệp dường như chỉ là một diễn viên nổi tiếng được mời, giống như một ngôi sao băng lấp lánh giữa bầu trời trong đêm, rực rỡ đi qua, để lại ánh sáng nhạt mờ.

Hồ Diệp Phi và Phó Thanh Nham thi xong nghiên cứu sinh liền quyết định đi thực tập ở trường quốc gia cấp 4A để thả lỏng tâm tình, vốn bọn họ định rủ tôi cùng đi, nhưng bị tôi nhẹ nhàng cự tuyệt, tự xưng làm kỳ đà cản mũi, ai lại muốn chứ? Tôi không phải là nữ nhân đánh đá loại không ăn được quả thì nói quả còn xanh đó.

Ngày hôm nay sau khi nhận được vé tàu về nhà, tôi đến phòng giáo vụ trong trường làm vài thủ tục thực tập tốt nghiệp, lúc về lại đi ngang qua phòng làm việc tạm thời của Nghiêu Diệp, trước kia anh thường ở đây cùng lãnh đạo trường thảo luận về vấn đề xây dựng thư viện. Cửa mở, nội tâm tôi đang bình tĩnh chợt nổi lên muôn ngàn con sóng, “Bình bịch, bình bịch” không chịu nổi, mọi suy nghĩ trong đầu đều là, có phải anh đã về rồi không?

Tôi thấp thỏm đứng ở trước cửa một hồi lâu, đúng lúc này có người đẩy cửa đi ra, nhất thời không kịp phản ứng nên đụng phải tôi, mấy tờ giấy bay đầy đất, chúng tôi vội nói xin lỗi, nghe giọng nói tôi mới nhận ra không phải người đó, ngược mắt nhìn, là một nam sinh đeo mắt kính gọng đen.

Cậu ta cúi người xuống nhặt từng tờ giấy rơi trên mặt đất, tôi bất động nhìn theo, ngăn ra, rồi lập tức đỏ mặt, trong mấy tờ giấy đều là chữ xấu như gà bới của tôi. Nhớ khi đó còn là cuối thu trời nắng gay gắt, nóng đến độ trên người mồ hôi đầm đìa, anh thoải mái làm việc ở trong phòng điều hòa, tôi lại xui xẻo phải giúp ai kia chạy đi mua một chai nước suối, nín một bụng oán khí không dám phát, vừa uống nước vừa cầm tức dùng giấy trên bàn vo tròn thành cục. Hơn nữa nhờ người kia ban tặng, tôi bây giờ ăn uống cũng cực kì thất thường, thật sự là mất nhiều hơn được.

Tôi xấu hổ quá, ngồi xổm xuống giúp bạn kia thu dọn, cậu ta ngẩng đầu cười cười: “Cám ơn bạn nha!” Tiếp đó lại hỏi, “Bạn tới đây để”

Tôi sừng sốt một chút, cẩn thận tìm từ nói: “Minh là học sinh của thầy Nghiêu, sắp tới không phải chuẩn bị nghỉ ư, mình là muốn đến đây để từ biệt thầy.” Tôi nói rất đường hoàng mắt cũng chẳng mảnh may chớp nháy, khâm phục mình thật đấy.

Nam sinh đẩy mắt kính trên mũi một cái, cười nói với tôi: “A, hoá ra là như vậy à. Vậy bạn tới một chuyến công toi rồi, Nghiêu tiên sinh đi Ý rồi, hôm nay thầy hiệu trưởng cử mình tới giúp thầy dọn dẹp lại phòng làm việc .” Rất nhiều người thấy Nghiêu Diệp đều gọi anh là Nghiêu tiên sinh, về lý mà nói dù sao anh cũng không tính là thầy giáo chính thức, hơn nữa thật sự thân phận của anh cũng là một thương nhân.

“Ý?” Tôi không kìm được mà kéo giọng cất cao thêm 8 decibel, kinh ngạc nói, “Đến nơi xa như vậy? Bạn có biết thầy đi sang đó làm cái gì không?”

Nam sinh dường như bị kích động của tôi dọa sợ, thân thể hơi lui về phía sau một chút, rồi lát sau mới nói: “Điểm này mình cũng vậy không rõ lắm, nghe nói hình như thầy sang đó để đính hôn, nhưng mà lại đi Ý xa như vậy, thật là một con người lãng mạn.”

Nghe xong lời đó, tôi rối bời, giống như bị người ta dùng vọt đập mạnh một cái.

Đính hôn? Làm sao có thể? Tôi thật sự không thể nào tưởng tượng nổi lại là nguyên nhân này, nếu như anh đính hôn, nghĩa là người này sắp trở thành của người khác rồi.

Trong đầu tôi nổi đầy một đồng chữ “Không”, căn bản không muốn tiếp nhận sự thật này, trong lòng thất đến khó chịu, tôi tưởng anh ta đối với tôi ít nhất cũng là có một chút cảm tình, cho dù không liên quan đến tình yêu, thế nhưng ít ra tôi còn có cơ hội thực hiện, nhưng nếu người đó muốn kết hôn, tại sao lại đối tốt với tôi như thế? Loại hi vọng mới có chợt bị chôn vùi này, so với thiếu không khí còn khó chịu đựng hơn!

Trong lúc tôi ngây ra, tự nhiên thấy trên vai có áp lực, thì ra là do nam sinh lịch sự đó vỗ vỗ: “Bạn này, bạn có thể hay không.” Hắn chỉ chỉ đồng giấy trên tay tôi, sau đó tôi sờ dần đưa ra, trong đầu vẫn không thể tiêu hóa cái tin tức đột nhiên xuất hiện này.

Trên hành lang chỉ còn lại một mình tôi, vắng vẻ, ngay cả tiếng hít thở cũng nghe được rất rõ ràng, thật ra thì trên thế giới chuyện phức tạp nhất nhất chính là tình cảm, không phải là công chúa muốn tỏ tình thì hoàng tử biến mất, mà là biết hoàng tử muốn kết hôn, và công chúa cũng không phải mình.

Tôi lớn tiếng bật cười, cửa kính phản chiếu lại hình ảnh của bản thân, cười đến mức so với khóc còn khó coi hơn, Lâm Đại đại, chỉ bằng bộ dạng này của mày còn muốn treo cao với người ta, đừng dại dột thế nữa.

Quả nhiên không thể nằm mơ giữa ban ngày, mọi người đều có lúc ngu muội, khi còn bé người lớn thường dạy chúng tôi, ngàn vạn lần không được mơ tưởng hão huyền những thứ không thuộc về mình gì đó, tôi đến bây giờ mới tỉnh táo lại.

Ngồi tàu về đến nhà, còn chưa kịp thở dài tìm cơ hội chữa lành vết thương gì đó, mẹ đã nắm tôi hỏi có bạn trai chưa, tôi nhất thời sơ xuất trung thực trả lời không có, đến khi cha tôi quăng tới ánh mắt “Tự bảo trọng”, lúc này tôi mới biết, mình xong rồi.

Tôi vội vàng kéo tay mẹ già làm nũng: “Mẹ, mẹ đừng quá kích động, ảnh hưởng sức khỏe con sẽ đau lòng nha!”

Trong mắt mẹ già có thể phun ra 3 ngọn lửa, phòng má nói: “Theo lời của con nếu thấy đau lòng thì mau chóng mang con rể đem đến đây, đừng tưởng rằng có thể trốn được như trước!”

Cha vội nói: “Này, con bé nhà mình mới còn nhỏ thôi mà.”

“Nhỏ, cái gì mà nhỏ? Tuổi mẹ cũng 23 rồi, như người khác con cái có thể đi lại được còn con bé lại ở trong nhà bỏ lỡ thời con gái! Đừng nói nhảm với tôi, ngày mai liền đi xem mặt đi!” Mẹ vừa quát, ba tôi đã uất ức không dám không lên tiếng nữa, tôi lại càng không dám nói thêm.

Nói trắng ra là, mẹ tôi ở trong nhà địa vị là cao nhất, ý chỉ vừa ra, ai dám phản bác?

Sau khi chờ mẹ tôi ăn xong ra ngoài tản bộ, tôi bắt đầu hướng tới cha thăm dò tình hình, tôi hỏi: “Ba, gần đây có chuyện gì xảy ra à? Mẹ ăn phải hóa được rồi sao hả ba?”

“Cũng gần như là bị hỏa được làm cho nổi giận. ” Ba tôi len lén rút một điều thuốc, chậm rãi nói ra chân tướng, “Em họ con lần này đem bạn trai mang về nhà rồi, còn nói sau khi tốt nghiệp sẽ tiến hành kết hôn, mẹ con nghe vậy, lập tức liền sốt ruột!”

Tôi cũng sốt ruột: “Vậy cũng không thể như bị bệnh cấp tính chạy chữa loạn xạ được, chọn con rể cũng không phải là mua thức ăn, không thích hợp thì không được nha!”

Cha ta tiếp tục hút một hơi rồi thở ra: “Bé à, con phải tùy cơ ứng biến thôi. ”

Kết quả là mẹ tôi lại hùng hục bắt đầu công cuộc xem mặt, hơn nữa rất có bộ dáng “Thà rằng giết nhầm một vạn, không thể buông tha một người”, lần này nhất định là một năm mới không bình thường. Công việc bận rộn. Đối phó với nhiều loại dưa vẹo táo nứt làm cho tôi không rảnh nghĩ tới cái khác, có hay không đều được, tôi thấy vậy cũng là có chỗ tốt.

Buổi tối trước tết một ngày, tôi lên mạng cùng em họ Trương Du chat webcam, mục đích là trách mắng con bé.

“Chị nói này, em không thể chờ năm sau mang bạn trai về nhà được à? Muốn để cho chị năm mới này trải qua nước sôi lửa bỏng cùng với trăm mối cảm xúc ngổn ngang như thế sao, em, con bé này cũng quá vong ân phụ nghĩa đấy? !” Hồi cấp 2 trung học tôi không ít lần giúp nó bao che chuyện yêu sớm cùng La Hạo Nhiên, tôi cũng đỡ bị ép buộc cảm gây phá vỡ đôi uyên ương, thế mà bây giờ chuyện tốt lành của nó lại hủy đi cuộc sống an nhàn của tôi vậy đó, đời này còn có Thiên Lý a?

Trương Du kêu oan: “Cái này không thể trách em nha! Chị cũng biết chị em các cô ấy bị nghiện muốn làm người mai mối rồi, em sợ hễ chút mẹ em lại ca bài ca lấy chồng, cho nên mới vội khai báo với mẹ sự thật đang yêu, ai biết đi lại để ý như vậy đâu?”

“Em có biết không hả, chị hiện tại chỉ cần vừa nghe đến hai chữ xem mặt là muốn nôn rồi. ” Tôi ngồi trước máy vi tính chống cảm oán hận.

Trương Du ôm ôm đầu gối cười đến vui mừng: “Em nói này, chị cũng không cần yêu cầu quá cao như thế, dù sao nam nhân mà tắt đèn đều một dạng cả, chỉ cần chị chấp nhận là OK rồi. ”

Tôi liếc con bé một cái, cắn răng nghiêng lợi nói: “Em nói nhẹ nhàng nhì, sao lại không thấy em cũng chấp nhận một người đi?”

“Không giống nhau, bởi vì em may mắn mới tìm được. ” Nó lắc lắc ngón trỏ, lại hỏi, “Trường học của chị không phải là rất nổi tiếng ư, nhiều thanh niên đây hứa hẹn như vậy lại không có một người thích hợp sao?”

Thật ra thì đây cũng là trăm mối tôi vẫn không có cách để giải quyết vấn đề, trăm phương ngàn hướng bao lần tìm kiếm, chồng tôi đang ở nơi nào a?

Tôi hết than lại thờ: “Em mau nghĩ cho chị biện pháp giúp đỡ một chút đi, chỉ cần có thể nhìn đến lúc khai giảng thực tập là tốt rồi. ” Dù sao lúc tôi tốt nghiệp cũng không có ý định tìm công việc ở cạnh nhà, đến lúc đó ngoài tầm với, mẹ tôi muốn nhúng tay vào cũng không được.

Trương Du suy nghĩ một chút rồi nói: “Nếu không trước tiên chị tìm bạn trai tạm thời từ chối khéo cái đã?”

Tôi thấy đề nghị này không khả thi, liền hỏi con bé: “Tự dung mạo ra một người, mẹ chị có thể tin sao? Hơn nữa cũng không phải là như phim truyền

hình trên TV, làm sao có thể nói tìm là tìm ra được?” Tôi biết bạn nam giới có thể đảm đương loại trách nhiệm nặng nề này đã ít lại càng ít hơn, có độ tin cậy cao dường như một cũng không hề có.

“Nói cũng đúng, aiz, nếu mà Lộ Tử Mặc ở đây thì.” Trương Du nói xong ngậm miệng im bất, có chút lo lắng nhìn tôi.

Tôi cũng không để ý lắm phát tay một cái: “Chuyện này lại càng không thực tế, không chừng người ta ở Mĩ gọi mưa gọi gió rồi, đâu còn cần nhớ chúng ta ở đây chứ? Thôi, không đề cập tới những chuyện này nữa, ngủ đi.”

Tôi ý chỉ rõ rồi tắt máy tính leo lên giường nằm ngủ, lần qua lần lại cũng không cách nào ngủ được, đếm cừu cũng đếm tới 5000 rồi, đếm đếm, tự nhiên đếm ra một Lộ Tử Mặc.

Bạn đang đọc truyện *Chạy Theo Thuyền Giấc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Kỷ niệm thời ấu thơ

Lộ Tử Mặc là học sinh chuyển tới trường Sơ Tam của chúng tôi, trong kí ức của tôi vẫn còn khắc sâu ngày đầu tiên gặp mặt, cậu ta mặc một bộ đồ giả tây, lúc đó cũng khá là hiếm thấy, nhất là lúc cậu ta mặt không đổi sắc tự giới thiệu “mình tên là Lộ Tử Mặc”, bộ dạng thì như một vương tử lạnh lùng, chính là kiểu kiêu ngạo lãnh đạm điển hình đó.

Cậu ta luôn đặt người khác ngoài tầm nhìn, không hòa đồng, cũng không tham gia hoạt động, các bạn nam không thích hẳn, bởi vì hắn quá kiêu ngạo, các bạn nữ thì lại rất thích vây quanh hắn, bởi vì vừa thanh tú, bài tập nào cũng làm ra. Tôi đối với cái tên Lộ Tử Mặc này thì hoàn toàn ngược lại, từ nhỏ trong khu tôi chính là chị cả, leo cây đào tổ, xuống sông bắt cá, lên núi bắt dê cái gì cũng làm được, mẹ tôi nói tôi chính là con của người rừng, bộ dạng con gái một chút cũng không hề có, nhưng mà mọi người ai cũng thích chơi với tôi cả.

Lộ Tử Mặc chính là thất bại đầu tiên trong đời. Khi đó tôi là lớp trưởng, thầy phân phó cho cậu ta ngồi cạnh tôi, tôi không có ý kiến, còn rất vui vẻ giới thiệu: “Chào cậu, mình là Lâm Đại Đại, là lớp trưởng.” Lộ Tử Mặc khi nghe thấy tên tôi thì gật đầu một cái, trầm mặc mở sách không thèm để ý.

Nhưng mà dễ bị đánh bại như vậy đã không phải là Lâm Đại Đại rồi, tôi thấy mình thân là lớp trưởng cũng nên rộng lượng một chút, cho nên tôi cũng không thù hắn, mỗi ngày đều chào hỏi cậu ta, sau giờ học sẽ hỏi thăm chuyện nhà hay là mấy chủ đề hứng thú đặc biệt thời đó, cậu ta cười lên rất đẹp mắt, có hai má lúm đồng tiền, sau đó còn hỏi lại “có thật không”, ánh mắt đen láy rất có thần.

Nhưng mà giới hạn trao đổi của chúng tôi cũng chỉ có vậy, cậu ta không hay biểu đạt gì, hoặc là phải nói người này không muốn mang hi vọng ái ố biểu hiện ra thôi.

Một ngày mùa hè, trời gần tối, mưa ập xuống rất lớn, sắc trời như muốn sập luôn xuống đất.

Tôi lại phải trực, còn không mang theo ô, đang lúc nhìn trời không biết làm thế nào bây giờ, bước ra cửa tự nhiên thấy Lộ Tử Mặc vẫn còn an tĩnh đứng đó, trong tay là chiếc ô lớn, cậu ta thấy tôi thì phát tay: “Mau tới đây, tôi đưa cậu về nhà.”

Tôi ngẩn ra, bước nhanh về phía đó, ngây ngốc hỏi: “Sao cậu chưa đi?”

Cậu ta không trả lời: “Cậu không phải là không mang dù sao?”

Một câu nói rất đơn giản lại như một dòng nước ấm chạy thẳng vào đáy lòng tôi, tôi cảm động đến nghẹn cả lời, vỗ vỗ bả vai cậu ta cười hi: “Anh em tốt, quả nhiên có trình độ.”

Cậu ta không nói gì, chỉ lôi kéo tôi tới gần cậu hơn, hai người che dưới một chiếc dù đen đi trong mưa lớn. Trời mưa vừa lớn vừa nhanh, khu nhà tôi trong ngõ hẻm cũng có nhiều nơi ngập úng, suýt mấy lần tôi bị trượt, may mà có cậu ta đỡ. Đôi tay đó rất gầy, cũng rất có lực, chúng tôi tựa vào nhau mà đi từng chút về phía trước, đến cửa nhà tôi, vừa đứng lúc mẹ cầm ô bước ra, mẹ ngăn người: “Mẹ mới tan làm, đang định đến đón con!”

Tôi kéo Lộ Tử Mặc vào mái hiên tránh mưa, nói với mẹ: “Mẹ, đây là Lộ Tử Mặc bạn con, con không mang ô nên cậu ấy đưa con về.”

“À, là bạn cùng bàn mới của con phải không? Cảm ơn cháu!” Mẹ khách khí nói.

Lộ Tử Mặc xấu hổ cười: “Chào dì!”

Mẹ tôi cũng nhiệt tình mời luôn: “Vừa đúng hôm nay là sinh nhật Đại Đại, nhà có mua nhiều món lắm, cháu cũng ăn cùng cho vui!” Chúng tôi ở một khu chung cư, cho nên ai có gì vui đều mời hàng xóm tới cho náo nhiệt.

Lộ Tử Mặc ngượng ngùng: “Cái này không được đâu ạ, dì à, cháu về trước.”

“Sao lại không được? Di thấy một mình Đại Đại thì sợ nó nhảm chán, may có cháu tôi, nếu sợ ba mẹ lo lắng thì để lát chú đưa cháu về là được. ”

Tôi cũng giúp đỡ thêm: “Nể mặt mũi mình đi, hôm nay là sinh nhật mình mà, đi mà!” Tôi chấp tay trước ngực nhìn cậu ta.

Lộ Từ Mặc bật cười, cuối cùng cũng gật đầu.

Cậu ta vừa vào là gọi điện thoại ngay về nhà, nói một hồi lâu, sắc mặt cũng không được tốt, tôi lo lắng hỏi: “Ba mẹ cậu không đồng ý?”

Cậu lắc đầu: “Không phải. ” Sau đó lại dời đi sự chú ý của tôi: “Con này đang mang bầu phải không?”

Lộ Từ Mặc là đang hỏi về con chó nhỏ màu vàng của tôi, tôi cười híp mắt: “Đúng rồi, nó tên là Cung Hi, mình đặt đó, để nghe phải không? Sau này sinh em bé, mình sẽ gọi là Phát Tài. ” Cậu ta nghe xong lại cười, còn cười đến rục rờ, ngồi chồm hổ xuống cùng Cung Hi chơi đùa, thật là không tưởng tượng được.

Lộ Từ Mặc không ngờ mẹ tôi nấu ăn rất ngon, thế là không cần giữ ý tứ nữa, một bữa cơm cực kì vui vẻ. Tôi cũng mừng vì cậu bạn cười nhiều hơn thường ngày rất nhiều lần.

Đến tám giờ người nhà Lộ Từ Mặc tới đón, cậu trước khi đi còn đưa cho tôi một chiếc đồng hồ quả lắc: “Cho cậu. ”

Tôi vui mừng nhận lấy, hoa văn cực kì tinh xảo: “Đẹp quá. ”

Cậu ta xấu hổ cười: “Lâm Đại Đại, sinh nhật vui vẻ. ”

Nhưng mà, ngày thứ hai Lộ Từ Mặc lại không đi học, tôi chạy tới hỏi thầy, thầy nói cậu ấy ngã bệnh, xin nghỉ. Trong lòng tôi bùng lên cảm giác tội ác tày trời, ngày hôm qua về nhà tôi cậu ta cũng ướt hết cả, chắc là khi che dù đều hướng về bên tôi. Lâm người ta bị bệnh, tôi quyết định nghỉ học đến nhà xem thử.

Nhà cậu ở khu công chức mới xây, trước cửa có vườn hoa, vòi phun nước, tôi thấp thòm gõ cửa, có một người phụ nữ ăn mặc thời thượng bước ra, thấy tôi thì hỏi: “Cháu là ai?” Giọng nói nhẹ nhàng.

Tôi nhìn dáng dấp này cũng giống giống Lộ Từ Mặc ghê, khẽ nói: “Chào Di, cháu là lớp trưởng, nghe bạn Lộ Từ Mặc ốm cho nên đến thăm ạ. ”

Di nhủ mày, giọng lạnh đi: “Cám ơn quan tâm, nó rất tốt. ” Nói xong định đóng sập cửa, nhưng mà có người chặn lại.

“Mẹ. ” Tôi lướt qua đi thấy Lộ Từ Mặc đứng trước cửa phòng, sắc mặt trắng trợt phờ phạc, “Đại Đại là bạn con, để cho bạn ấy vào. ”

Cậu ta vẫy vẫy tay với tôi, tôi mới dám đi vào, lặng lẽ nhìn xung quanh, nhà cậu ta xa hoa thật, đồ trang trí trong nhà, đèn thủy tinh, sàn gỗ, trước cửa sổ còn có một cây Piano màu trắng, to thật là to.

Lộ Từ Mặc kéo tôi vào phòng, tôi ngồi xuống, cậu ta lúng túng: “Mẹ tôi hay như vậy, cậu đừng giận. ”

Tôi lắc đầu không sao, khổ sở nói: “Cậu có đỡ hơn chút nào không? Đau tại mình cả, nếu không phải mình. . . ”

Cậu vội vã nói: “Tôi tốt hơn nhiều rồi, cậu đừng để trong lòng. ” Khi đó tôi mới thoáng an tâm.

Trong phòng cậu ta có một cái tủ âm tường rất to, phía trên là vô vàn giấy khen hoa lệ, tôi trầm trồ hâm mộ: “trời, cậu giỏi quá, được nhiều phần thưởng như vậy. ” Cậu ta nhún vai, chỉ tiếc là ở đây một tấm hình cũng không có. Tôi lấy một lon nước trong tủ ra, “này, cho cậu, cậu thích ăn mơ muối, mình mang đồ của mẹ tới đây. ”

Cậu ta vui vẻ cầm lấy: “Cám ơn!” Còn lập tức lấy ra nhắm nháp, giống như chưa được ăn bao giờ.

Chúng tôi nói chuyện không được bao lâu, mẹ Lộ Từ Mặc đã hồi thúc bên ngoài, có lẽ không thích bộ dạng của tôi, cho nên thôi, tôi cũng ngại ở lại thêm, mang sách vở hôm nay học rồi về.

Trận mưa này cũng đã xóa tan khoảng cách giữa hai chúng tôi, trở thành hai người bạn tốt không có gì giấu giếm, cùng đi học cùng về nhà, vì thế có vài người nhảm chán đem hai chữ “yêu sớm” gắn lên người chúng tôi, làm cho tôi và Lộ Từ Mặc cũng dờ khóc dờ cười.

Sau này chúng tôi cùng thi đậu trường trung học trọng điểm, chỉ tiếc là không được chia chung lớp. Cho nên chúng tôi vẫn thường hẹn ra sườn núi nhỏ sau trường gặp mặt, cùng về nhà, có lúc cậu ấy sẽ ngồi chờ tôi làm xong bài tập mới về, luôn luôn như vậy.

Có một lần ba mẹ tôi cãi nhau âm ỉ rất kinh khủng, tôi sợ tới mức không dám về nhà, cậu ấy ở lại an ủi cùng tôi.

Bóng chiều tàn ảm áp chiếu lên cả người, nhưng trong lòng tôi vẫn khó chịu không yên, nước mắt lưng tròng hỏi: “Ba mẹ mình sẽ ly hôn sao?”

Cậu ta lắc đầu: “Ngốc, chắc chắn là không?”

Tôi lại lo lắng: “Vậy còn cậu, sẽ rời bỏ mình đi sao?”

Lộ Từ Mặc vẫn lắc đầu: “Không, mình sẽ không rời cậu đâu, ai cũng không rời khỏi cậu, chúng ra ở chung một chỗ mãi nhé. ”Cậu ấy còn nói, chúng tôi sẽ cùng lên đại học, cùng làm một công ty, cả đời ở cùng một chỗ.

Ngay cả mẹ tôi cũng cười bảo tôi sau này gả luôn cho Lộ Từ Mặc được không, Lộ Từ Mặc cười đáp “Đạ được”, tôi thiếu chút nữa phát khóc, chuyện cả đời của mình sao có thể tùy tiện thế được, ít nhất phải suy nghĩ kĩ chứ.

Nhưng mà khi đó tôi chỉ biết, trong phim truyền hình các cặp đôi nam nữ sẽ bên nhau trọn đời, luôn là thế, không có oanh oanh liệt liệt, chỉ có tình cảm trường kì vĩnh cửu, cho nên tôi cũng nhập tâm vào lòng.

Chỉ là cuối cùng Lộ Từ Mặc cũng không đến điền phiếu thi tốt nghiệp trung học.

Thời gian đó khi nghe được tin tức này tôi mới ngớ người, hốt hơ hốt hải chạy tới nhà cậu ấy, trước cửa huyền não âm ỉ, còn có tiếng khóc thê lương của người phụ nữ, tôi lo lắng đập cửa: “Lộ Từ Mặc! Lộ Từ Mặc!”

Thật lâu sau, rốt cuộc cửa cũng mở ra, tôi thấy vẻ mệt mỏi của Lộ Từ Mặc, cả một căn phòng bừa bãi.

Tôi cố gắng trấn định mình, không hỏi chuyện gì đã xảy ra, chỉ khẽ cười với cậu ấy: “Nhanh về trường điền nguyện vọng đi, nếu không muộn mất. ”

Cậu ấy im lặng không nói gì, yên lặng nhìn tôi, giống như muốn khắc tôi vào trong mắt.

Tôi không đợi được lâu như vậy, vội kéo áo Lộ Từ Mặc ra ngoài, thúc giục: “Nhanh, mình có gọi taxi chờ dưới rồi. ”

Lúc tới cửa cầu thang, cậu ta buông lỏng tay tôi ra, dùng giọng nói rất trầm rất thấp: “Đại Đại, mình không điền nguyện vọng đâu. ”Tôi chưa bao giờ cảm thấy giọng cậu ấy lạnh như bây giờ, so với lúc mới quen còn lạnh hơn, hờ hững hơn.

Tôi cười đập cậu ta một cái: “Cậu đùa gì thế?”

Lộ Từ Mặc bình tĩnh trả lời: “Đại Đại, mình không nói giỡn. ”

Tôi hỏi tại sao.

Cậu theo bản năng nhìn về sau, lướt qua bờ vai cậu ấy, tôi thấy di tóc tai bù xù trước cửa, mắt hung hăng liếc nhìn chúng tôi. Sau đó cậu nói: “Mình du học, hai ngày nữa là ra khỏi nước. ”

Tôi bối rối, lặp lại như vẹt: “Ra khỏi nước?”

“Ừ, ra khỏi nước. ”Cậu ấy chậm rãi để tôi thích ứng được với chuyện này.

Tôi cố gắng giữ tinh táo, hỏi: “Không phải đã nói sẽ không rời khỏi mình sao?”

Cậu ấy chỉ nói một câu: “Đại Đại, mình xin lỗi. ”

“Đi chết đi! Cậu biết rõ mình không muốn nghe câu này. ”Tôi hung hăng đẩy cậu ta ra rồi hùng hùng chạy về nhà.

Sau này cậu ấy có gọi điện tôi cũng không chịu nhận, tới nhà tôi cũng không để ý.

Qua vài ngày mẹ có đưa cho tôi một phong thư, mở ra xem, cậu ấy nói lúc tốt nghiệp trung học sẽ tặng tôi một bản nhạc dương cầm cậu viết – mãi mãi bên nhau, trên bản nhạc viết rất nhiều câu xin lỗi, tôi cuối cùng không nhận được, bật khóc.

Mẹ tôi than thở: “Đúng là làm bộ làm tịch cái gì chứ, bây giờ thì tốt rồi, người cũng đi rồi, con khóc cái gì?”

Đúng vậy, dù là thế nào đi nữa, cậu ấy cũng đã rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Chạy Theo Thuyền Giấc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Thế giới thật là nhỏ a

Tôi nằm ì trên giường, lấy điện thoại di động ra xem. Trời, đã hai giờ sáng rồi, chỉ nhớ lại một chút thôi mà thời gian ngủ cũng bỏ lỡ luôn. Tôi nằm ngay đơ trong chốc lát, suy nghĩ vẫn vơ rồi cũng bỏ dậy vươn mồm vuốt tới chiếc giường nhỏ ở góc tường, mở khóa ra, nên trong là một đồng thứ ngồn ngang.

Đầu tiên là chiếc đồng hồ quả lắc Lộ Từ Mặc tặng tôi, tôi nghe một chủ nói, hình như đây là đồ cổ từ thời dân quốc, tôi ngồi luôn xuống đất, mang từng thứ một ra. Một chiếc khăn tôi lấy của Lộ Từ Mặc mà giấu đi, một món đồ chơi bằng nhung Từ Mặc tặng, một bức thư tôi làm mà chưa tặng, một quyển nhật kí thời trung học... Tôi mở trang đầu tiên, ba chữ “Lộ Từ Mặc” được viết rất to rồi bị tôi gạch chéo, tôi bật cười, cậu ta bị tôi mắng không ít, cũng làm ra không thiếu chuyện ngu xuẩn. Có lẽ thời gian có thể hòa tan tất cả, bây giờ tôi đã không còn cái cảm xúc bị vô số cây kim đâm vào ngực nữa, chỉ giống như là, hoài niệm.

Sau đó không biết thế nào lại ngủ, buổi sáng mẹ vào gọi dậy.

Chấn âm áp bị tôi quán thành tổ, miễn cưỡng mở mắt nhìn mẹ: “Mẹ... Giờ được nghỉ, mẹ không thể để con ngủ nướng được sao?”

“Ngủ cái gì? Chỉ biết ngủ thôi! Mau dậy! Mau!” Mẹ không ngừng hỏi thúc kéo tôi rồi tổng mạnh vào nhà vệ sinh, thúc giục: “Nhanh đánh răng rửa mặt! Mặc áo quần từ tề ra ngoài, mẹ chọn xong cho con rồi!”

Tôi như bị rơi vào sương mù buổi sớm, không hiểu được ý của mẹ tôi là gì,

Nhưng mà yêu cầu quý dị mẹ đưa là phải mặc váy cho thật thực nữ, còn không tiếc tiền đưa tôi đi làm tóc, tôi nghĩ có lẽ tám trăm năm rồi tôi cũng chưa giả bộ ưu nhã đến vậy, trừ đi xem mắt ra, chắc chắn không còn lý do nào khác. Và quả nhiên, chính là xem mắt.

Nghe nói đối phương là cháu ngoại của một bạn học cũ mẹ tôi, hơn nữa thân phận người ta cũng rất tốt, gốc gác là con cán bộ, mọi điều kiện đều không chê vào đâu được. Nhưng mà tôi buồn bực, điều kiện tốt như vậy cần gì đi tìm bạn gái? Khó trách mọi tiết mục xem mắt đều có nói, mỗi đối tượng đều có nỗi khổ riêng.

Lần này là một phòng ăn tương đối cao cấp, có cả nghệ sĩ đánh dương cầm, hoàn cảnh mới u tình nhã trí làm sao. Tôi ngồi nghiêm chỉnh uống nước miếng suy tính nên nói giọng thế nào cho lời cuốn người ta đây, đối với tôi mà nói quả thực vô cùng cực khổ. Đầu gì tôi cũng đã qua không biết bao lần xem mặt, ngu tới mấy cũng rút được ít nhiều kinh nghiệm, từ địa điểm hẹn gặp có thể nhận biết được sơ sơ vài điều. Tôi liếc nhìn bốn phía, khách hàng ở đây đều giống những nhân sĩ thành công, tinh anh xã hội, càng khiến tôi mong đợi thêm phần, hy vọng đối tượng hôm nay cũng đỡ hơn một chút.

Tự nhiên lại nhớ tới mấy hôm trước gặp người kia, hẹn tôi ở Mac Donald cực kì náo nhiệt, tôi trễ rồi còn không nói, đã vậy cứ thao thao bất tuyệt nửa ngày, tôi ngoại trừ câu “Xin chào” lúc mới gặp thì không lên tiếng được, sau đó tôi mới nhắc nhở người kia là nên gọi ít đồ uống... anh chàng mới bùng tình gọi hai ly nước trái cây trị giá 16 đồng, và hết, người này đã bị tôi FIRE tại chỗ, không bao giờ gặp nữa.

Tôi ngồi chờ hồi lâu, đã qua thời gian hẹn 15 phút rồi, thêm 5 phút nữa thì về cho rồi, xem mắt cũng có giới hạn của nó. Đang lúc kiên nhẫn của tôi sắp khô kiệt hết sức, có tiếng người sau lưng áy náy nói: “Thật xin lỗi, tôi tới muộn.” Giọng nói có phần thờ ơ gấp, có vẻ là vội vàng tới đây.

Tâm trạng của tôi cũng là đang căng thẳng, hít thở sâu để nén cơn tức rồi đứng dậy, ưu nhã xoay người, thực nữ nhìn lại, sau đó ngây dại.

“Là anh?”

“Là cô?”

Hai người chúng tôi không hẹn mà cùng hét lên, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

Thế giới này nhỏ quá, nhỏ đến lạ kì, tôi không nghĩ tới có thể gặp người này ở một nơi cách vài vĩ độ như vậy. Hai tháng trước tôi còn tưởng anh ta là em út khóa sau, ai ngờ là là Đại Ô Long, giáo viên của trường, hôm nay thế mà lác một cái thành đối tượng hẹn hò của tôi, thật không biết phải nói cái gì đây nữa.

Tôi hạ mí mắt nhìn chằm chằm chén Cappuccino, chuyên chú tới mức nỏ đom đóm mắt.

Trác Viễn Hàng cười đến rục rờ chói mắt, mang theo vài phần chế nhạo: “Thế nào, thấy mặt cô uất ức như vậy, là bị bắt tới à?”

Tôi cứng ngắc gật đầu, suy nghĩ lui tới lại thấy không ổn, bổ sung tiếp: “Làm theo phép, anh biết đấy, người lớn trong nhà lúc nào cũng nóng lòng chuyện chung thân đại sự của con.”

“Vậy chúng ta là tri âm rồi...” Anh ta cười nói, “Lâm Đại Đại, tôi tự hỏi có phải mình không có đáng đáp hay là ngoại hình khó coi lắm phải không, tại sao cô không thèm nhìn tôi một cái vậy? Thật đã kích người khác quá.”

Tôi oán thăm, bị anh cười đến mặt cũng biến màu xanh rồi, còn đẹp mắt cái quái gì? Nhưng mà tôi vẫn phải ngẩng đầu nhìn ai kia. Mặc dù trước chỉ gặp anh ta được một lần, nhưng mà khuôn mặt mình tinh này cũng khiến người ta nhớ mãi không quên, hơn nữa tóc tai hình như ngắn hơn rất nhiều, vừa có vẻ anh khí bức người hơn trước, chắc chắn, xứng với danh hiệu sát gái quá đi.

Tôi cau mày, nghi hoặc hỏi: “Chẳng lẽ anh cũng không phải tự nguyện tới?” Nói xong mới ý thức được mình nói nhầm, điều kiện người này mà phải đi xem mặt, chắc người khác không còn đường để đi rồi. Ài, thời buổi hiện nay mai mối loạn quá rồi hay sao? Nhìn thấy khuê nữ nhĩ từ nhà nào đồng đối là lời tôi cùng một nơi, một chút kĩ thuật cũng không có.

“Cô nói xem?” Trác Viễn Hàng về mặt bắt đắc dĩ, nhấp một ngụm cà phê nói tiếp, “Lúc tôi còn nhỏ thì rất hay tới đây, ở nước ngoài mấy năm, ngay cả đường đi cũng không nhớ nổi, vừa rồi cũng vì đi nhầm đường mới tới trễ. Lần này về đây để chúc thọ 80 tuổi của ông ngoại, kết quả là bị sắp xếp đi biểu diễn vậy đó, tôi cũng không thể làm mất hứng ông được. Nghe nói đối phương cũng cùng trường, không ngờ lại là cô.”

Vân vân, vân vân, tôi cảm giác hình như mình bỏ quên một chuyện quan trọng nào rồi?

Tôi tỉnh táo hỏi: “Tôi nói này, anh có phải sớm biết tôi rồi không?” Không phải là tôi quá xem trọng mình, nhưng mà sau một hồi xem xét hành vi của người này, rồi ngày hôm nay còn nói nhiều như vậy, cảm giác giống như đã sớm biết tôi vậy.

Trác Viễn Hàng khuấy thìa cà phê, lười biếng dựa vào ghế salon, chậm chạp nói: “Tôi còn tính để xem em chừng nào mới phát hiện kia!”

Trong lòng tôi ”lộp bộp” vài tiếng, giống y như kịch bản trong phim truyền hình – địch trong tôi ta ngoài sáng, người ta biết chi tiết về mình, nhìn thấu mình, còn mình lại không hay gì cả, không ổn, quá không ổn.

Tôi nghiêm trang hỏi hần: “Xin phiền ngài nói rõ. ”

Trác Viễn Hàng lườm tôi một cái, ung dung trả lời: “Thật bất hạnh, tên nào đó tên Diệp họ Nghiêu đã kết bài anh em với tôi. ”

Chân tướng dần dần xuất hiện, tôi chợt hiểu ra, hóa ra là vậy, là người quen người quen, chỉ là Nghiêu Diệp biến mất, anh em của anh ta lại xuất hiện, tình huống này cũng kì quái quá đi.

Nghĩ tới Nghiêu Diệp, cảm giác tim đập rộn ràng lại ập đến.

Tôi ho nhẹ hai tiếng, giả vờ vô tình nói: “Tôi nghe nói thầy Nghiêu đi Ý đính hôn, sao anh không đi tham dự?” Có lẽ quá trình quen biết của chúng tôi cũng không bình thường, có lẽ anh ta quá trẻ tuổi, tôi cơ bản cũng không xem người này là thầy, huống chi giờ còn coi mất, địa vị lúc này là ngang bằng nhà.

Trác Viễn Hàng sừng sốt hồi lâu, sau đó mới cười hắc hắc: “Ai nói với cô là hần đính hôn? Người này đáng đánh, đính hôn là đính hôn, chỉ có điều chú rể không phải là hần. ” Giọng điệu anh ta có chút hả hê.

“Sao?” Tôi giống như người mù thấy ánh sáng, không kìm được hưng phấn hỏi tới tấp: “Vậy ý anh là... không phải thầy Nghiêu đính hôn?”

“Sự thật là vậy đấy. ” Anh ta còn cố ý sung mặt lên: “Mà này, cô cũng đả ngộ khác biệt quá đấy, mở miệng gọi hần một tiếng là “thầy Nghiêu”, sao cứ gọi tôi là “anh” rồi “anh” vậy hả?”

Lúc này tâm tình của tôi rất tồi, cười tươi như hoa: “Nói như vậy không phải là vì tôi xem anh hòa ái dễ gần đó sao? Nếu gọi là “thầy” thì lạnh nhạt quá, còn có vẻ già hơn đúng không?”

Trác Viễn Hàng bật cười lắc đầu: “Xong rồi, thuộc hạ của Nghiêu Diệp đúng là giống nhau, tài ăn nói quá lợi hại. ” Nhưng mà anh ta lập tức chuyển vấn đề: “Thực ra, cô đối với chuyện hần đính hôn sợ hãi kinh ngạc như vậy, có phải thích hần không?” Tôi ngơ ngẩn, ánh mắt người này không lẽ được luyện qua lò luyện của Thái Thượng Lão Quân? Có Kim Tinh Hóa Nhân? Có lẽ thấy tôi không nói được câu nào, anh ta cười nói: “Cô bé gốc cái gì? Còn không tranh thủ cơ hội nịnh bợ tôi đi à? Thân phận tôi là gì hả? Chính là người mà khi bé tên đó bị đánh mấy lần cũng biết đấy!”

“Có thật không??” Anh ta biết tất cả mọi chuyện của Nghiêu Diệp, thậm chí cả chuyện người của bát quái cũng không biết? Hai mắt tôi sáng lên, nhìn thẳng Trác Viễn Hàng, cho đến khi anh ta cười gian hồ hồ tôi mới biết mình bị lừa, thật là càn rỡ rõ tôi thích Nghiêu Diệp a!! Đúng là sợ ý mất Kinh Châu, nôn chết tôi rồi! Nếu như Nghiêu Diệp là yêu nghiệt phúc hắc, thì cái tên Trác Viễn Hàng này chính là “tiểu bạch kiếm” phúc hắc, cùng một loài với nhau cả.

Trác Viễn Hàng ân cần dụ hoặc: “Thích thì cứ nhận, cũng không phải không ai thấy được. Nếu không thì tôi miễn phí quân sư cho, bảo đảm cô bắt được người. ” Lời anh ta càng khiến tôi nhiệt huyết tuôn trào, nhưng mà cũng có thể nhìn ra vẻ sâu xa trong đó, trong thiên hạ làm gì có bữa trưa miễn phí, dù sao tôi cũng mới gặp người này lần 2! Tôi do dự vừa muốn vừa không, anh ta lại tiếc hận than thở: “Thôi, nếu người ta không cảm kích, tôi cũng không muốn làm người tốt làm gì. ... ”

Lần này tôi bị nắm ót rồi, hồ đồ cầm tay ai kia chân thành nói: “Về sau xin được chỉ giáo nhiều hơn! Tôi đây nhất định sẽ học hỏi!” Căng thẳng chết đi được!

“Đừng khách sáo. ” Trác Viễn Hàng phô bày tiếp nụ cười chói mắt như hồ ly, tôi càng nghĩ thấy đậm đặc mùi âm mưu, lý trí ngăn cản nhưng tình cảm lại càng khích lệ tôi dũng cảm tiến tới, thật là mâu thuẫn mà, khó trách “lý trí và tình cảm” lại nổi danh đến vậy. Cho nên tôi không để ý đến mất thể diện nữa, dù sao cũng còn trẻ mà, thoải mái được lúc nào thì nên sống cho hết mình.

Có lẽ để gia tăng độ tin cậy, Trác Viễn Hàng móc ví ra lấy hai tờ hình cũ lắc lư trước mặt tôi: “Cô đoán xem trên hình là ai?”

Tôi với tay định cầm nhìn cho rõ, nhưng anh ta xem như bảo bối không cho tôi đụng, tôi đành phải ngược cổ nhìn kĩ. Là một cậu bé để đuôi sam xinh như con gái, bên kia là một thiếu niên ăn mặc theo phong trào Rock anh roll bấy giờ. Tôi nghĩ muốn bé đầu cũng không nhìn ra hai tấm ảnh lộn xộn này có liên hệ gì với nhau. Giương mắt nhìn về đặc ý trên mặt Trác Viễn Hàng, giác quan thứ sáu của phụ nữ làm tôi to gan phỏng đoán:

“Anh... Đây... chẳng lẽ là thầy Nghiêu?”

“Bingo, cô gái thông minh. ” Trác Viễn Hàng búng tay một cái, mang hình cất lại.

Mặt tôi co quắp, há miệng to tới mức nhét được cả quả trứng gà. A mi phò phò, thần ơi, xin cho sét đánh con đi! Sau cái vẻ nghiêm trang giả vờ bí ẩn của Nghiêu Diệp ai mà ngờ lại có một thời trai trẻ nồng cuồng vậy chứ? Quả thực kinh người!

Tôi lấp lánh mắt cầu xin: “Thầy Trác à, thầy cho em hai tấm này được không!Please!” Đây là tác phẩm có giá trị tinh thần cỡ nào kia chứ.

“NO!” Đáng tiếc, Trác Viễn Hàng không chịu thương lượng, “Đây là đồ mà tôi vất vả lắm mới thu thập được, tại sao phải dễ dàng cho cô chứ, cô bé, đừng nghĩ ngồi không mà hưởng lợi như thế!”

Tôi thật muốn hét to một tiếng, xem thường: “Anh là đàn ông con trai mang trên người hai cái hình đó ra thể thống gì? Chẳng lẽ là có khuynh hướng đam mê sao?”

“Cái gì mà đam mê hả? Trác Viễn Hàng theo bản năng hỏi lại tôi

Nhìn xem, ngay cả đam mê là gì cũng không biết, để chị đây nói cho nghe!

Tôi trầm ngâm một hồi, dùng ánh mắt hoài nghi nhìn người đó: “Anh còn chưa nói mang theo ảnh thầy Nghiêu là gì mà?”

Trong mắt Trác Viễn Hàng ẩn chứa nụ cười bí ẩn, rất là ý vị sâu xa giải thích: “Còn để làm gì chứ? Đương nhiên là để tùy lúc có thể uy hiếp hấn rồi...”

ORZ.... Người này là bạn xấu xa cỡ nào nha, loại chiêu thức này mà cũng nghĩ ra được, cao, thật sự là cao!

Tôi nịnh hót nói: “Nếu không anh cũng lấy cho tôi hai tấm được không?”

“.....”

Tới đây, tôi và Trác Viễn Hàng cấu kết với nhau làm việc xấu, tình hữu nghị từ đó còn vững hơn bàn thạch – lấy Nghiêu Diệp làm trung tâm, tự do phát triển.

Tiếp tục trò chuyện một lúc, chúng tôi mới ý thức được câu chuyện này đã trệch hướng chủ đề gặp mặt hôm nay, xem mặt.

Vì vậy miễn cưỡng trở về căn nguyên, không nói chuyện nhảm nữa, tôi hỏi Trác Viễn Hàng, “Nghe mẹ tôi nói, anh là con cán bộ cao cấp?”

Anh ta sò cằm trầm ngâm: “Nghe nói là, người khác gọi cha tôi là” thủ trưởng. ”

Tôi lặng yên, thật lâu mới nói: “Người khác gọi cha tôi là đầu bếp trưởng, vậy cũng xem là môn đăng hộ đối rồi?”

“....” Sau đó tôi phiến ai kia lặng yên rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chạy Theo Thuyền Giặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Mùa xuân hoa đào nở

Có quân sư quạt mo Trác Viễn Hàng mặt trắng tâm đen, ngồi bên cạnh mà”châm dầu vào lửa”, trái tim nhỏ bé của tôi đang yếu ớt tới cực điểm thoáng chốc “tro tàn lại cháy”. Bởi vì ai kia lập luận cao xa, mang đầy lý lẽ thuyết phục, có khi mười người nghe cũng không thể nào thoát được, tôi đây lại càng chờ mong ngày bắt được Nghiêu Diệp về nhà. Hơn nữa chỗ tốt của Trác Viễn Hàng không chỉ là cái này, không biết anh ta về nhà nói gì với người mai mối, tóm lại tôi rút cuộc cũng thoát khỏi cảnh xem mặt, suốt ngày đi xem mặt bị kịch khôn cùng.

Nhưng mà sau này mẹ lại nhìn tôi với ánh mắt chờ mong hơn bao giờ hết, thêm thường, nghi ngờ, thỉnh thoảng còn có thể bắt ngờ hỏi khi tôi chưa phòng bị kịp “tại sao lại không ra ngoài chơi”, xem xem, biết bao hàm ý trong đó a, lòng tôi không ngừng kinh hãi run rẩy, chỉ sợ Trác Viễn Hàng bị thuốc súng của mấy bà ấy mà lộ ra, đến lúc đó tôi thật đúng là không sống nổi rồi.

Tết đến, khắp nơi giăng đèn kết hoa, hân hoan vui sướng.

Riêng cá nhân tôi cảm thấy, tết chính là một quá trình tích lũy—— tích bao tiền lì xì và ăn uống, thử lấy nhà tôi mà nói đi, bữa cơm tất niên diễn ra từ 29 âm lịch đến bảy ngày sau đó, hơn nửa hàng năm đều như vậy.

Tôi vốn đã bụng thịnh rồi, lần này lại càng có cơ hội phát triển tốt hơn, bụng yếu phát phì thành hình thể bông bột của Dương quý phu rồi, tự nhiên lại thấy hoài niệm mấy chính sách ma quỷ của Nghiêu Diệp ghê gớm. Mấy tháng huấn luyện qua đi, tôi thể mà lại có một số cân tiêu chuẩn, đáng tiếc chẳng qua là hoa thoáng rồi bay, tôi không có cái loại số mệnh đo, tôi phiến ai chứ không đến phiến tôi (khuê nữ nha, là con ăn ngon lại không chịu vận động nha, trách ai được?).

Mùng 4 đầu năm là sinh nhật di hai, cả nhà chúng tôi đi chúc tết nhân tiện chúc mừng sinh nhật.

Trên bàn ăn, mọi người xếp một vòng xung quanh không thua gì các đấng mày râu trong Phong Quyển Tàn Vân, sau đó nâng ly rượu nóng hổi lên thăm hỏi hai nhà, tiếp theo sẽ là nói chuyện phiếm, đề tài từ quốc gia đại sự đến chung thân đại sự, tôi và Trương Du kiểm chế không được đều co rụt cổ lại, tránh tự chuốc lấy tai họa, nhưng mà trốn được mừng một cũng không tránh được 15.

Di hai tôi uống đến mặt đỏ hồng, đột nhiên mở miệng hỏi: “Nữ Nữ à, chừng nào thì con mang về Hạo Nhiên về nhà để cho mọi người nhìn một cái nhỉ?” Nữ Nữ là biệt danh của Trương Du, khi còn bé chúng tôi thường cười nhạo tên của nhau, dần dần cũng hợp ở chung một chỗ, Nữ Nữ ngẩn ra.

Kết quả là, ánh mắt mọi người đều tập trung vào hai người chúng tôi, giống như đèn pha chói mắt khiến cho lòng người nhảy nhót.

Trương Du lập tức tùy cơ ứng biến, cặp mắt hết sức ‘chân thành tha thiết’ đáp lời: “Mẹ, Hạo Nhiên anh ấy không phải là về ăn tết với ông bà rồi sao? Anh ấy sớm nói rồi mà, trở lại sẽ lập tức đến diện kiến cha mẹ!”

Di hai rất hài lòng gật đầu một cái: “Ừ, mẹ thấy đứa nhỏ này tính tình rất tốt, buổi sáng còn nhớ gọi điện thoại cho mẹ, miệng lưỡi ngon ngọt giống như mật đường vậy, hơn nữa còn có quà tặng đã gửi tới nhà rồi. Con nói với cậu ấy, không cần phải gấp gáp trở về vội, sau này vẫn còn có nhiều thời gian!”

Đây không phải là cố ý biết rõ còn hỏi sao? Lần này Trương Du và di hai không thống nhất quan điểm nhưng thánh chỉ ban ra cũng chỉ có cách luôn miệng mà đồng ý, thuận lợi vượt qua sóng gió xét hỏi.

Tục ngữ nói, cha mẹ vợ nhìn con rể, càng xem càng hợp ý, ngoài miệng nói không vội, nhưng thật ra thì trong lòng vội muốn chết là vậy đó.

Ngay tại lúc tôi đang oán thăm, chiến tuyến chợt kéo đến, lửa chiến không ngừng chiếu tới đốt cháy trên người tôi không chút thương tình, tôi mới ý thức được rằng, thì ra vừa rồi chẳng qua chỉ là thả con tép, bắt con tôm.

Dương Hai cười tựa như Phật Di Lặc: “Đại Đại a, vấn đề Nữ Nữ nhà chúng tôi coi như là giải quyết, lúc nào thì đến lượt cháu vậy?”

Tôi mới vừa uống một ngụm nước trái cây, bị những lời hỏi này làm cho phun ra không được mà nuốt vào cũng xong, 囧 aiz, đột nhiên cảm thấy di hai và dương thật là một cặp vợ chồng tốt, giống nhau như vậy, Bất Quái như vậy. Hơn nữa tôi đau buồn phát hiện ra cha mẹ cũng đang dùng ánh mắt lấp lánh nhìn tôi, trong mắt hi vọng chất chứa hi vọng không nhỏ.

“Chuyện này sao, chắc chắn sẽ có cơ hội, sẽ có cơ hội.” Tôi lập lòe trả lời nước đôi, nếu như anh ta đến cửa chắc chắn sẽ bị phát hiện chân tướng ngay.

Thấy bọn họ dường như định hỏi tiếp, tôi vội vàng che cổ họng ho khan hai tiếng, đúng lúc này điện thoại di động vang lên, tôi như được đại xá, lập tức đứng dậy nhận điện thoại lao ngay ra sân, bất kể là điện thoại của ai, tôi đều cảm kích!

Tôi hít thở chưa thông, chăm chú xem người gọi đến, số lạ, không biết của ai nhỉ, đành do dự nhận máy: “Xin chào, chúc mừng năm mới.” Đây là lời dạo đầu mưu cầu danh lợi gần đây của tôi, cho dù ai cũng sẽ không đắc tội.

Một giọng trong trẻo lạnh lùng từ từ truyền đến: “Chúc mừng năm mới, ngốc.”

Ngốc? ORZ, chỉ có một người gọi tôi như vậy.

Tôi cúi đầu lặng lẽ nhìn mũi chân, nhất thời chưa phục hồi lại tinh thần, có cảm giác như cổ họng bị cái gì đó chặn lại.

Người bên kia cũng không có nói nữa, nhẩn nại đợi chờ.

Một lát sau, tôi nuốt một ngụm nước bọt, hỏi: “Là thầy, thầy Nghiêu sao?”

“Thế nào? Mới một tháng không gặp nhau thì đã quên tôi rồi hả?” Giọng của Nghiêu Diệp chợt trở nên nhẹ nhàng hơn, tôi đoán chắc sẽ kèm theo nụ cười chế nhạo quen thuộc đó.

Thật sự là anh, tôi vẫn luôn nhớ anh như thế.

Tôi lắc đầu, lắp bắp trả lời: “Em đâu dám? Em đối với thầy ngưỡng mộ như nước sông cuộn cuộn liên miên không dứt, quả thực là một ngày không gặp tựa như xa cách ba năm vậy đó!” Thói quen tạo nên tất cả, lúc đại nào tôi còn chưa khôi phục bình thường nó đã tiếp tục sử dụng hình thức vẩy đuôi chó trước kia, nhưng mà nửa câu sau là thật, tôi nhớ anh đến muốn điên rồi, nếu không cũng sẽ không thỉnh thoảng mà mặt dày đo hỏi thăm tin tức từ Trác Viễn Hằng về anh.

Anh rút cuộc cũng cười thành tiếng: “Lâu như vậy không nghe thấy giọng nói đầy sức sống của cô bé này, đúng là có chút nhớ quá!”

Tôi có thể tưởng tượng ra bộ dáng anh bây giờ, mắt khẽ híp, lúc cười lên khoe mắt có nếp nhăn nhàn nhạt, đẹp nhất là lúc đôi môi giương nhẹ, tôi ghen tỵ lúc này có thể nhìn thấy dáng vẻ đó, so với điện thoại di động lạnh như băng thì hạnh phúc hơn nhiều.

Tôi cố gắng bình tĩnh, nhẹ giọng hỏi: “Em nghe các bạn nói thầy đi Ý, bên kia lạnh không? Tết âm lịch nào nhiệt chứ?”

“Giờ to tuyết lớn, giống miền bắc nước mình, chẳng qua là không khí tết không được náo nhiệt như trong nước thôi.” Anh thản nhiên trả lời, hỏi ngược

lại, “Em thì sao? Gần đây có khỏe không?”

“Không khỏe!” Tôi buột miệng nói, sau đó hận không thể cắn lưỡi tự sát, hồi hận đến độ ruột gan đều xanh lè lên hết, đây không phải là lộ đáy lòng rõ ràng quá sao, khác gì nói cho người trong lòng mình nghe hết?

Anh nhẹ nhàng đáp một tiếng: “Hà? Làm sao vậy?”

Đột nhiên thay đổi thành thử thách trí óc, tôi mở to mắt nhìn xung quanh, thấy trên khung cửa chính dán chữ Cát tường, nhanh trí vừa đến, cười khổ ha ha nói: “Ra năm phải thi anh văn cấp 6, em nghĩ chắc chắn là thất bại thảm hại rồi, đến lúc đó lại khó tìm việc thầy ạ...! Thầy nói xem làm sao có thể tốt được chứ?” Lời này vừa nói ra ngay cả tôi cũng bội phục mình vạn lần, lý do biết bao đường hoàng oa!

“Cái này sao? Tôi còn tưởng rằng cái gì nữa chứ, em sợ cái gì, không phải nói một ngày làm thầy cả đời là cha à, người cha này chẳng lẽ không giúp được em sao?”

Tôi nhất thời nhẹn lời, mặt ”bùng” nóng như lửa.

Nhớ có lần anh gọi tôi giúp anh phiên dịch một bức thư nước ngoài mà còn phải sắp xếp chỉnh lại, tôi phiên dịch lung tung bậy bạ, bị anh phê bình là không đầu vào đầu, còn nói nếu như tôi mà là nhân viên của anh thì đã sớm bị đuổi việc rồi, tôi sao có thể đồng ý được, liền nịnh hót bám lấy anh nói nói quan hệ của chúng tôi được gọi là “một ngày làm thầy cả đời là cha”, anh không thể bỏ mặc, hơn nữa nhất định phải che chở tôi. Chỉ có điều hiện tại tôi đây cũng không muốn có một người cha, tôi có cha rồi, giờ chỉ thiếu một người yêu mà thôi.

Tôi sau khi hít không ít không khí thất tình, trong lòng vẫn còn khắc sâu một điều – cơ hội không thể mất, mất rồi sẽ không quay trở lại nữa.

Trước mặt anh có lẽ cái rắm tôi cũng không dám thả, nhưng là điện thoại di động người cách người thiên sơn vạn thủy, mắt mặt đến vút xuống nước cũng không sợ, dù sao cũng khoogn thể để sau này già rồi mới oán giận nói ‘nhớ năm đó tôi làm như thế này cũng sẽ không thể nào trở thành như vậy’.

Bây giờ là thiên thời, địa lợi, nhân hòa đó.

Tôi hít thở sâu một hơi, hướng về phía mái hiên ở trên còn có ánh trắng non, vung tay hét lên: “Nghiêu Diệp, em thích anh!”

Đúng lúc này, “Bùm, bùm, bùm” liên tiếp những tiếng pháo hoa thi nhau nổ từ một nơi nào truyền tới, tôi im lặng, không cần chúc mừng xử nữ tôi tỏ tình như vậy chứ?

Chờ đợi chính là đau khổ, tim của tôi thậm chí muốn nhảy ra, bên cạnh vẫn là tiếng vang ầm ầm, Nghiêu Diệp giống như không có ở đó, không hồi âm lại. Tôi lo lắng bất an, không phải là bị tôi thô lỗ tình cảm mãnh liệt mà sợ đến chết chứ? Nhìn trời cao thăm cầu nguyện một vạn lần không phải.

Rốt cuộc chờ đến lúc âm thanh pháo hoa nổ rộ tan biến đi, tôi lại lần nữa nghe được giọng Nghiêu Diệp. Chẳng qua là, câu nói đầu tiên của anh đã làm tôi học máu: “Mới vừa ở đó nghe thấy tiếng pháo hoa, ầm ĩ thật, em có nói với tôi cái gì sao?”

OMG! So với lời cự tuyệt thì càng khiến tôi nản lòng hơn đó! Bởi vì tôi cũng không biết dừng khi lần sau sẽ lại tới là ngày nào tháng nào năm nào nữa!

Tôi nhanh chóng chỉnh đốn lại tâm trạng uể oải của mình, cắn cắn môi nói: “Không có gì đâu thầy, chỉ là chúc thầy năm mới vui vẻ, Vạn Sự Như Ý. ”

Nghiêu Diệp vừa cười: “Ừ, em cũng vậy nhé. ”

Yên lặng, lại tiếp tục yên lặng, tôi cảm giác có chút gì đó trở nên không giống trước thì phải, nhưng cũng không rõ nguyên nhân.

Lúc này Trương Du đứng trước cửa chính nhìn thẳng tôi ngoắc tay thúc giục tôi vào nhà, tôi không để ý tới con bé, nghĩ tiếp nên cùng Nghiêu Diệp nói gì đây, bỗng nhiên nghe thấy anh nói: “Ngốc, thầy ngày mai trở về. ”

Trong phút chốc, trong lòng tôi nở rộ muôn đoá hoa đào, rực rỡ như báo mùa xuân đến.

Trở lại. Thật là một từ tốt đẹp!

Bạn đang đọc truyện *Chạy Theo Thuyền Giấc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Lần đầu tiên hò hẹn

Qua năm mới bảy ngày tôi vội vàng xin Thái hậu ban thánh chỉ lập tức trở về trường, tấu trình lên hai lý do: một là tôi muốn chăm chỉ học tập cho tương lai sau này, tranh thủ trước khi tốt nghiệp tìm một công ty tốt để thực tập, hai là Trác Viễn Hằng cũng đi về rồi.

Biết cái tính tôi vốn lười biếng nên Thái hậu đối với lý do thứ nhất rất thân nhiên cười nhẹ coi thường, nhưng vẫn là cho phép quay về, bởi vì lý do thứ hai lần này đầy ẩn ý sâu xa mờ ám, đủ để chống đỡ tất cả các yếu tố gây trở ngại, mà chủ đề năm nay là tìm được một đóa hoa đào thật tốt mà gả tôi đi, vì thế Thái hậu rất nhanh chóng đóng gói hành lý, vô cùng vui vẻ đưa tôi đến ga tàu.

Kiên trì chờ đợi mười mấy tiếng, đoàn tàu từ từ xuyên rừng vượt núi, băng qua những con đường dài

Chẳng qua tâm tình tôi lúc này so với trước kia không giống nhau, dù sao bây giờ tôi sẽ không ghen tỵ khi người khác có đôi có cặp nữa, thay vào đó tập trung tinh thần tìm kiếm, dù thế nào cũng phải biến mình thành cô gái đã có người yêu, tiếp theo là dùng hạnh phúc mãi mãi cho người khác ghen tỵ mà chết. Mặc dù lần đầu dùng cảm tỏ tình thật lòng cuối cùng không bệnh mà chết, nhưng tôi không nản lòng, kinh nghiệm Trương Du yêu thành công nói cho tôi biết, nam đuổi theo nữ, khó khăn muôn trùng, mà nữ đuổi theo nam nha, chỉ cách một tảng lụa mỏng manh thôi.

Tôi nghĩ, chỉ cần có lòng tin và sự kiên trì, nhất định sẽ chiếm được trái tim Nghiêu Diệp, tôi Lâm Đại Đại tự mình ra tay, còn có cái gì có thể thoát khỏi tay sao chứ?

Tình yêu đánh lâu dài vì vậy được triển khai hành động.

Nhìn ra ngoài cửa sổ, ngẩng đầu nhìn trăng sáng, cúi đầu nghĩ biện pháp, nghĩ ngợi nghiêm túc đến mức không có cảm giác buồn ngủ, trong trạng thái tinh thần thấp thỏm hưng phấn khẩn trương tôi ngưng ngừng bày ra vài kế hoạch tác chiến.

Kế hoạch A: hẹn Nghiêu Diệp đi dạo phố xem bóng đá, thừa dịp tìm trời tối không người vắng vẻ dùng sức mạnh mẽ ôm anh.

Kế hoạch B: tiếp tục im hơi lặng tiếng tiếp cận Nghiêu Diệp, để cho anh từ từ phát hiện thấy ở chung với tôi rất vui, sau đó hai chúng tôi trở thành lâu ngày sinh tình yêu.

Kế hoạch C: không ngừng cố gắng dùng cảm tỏ tình, cuối cùng sẽ có một ngày cảm động tên kia.

Kế hoạch D: thật ra thì chính là chúng tôi vốn thích lẫn nhau, tôi căn bản không cần làm điều thừa.

.

Sau này khi trở về tôi còn đắc ý mang mấy chiến thuật của mình ra khoe với Diệp Phi, thế mà nó dám nói mấy kế hoạch đó không đáng một đồng, làm cho tôi thật sự rất là đau khổ a!

Hồ Diệp Phi hếch mày lên, chẳng những đem tác phẩm tôi dốc hết tâm huyết phẩy tay ném đi, lại còn nói với giọng hết sức xem thường: “Tao nói. Đây là tác phẩm Kinh Thiên Địa Khiếp Quý Thần mày viết, thứ mà mày cần phải rạng sáng sáu giờ đánh thức tao dậy để khoe khoang đây hả?”

Tôi hất cằm lên kiêu ngạo gật đầu một cái, đắc ý hỏi: “Dĩ nhiên là vậy rồi! Mày cảm thấy như thế nào? Đủ rung động chưa?”

“Quả thực là đủ. kinh hoàng.” Nó vô cùng bất đắc dĩ gõ một cái lên đầu tôi, không khách khí mà đả kích, “Nhìn chung phòng chúng ta bốn người thì ba đang nói chuyện yêu đương, ai cũng là nhà trai đuổi đến chết đi sống lại mới ‘ miễn cưỡng ’ đáp ứng, mà bây giờ lại bằng mọi cách theo đuổi người ta, mày nói tao có thể không khiếp sợ được sao?”

Tôi giật mình, cười khỏ, cắn môi nói: “Nhưng là, nhưng là.” Nửa ngày không nói được một câu, vừa nổi lên chưa lâu đã lập tức bị đuổi ngược chìm xuống hồ Marianas chỗ sâu nhất, yên tĩnh lại lạnh giá làm sao, quả là rất đả kích người a!

Hồ Diệp Phi chuyển sang đề tài khác, còn nói: “Mặc dù mấy kế hoạch ABCD này không đáng tin mấy, nhưng mà mày cũng không cần quá chán nản, chủ động gọi điện thoại đề cho hai bên hiểu rõ lẫn nhau, hẹn ra ngoài ăn một bữa cơm rồi nói chuyện thì hi vọng là vẫn có thể . . .” Nó đập đập bả vai của tôi xem như an ủi, tôi rất cảm kích dùng dư quang nhìn về phía bạn, Diệp Phi lại thận trọng bổ sung thêm một câu, “Không có cách nào đâu, yêu phải người như thế thì phải chịu khổ rồi, nhưng mà mày phải nhớ kỹ một điều rằng, dù thế nào thì chị em chúng tao đều ủng hộ mày!”

Lời nói này làm tôi cảm động đến mức ngũ tạng lục phủ cũng chuyển vị, sau sau này có xảy ra rất nhiều việc khiến tôi mới thật sự hiểu được ý nghĩa câu nói của Diệp Phi, chỉ đuổi theo một người chạy, chỉ vây quanh một người chuyển, là đau khổ khó khăn nhưng cũng vô cùng vui vẻ .

Ban đầu tôi còn căng thẳng đợi điện thoại mấy ngày, nhưng Nghiêu Diệp vẫn như cũ một chút động tĩnh cũng không có, tôi rốt cuộc không nhận được liên gọi vào số điện thoại ngày trước, chờ thật lâu, trong lúc tôi nghĩ là không ai lúc nghe máy, bên kia lại báo nhận.

“Alo?” Là giọng lười biếng của Nghiêu Diệp.

Màng nhĩ của tôi bị mê hoặc thoáng run rẩy, cẩn thận từng li từng tí nói: “Thầy Nghiêu phải không ạ? Là em, Lâm Đại Đại . . .”

Trời đang rất lạnh mà trong lòng tay trái tự nhiên lại toát mồ hôi, rõ ràng trước kia không hề như vậy, xem ra tôi thật sự thua rồi, aiz, tình yêu thật khiếp sợ.

“A? Có chuyện gì không?” Nghiêu Diệp lãnh đạm đáp lại.

Giống như mông nóng dán vào mặt lạnh vậy, người tôi không thể nào CARE rồi, đây chính là tương tư đơn phương đau khổ a, tôi tự nhiên cảm thấy có chút mất mát. Suy nghĩ một lát rồi nhụt chí giải thích nói: “Em chỉ muốn thông báo cho thầy một tiếng, hai ngày trước em đã trở về trường. ” Thầy có thể

tới tìm em rồi, nửa câu sau không dám nói ra khỏi miệng, lúc này tôi mới phát hiện thật ra thì mình cũng không phải là lớn gan dũng cảm vì tình yêu xông lên phía trước, căng thẳng lo lắng mới chiếm đại đa số kia.

Nghiêu Diệp cúi đầu cười cười, nhẹ nói: “Cái này tôi biết rồi a!”

“Hà?” Tôi kinh ngạc há to mồm, trong đầu treo vô số dấu chấm hỏi, anh làm sao biết?

Nghiêu Diệp lại nói: “Thật là ngốc quá, em không phải ở trên MSN nhắn tin lại cho tôi rồi sao?”

“Phải ha, ha ha, em quên mất. ” Tôi xấu hổ vỗ vỗ cái trán.

“Bên này đang có bão tuyết nên hàng không tạm hoãn, tôi có thể sẽ về chậm mất mấy ngày, hôm nay vẫn còn ở chuyển giờ sau, chờ trễ chút sẽ đến tìm em. Em không phải nói là muốn hỏi tôi về chuyện thực tập ở công ty sao? Chờ gặp mặt chúng ta nói chuyện mới tốt được. ”

Thì ra là vì vậy anh mới lâu như thế không có liên lạc với tôi à?

Anh còn đặc biệt giải thích cho tôi?

Lòng tôi tràn đầy lo lắng thoáng chốc nhẹ nhõm, cười khúc khích trả lời: “Tốt quá, em chờ thầy. ” Thực tập? Hắc hắc, Hạng Trang múa kiếm, ý nhắm vào Bái Công, thực tập là thứ yếu, gài anh mắc bẫy mới là nhiệm vụ chủ yếu của tôi nha.

Lúc trời gần tối, tôi đang một tay cắn bánh mì nướng, một tay nhanh như gió gõ gõ bàn phím ở BBS chém gió vui vẻ, thì nhận được điện thoại của Nghiêu Diệp, anh hỏi tôi: “Ngốc, tối nay em có thời gian rảnh không?” Tôi thiếu chút nữa muốn ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng, rốt cuộc cũng chờ được a! Vì vậy liều mạng đem bánh mì nướng nuốt xuống bụng, miệng đầy mảnh vụn bánh nhỏ nhận lời: “Có thời gian, tuyệt đối có thời gian!” Đây chính là cơ hội ngàn năm có một, không rảnh cũng phải dành thời gian mà rảnh!

Nghiêu Diệp bật cười trong trẻo, êm ái, cho dù cách cái điện thoại cũng câu dẫn trái tim bé nhỏ của tôi, anh thấp giọng nói: “Tốt lắm, em đứng ở trước cổng trường chờ tôi, tôi lập tức tới ngay. ”

Mười phút sau khi Nghiêu Diệp cúp máy, tôi chờ người khó có thể tin nổi, chờ lấy lại tinh thần, tôi kinh ngạc, sốt ruột, luống cuống hết tay chân luôn rồi! Cái gì? Nghiêu Diệp anh, anh muốn đến đón tôi? !

Lúc này tôi lao về phía ban công cửa sổ sát đất làm bằng kính quan sát diện mạo của mình, cuối học kỳ không có lớp, buổi tối chơi game suốt đêm, chơi đến mệt mới nằm vật xuống ngủ, buổi chiều ngủ dậy cũng không thèm đánh răng tiếp tục lao vào thế giới internet vĩ đại——tóc có thể so với Nestle, hoặc nhóm Giã Phi bốn đầu có thể cân nhắc để cho tôi gia nhập rồi; hai mắt vô hồn, thâm quầng có thể cùng gấu trúc PAN-DA tranh cao thấp; nhếch môi nhe răng, bên trong một đồng hồ hỗn loạn, thâm thâm vô cùng; nhìn lại quần áo một chút, đồ bộ phim hoạt hình.

Đúng rồi, còn có quần áo, tôi nên mặc quần áo gì cho đẹp để đi gặp anh đây? Tôi không như những cô gái trong phim truyền hình có khả năng lờ một đồng quần áo hàng hiệu bày la liệt trên giường rồi chọn lựa, nhìn tới nhìn lui cũng chỉ có bộ váy chuyên dùng đi xem mặt là phù hợp yêu cầu cuộc hẹn . Tôi âm thầm quyết định lần sau đi dạo phố không nên tiếc tiền đầu tư phải mua mấy bộ quần áo ra được phòng khách trở lên, dù sao là con gái phải để ý về ngoài một chút, tôi không thể quá keo kiệt mà làm mất thể diện a.

Không có thời gian suy nghĩ, tôi nhanh chóng dọn dẹp một chút, thấy cách ăn mặc của bản thân thanh lịch gọn gàng liền vội vàng lao ra cổng, xa xa, đôi mắt như kính viễn vọng nhanh chóng phát hiện Nghiêu Diệp rất tao nhã đang đứng cạnh cửa xe. Tim của tôi bắt đầu nhảy loạn xạ lên không giống tốc độ bình thường, các vị thần tiên, cầu mong các ngài nhất định phải phù hộ tôi hoàn thành được nguyện vọng a.

Lúc này Nghiêu Diệp nghiêng người dựa vào cửa xe, anh hôm nay mặc tây trang màu đen rất ngay ngắn, ánh mắt thâm thúy vẫn say sưa nhìn vào bức tượng trước cổng trường học như có điều suy nghĩ, sau lại nhìn thấy tôi đi tới trước mặt, anh giật mình, sau đó đích thân giúp tôi mở cửa xe: “Lên xe đi!”

Tôi vừa mừng vừa lo, có chút không dám nhìn vào mắt anh, nhỏ giọng nói: “Vâng, cảm ơn thầy. ” Không hổ là Nghiêu Diệp, khí thế mạnh mẽ khiến tôi ngay cả nói chuyện cũng không lưu loát, hơn nữa ở trong gương chiếu hậu nhìn thấy bộ dạng giả làm thực nữ của bản thân ngày ngò mà buồn cười, huống chi anh đã sớm gặp qua các loại bộ mặt của tôi rồi?

Tôi len lén liếc anh một cái, đường cong gò má cực kỳ ưu nhã mê người, thật ra thì bất kể nhìn từ góc độ nào anh cũng rất đẹp mắt, khó trách vừa rồi không ít cô gái đi ngang qua anh cũng không tự chủ được mà đi chậm lại, người đó dù ở nơi nào cũng tự tạo thành một quanh cảnh tuyệt vời.

Chẳng qua hiện tại không khí có chút quý dị, tôi quá im lặng, mà anh lại quá thâm trầm, so với trước kia không hề giống nhau. Xe rất nhanh tiến vào khu đô thị, những đô thị lớn ban đêm đều quốc tế hóa, phồn hoa lộng lẫy rất đẹp, lại có loại cảm giác không chân thực. Dần dần tiến vào tôi cảm thấy không quen đường, phải nói rằng tôi biết nó nhưng nó không biết tôi, nổi tiếng ở đây là khu thương mại cao cấp, mang tiếng xa hoa, người không có tiền không dám tùy tiện đến gần nơi này.

Tôi tò mò hỏi: “Thầy Nghiêu, chúng ta giờ đi đâu?” Thật ra thì câu này tôi sớm nên hỏi, thế nhưng lúc bị Nghiêu Diệp dùng trăm vạn lực hấp dẫn làm cho hôn mê, tất cả mọi thứ đều quăng lên chín tầng mây.

Nghiêu Diệp quay đầu nhìn tôi một cái, môi hơi nhếch lên rất trêu người hứng thú nói: “Vội cái gì? Đợi một lúc rồi sẽ biết?”

Nhưng càng là thần bí tôi càng tò mò, trong đầu hiện lên vô số trường hợp, lại bị chính mình hủy bỏ từng cái .

Anh dừng xe trước Quảng trường Nhân Dân xong, sau đó, rất tự nhiên dẫn tôi vào một cửa hàng!

Tôi hiện tại thờ cũng không dám thờ mạnh, thấp thòm ngược mắt nhìn bảng hiệu trước mặt tên là “Tiểu Mễ” mấy ngày trước TV có nói qua ở đây có một thợ nổi tiếng chuyên trang điểm cho diễn viên, anh ta vừa quan sát tôi vừa viết viết vào quyển sổ nhỏ, sau đó lại cùng trợ thủ bên cạnh nhỏ giọng trao đổi cái gì đó, tôi cảm giác mình như trở thành con rối vậy.

Nghiêu Diệp mang theo tôi bước vào nơi này như sấm bên tai, cặp chân cũng không tiền đồ run run rẩy rẩy, chưa ăn thịt heo cũng đã gặp qua heo chạy, nghe nói nơi này tùy tiện cắt bỏ tóc cũng có thể bằng tiền sinh hoạt hai tháng của tôi, quả thực là đắt tiền. Tôi bắt đầu khăn trương kéo kéo tay áo Nghiêu Diệp, anh vỗ vỗ vai của tôi nói, không có chuyện gì, bọn họ rất chuyên nghiệp.

Làm ơn, tôi lo lắng không phải người ta chuyên nghiệp hay không chuyên nghiệp? Ý tôi là muốn biết tới nơi này để làm gì vậy? Nhưng là người khởi xướng kia lại đưa tôi đặt trước mặt Tiểu Mễ, không nhanh không chậm nói “Giao cho cậu đó. ”, sau đó ở một góc khác nhàn nhàn ngồi trên salon uống trà đọc báo, tôi phải ngoan ngoãn ở chỗ này mặc người ta ức hiếp.

Đợi một hồi lâu, bọn họ hình như đã quyết định được phương án, bắt đầu đem tôi cải tạo một phen từ đầu tới đuôi, tôi có cảm giác như ở trong chương trình “Từng bước trở thành cô gái hoàn mỹ”.

Đầu tiên là tóc ——

Nhìn Tiểu Mễ muốn dứt khoát cắt đi bộ tóc dài sáu năm hăn hoi của tôi, tôi không ngừng liên tục hô: “Đừng a!” Tiểu Mễ ngừng tay, trong gương Nghiêu Diệp cũng nhìn tôi, tôi lập tức đổi lời, nói, “Đừng quá khách sáo, anh cứ tự nhiên.” tùy ý lần này, mái tóc dài của tôi biến thành tóc ngắn chạm vai, phía đuôi tóc còn uốn cong lại, tóc mái ngang bằng, tựa như Baby đó.

Tiếp theo là áo quần ——

Bộ thứ nhất là váy ngọc trai dài đến gối màu vàng sáng lấp lánh bó sát người, Nghiêu Diệp nói có vẻ trưởng thành của người lớn; bộ thứ hai là bộ lễ phục nhỏ có nhiều tầng màu vàng nhạt rất được ưa chuộng năm nay, Nghiêu Diệp nói dáng vóc tôi to giống như một khối bánh ga-tô. thay đi thay lại nhiều lần, rốt cuộc mới vừa ý đại gia hần, thay một thân dạ phục màu trắng tinh khảm crystal, cộng thêm một cái áo choàng da đơn giản phủ lên vai. Sau đó điểm chết người đó là còn phải đeo một đôi giày cao gót cao bảy tám tấc, chẳng được tự nhiên, tôi bình thường cũng sẽ không đi, ở phòng thay quần áo luyện tập thật lâu mới dám đi ra, tránh cho té chổng bốn chân lên trời thì thật mất mặt.

Sau đó Nghiêu Diệp dẫn tôi đi vào một sân lớn nguy nga lộng lẫy âm nhạc nhẹ nhàng

Tôi tay mang bao tay dài kéo kéo khuỷu tay anh, hỏi: “Chúng ta ăn mặc long trọng như vậy là muốn đi đâu vậy?” Mà lại còn phải khoác tay! Tuy rằng ngắn ngủn mấy phút ở gần nhưng tôi đã thấy hô hấp khó khăn rồi, nhiệt độ cơ thể tăng cao làm lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi, thời khắc này thật sự rất rất rất rất mệt mỏi!

Anh cúi đầu nhìn qua tôi, hết sức dịu dàng nói: “Nếu là lần đầu tiên chính thức hẹn hò dĩ nhiên là không thể qua loa. ” Anh chợt buông ra tôi, lùi sau một bước hơi gấp eo vươn tay muốn mời, lịch sự nho nhã như thân sĩ thời Trung Cổ, “Thật vinh hạnh tôi có thể mời em tham gia một buổi hòa nhạc được không?”

Anh nói cái gì? ! Lần đầu tiên chính thức hẹn hò? ! Tôi ghen hòng nhìn trần trối, khăn trương nhìn mọi người quần áo xinh đẹp nói năng lịch sự lui tới bốn phía xung quanh, lại cao giọng nghiêm túc nói: “Thầy Nghiêu, thầy đừng đùa, nhiều người ở đây sẽ rất khó coi. ”

Đôi mắt anh sắc lạnh mấy phần, vẻ mặt hết sức trịnh trọng hỏi ngược lại: “Em không phải nói là thích tôi sao? Thế nào? Hiện tại lại đổi ý rồi hả?”

“Nào có? Em đâu có đổi ý!” Tôi lớn tiếng phản bác, sau đó giương mắt nhìn thấy trong đáy mắt anh bao hàm nụ cười, thầm than, mình bị lừa rồi.

Thì ra, thì ra là ngày đó anh có nghe được lời tỏ tình của tôi, thế mà cho tôi giả trụ ăn cộp!

Bạn đang đọc truyện *Chạy Theo Thuyền Giấc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Đồng thoại của cô bé lọ lem.

Chuyện này cũng đã vượt xa khỏi tầm dự liệu của tôi, cái kế hoạch đối sách gì đó hoàn toàn không còn tác dụng.

Nhưng mà thấy Nghiêu Diệp cười híp mắt bộ dạng rất chi là đáng đánh, trong lòng tôi lại đầy khó chịu, lập tức nhiệt huyết sôi trào, mi mắt giật giật không thèm để ý gì nữa, thừa nhận thẳng: “Không sai! Bản cô nương thích thầy, vậy thì sao chứ?” Tiên sinh Lỗ Tấn không phải cũng nói, thật sự đừng cảm mới có thể trực diện đối mặt với cuộc sống, vậy tôi cũng xem là dùng cảm một nửa rồi, cùng lắm thì bị cự tuyệt, so với ngày ngày bị treo ngược nửa sống nửa chết như vậy còn tốt hơn trăm lần.

Nghe vậy Nghiêu Diệp vẫn giữ được vẻ tươi cười, đôi mắt ánh lên, trầm tĩnh nhìn tôi một hồi lâu, còn tranh thủ lúc tôi thất thần mà nắm chặt lấy tay tôi: “Không sao cả, chẳng quá lần này em cũng phải hiểu ý tứ của tôi chứ?”

Tôi như bị sét đánh trúng, lo lắng há to mồm, hoàn toàn không còn từ nào có thể hình dung được tâm tình mênh mông của tôi hiện tại, ngây ngốc lắc đầu: “Em, em không hiểu.” Lòng bàn tay tôi bây giờ nóng như nhiệt độ dung nham núi lửa ấy.

Anh đưa tay sờ sờ chóp mũi tôi, giọng nói cung chiều rất nhẹ nhàng: “Đúng là ngốc mà, như vậy mà còn không rõ?”

Tôi không đồng ý, đang khí thế hùng hục muốn phản bác thì chợt nghe có người gọi tên Nghiêu Diệp, chúng tôi xoay người về phía phát ra âm thanh, một mỹ nhân điển hình khoác tay một người đàn ông ngoại quốc rất chi là man đi về phía này.

Xem ra là người quen, Nghiêu Diệp mỉm cười chào hỏi: “Giờ này mới đến sao, hai người chưa vào trường à?”

“Haha, mình phải chờ Petter.” Ánh mắt mỹ nữ rơi vào người tôi, quan sát hồi lâu mới cười yếu ớt, “Vị này là?”

Nghiêu Diệp nắm tay tôi nói: “Cô ấy là bạn gái tôi, Lâm Đại Đại.” Sau đó quay lại giới thiệu, “Đây là Trác Tâm Nghiên, chủ hội âm nhạc tối nay, còn đây là vị hôn phu của cô ấy, Petter.”

Tôi đã sớm bị Nghiêu Diệp bắn cho một tràng ngoài dự tính, đầu còn đang choáng váng, hồ đồ kết hợp một câu song ngữ: “Hello, mọi người khỏe không?” Vì để tránh cho sự mất thể diện vì vốn anh văn sứt sẹo của mình, tôi quyết định lựa chọn mỉm cười thay cho ngôn ngữ.

Petter vốn nghe không hiểu chúng tôi nói chuyện, cũng cứng rắn dùng tiếng Trung để hỏi thăm, mọi người hàn huyên qua lại vài câu thì hai người kia cũng chuẩn bị rời đi.

Còn tôi thì sao, cho đến khi ngồi xuống hội trường vẫn có cảm giác rất không thật, giống như mình rơi vào thế giới trong mơ vậy, chờ 12 giờ, tiếng chuông vang lên thì sẽ không còn xe thể thao nữa, không còn lễ phục, cũng không còn Nghiêu Diệp, không hẹn hò, không gì cả... Trong lòng tôi căng thẳng quá, nắm lấy tay Nghiêu Diệp hỏi: “Thầy Nghiêu, thầy không phải đùa em chứ? Ngày cá tháng tư còn chưa tới mà!” Anh vừa nói nói gì nhỉ? Bạn gái! Không phải là xưng hô khác, mà là bạn gái!”

Đuôi lông mày Nghiêu Diệp cong lên: “Còn gọi anh là thầy Nghiêu à? Tò tính thì gọi người ta không tên không tuổi, thuận miệng thế mà?”

Tôi nhất thời luẩn, lý trí vào những thời điểm mấu chốt như thế này rất hay bị lạc đường, tôi đỏ mặt nửa ngày cũng không mở miệng được, quả thật không có tiền đồ môn phái Chương Môn Nhân chút nào sất.

Cũng may anh không cười tôi nữa, hội trường cũng im ắng đi, màn diễn bắt đầu.

Tôi ngồi nghiêm chỉnh, mắt nhìn chăm chú, người kia chính là cô Trác Tâm Nghiên lúc nãy, cũng mặc một bộ lễ phục màu trắng như tôi, nhưng mà khí chất cao nhã một trời một vực, nghệ thuật gia chính là nghệ thuật gia, có một loại phong tình mà người thường sao sánh được.

Tối nay có tiết mục độc tấu của Trác Tâm Nghiên, tiếng đàn dương cầm réo rắt, vô cùng dễ nghe.

Đáng tiếc tôi vui mừng quá nhanh, ngoài trừ dễ nghe và dễ nghe ra, cái nghệ thuật gì cũng không nghe ra được, người xung quanh ấy vậy lại vô cùng hưởng thụ, ngay cả Nghiêu Diệp cũng thế. Tôi cảm thấy Ngu công đã gọi thư hẹn tôi đánh cờ cả buổi, nhưng mà đành phải chống cự tới cùng, thôi thì mỗi người tự tìm thú vui cho mình, họ nghe nhạc tôi xem người vậy, nhìn bàn tay bị ai kia nắm lấy, nghĩ tới lời anh nói, chắc chắn, tối nay so với ngôi Yn-night Speed còn kích thích hơn.

Đột nhiên cảm giác được bàn tay nắm lấy ngày càng chặt, tôi ngẩng đầu nhìn lên trông mắt đen của anh, anh quan tâm hỏi: “Em sao thế?”

Tôi nghiêng ngả cười: “Em nghĩ, anh làm sao có thể thích em được?”

Nghiêu Diệp an tĩnh nhìn tôi một lúc lâu, giọng nói mang theo ý cười: “Ngốc, anh làm sao có thể không thích em đây? Biết chút về âm nhạc tối nay là gì không?”

Tôi lắc đầu, bởi vì sự chú ý của tôi căn bản không ở mặt này a.

Nghiêu Diệp vuốt mái tóc hỗn loạn của tôi, cực kì nghiêm túc nói: “Là “To my love”...”

Cùng lúc đó, trên bục, Trác Tâm Nghiên cũng trình diễn xong khúc “Fur Elise”, toàn hội trường vỗ tay như sấm, dưới bục, lòng tôi cũng mênh mông đập dềnh.

Nghiêu Diệp nói, ai dám cãi lời chứ? Đây chính là bản chất phúc hắc của yêu nghiệt, tôi đây dù có nằm mơ cũng không bao giờ ngăn được, mặc dù, thật ra tôi cũng chẳng muốn ngăn...., nếu không phải bởi vì ý chí tôi mạnh, thì chắc tôi đã nhào tới bên người nào đó rồi.

Tôi đắc ý toét miệng cười: “Được, bắt đầu từ hôm nay anh chính là người của em!”

Anh cong môi, lộ ra hàm răng trắng nõn: “Được, em nói gì cũng được.” Nghiêu Diệp thế mà không phản bác lại lời của tôi.

Nằm trong hũ mật tôi đây cũng không biết buổi biểu diễn kết thúc khi nào, cũng may nhờ có Nghiêu Diệp kéo tôi ra khỏi hội trường, ai ngờ ra tới cửa còn gặp người quen, chính là Trác Viễn Hằng nhiều ngày không thấy.

“O, thì ra hai người này tiến nhanh như vậy rồi à?” Anh ta cười khắc khắc, mặt mày tiến sát tới tôi, “Lâm Đại Đại, hình cô nhờ tôi tìm được rồi, ngày nào đó tới phòng làm việc tôi đưa cho a!”

Nghiêu Diệp héch mảy lên, rất gió xuân, rất lãng tử, hỏi: “Gi? Hai người từ khi nào thì quen đến vậy hả? Còn... tìm hình cái gì?”

Tôi nhất thời cảm thấy ánh mắt người này rất lạnh, rất rất lạnh, không khỏi rung mình, giả vờ ngây dại: “Không có gì hết, chỉ là ảnh chụp bình thường thôi, em nhờ thầy Trác tìm giúp cho bài luận văn í mà.” Nói xong lại ác độc tron mắt nhìn Trác Viễn Hằng mặt trắng một cái, chỉ sợ cái tên này làm loạn thiên hạ mà thôi? Nếu Nghiêu Diệp mà biết tôi nhờ anh ta tìm mấy bức thời ngông cuồng của anh, tôi không chết cũng sẽ bị lột da, hai chúng tôi chỉ mới bắt đầu thôi, đâu có thể để gây ông đập lưng ông thế được?

“A? Vậy sao?” Nghiêu Diệp ý vị sâu xa liếc tôi một cái, bàn tay ấm áp còn mập mờ đặt lên vai tôi, nhẹ giọng nói nhỏ bên tai: “Ngoan, về sau có gì thì nói với anh, không được nhờ mấy tên đàn ông lòng dạ xấu xa thế này...”

Anh đầu độc hô hấp làm mặt tôi vừa đỏ vừa ngứa, liên tục gật đầu: “Dạ được.”

Trác Viễn Hằng vẻ mặt như bị đá kích nghiêm trọng, khoa trương che ngực hô hao: “Trời ơi, hai người hợp lại bắt nạt tôi.”

“Ai bắt nạt cậu nào?” Trác Lâm Nghiên từ sau đi tới, trong tay còn ôm một bó hoa to, bên cạnh vẫn là tên rất có vẻ thân sĩ Petter.

Trác Viễn Hằng xoay người chúc mừng cô: “Chị, hôm nay chị biểu diễn tuyệt lắm, diễn ảo chúng sinh cũng không quá đâu!”

Chị? Tôi giờ mới ý thức được hai người này cùng họ Trác, thì ra là có cái quan hệ này a.

Trác Tâm Nghiên đập vai Trác Viễn Hằng cười gian: “Được, cậu theo bồi chị đi.” Đào mắt qua nhìn Nghiêu Diệp, nói: “Xin lỗi, hôm nay mình hơi mệt, hôm nào mọi người hẹn nhau một bữa, lúc đó mong Lâm tiểu thư cũng đến.”

Nghiêu Diệp gật đầu, ôn hòa nói: “Ừ, vậy cô nghỉ ngơi cho khỏe.”

.....

Tôi đứng trước cửa chờ Nghiêu Diệp lấy xe, nhưng mà mang giày cao gót tám phân đứng đón gió quả thực vô cùng cực khổ, tôi nhìn quanh, vọt tới bên một ụ đá ngồi xuống, gỡ hai đôi giày lông lánh ra để một bên, rục rịch đến mê người.

Một lát sau nghe thấy tiếng bước chân lép xẹp, tôi ngẩng đầu lên, Nghiêu Diệp từ trên cao nhìn xuống, cười: “Sao thế?”

Tôi mặt mày đau khổ, ngập ngừng: “Em đau chân.”

Anh nhú mảy, ngồi xổm xuống dưới nâng chân tôi lên, nhẹ nhàng chạm vào vết xước phỏng ở gót, tôi “A” một tiếng thút thít, anh trầm giọng: “Không thoải mái sao không nói sớm với anh?”

Nói giỡn, tôi làm sao có thể mặt dày một chút vết thương mà làm hư chuyện lớn chứ?

Tôi lén mặt ôm hông anh nheo: “Hắc hắc, em lừa anh đấy, không phải rất đau đâu, da em dày vậy không ngại.”

Anh dí nhẹ lên trán tôi: “Ngốc, để anh cõng em.” Cảnh này sao mà giống thế, mấy tháng trước đại hội thể dục thể thao anh cũng dịu dàng như vậy, nhưng mà lúc đó chỉ là nhất thời, bây giờ thân phận của anh chính là người đàn ông của tôi rồi.

Có lẽ tối nay quá kích thích, quá mệt mỏi, tôi vừa lên xe đã ngủ mất, chờ đến khi Nghiêu Diệp tới lay tỉnh, tôi mới biết đây đã là dưới lầu kí túc xá rồi, tôi xoa mắt hỏi: “Nhanh quá, tối rồi à?”

Anh cười híp mắt: “Thế nào? Không muốn xa anh à?”

Tôi liếc anh một cái: “Em nói này, tiên sinh đừng nghĩ quá nhiều như vậy được không?” Sau đó liên tục đẩy cửa ra mà không được, tôi nóng người, không ngờ xe này cũng có hệ thống khóa, mở thế nào cũng không ra, thẹn quá hóa giận, tôi sáng giọng: “Anh, anh mở cửa nhanh!”

“Không!” Nghiêu Diệp kéo tay tôi, tôi mất đà mà té thẳng vào ngực anh, anh cứ như tên lưu manh đùa giỡn: “Gấp cái gì? Em còn thiếu anh một nụ hôn chúc ngủ ngon đấy!”

Hôn chúc ngủ ngon? Trời ạ, anh có muốn cho tôi đường sống không đây?

Tôi toàn thân cao thấp đều run lấy bầy, máu chảy ngược, khi mặt anh càng lúc càng đến gần, tôi kim lòng không được nhắm mắt lại, nghĩ một đằng nói một nẻo, trong bụng đang hô hào, đến nhanh đi, đến nhanh đi.

Nhưng mà đợi một hồi lâu vẫn không có động tĩnh, cái gì mà triền miên, nụ hôn sâu xoay trời lở đất cũng không xảy ra.

Tôi chán chờ mở mắt, phát hiện Nghiêu Diệp trời không dung đất không tha đó đang cười đến rục rờ như gió mùa thu đặc ý nhìn tôi, giống như nhìn thấu tâm tư tôi vậy. Tôi thẹn quá định đẩy ra thế nhưng anh lại vồ vàng ắn nhẹ môi lên trán tôi, một cảm xúc mềm mại lại kích thích khiến tôi run rẩy, OMG, tôi có chết cũng không tiếc đâu....

Cho tới khi về lại phòng kí túc, cả người tôi vẫn bẽ bàng chốn tiên cảnh, anh vừa rồi còn nói gì nhỉ?-Nhớ xử lí vết thương, đừng đụng nước, ngủ ngon.

Trước kia cũng không phải chưa từng được nghe ai chúc ngủ ngon, nhưng mà sao từ miệng anh nói ra lại xiêu lòng đến vậy?

Hồ Diệp Phi mới tắm xong bay ra, trên mặt hồng hào, thấy tôi mặc trang phục lộng lẫy thì nghi ngờ hỏi: “Mày sao lại mặc như vậy?Tối này đi diễn à?”Vỡ kịch xã trường của lớp trưởng biến kịch, cả lớp chúng tôi tổ chức 5 giờ mời khách, cũng được một bữa cơm, nhưng mà quá đáng tiếc là chưa được diễn.

Tôi thần bí lắc lắc ngón tay: “Phật dạy, không thể nói, không thể nói...”

Hồ Diệp Phi lao lên, giở chiếu đèn sát thủ cù tôi, hét âm ỉ: “Xem mày có nói hay không, nói không...”

Công phu của nói quá cao cường, tôi cách nào cũng không địch nổi, cuối cùng đành ngoan ngoãn khai báo: “Được rồi, tao nói là được phải không?”Tôi hất nó ra, giả bộ mềm mại ngồi trên ghế, hưng phấn đặc ý kể: “Là một chuyện cực tốt.”

“Cái gì tốt?”Hồ Diệp Phi còn chưa nắm được tình hình, sau đó lại kinh hoàng nhìn bụng tôi, “Chẳng lẽ mày có tin vui?”

“A Phi, mày mới có tin vui!”Tôi liếc nó một cái, ho nhẹ hai tiếng rồi trịnh trọng tuyên bố: “Từ hôm nay trở đi, tao và Nghiêu Diệp chính thức là người yêu rồi.”

Lời vừa nói ra, Hồ Diệp Phi như cảm roi khôị mặt, mắt choáng váng, nuốt một ngụm nước bọt, hỏi: ” Mày nói thật?”

Tôi bất mãn hừ một tiếng: “Cái này còn có giả sao?Anh ta chính miệng nói, thật như vàng ròng 999 đó!”

Nó vẫn không tin, sờ trán tôi: “Đại Đại, mày không phải là bị bệnh tương tư đến hồ đồ rồi chứ?Tao dẫn mày đi bệnh viện khám đi.”

“mày mà nói nữa tao giận đó!”Tôi hất eo xoay một vòng, “Mày xem, hôm nay Nghiêu Diệp tặng bộ này cho tao đó?Chúng ta còn đi xem ca nhạc, biết chủ đề là gì không?Là “to my love” đó!”

Hồ Diệp Phi kéo áo tôi lại quan sát, lúc này mới tâm phục khẩu phục: “Trách không được mày lại thanh xuân phơi phới như vậy, hóa ra là kháng chiến thắng lợi a!”

Tôi hào khí kêu la: “Đúng!Khó mà tưởng tượng được, Lâm Đại Đại ta lại mị lực đến thế!”

Diệp Phi ngửa mặt lên trời thở dài: “Thật là đáng tiếc, một mỹ nam nữa lại bỏ mạng trên mặt đất cần cỗi rồi, bi ai a....”

Tôi phồng má đuổi đánh con người kia, cuối cùng hai đứa ôm nhau lăn chổng vó, cười đến kinh khủng, đêm hôm đó tôi và Diệp Phi cùng nhau ngủ, tôi kể cho nó nghe nhiều chuyện tối nay.

Nó rất có thâm ý thở dài: “Không hổ tao đã sùng bái thầy Nghiêu như vậy, những thủ đoạn này mà cũng giờ ra được?Chỉ có điều tao thấy trình độ của mày mà cũng không chế được loại đàn ông như vậy sao?”

Tôi bất mãn: “Đương nhiên!”

Khi đó tôi rất ngốc, rất đơn thuần, không hiểu được thâm ý bên trong của Diệp Phi, thì ra, nó sợ tôi lên nhảm thuyền giặc.

Nghiêu Diệp là cướp thuyền sao?Tôi không biết. Tôi chỉ biết dù anh là cướp tôi cũng sẽ không chùn bước, vui vẻ chịu đựng thôi, bởi vì chưa từng thử qua, sẽ vĩnh viễn không bao giờ biết kết quả.

Diệp Phi nói đây là tinh thần AQ của bà Lâm.

Yêu đơn phương mà nói, người con gái rất dễ đi vào mù quáng.

Tôi nói, không, bởi vì tôi dùng cảm.

Bạn đang đọc truyện *Chạy Theo Thuyền Giặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Bạn trai bạn gái

Ngày mười bốn tháng hai, ngày tốt xuất hành, cưới hỏi.

Tết Nguyên tiêu và lễ tình nhân đều được xem là ngày kỉ niệm có tính lịch sử của các đôi trai gái, Lâm Đại Đại tôi cũng bước lên đại lộ thênh thang cùng bạn trai tương thân tương ái rồi, quả thật có thể viết thành sách cho Lâm gia hậu bối truyền tụng về sau, con cháu tôi phải biết rằng, nữ otaku tôi đây có một mùa xuân thực sự không dễ a.

Quá khứ ba năm qua cùng Diệp Phi ngủ vui trong phòng, lết đi ăn cũng không có chút sức lực, ra đường thì không có mặt mũi, hát karaoke thì không có tinh thần, đầu được như người ta cùng nhau hưởng thụ ngày lễ tình nhân, chàng chàng thiếp thiếp mắt to trừng mắt nhỏ lằng phí thì giờ mới tốt làm sao. Nhưng bây giờ hai chúng tôi đã hoàn toàn đảo ngược, nó có Phó Thanh Nham, tôi cũng có thân phận mới của mình, hắc hắc, bạn gái Nghiêu Diệp nha.

Đây là lần đầu tiên tôi ưỡn ngực ngẩng đầu đi trên đường phố ngày lễ tình nhân, đi ngang qua khu phố hoa ở quảng trường trung tâm rộng lớn, chính là nơi tôi và Nghiêu Diệp hẹn gặp. Không nên hỏi tôi làm cách nào có thể tìm được anh, đương nhiên có cách nào kia chứ, ai bảo người đàn ông của tôi quá xuất sắc làm gì?

Tôi kéo tay anh đi, nụ cười trên mặt không ngừng nghỉ.

Nghiêu Diệp nâng cằm tôi lên, tức giận nói: “Được rồi, em đừng cười nữa, đang yên đang lành lại giống như con ngốc làm gì?”

Tôi nhăn nhó bấu anh một cái, thấy anh đau tới mức nhìn chăm chăm tôi, tôi lại cười hi hi, hỏi lại: “Hey, Man, anh nói xem có phải đang mơ không?”

“Em muốn tiến hóa thành Repeater luôn phải không? Một vấn đề mà hỏi tới mấy lần thế hả?” Anh dù bận vẫn ung dung liếc tôi một cái, nói tiếp: “Còn nữa, nếu muốn biết phải đang mơ hay không thì tự bấu trên tay mình ấy!” Anh còn cố ý vén tay áo lên cho tôi xem một mảnh hồng hồng.

Tôi kéo áo anh xuống, nghiêm túc nói: “Tiên sinh, anh thông cảm cho người con gái yêu đương mù quáng, hướng chi thầy đau thân xác chứ em đau lòng, cho nên thực ra em mới khó chịu hơn vạn lần kia.” Honey ơi, đây là câu nói trong thế giới ngôn tình truyền bá đó, ngược tâm so với ngược thân mới càng đau khổ a!

“Em có thể ghé thăm hơn không!” Nghiêu Diệp lạnh lùng hừ một tiếng, biểu cảm xem thường vô hạn.

Tôi giương mắt lên, vô tình thấy mấy cô gái đi ngang qua ôm hoa hạnh phúc, lập tức mắt tôi cũng đỏ lên nhộn nhạo nhìn xung quanh, kéo chặt tay anh mong đợi: “Quà em đâu?”

Anh nghĩ nghĩ rồi nhàn nhả trả lời: “Tiểu thư à, thông cảm cho người đàn ông khi yêu rất mau quên, anh quên mất chuyện quà cáp rồi.”

What? Cái này cũng có thể quên à? Bản tiểu thư không thể có cảm giác tồn tại như vậy chứ? Tôi buồn bã tố cáo: “Anh, anh bất nạt em!”

Nghiêu Diệp cười híp mắt, nắm tay tôi hôn một cái: “Muốn bây giờ à? Anh không mang trên người.”

Ai yêu quá, tôi bị anh hôn mà điện run cầm cập, nhất thời cảm thấy quà cáp gì cũng không quan trọng nữa. (khuê nữa à, con không phải quá dễ thỏa mãn chứ?)

Nhưng mà anh cũng không làm tôi thất vọng, lập tức lôi tôi đến tiệm trang sức, nhìn cô bán hàng tươi cười rạng rỡ chào đón, nhiệt tình mời hàng: “Nghiêu tiên sinh khỏe chứ, xin hỏi có thể giúp được gì cho ngài?”

Nhìn xung hô này, ánh mắt này, có thể thấy được hai người vô cùng quen thuộc, hơn nữa cũng thể hiện danh tiếng Nghiêu Diệp không hề thấp.

Nghiêu Diệp gật đầu một cái, nói đơn giản: “Chọn quà tặng tình nhân.”

Quản lý hiểu rõ, nhìn hai chúng tôi một vòng, nụ cười vô cùng chuyên nghiệp: “Ngài lần trước định lấy sợi dây chuyền kia giờ hàng có rồi, hay để tôi lấy cho ngài xem qua?”

Tôi vừa nghe đã mừng như hoa gạo, quần anh hỏi: “Sao? Thì ra anh sớm định tặng em rồi sao? Có lòng quá!”

Nghiêu Diệp sững người, lát sau mới bình tĩnh nói: “Được rồi.”

Tôi ngồi uống nước trên bàn, nhìn những món đồ trang sức lấp lánh mê người, mỗi món cũng mang trên mình một số xa xỉ n con số không, nhưng mà nhìn sợi dây chuyền được mang ra thì mới thấy tất cả đều thua hẳn.

Quản lý giới thiệu nói: “Đây là tác phẩm nổi tiếng của nhà thiết kế trang sức hàng đầu “Lòng anh vẫn vẹn nguyên”, sản phẩm đặc biệt của ngày lễ tình nhân, số lượng hạn chế trên toàn cầu chỉ có 1000 sợi, hơn nữa trên mỗi sợi chỉ có một số, của ngài là NO 1. cho nên cực kì quý giá.”

Tôi há mồm to tới mức nhét được trứng gà, số lượng có hạn, đánh số?

“Thích không?” Nghiêu Diệp hỏi tôi.

Tôi cuồng gắt đầu, thử hỏi có ai không thích chứ?

“Anh giúp em đeo, cúi cổ xuống!” Giọng nói Nghiêu Diệp trong trẻo từ phía sau truyền tới, rất nhanh mang vào cho tôi, tôi bỗng nhiên cảm thấy trên cổ như đeo cục tạ ngàn cân, không biết vừa ra phốt đã trở thành xác chết không nữa?

Giao dịch xong, quản lý tốt, tôi vui mừng.

Tôi vuốt sợi giây chuyền thiết kế đặc biệt, lòng cũng treo lơ lửng, vui rạo rức nói: “Lòng anh vẫn vẹn nguyên? E hèm, xem ra anh sớm có âm mưu rồi, nói mau, có phải sớm thích em rồi không, còn dám đem em đùa giỡn lạc mềm buộc chặt như vậy nữa?!” Trời mới biết hai tháng qua tôi khổ sở tới mức nào a!

Nghiêu Diệp xoa tóc tôi, có vẻ không yên lòng trả lời: “Ngoan, còn so đo nhiều như vậy làm gì? Em thích là được rồi!”

Anh thừa nhận tôi liền vui vẻ, cái không ổn gì đó cũng không quan tâm nữa, không trách được người ta nói con gái khi yêu thì thông minh cũng tụt dốc thâm hại mà. Khi đó tôi chỉ thấy, đừng nói là món trang sức quý giá này, chỉ cần là anh đưa, dù là dây chuyền bằng cỏ tôi cũng xem như kim cương bảo bối rồi.

Chúng tôi bây giờ tới rạp chiếu phim, trong phòng bán vé toàn là các bộ phim về tình yêu, trong rạp cũng nườm nượp các cặp tình nhân ngọt ngào.

Tôi cầm hai ly coca lớn, Nghiêu Diệp ôm một túi Popcorn cỡ bự, hai người đi tìm chỗ trong phòng trống.

Nghiêu Diệp cau mày oán trách: “Ngồi ghế đơn không được sao? Cần gì phải chen nhau như vậy.”

Tôi quét mắt nhìn một thân hàng hiệu của anh, cùng với một đám thanh niên choai choai thực sự rất tức cười, nhưng mà tôi vẫn không chịu thỏa hiệp, lắc đầu: “Em nói này chú ơi, em đây là sẵn sàng cho anh, để cho anh có thể cảm nhận được không khí yêu đương thời trai trẻ, tránh rơi vào thời chưa già đã yếu, đến khi già mới thấy hối tiếc đó.”

“Chú? Chưa già đã yếu?” Nghiêu Diệp nheo mắt đầy nguy hiểm chăm chú nhìn sống lưng của tôi đến phát rét: “Em có gan lặp lại lần nữa xem?”

Tôi là lười, liếm mặt đổi lời: “Đâu có, em đây không phải là tôn vinh anh đáng người đẹp trai sao, đáng khoe mà, mọi người càng có cơ hội chiêm ngưỡng a!”

“Là thế phải không?” Anh cười lạnh, lộ ra hàm răng trắng như ngà, tới đây tôi mới nhạy cảm phát hiện ra vấn đề, dù là nam hay nữ, độ tuổi thực sự rất căng thẳng a.

Chúng tôi tìm xong chỗ không bao lâu, trong rạp vụt tới, trong sảnh tối lửa tắt đèn này thì hợp làm chuyện gì? Làm chuyện xấu. Dù là trước công viên, trong bụi hoa, rừng cây, rạp chiếu phim vẫn là nơi thích hợp nhất, thể hiện tình cảm tốt nhất.

Xin tha thứ cho tôi từ trước tới nay chưa bao giờ vào đây, trước kia khi học sinh được giảm nửa giá xem phim Điện Ảnh với bọn Lưu Thập Bát có đi xem, đứng đắn cùng bạn trai xem phim tình cảm, mới được tới phần 1 đã vô cùng xấu hổ bỏ về. Bây giờ tôi cũng vươn móng vuốt ra định sờ bàn tay bên cạnh nhưng mà trên màn ảnh, chưa gì đã chiếu cảnh hai miệng hôn nhau nửa ngày không chịu buông ra, cũng quá kích thích đi chứ?

Tay tôi run run liều mạng uống coca vừa cầm Popcorn nhét vào miệng, gắng không được chuyển mắt đi tới nơi nào đó, chẳng qua là việc không theo ý nguyện, phim thế nào bên ngoài các đôi nam nữ cũng nhiệt tình hôn nhau, thiếu chút bốc lửa nữa thôi. ... Lòng của tôi càng hoang, đừng trách tôi nhạy cảm quá, thực sự tôi đang cảm thấy có một ánh mắt nhìn chăm chú vào tôi, ngẩng đầu lên, quả nhiên, Nghiêu Diệp đang có chút há hê liếc nhìn.

Anh cau mày nhìn bốn phía, sau đó nói thầm bên tai tôi: “Này, đây chính là ” không khí tuổi trẻ” em thích đó hả?”

Tôi ghen hòng, hận không thể rời khỏi cái nơi đầy dục vọng này, bởi vì tôi có một tư tưởng rất nghiêm chỉnh nha, nhưng mà thân thể tôi lại không nghe sai khiến, đôi môi đỏ thắm của Nghiêu Diệp gần trong gang tấc, không ăn thì thật không phải với danh hiệu sắc nữ của tôi a!

Thần ơi, mau cho con một con đường sang đi, tôi sắp không chống đỡ được rồi!

Lúc này, trong màn ảnh nữ chính thâm tình khẩn thiết hỏi anh nam, trong lòng anh em là cái gì?

Tôi chợt dạ, sau đó cũng lớn tiếng hỏi Nghiêu Diệp: “Trong lòng anh em là cái gì? Những lời này đưa tới hiệu ứng chim bay, xung quanh cũng liên tiếp vang lên các câu tương tự,

Nghiêu Diệp nhìn tôi thật lâu cũng không trả lời, giống như khó nói.

Tôi không vui, tiếp tục làm khó dễ: “Sao anh không nói gì?”

Nghiêu Diệp đưa tay vuốt khuôn mặt nhỏ bé của tôi, ánh mắt dịu dàng giải thích: “Anh còn không phải là đang tìm từ thích hợp sao? Hình dung một người quá đặc biệt, quá nhiều từ để chọn, anh phải thận trọng.”

Trong lòng tôi chấn động, vui mừng chôn trong ngực anh: “Anh không cần lo, chọn từ đơn giản nhất là được rồi.”

Nghiêu Diệp siết chặt tay: “Đơn giản nhất à?” ngừng lại một chút rồi nói tiếp, “Vậy thì là còn trùng đi.”

Còn trùng?Tốt, đây là ý chỉ cái đầu của tôi phải không?Tôi thời trung học cũng học tốt lắm đó chứ!Khóe miệng tôi co quắp, nắm tay anh một cái, uy hiếp: “Anh không thần ỏi anh là Lucas còn em chính là Venus trong lòng anh sao?”Người này có hiểu gì là lãng mạn không đó?

Anh khẽ cười, cúi đầu nói: “Ừ, cũng có thể nói thế, dù sao thì cũng không ai quy định còn trùng không được lấy Venus là nghệ danh cả. ”

Tôi bất đắc dĩ vỗ trán đầu hàng: “Thầy Nghiêu à, em phát hiện ra em với anh người trên trời người dưới đất. ”

Anh nói: “Đó là đương nhiên, nhưng mà anh không ngại rót bậc xuống đứng với em đâu, cảm động không?”

Tôi im lặng triệt để, tay mơ PK cùng cao thủ, vĩnh viễn chỉ có một kết quả – tự tìm đường chết!

Xem phim một lát cũng thấy miệng khô lưỡi đắng, tôi theo thói quen cầm coca lên, kết quả sờ soạng cả ngày không thấy, nhìn sang, Nghiêu Diệp đang uống nước miếng của Lâm Đại Đại tôi đây, tôi cá lắm: “Anh anh anh này này ly này của em mà....”

“À? Vậy hà?”Anh gờ ly lên nhìn lần nữa, không có việc gì tiếp tục ngậm ống hút say sưa hút tiếp, bộ dạng mập mờ như đang cắn tôi vậy.

Thân thể tôi run lên, nuốt nước miếng cái ực, đây không phải là hôn gián tiếp trong truyền thuyết chứ?

Bạn đang đọc truyện *Chạy Theo Thuyền Giấc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Lễ tình nhân ấm áp

Có lẽ bị tiểu thuyết ngôn tình đầu độc quá nhiều năm, vào giờ phút này cái gì không nên nghĩ đều như nước chảy róc rách hiện ra trong đầu tôi, quá trình kết quả, tôi cuối cùng cũng lĩnh ra được một kinh nghiệm, giữa tình nhân mà nói, chuyện yêu đương sẽ qua các bước: ăn cơm, nắm tay, đi dạo phố xem phim, tình đến lúc nồng sẽ chơi trò thân ái, cuối cùng là OO rồi XX...Nhưng mà đây hoàn toàn là lý luận suông, thực tế cũng đã khác xa cả thước rồi.

Mà rõ ràng có một đối tượng hào hoa phong nhã như vậy trước mặt, tôi lại không dám hạ thủ, nếu như hù dọa anh chạy mất thì tôi biết làm sao?

Nhưng mà cuối cùng tôi cũng quyết làm theo kế hoạch, hy vọng mọi chuyện sắp xếp sẽ thuận lợi diễn ra. Giống như trước kia học cấp hai tôi có lần hẹn Lộ Tử Mặc ra ngoài, trước đó tôi cũng làm một bản kế hoạch, ngồi xe đi chơi tới đâu, ăn gì, đồ Trung hay đồ Tây, toàn bộ đủ cả.

Diệp Phi đánh giá tôi khi mới quen: “Đại Đại, tao thấy mày luôn hy vọng đi theo một phương hướng lý tưởng, nhưng mà có lúc phương hướng này chịu tác động của các yếu tố bên ngoài mà chệch quỹ đạo, tới lúc đó mày sẽ rất khổ sở đấy. ”

Nó nói đúng một nửa, nhưng dù tôi và Lộ Tử Mặc có phát triển theo đúng kế hoạch của tôi, tôi cũng sẽ không gầy 15 cân trong vòng một tháng, còn nghĩ dung mạo hoàn mỹ có gì mà khó khăn, tôi đã từng nói với mình như vậy.

Chợt màn hình đèn sáng lên, trên đó là hình ảnh hai má hồng của người tình nhân nhỏ.

Nghiêu Diệp đẩy đẩy khuỷu tay tôi, tôi lúc đó mới phát hiện ra bộ phim đã hết, tôi sững sờ hỏi: “Thế phim này kết thúc thế nào?”

Nghiêu Diệp dùng ánh mắt như nhìn người ngoài hành tinh nhìn tôi, không nhanh không chậm nói: “Vừa rồi không phải em nhất quyết phải xem phim tình sử lãng mạn sao?Anh muốn xem phim khoa học viễn tưởng thì em kêu chán?Rồi em còn nói em với bộ phim này nghe danh đã lâu, anh mà không cho em xem em sẽ chết không nhắm mắt còn gì?”

Tôi lặng lẽ cúi đầu nhìn mũi giày, lắp bắp: “Nào có cặp tình nhân nào lần đầu đi xem phim lại chọn phim khoa học viễn tưởng chứ?Một chút cũng không lãng mạn....”Mặc dù mục đích của tôi không phải là chiêm ngưỡng linh hồn điện ảnh, quan trọng là cái không khí a nha!

Lát sau nghe thấy anh cười sáng khoái, vượt vượt tóc tôi than thở: “Nói em một câu đã thấy uất ức, thật là con nít mà. ”Cái động tác kia giống như cha hay đồ Phát Tài nhà tôi vậy, cười híp mắt cực kì đặc ý.

Hết phim cả rạp đông kín người, chúng tôi chen chúc giữa đám đông, Nghiêu Diệp vòng chắc vai tôi, bảo vệ trong lòng, bị người nào đó đẩy qua, tôi còn có thể ngửi thấy mùi hương bạc hà nhàn nhạt trên người anh, một cảm giác rất an toàn, còn không ngừng tiến vào trong ngực ai đó. Anh hình như cũng cảm giác được, cúi đầu nhìn tôi một cái, không nói gì, rất nhanh lôi tôi đi khỏi vòng vây.

Tôi chợt dạ là lưỡi, lần đầu cảm giác đúng là rất tốt, không trách nhiều người bám nhau không thấy mệt, cố gắng lên, không ngừng cố gắng nào!

Rốt cuộc cũng ra khỏi rạp chiếu phim, hai chúng tôi sóng vai trên đường, Nghiêu Diệp đột nhiên hỏi tôi: “Sao thế, sao cứ nắm dây chuyền nhìn xung quanh thế?Không thoải mái à?Anh gỡ xuống cho em nhé?”

Tôi lắc đầu một cái, giống như mẹ gà bảo vệ con, che cổ kêu la: “Nói gì thế chứ? Em chỉ là “cẩn thận một chút” tránh cho nó không bị người ta lấy mất thôi. Anh mang nó cho em là của em rồi, nó với em vừa thấy đã yêu, anh không được chia rẽ!” Nói từ văn hóa phương tây đến văn hóa phương đông, thiếu đường mang luôn tình túy ném đi thôi, đáng tiếc nha, thực là đáng tiếc.

“Ngốc, ai lấy của em chứ?” Nghiêu Diệp nhún vai, lại giống như nghĩ gì đó, hai mắt lấp lánh nhìn tôi: “Người ta thường nói có nhận phải có trả, nếu anh tặng em quà rồi, vậy quà anh đâu?”

Xem đi, đây chính là bản sắc thương nhân không bao giờ chịu thiệt, thật may tôi đã sớm chuẩn bị rồi, lấy một món quà trong túi ra trình trọng đưa cho Nghiêu Diệp, anh nhận lấy, héch mảy nghi ngờ quan sát một lúc lâu.

Mặt mũi tôi tràn đầy hưng phấn: “Mau mở đi, xem thử có thích không!” Đây chính là quà lễ tình nhân mà tôi tặng, ý nghĩa phi phạm nha.

Nghiêu Diệp cong mắt chậm rãi mở giấy gói, nhưng mà khi anh nhìn thấy món quà của tôi về mặt cực kì phức tạp, tôi không hình dung được, là cảm động quá sao. Tôi làm một chiếc khăn quàng cổ màu xám tro, đủ thâm tình ý trọng gì nữa?

Người bình thường nhận được quà từ tấm lòng bạn gái chẳng phải sẽ nói lời ngon tiếng ngọt như “đẹp quá” hoặc là “anh rất thích”, “anh yêu em” sao? Nghiêu Diệp sao lại khác người như vậy? À, tôi quên, anh ta thích đá kích tôi làm vui mà, hơn nữa cặp mắt đen còn đang xăm xoi hơn cả Tề thiên đại thánh.

Người này không khách khí lấy ngón tay xuyên qua mấy cái lỗ bất quy tắc trên khăn quàng, cười chế nhạo: “Này! Không ngờ khăn quàng này thiết kế rất cao cấp, có cả chỗ thông gió nữa, đúng là đông ấm hạ mát, cao cấp quá!”

Đừng có xem thường tôi, đạo hạnh của tôi cũng không thấp đâu, rất nhanh hòa theo lời anh, nghiêm trang nói: “Mở mang kiến thức rồi đúng không? Em đây là phát huy từ truyền thống, người khác nghĩ cả đời cũng không ra đâu. ” Ngày hôm nay tôi cũng quá gấp, tôi một chút chuẩn bị cũng không có, chỉ biết ôm chân Diệp Phi nhờ nó dạy cho mấy thứ đơn giản nhất, trong hai ngày mà đạt được thành tích như vậy, không phải tự luyện chứ tôi cũng tự thấy mình là bậc kì tài, tư chất rất thông minh.

Tôi lấy khăn, bình tĩnh đề nghị: “Anh đeo đi, tuyệt đối tôi nay anh sẽ thành tiêu điểm của mọi người đó. ”

Nghiêu Diệp cười rất nhẹ, vuốt bàn tay tôi như dùng sức mà làm yếu trí nữ hôn quân vậy đó: “Ngoan, con người anh vốn khiêm tốn, không thích hợp để mang nấy “tác phẩm nghệ thuật” giá trị như vậy ra đường, em thấy đúng không?”

Tôi hết sức không đồng ý với cái quan điểm này, lắc tay: “Nhà thiết kế làm ra sản phẩm để được lên ti vi tiếp xúc công chúng, hưởng chi em đây chỉ là con tôm nhỏ thôi, phải biết tận dụng cơ hội tiếp xúc với thế giới chứ, cúi đầu xuống đi, nhà thiết kế em đây sẽ tự mạng cho anh, càng thêm vinh dự đó. ”

Khóe miệng người nào đó khẽ nhếch lên, sắc mặt biến thêm lần nữa, cuối cùng nhìn thấy tinh thần bất khuất của tôi nên cũng đành hy sinh. Nhìn xem này, tôi mang dây chuyền anh tặng, anh quàng khăn quàng cổ của tôi, hài hòa xứng đôi quá.

Hơn mười giờ, anh lái xe đưa tôi đến dưới lầu kí túc.

Tôi vừa định đi thì anh gọi lại, tôi kì quái nhìn sang, thấy Nghiêu Diệp đang đi vòng qua yên xe rồi ôm một bó hoa hồng rực rỡ đưa tới trước mặt tôi: “Suýt nữa thì quên, cho em cái này. ”

Tôi giật mình tại chỗ, vui mừng, tuyệt đối là một niềm vui sướng to thật to!

Không ngờ Nghiêu Diệp cũng là cao thủ lãng mạn như vậy, cho tôi một lễ tình nhân happy ending đến vậy, đúng là kim cương và hoa tươi chính là bạn song hành của phụ nữ nha. ”

Tôi kích động ôm thắm thiết bọn nó trong lòng bàn tay, ngọt ngào muốn chết, nhưng mà nghĩ nghĩ quyết định oán trách một chút: “Thật ra anh vừa rồi nên đứng ở cửa trường để em xuống xe.... ”

Nghiêu Diệp sững sốt, không hiểu nhìn tôi: “Tại sao?”

Tôi vuốt nhẹ cánh hoa, tốt bụng giải thích: “Như vậy thì từ cổng về đây cũng được thêm 20 phút rồi!”

Anh im lặng...

Đến ngày thứ hai tôi vẫn còn đắm chìm trong dư âm của ngày lễ tình nhân, không quên chạy theo khoe khoang với Hồ Diệp Phi mấy niềm vui liên tiếp tôi qua.

Hồ Diệp Phi nói trúng tim đen: “Đại Đại, mày nói thật xem, thật ra lúc đó mày muốn tặng nhất không phải khăn quàng cổ mà là chính mình phải không?”

Tôi nhăn nhó đập thẳng bả vai nó, xấu hổ đáp: “Mấy lời này mày biết tao biết là được, sao còn nói ra hả? Người ta da mỏng lắm a!”

Hồ Diệp Phi mặt cực kì bi ai vỗ trán: “Trời ơi, xin ngài mau dẫn nó đi đi, nó không cứu được nữa rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Chạy Theo Thuyền Giặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Trúng bùa mê của anh

Bọn Hồ Diệp Phi nói rằng tôi bị Nghiêu Diệp bỏ bùa mê thuốc lú, mê muội đến mức thần kinh không bình thường, tôi suy nghĩ cảm thấy cũng đúng thể thật, nếu không, tôi làm sao lại càng ngày càng thích anh chứ? Có lẽ tôi sẽ không thể tự thoát ra được, ngoại trừ tất cả những điều kiện bên ngoài, còn có tình yêu.

Thông tin tôi đang yêu đương như lửa cháy lan ra đồng cỏ khiến tất cả khoa bộ môn, thậm chí những người không chút liên quan, toàn bộ đều biết hết.

Tên trên diễn đàn được sửa lại, trần trụi đổi thành **【 hãy cùng nhau nói yêu đi! 】**

Bảng thông báo cũng sửa lại, thành **【 ngay cả Lâm Đại Đại cũng có thể tìm được bạn trai, mọi người còn lo lắng gì nữa? ! 】**

Tôi giận! Có thể nói như vậy sao?

Mà hết thấy những chuyện này cũng nhờ mồm miệng của người anh em tốt của tôi Lưu Thập Bát ban tặng, nghe nói một ngày nào đó cậu ta tự đứng chốt thấy tình cảnh độc thân của mình thật tình mịch, nổi hứng phấn chấn mà một đêm trắng thanh gió mát đi ra ngoài tìm kiếm tình yêu đầu tiên, tình yêu tạm thời chưa tìm ra được lại ngoài ý muốn thấy một chiếc xe thể thao nào đó cực đỉnh dừng ở dưới ký túc xá chúng tôi, còn kinh hãi hơn khi phát hiện người từ bên trong đi ra khỏi xe lại là tôi!

Nghe nói khi biết tin tức này mọi người đều hét to hai tiếng: chuyện đó tuyệt đối không thể nào! Chuyện đó tuyệt đối là lừa gạt!

Tôi xui xẻo mang theo tiếng xấu bắt mắt tìm cậu ta, không nghĩ tới người này còn tự thấy mình có công, đặc ý nói: “Tôi đây là giúp cô thông báo với đồng đạo mọi người một tiếng, cô, Lâm Đại Đại rốt cuộc đã thoát khỏi hàng ngũ gái ế, hòa nhập thành công vào thế giới bên ngoài, cô nên cảm kích tôi mới phải! Hơn nữa, bây giờ khắp nơi nơi đều mừng vui chuyện này, tại sao cô lại muốn che giấu với mọi người chứ?”

Tôi tức tối, phản bác: “Anh nói bậy hết cả! Nói lại một lần nữa, tôi không phải là gái ế, tôi là cô gái rất có sức hấp dẫn, rất có giá trên thị trường, người theo đuổi tôi xếp hàng dài, có thể xếp đến Seberia đó!”

Lưu Thập Bát liếc tôi một cái, lạnh nhạt nói: “Thì ra là cô còn ghê hơn cả tôi đấy.”

Tôi học máu, đỉnh đầu bốc lên từng trận khói trắng, thật là muốn tôi tức chết mà.

Vấn đề này các bạn cùng phòng cũng đã hỏi tôi, họ đều rất hoài nghi tại sao một người đàn ông có tố chất cao như Nghiêu Diệp lại chỉ đề ý một mình tôi? Tạ Phương Phi thậm chí còn cố tình đả kích tôi nói: “Tao nói này, Nghiêu Diệp không phải là mất bị tật chứ? Chỉ bằng thân thể xuất thân của nhà thầy thôi cũng có thể chọn ra vô vàn đối tượng xếp một vòng quanh xích đạo còn dư dả, tại sao có thể chọn mày?”

Tôi đứng người, nhìn vào gương, thật ra thì đáng đáp của tôi cũng không đâu phải là quá kém? Chỉ là vẻ đẹp của tôi không được thể hiện rõ mà thôi.

Cũng rất nhiều người mong tôi là first love của họ đó.

Sau này tôi lý giải rằng vì bọn nó đang ghen tỵ tôi có vận khí tốt tìm được một cái cây to thật to là Nghiêu Diệp, nhưng tại sao họ không suy nghĩ một chút, thật ra thì tôi cũng rất chịu thiệt a, tôi vì Nghiêu Diệp nên bỏ qua cả một rừng rậm nam nhân a! (khuê nữ, xin hỏi cánh rừng này có tồn tại sao? Rõ ràng là chỉ có hoang mạc mệnh mông bát nguyệt)

Thật ra thì tôi đã từng vì việc này mà lúc ở cạnh Nghiêu Diệp nói bóng nói gió hỏi thăm chút ít, ngày đó tôi quần lầy anh nhất quyết không tha, hỏi đến cùng: “Anh mau nói cho em xem, em hấp dẫn thầy bởi ưu điểm gì?”

Ban đầu anh cười cực kì mê hoặc, cực kì đen tối, rồi sau đó mới nghiêm túc hỏi tôi: “Cái này sao. Ưu điểm của em, tạm thời anh chưa phát hiện ra, nói khuyết điểm có được không?”

Tôi giận, mớ to mắt gần như phun được lửa căm tức nhìn anh: “Thì ra là Nghiêu tiên sinh yêu quý vừa lòng với khuyết điểm của em? !”

Anh ôm tôi dịu dàng trấn an: “Ngoan, thật lòng khi thích một người thì ngay cả khuyết điểm của cô ấy đều sẽ thích, khuyết điểm của em càng nhiều thì chứng minh chỉ số hấp dẫn của em càng cao, như vậy không phải là anh sẽ càng thích em sao? Em ngấm lại xem có đúng không?”

Tôi trầm ngâm suy nghĩ một chút, hết sức tán thành gật đầu một cái, nhưng là khi quay đầu nghĩ lại, tại sao tôi cảm thấy ý của cái Logic này có chút vấn đề nhỉ? Nhưng mà mặc kệ nó đi, dù thế nào đi chăng nữa anh vừa nói thích tôi, tôi đã vui mừng rồi, thậm chí ngay cả họ của mẹ tôi là gì cũng không nhớ, còn nghĩ nhiều như vậy làm gì? Lo sợ không đâu, buồn lo vô cớ không phải là chuyện người thông minh như tôi nên làm a.

Sau lễ tình nhân, bó hoa hồng kia vẫn đặt ở trên bàn học của tôi suốt nửa tháng, cánh hoa cũng đã chuyển màu rụng dần nhưng tôi vẫn không vứt được, Hồ Diệp Phi cười nhạo tôi, nói: “Mày xem, mày bị tẩu hỏa nhập ma rồi, nếu thấy mấy bông hoa này quý giá như vậy, chẳng thà ép thành hoa khô kẹp trong quyển sách, ít ra hàng năm còn có thể lấy hoa ra ngắm nhìn!”

Tôi chợt bừng tỉnh, oán giận nhỏ giọng nói thầm: “Thì ra là còn có thể như vậy à? Thiệt là, làm sao mày không nhắc tao sớm hơn một chút chứ?”

Nó nhất thời choáng váng, im lặng triệt để, bắt đầu làm trâu ăn cỏ không thêm đề ý tới tôi thành tiên hay thành ma nữa.

Nói ra cũng thực kỳ lạ, kể từ sau lễ tình nhân, tôi ngày ngày nhìn bó hoa hồng ngăn người cười khúc khích, lại không nhìn đến cái sợi dây chuyền được xưng NO. 1 kia, có lẽ là cảm thấy nó quá quý giá, tôi thấy hoa tươi vẫn tốt hơn nhiều. Ai kêu tôi là hợp thể của chủ nghĩa hiện thực và chủ nghĩa lãng mạn chứ, chỉ cần đem Nghiêu Diệp đặt ở trong lòng bàn tay tôi thôi, tôi còn cần thứ khác được sao?

Tháng ba công bố điểm thi và danh sách nghiên cứu sinh, Diệp Phi và Thanh Nham cả hai đều thi đậu Nghiên Cứu Sinh, sắp tới lại hát bài ca vợ chồng.

Tập thể kí túc xá chúng tôi quyết định tổ chức một bữa tiệc tại khách sạn lớn để chúc mừng việc tốt nghiệp tốt đẹp, lúc này tập trung trước phòng kí túc xá 520 chính là tổ hợp 4+4 khổng lồ, bốn đóa hoa xinh đẹp của phòng chúng tôi cộng thêm bốn chàng trai. Nhìn xem, chỗ tốt của Nghiêu Diệp lúc này mới lộ ra a, không có lời của anh thì loại hoạt động này đánh chết tôi cũng sẽ không tham gia, người cô đơn lẻ loi chiếu bóng một mình thì đi làm gì.

Hôm nay chủ đề chính đặt ra là ăn mừng Diệp Phi và Thanh Nham tình yêu sát cánh, nhưng không biết như thế nào đang trò chuyện thì mọi người lại chuyển đề tài trạch ra khỏi trung tâm từ từ dời đến trên người tôi cùng Nghiêu Diệp, thì ra trải qua thời gian dài mọi người vẫn chú ý đề tài này—— hai chúng tôi làm thế nào có thể đến được với nhau?

Tôi 囧, xấu hổ quá, cự tuyệt trả lời.

Nghiêu Diệp ngược lại rất hào phóng nhìn về phía người hỏi giải thích: “Tôi là dựa trên tinh thần không biết sợ, cứu vớt thế giới nên mới tiếp thu bé ngốc này, tránh cho cô bé ra ngoài không mang theo trí khôn lại làm hại mọi người xung quanh, tôi cũng rất bất hạnh, cho nên mọi người không cần quá cảm kích tôi.”

Thoáng chốc mọi người một trận cười to, liên tiếp vỗ tay hưởng ứng.

Bọn họ về hết một phe, chỉ có mình tôi buồn bực ngồi trong góc, rõ ràng bên cạnh tôi là yêu nghiệt đang gieo họa người đời, tại sao chớp mắt một cái lại lẫn lộn hết đầu đuôi rồi, bọn họ bị che mắt còn giờ hai tay hai chân tán thành, cái thế giới này thật không công bằng a!

Kết thúc bữa tiệc, Thanh Nham đi thanh toán hóa đơn lại phát hiện bàn chúng tôi đã sớm được thanh toán rồi, mọi người đang ngẩn ngơ thì lúc này Nghiêu Diệp mới mở miệng giải thích: “Đúng lúc tôi có thể khuyến mãi của khách sạn này, cũng không muốn lãng phí, mọi người đừng khách sáo làm gì, coi như là tôi cảm ơn mọi người đã giúp tôi chăm sóc Đại Đại, cũng xin chúc mừng sự nghiệp của tất cả đạt được thành công.” Lời này mới khiến tôi hướng thụ làm sao, bởi vì sau đó tôi phát hiện mọi người đều nhìn Nghiêu Diệp bằng ánh mắt tràn đầy sùng bái, OMG, người này rất biết cách thu mua lòng người!

Sau đó tôi có hỏi Nghiêu Diệp: “Anh giấu giếm thân phận thật với em có đúng không?”

Nghiêu Diệp khó hiểu nhìn tôi: “Anh có thân phận gì?”

Tôi trịnh trọng nói: “Thật ra thì anh là lão yêu nghiệt phái Khai Sơn Tổ Sư đúng không? Đây thì đen tối, đây thì lời nói ác độc, đây thì thu mua lòng người, công lực quả thật cao thâm không người nào địch nổi.”

Anh đầu tiên là giật mình, sau đó nhẹ nhàng cầm của tôi lên cười lạnh: “Nếu bị em biết hết thì anh cũng không cần phải vất vả che giấu nữa, em nhớ về sau phải phục vụ anh cho tốt, nếu không cần thận tôi sẽ dùng quy tắc ngầm phạt em.”

Tôi hung hăng cắn ngón tay anh, cao giọng cãi lại: “Em không sợ! Em cũng không phải là học trò của anh, em là bà nội của tổ sư có mọi đặc quyền!”

“Từ đã, anh đã từng giao đặc quyền cho em sao?” Anh trừng tôi một cái, cái giọng điệu kia đương nhiên làm cho tôi hận đến nghiến răng nghiến lợi cũng không thể làm gì.

Tôi rốt cuộc cũng ý thức rõ thân phận của mình, Nghiêu Diệp và tôi, chính là nhà tư bản và nhân dân lao động, chủ nô và nô lệ, chính là quan hệ áp bức và bị áp bức.

Tôi quả nhiên trúng bùa trù tên là “Nghiêu Diệp” thật rồi, độc tận xương tủy a.

Lặng lặng nhắm mắt lại, chúc mày may mắn Đại Đại ơi.

Hôm nay, tôi nhìn điện thoại di động thờ dài lần thứ một trăm lẻ tám, thiết lập hình ảnh bảo vệ màn hình là khuôn mặt nghiêng một bên của Nghiêu Diệp—— đáng vẻ tao nhã, ánh mắt mê ly, sống mũi cao thẳng, đôi môi nhỏ nhỏ, sau buổi trưa ánh nắng mặt trời chiếu xuống trên người anh, ánh lên một tầng ánh sáng màu vàng nhạt, tựa như ảo ảnh, bất kể nhìn anh từ góc độ nào cũng hoàn mỹ như thế. Nhưng mà tôi có chút chán nản, anh hình như không thích chụp ảnh, đây là lần duy nhất khó lắm tôi có được tấm ảnh quý báu này của anh, hơn nữa còn là tôi đích thân chụp.

Thật ra thì tôi còn muốn nhiều bức ảnh nữa kia, chẳng hạn như COS-PLAY Baby Tiểu Nghiêu Diệp, hay là một cậu thiếu niên Nghiêu Diệp trong bộ đồ nhạc Rock đó, và cả lúc tràn đầy đáng vẻ thư sinh của thanh niên Nghiêu Diệp nữa.

Chỉ trách sắc đẹp hại nước hại dân, đang dụ dỗ trước mặt tôi đây khiến tôi làm không được.

Ngay ngày hôm qua, tôi thật vất vả mới tránh được tai mắt giấu mặt của Nghiêu Diệp tìm đến quân sư quạt mo Trác Viễn Hàng đang ở trong phòng làm việc, đưa cho tôi những hình ảnh cực kì trân quý mang về kí túc xá, sau khi tôi đã hi sinh mấy bữa tiệc lớn cộng thêm thiếu một cái nhân tình giá cao cho người này. Kết quả đây? Chết sớm không chết muộn không chết, ngay trên đường liền đụng phải Nghiêu Diệp đang nói chuyện với lãnh đạo công ty. . . .

Đây không phải nên gọi là làm ra chuyện đáng chết đó chứ?

Anh bỏ những người liên can sang một bên đi về phía tôi, thói quen nâng tay vòng quanh bả vai tôi, ôm tôi vào trong lòng, hai mắt mỉm cười dịu dàng nhìn tôi nói: “Làm sao em lại tới đây? Có chuyện gì sao?”

Nhìn gần Nghiêu Diệp có vẻ trong sáng tuấn nhã hơn, thậm chí còn có thể cảm nhận được hơi thở nóng rực mê người, nhưng lúc này tôi đâu còn thời gian mà thưởng thức, trong bụng chỉ nghĩ làm sao giữ được bảo bối mới vừa có được không dễ dàng này, khi này Trác Viễn Hàng còn dặn tôi lui lui tới tới, ngàn vạn lần không thể để Nghiêu Diệp biết được, bởi vì một khi bị anh phát hiện hậu quả sẽ không gánh nổi đâu.

Những tấm tình này chính là hậu thuẫn để tôi từ một nô lệ nổi dậy làm chủ nhân hùng mạnh, xem Trương Cầm đi, cô ấy chỉ cần dùng một bức hình giả gái là đã có thể ăn sạch tron Giang Trục Thụ, rồi còn vô số lớp học bỏ tức mập mờ trong đêm nữa, bây giờ trong túi tôi đang là hơn mười tấm hình vô cùng bí mật về thời niên thiếu cuồng của Nghiêu Diệp, cho nên có khi còn có thể ôm lấy anh cả đời! Bởi thế kiên quyết không thể mất!

Chỉ là dù đã nhớ tới những lý tưởng cao đẹp này, nhưng tôi cứ khi nào đối mặt với mấy tình huống nguy hiểm thì lại bất an chột dạ, hoảng hốt thất thần, lòng bàn tay càng không ngừng toát mồ hôi lạnh.

Vất vả lắm tôi mới bình tĩnh lại, cố gắng mặt không đỏ, tim không nhảy nhìn anh nói: “À, không có gì, hôm nay em tìm thầy Trác nói chuyện một chút về 2 bản thảo gần đây, anh có việc gấp thì đi mau lên, không cần phải để ý đến em đâu!” Bình thường mà thấy anh, tôi nhất định sẽ chủ động nhào tới bám chặt không buông, y như bướm bướm người thấy mật hoa vậy, dính chặt vào mặt. Nhưng mà bây giờ, tôi lại hận không thể đuổi anh đi nhanh một chút, bởi vì tôi chịu không nổi a, chỉ cần anh nhìn một cái liền chột dạ, cảm giác xung quanh đều là khí cao áp, Diệp Phi nói không sai mà, tôi đây là loại người bề ngoài gan lớn nhưng thật ra là người rất nhát gan, trèo tường xác suất sẽ vô cùng nhỏ, bởi vì làm gì có quyết đoán kia chứ.

Nghiêu Diệp cúi đầu nhìn tôi một cái, thân hình cao lớn như thân đem cả người tôi giam trong lồng ngực, trong khoảnh khắc đó, tôi có cảm giác mình thật nhỏ bé.

Khóe miệng anh chậm rãi nâng lên ý cười, hơi cúi đầu nói: “Em là bạn gái của anh, còn có chuyện gì quan trọng hơn em đây? Đi thôi!” Tay của hắn trượt đến hông tôi, rất tự nhiên thoải mái mà ôm tôi đi ra phía ngoài cổng trường.

Một câu nói vô cùng đơn giản nhưng mà ngọt ngào đầu tiên đã biến tôi biến thành cá chết, thần thờ đi theo, cả người như robot không não, ngu ngốc hỏi: “Đi? Chúng ta phải đi đâu à?”

Anh mỉm cười nói: “Bây giờ đi ăn thì hơi sớm, hay là chúng ta đi trước xem phim đi!”

.

Trong rạp chiếu phim một mảnh tối đen, nhờ ánh sáng trên màn hình, tôi thấy được Nghiêu Diệp thông thả ung dung đưa từng viên Popcorn vào trong miệng, không biết có phải tôi đã tu luyện được thuật đọc tâm không, nhưng mà nhìn anh nhai kỹ nuốt chậm lúc này rất rất âm hiểm, chẳng lẽ quỷ kế của tôi đã bị anh phát hiện? Không thể nào a!

Tôi cố gắng hít sâu để cho mình giữ vững bình tĩnh, tự nhiên lại nghe anh gọi, tôi ngẩng đầu lên mới phát hiện lúc này giữa tôi và anh dường như không còn khoảng cách, hai người mắt đối mắt, chóp mũi đối với chóp mũi. Rất rất rất làm cho máu trong người nóng rực sôi trào!

Anh nhìn tôi nghiêm túc hỏi: “Phim này xem hay không?”

Tôi như bị trúng độc gât đầu một cái: “Rất hay. ” Thật ra thì tôi ngay cả nam nữ diễn viên chính tên tuổi là gì tôi cũng không biết.

Anh cười đến vô hại: “Ừ, Popcorn ăn cũng rất ngon. ”

Tôi còn chưa kịp phản ứng, anh đột nhiên lại thay đổi đề tài, cả người tiền sát gần tôi, sau đó là gì kia. Bốn mắt nhìn nhau, hai môi sát cạnh, mặt khác, còn có tiếng tim đập của tôi nhanh như sấm. Cơ thể tôi run rẩy căn bản không biết nên làm phản ứng gì nữa, chỉ có thể kích động và bị động đón nhận hơi thở của anh.

Thật ra thì trong lòng tôi đã sớm nổi lên làn sóng sợ hãi, bởi vì, keng keng keng! Nụ hôn đầu của tôi rốt cuộc đã ra đời! Hơn nữa tư vị hoàn hảo làm cho người khác vô cùng thích thú, ngọt ngào giống như một Popcorn !

Qua thật lâu hệ thống hô hấp của tôi mới khôi phục trở về hoạt động bình thường.

Nghiêu Diệp cúi đầu cười ra tiếng: “Bé ngốc, em không biết khi hôn đầu tiên phải nhắm mắt lại sao?”

Tôi vô tội chớp mắt mấy cái, trong lòng đầy bất mãn chửi thầm, tôi đâu có giống với người nào đó kinh nghiệm phong phú, làm sao biết được nhiều bí

quyết như thế chứ? Lại nghĩ tới anh đã từng hôn người con gái khác tôi liền cảm thấy khó chịu, âm ức kêu la: “Ai nói là em không biết? Em rất lợi hại đó!”

Anh vuốt hai má như hoa như ngọc của tôi, vẻ mặt cười như không: “Ngốc, rõ ràng đây là nụ hôn đầu của em, em còn mạnh mẽ cái gì chứ? Em không biết khi em nói dối mặt tai đều nóng đỏ sao, còn ánh mắt nhìn đảo quanh, cái gì cũng đem viết hết trên mặt rồi, làm sao gạt người được?” Vẻ mặt kia của anh rõ ràng đặc ý muốn muốn nói. . . . Tôn Ngộ Không làm sao có thể chạy thoát ra khỏi 5 ngón tay của Như Lai Phật tổ chứ?

Tôi đang muốn phản bác, chợt phát hiện trong tay anh lắc lắc mấy tờ giấy nhìn rất quen mắt, tôi nhất thời kích động đưa tay lấy lại: “Đó là của em!”

“Của em?” Anh thích thú cao giọng.

Thấy không thể gạt được nữa, tôi cứng cổ đánh đòn phủ đầu: “Làm sao anh có thể dùng Mỹ Nam Kế với em? ! Quá mức gian xảo!” Anh nhất định là thừa dịp tôi bị trúng bùa mê thuốc lú mà ra tay chứ gì.

Trong mắt anh thoáng qua ánh gian xảo, giống như có thể hút cả người đối diện vào mắt, thâm trầm nói: “Đối phó em thì không thể nhân từ, một khi nhân từ là có thể đập lên đầu lên cổ ngay, lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt, bây giờ là nhân chứng vật chứng ở đây cả, em còn có lời gì để nói hay sao? Nói anh xem, em lấy ảnh này là muốn làm gì đây? Nếu thấy lý do chính đáng anh có thể suy xét mà xử phạt nhẹ nhàng. ”

Người này mà càng biểu hiện sự khoan hồng độ lượng tôi lại càng sợ hãi, từ trước tới nay đây là lần đầu tiên làm chuyện xấu vậy mà chưa gì đã bị phát hiện, xem ra tôi trời sinh không thích hợp hành nghề có hàm lượng kỹ thuật cao như vậy .

Tôi không cam lòng tình nguyện, hít hít mũi thấp giọng hờn dỗi: “Em biết em sai rồi, em không nên bị người khác xui khiến mà làm đường lối bước.” Chính xác không sai, đây chính là đem toàn bộ trách nhiệm đổ lên trên người khác, dù sao trước tiên phải kéo anh ta làm lá chắn cái đã, tránh được một kiếp rồi nói sau.

Môi anh mím chặt nhìn kỹ tôi một hồi lâu, sau chợt cười nhạt: “Ra là như vậy, thế thì phạt em một tuần không gặp được anh, nhân tiện trong khoảng thời gian này em tự kiểm điểm lại mình cho tốt. ”

Tôi hoảng hốt, vội vàng kéo cánh tay của anh lắc lắc: “Không cần a, như vậy quá tàn nhẫn, em nhận sai rồi còn không được à? Chẳng lẽ anh muốn em lấy cái chết ra đảm bảo nữa à? Em chỉ là muốn nhìn bộ dạng đáng yêu của anh hồi trước thôi. . . . ”

Anh định rút tay về lại bị tôi liều chết giữ chặt, hoảng sợ đến mức anh cũng không chịu nổi: “Em yên lặng một chút, anh chỉ muốn sang Nhật Bản công tác một chuyến thôi. ”

A a, hoá ra là như vậy .

Tôi buồn bực: “Tại sao lại đột suất thế chứ?”

“Ừ, mới có quyết định. ” Nghiêu Diệp nói .

Sau đó tôi vẫn chưa từ bỏ ý định, hỏi tiếp: “Cái hình đó.” Hai tôi mắt đỏ lên ao ước siết chặt cánh tay đang cầm “Chứng cứ” .

Khỏe miệng anh nhếch lên, thần sắc bình tĩnh che giấu sát ý, tóc gáy sau lưng tôi từng cây một dựng đứng thẳng hàng, hồi lâu mới nghe anh chậm rãi nói ra hai chữ: “Tiêu, hủy!”

Tôi nhất thời trầm mặc: “.”

Sự thật chứng minh, Nghiêu Diệp so với Giang Trục Thụ IQ 200 còn lợi hại hơn gấp trăm lần, chỉ có thể là tôi bị anh bắt nạt mà thôi, muốn nắm chặt anh à, so với lên trời còn khó hơn, đạo cao một thước.

Sau này tôi trở về càng nghĩ càng cảm thấy không ổn, Nghiêu Diệp thế nào lại nhanh chóng đoán được tôi cất dấu hình của anh thế chứ? Cũng may tôi từ nhỏ đã biết qua nào là Holmes, Vệ Tư Lý, Conan Kindaichi, năng lực trinh thám cũng có chút tài năng, cẩn thận thăm dò tìm hiểu nguồn gốc, rất nhanh tìm ra chỗ mấu chốt của vấn đề, như nhiều phim truyền hình hay có, tôi nhất định là bị người ta bán đứng!

Bạn đang đọc truyện *Chạy Theo Thuyền Giác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 23: Lam nhan cũng họa thủy

Sau đó tôi tức giận gọi điện thoại cho Trác Viễn Hàng, vừa kết nối xong đã hỏi tới tấp: “Cái tên thủ đoạn xấu xa đáng ghét kia, sao anh dám tiết lộ hành tung của tôi vậy hả, chiêu này quá tổn hại người khác rồi đó!”

Trác Viễn Hàng thế mà không hề phủ nhận, cười vô cùng vui vẻ: “Cô ngu sao, cô tu hành bao lâu? Còn Nghiêu Diệp kia thì đã tu thành tinh rồi, cô cho là mấy trò diễn xiếc đó mà qua được mắt hần?”

Cẩn thận suy nghĩ kĩ thì thấy anh ta nói cũng đúng, tôi lập tức bối rối, khiêm tốn học hỏi: “Vậy bây giờ phải làm thế nào?”

“Yên tâm, đã có quân sư IQ tình trường cao ngất ngưỡng ta đây, cô còn sợ đại sự không thành à? Như thế nào, hai người bây giờ đã tới trình độ nào rồi?”

Tôi bị anh ta hỏi tự nhiên lại nghĩ tới nụ hôn trong bóng tối hồ đó, đỏ mặt, sáng giọng: “Lắm chuyện quá! Mắc mớ gì tới anh?”

Trác Viễn Hàng cười cười, chắc như đinh đóng cột kết luận: “Nghe giọng điệu này là biết rồi nha? Nhớ kĩ, sau này chuyện thành công không được quên mời tôi một bữa lớn! Thêm chuyện lần trước nữa. ”

Tôi buồn bực, sao lúc nào lộn lờ bên cạnh tôi cũng toàn là người phúc hắc như vậy a! Tôi cắn răng nghiêng lời kêu la: “Yên tâm, không thiếu của anh, ngày nào muốn thì ăn, coi chừng ăn thành heo luôn, khi đó không còn nhiều nữ sinh bám theo nữa đâu!”

“Cô cứ yên tâm, tôi luôn có vận động thể dục định kì. Đúng rồi, hần không phải ngày mai đi Nhật Bản sao?” Trác Viễn Hàng đột nhiên hỏi tôi.

Tôi lười biếng đáp: “Đúng thế, hai người không phải quan hệ tốt lắm sao? Chút chuyện này mà cũng hỏi tôi?”

“Là vậy à...” Người kia trầm ngâm đầy ý vị.

Đáng tiếc xúc giác của tôi còn chưa đủ nhạy cảm, không thể qua vài câu mà phát hiện ra điều gì khác thường.

Có lúc một câu nói, một vẻ mặt, một động tác cũng che giấu nhiều bí mật không ai biết. Nó giống như một cái động rất sau, một lực hấp dẫn rất mạnh, nhưng mà muốn tìm hiểu ra thì lại có thể lâm vào tình thế vô cùng khó khăn. Rất nhiều chuyện không thể nào đoán được, như gieo mầm cây xuống đất, một khi mọc rễ nảy mầm, cái cây đó chưa chắc là điều bạn muốn.

Nghiêu Diệp sáng nay sẽ lên máy bay, vậy là phải xa nhau một tuần, tôi nghĩ tới đây thôi cũng đã phải than thở lần thứ một trăm lẻ chín.

Bỗng dung một suất cơm trứng cà chua nóng hổi đặt trước mặt tôi: “Oán phụ, tới giờ ăn cơm! Tao nói mày đúng là không có tiền đồ, thầy Nghiêu mới đi công tác mà cũng đi có một tuần, đâu phải cả đời, mày có cần làm bộ không sống nổi thế không? Phó Thanh Nham đi Bắc Kinh với thầy cả tháng tao không phải sống rất tốt đó sao? Bây giờ cô gái, mày bị lệ thuộc quá đấy.

Tôi ngẩng đầu tang thương nhìn Diệp Phi, lắc đầu than thở: “Mày còn nhỏ, không hiểu đâu. ” Nhớ nhưng một người có cần xét xem thời gian ngắn dài không chứ?

Diệp Phi tức giận trừng tôi: “Dạ dạ dạ, chi có mày hiểu thôi. ” Nó bới một miếng cơm, giương mắt hỏi lại tôi, “Đúng rồi, mày tính thực tập ở đâu chưa? Hay là đến công ty thầy Nghiêu vậy?”

“Ừ, anh nói sắp xếp xong rồi, chờ anh ấy về chắc là đi luôn. ” Tôi khuấy thìa, cảm giác muốn ăn cũng không có, không biết tại sao nữa, trong lòng rất bất an, giống như Diệp Phi nói vậy, chỉ một tuần thôi mà, tôi buồn bực gì được chứ? Có lẽ gần đây tôi đọc quá nhiều tiểu thuyết ngược luyến tình thâm, cho nên cả người mới không bình thường như vậy.

Diệp phi bày ra vẻ mặt ngưỡng mộ: “Không tệ nha, có một bạn trai tổng giám đốc là khác hẳn, không cần tốt nghiệp đã ra khỏi đội quân thất nghiệp rồi, còn được vào công ty danh tiếng ” khoa học kĩ thuật Nghiêu thị ” nữa chứ, mày ngốc mà có phúc của người ngốc, phải biết nắm cho chắc nghe chưa. ”

Tôi chỉ cười không nói, không cần nó nói tôi cũng biết Nghiêu Diệp phi phạm thế nào, bây giờ lại chỉ thuộc về mình tôi, đúng không? Lâm Đại Đại, mày đừng suy nghĩ nhiều nữa.

Tối hôm đó, phòng 520 khu C làm một bữa chia tay, mấy đứa nó cũng đi khỏi rồi, chắc không quay trở về nữa.

Tiểu Vũ và bạn trai Phương Hải giao kèo, tết vừa rồi đã ra mắt gia đình hai bên, chắc sau khi tốt nghiệp là kết hôn. Tạ Phương Phi và bạn trai Tiêu Thành người Thượng Hải, hai đứa chắc sẽ cùng nhau ở đó mà phát triển. Hồ Diệp Phi thì không cần phải nói, cùng Phó Thanh Nham học hành cao hơn. Giống như tất cả mọi người đều hoạch định xong tương lai, chỉ có mình tôi là không có chí lớn, cả ngày nếu không sống phóng túng thì sẽ chờ Nghiêu Diệp gọi, ngay cả thực tập cũng là nhờ quan hệ của anh, quả thực không có tiền đồ.

Tôi nhìn giấy dán tường huỳnh quang trên trần nhà, trong lòng càng buồn bực không hiểu được, tóm lại là không còn cảm giác.

“Đại Đại? Đại Đại?” Tạ Phương Phi ngọt ngào gọi tôi.

Tôi lấy lại tinh thần, sững sờ hỏi: “Sao thế?”

Tiểu Vũ cười hi hi chế nhạo: “Mày ngờ ngẩn cái gì hả? Có phải lại nhớ thầy Nghiêu rồi đúng không?”

“Chắc chắn! Nó cả ngày mắt hần mắt vía vậy đó, cứ như là một giây không gặp là cách ba thu!” Hồ Diệp Phi phụ họa, trong bóng tối tôi không thấy nét mặt của nó, nhưng chắc chắn con kia đang cười rất xấu xa.

“Chỉ mình tao nhớ chắc?Bọn mày chắc cũng nhớ lắm rồi, không nhớ mới không bình thường đó!”Tôi không yếu thế phản bác lại, “Chúng ta vừa nói tới đâu rồi nhỉ?”

Hồ Diệp Phi nói: “Đang kể chuyện bạn trai tạo ấn tượng thế nào, bọn tao nói rồi, còn mày thôi đó. ”

Tôi chợt hiểu ra, rốt cục khi nào quây quần với nhau, con gái mà, ít nhất là một nửa con gái, đa phần đề tài chuyện phiếm sẽ lượn lờ quanh đồng đàn ông.

Phuong Hải từng xếp cho Tiểu Vũ 1314 con hạc giấy, mỗi con đều viết một câu “anh thích em”, toàn bộ, là một tay anh ta gấp, Tiểu Vũ cảm động gần chết cái gì cũng đồng ý hết.

Tiêu Thành là Vương tử hát tình ca trong trường, lâu đầu tiên tranh tài đã đứng trước mặt đồng đẳng người xem mà tỏ tình với Phuong Phi “Anh thích em”.

Hồ Diệp Phi nói Phó Thanh Nham là một đứa đầu đất, không hiểu lãng mạn là gì cả, cũng không nói lời ngon tiếng ngọt, mua cho nó một bữa sáng rất ngon, nói rằng, anh ta không muốn để người mình thích đói bụng.

Tiểu Vũ thúc giục tôi: “Đại Đại, mày nói tình sử của mày với thầy Nghiêu đi, thầy chắc là người đặc biệt lãng mạn phải không?Tao đợi không kịp mất. ”

Lãng mạn, tôi vừa nghĩ vừa trả lời: “Mỗi khi anh ấy giới thiệu tao với người khác sẽ nói “đây là bạn gái của tôi”, tao cũng rất cảm động. ”Bởi vì khi đó lòng trung thành của tao tương đối mạnh.

Bọn nó trăm miệng một lời: “Vậy thôi sao?”

Lòng tôi không ở đây nên cũng qua loa: “Bọn mày còn muốn thế nào nữa?Đừng quên bọn tao mới bắt đầu thôi, chưa gì đã tiến nhanh thì cũng nhanh vút sọt. ”

“Cũng đúng nha. ... ”Bọn nó miễn cưỡng bỏ qua cho tôi.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, nhưng mà lúc này tôi mới phát hiện ra Nghiêu Diệp chưa từng nói gì với tôi, dù sao tôi cũng là người thổ lộ trước, cũng là tôi đuổi anh chạy.

Tôi kéo chăn che đầu, trong lòng như một đoạn phim đen trắng tua lui tua lại một câu phụ đề đó.

Nghiêu Diệp chưa bao giờ chính thức theo đuổi tôi để nói, anh yêu tôi cả.

Thật ra thì kinh nghiệm và được dạy dỗ cũng nói cho chúng tôi biết, không nên suy nghĩ quá nhiều. Cũng vì vậy tôi rốt cuộc cũng thông suốt, tại sao nhiều người con gái lại rảnh rỗi ngồi đếm cánh hoa, bởi vì người ta không thể xác định được phải quyết định như thế nào, hay là mặc cho số phận tự an bài, ít nhất trong lòng còn được an ủi. Tôi cũng quyết định thử một lần xem, lẽ là anh không thích tôi, chẵn là thích tôi. Cuối cùng cánh hoa hồng đúng là số chẵn, vậy là anh thích tôi a.

Thế là tôi bắt đầu yên tâm thoải mái ngủ vui trong phòng, làm “thiên hạ đệ nhất trạch nữ”, ngày ngày xem tiểu thuyết, lướt diễn đàn, chơi trò chơi, nhàn nhã cực kì vui vẻ. Mặc dù tôi vẫn tiếp tục nhớ mong Nghiêu Diệp nhưng kì lạ là không hề bỏ bữa nữa, ngược lại, khẩu vị rất tốt, có thể đã biến tương tự thành thức ăn, cũng đã biến hông mình tăng thêm càng nhiều kích thước.

Tôi mỗi ngày đều bỏ một đồng tiền xu vào lọ, thả vào đến ngày thứ năm thì Nghiêu Diệp gọi điện thoại nước ngoài cho tôi.

Tôi vừa gặm bánh ga to, vừa vui vẻ trả lời: “Honey, anh có nhớ em không đó?”

Anh cười thành tiếng, hỏi một câu không liên quan: “Em bữa nay rảnh rồi ở nhà lại mập lên mấy cân nữa hả?”

Thiếu chút nữa phun luôn đồng kem khỏi miệng!Quá tổn thương lòng tự ái của tôi đi?Mọi người đều nói tiểu biệt thắng tân hôn, chúng tôi cách nhau cả Thái Bình Dương như vậy, chẳng lẽ người đàn ông này không thể quý trọng thời gian nói chuyện lãng mạn cùng tôi được sao?

Tôi vỗ ngực uất ức, bán tín bán nghi ngẩng đầu quan sát bốn phía, kinh ngạc hỏi: “Anh có mất thần à hay là có gắn Reda trong phòng em?Sao lại nắm rõ nhất cử nhất động của em như vậy?Quả thực là chính xác hoàn hảo, thần kì quá.

Anh than thối: “Với em thì không cần sản phẩm kĩ thuật cao như Reda, chỉ cần dùng đầu ngón tay cũng nghĩ ra rồi. ”

Tôi 囧: “Anh cứ đã kích em mãi là sao?”

Anh cười: “Không có cách nào, ra ngoài rất chán, không có gì giải trí, cũng chỉ biết đùa giỡn em cho vui thôi. ... ”

Tôi lại 囧, vuốt vuốt tóc làm bộ lơ đãng hỏi: “Anh không thích ở bên đó, thế thì về sớm chút đi!”

“Sao?Nhớ anh hả?”Anh vô sỉ cướp lời tôi, cười hi hi, “Chẳng lẽ em chưa nghe qua “lưỡng tình nhược thị cửu trường thì, hựu khởi tại triều triều mộ mộ” sao?”

[Nghĩa là: đôi tình nhân xa nhau vạn dặm, ngày ngày trông ngóng từ sớm đến khuya]

Tôi lắc đầu với cái di động: “No, em chỉ nghe có câu “sáng nay có tình sáng nay nói, ngày mai vô tình ngày mai tán” thôi, anh không về em sẽ tìm trai đẹp khác, đến lúc đó anh khóc không ra nước mắt đâu, đi đâu để tìm ra người ưu tú như em chứ?” Khi đó tôi cũng không nghĩ rằng một câu này lại trở thành sự thật, chẳng lẽ đây là ý trời sao?

Bến kia rất yên ắng, tiếng anh cười rất thấp: “Ngốc, anh thật sự thua em rồi...”

Tôi buồn bực: “Anh xem các bạn cùng phòng em đều đi thực tập cả, anh lại không ở đây, chỉ mình em nằm ngủ mồm meo. Anh nói anh đã xếp cho em làm thư kí mà? Như vậy chúng ta có thể ngày ngày ở một chỗ phải không?”

Anh lập tức dụ dỗ tôi: “Ngốc, em nghĩ xem, muốn làm thư kí của anh cũng phải thông thạo tiếng Anh tiếng Pháp, em phải biết ngôn ngữ giao tiếp vì mỗi ngày còn phải đi gặp thiệp bằng ngoại ngữ, như vậy em có thấy khổ không? Em muốn làm nữa không?”

Tôi cao giọng: “Em đương nhiên không muốn!” Kể từ khi thì lại anh vẫn cấp 6 ba lần tôi đã buông tha ngoại ngữ rồi, đoạn đường gian nan đó mệt mỏi không nói, chủ yếu là không có kết quả, chỉ là một dòng gian khổ mà thôi...

Anh cười: “Thế thì đúng rồi, anh là vì nghĩ cho em thôi.”

Lòng tôi lại có chút ưu tư: “Có về em rất vô dụng giống như...”

“Sợ cái gì? Có anh đây, anh sẽ nuôi em, sau này cứ dang hoàng mà được nuôi béo là được.”

Nghe anh nói lời ngon tiếng ngọt, tôi không kìm được nhếch môi, có phiếu cơm dài hạn trong tay thật tốt.

Vì sợ Nghiêu Diệp gọi cho tôi, mấy ngày nay lúc nào tôi cũng mở máy, tự nhiên hôm nay nửa đêm điện thoại lại reo, tôi mơ mơ hồ hồ nhấn phím call: “Vâng? Ai vậy?” Anh à, đêm khuya không ngủ được thì làm phiền người khác à?”

Đầu dây truyền đến giọng nói trong trẻo lạnh lùng của Nghiêu Diệp: “Là anh.”

Tôi lập tức tỉnh, bấm tay mới biết không phải là mơ, dù cũng thấy lạ đấy, nhưng tôi cũng tranh thủ thời gian mặc áo khoác rồi im lặng xuống giường, ra ngoài hành lang, tránh đánh thức người khác.

Đầu mùa xuân, buổi tối vẫn rất lạnh, lạnh như băng rót vào trong áo tôi, tôi rụt cổ lại, nhỏ giọng hỏi: “Sao anh gọi trễ thế?” Nhìn thời gian trên điện thoại, cũng đã một giờ đêm rồi, Nhật Bản chắc cũng 2h phải không?

Anh hỏi: “Em đang ngủ?”

“Dạ.” Tôi trợn mắt, bất đắc dĩ nhìn ánh trăng mờ mờ, trễ như vậy không ngủ thì tôi làm gì a?

Phía dưới lầu vọng lên tiếng gây gổ, tôi nhìn xuống, phát hiện phía dưới là một cặp tình nhân như mèo đêm, hai người nháo một hồi, cô đòi đi anh kia giữ lại, giằng co một hồi.

Mà Nghiêu Diệp vẫn trầm mặc như thế, trong điện thoại chỉ nghe tiếng thở hổn hển của anh, tôi dò xét: “Anh uống rượu phải không?” Nghiêu địa nhân bình thường rất ít khi làm chuyện này trừ khi hiện tại anh không phải trạng thái bình thường.

“Uống chút xú.” Anh dừng lại, trầm giọng oán trách, “Bây giờ rất không thoải mái, khó chịu muốn chết.”

Tôi không tin được, anh anh bây giờ sao giống làm nũng với tôi vậy? Thế mà tôi còn vui vẻ muốn nhảy dựng lên, không phải hả hê, mà là rất vui vẻ, vì lúc này người đầu tiên anh nhớ tới, là tôi. Tôi moi ruột gan ra mấy phương pháp giải rượu, chậm nói: “Anh nấu canh đậu xanh với đường đỏ, không, cái này không có tài liệu rõ ràng, không thì uống nước mật ong đi? Uống rượu có hại, anh lớn rồi còn không biết chăm sóc mình gì cả?”

Anh khẽ cười: “Bà quản gia nhỏ à, còn giảng đạo lý được nữa à!”

Tôi nói thầm: “Người ta không phải vì lo cho anh sao...”

“Ngốc.” Anh trầm ngâm một lát, gọi tôi.

Tôi ngập đáp lại: “Em nghe, sao ạ?”

Anh lại nói: “Ngốc, anh...”

Lực chú ý của tôi hoàn toàn đặt lên cặp tình nhân dưới lầu, người nam thế mà tung đòn sát thủ hôn cô gái. Chờ tôi kéo tâm tình về cũng đã 5 phút sau, tôi cũng chơi trò mạo hiểm đùa giỡn anh: “Này, gọi nữa là em thu phí đấy, không bằng anh hát một bài em nghe đi.”

Càng khiến tôi kinh ngạc hơn chính là anh rất sáng khoái đáp ứng, hỏi tôi: “Thích nghe cái gì?”

Tôi nhớ tới khuôn mặt ai kia trong bộ đồ nhạc rock, cũng không làm khó anh, chọn bài đang hot hiện nay: “Hát bài “trắng sáng như nói cả lòng anh” đi”.

Không có cách nào a, người Trung Quốc thích đồ cá tính mà.

Hồi trước Tiêu Thành theo đuổi Tạ Phưong Phi cũng đàn ghita hát bài này, không hổ là vương tử nhạc tình ca, khi đó cả nữ sinh kí túc cảm động vô cùng, cũng hâm mộ Phưong Phi số tốt. Không ngờ Nghiêu Diệp cũng bắt đầu hát, còn không hề thua kém Tiêu Thành, tôi đương nhiên thiên vị anh hát hay hơn một chút, trong bóng tối, giọng nam theo từng nốt trầm bổng, kết hợp hoàn hảo với lời ca, nháy mắt đem tôi giết chết!

Trong khi đang giãy chết, anh cũng hát xong, nói rất nhanh mấy câu, nhưng tôi cũng nghe được rõ ràng, anh nói, Ngốc, anh thích em.

Tôi lúc này hưng phấn đến ngơ ngẩn, làm ơn, nếu là mộng, con tình nguyện không cần tỉnh lại a.

Đáng tiếc là sau này tôi cầu xin thế nào anh cũng không nói lại nữa.

Kết quả là sau một đêm đứng đón gió ban công, tôi vinh quang bị cảm, nằm ngay đơ trên giường hai ngày, khăn giấy bao quanh mấy vòng. Chóp mũi bị mũi mồn hồng hơn cả cô bé quảng khăn đỏ, may mà Hồ Diệp Phi còn đợi Thanh Nham mang đi, cho nên có nó chăm sóc tôi, không thì cũng bệnh đến bất tỉnh nhân sự mất.

Tôi mặc dù bệnh nhưng cũng chưa đến mức hồ đồ, hôm nay Nghiêu đại nhân nhà tôi lên máy bay chuyển sớm trở về.

Buổi trưa uống thuốc cảm xong tôi lại nằm xuống, mơ thấy Nghiêu Diệp trước khi lên máy bay còn cười nói với tôi, sau đó máy bay cất cánh, rồi lửa...

Tôi hoảng hồn tỉnh lại, vừa lúc cửa phòng mở ra, tôi nghe trộm thấy Hồ Diệp Phi đang thao thao bất tuyệt cùng ai: “Ừ ừ, vừa mới xem xong, đầu máy bị hư, máy bay còn chưa tới Thái Bình Dương đã nổ, thảm quá...”

Máy bay? Thái Bình Dương? Nổ?

Tôi hỗn loạn liên tưởng, thân thể khẽ run lên, lập tức bò dậy, xông ra, nhưng mà quên mất đang ở tầng hai, tôi oanh liệt lao từ cầu thang giường hai xuống, rầm, đau chân quá...

Hồ Diệp Phi hoảng quá chạy vội tới trước mặt tôi, lo lắng: “Sao lại ngã thế? Máy có sao không? Đau ở đâu?”

Tôi nắm chặt áo nói: “Cái gì hở? Chuyển bay xảy ra chuyện gì à? Có phải là chuyển từ Nhật Bản về không? Nói mau cho tao!”

Hồ Diệp Phi nắm bàn tay đang quơ loạn của tôi, không hiểu được: “Chuyển bay nào, máy nói gì thế?”

Tôi toát mồ hôi lạnh, không biết đau là gì nữa, mơ hồ nói: “Máy vừa nói máy bay bị hư động cơ mà nổ? Là từ Nhật Bản về sao? Hôm nay?”

Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Bạn đang đọc truyện *Chạy Theo Thuyền Giặc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Đào hoa đàm thủy

Hồ Diệp Phi bị tôi hỏi liên tiếp làm cho bối rối, mãi một lúc nó mới phản ứng lại được, vừa giận vừa buồn cười gõ gõ trán tôi, nói: “Máy bị nóng đầu hả? Đúng là lo quá đến loạn rồi, vừa nãy tao thay thầy Vương gặp sinh viên năm nhất để bàn việc làm phim phóng sự, sau đó cùng Thanh Nham thảo luận về tình tiết trong vở kịch, thế thôi.”

“Là như vậy sao?” Thấy nó nghiêm túc gật đầu một cái, cơ thể căng thẳng suy sụp của tôi mới dần buông lỏng, toàn thân vô lực, may mắn là không phải, thật là sợ tới mức tôi. Bây giờ, hệ thống xương khớp truyền đến 1 trận đau đớn giống như núi lửa phun trào, tôi muốn cử động, nhưng không được, muốn nhích một chút, cũng không xong, toàn bộ lưng áo đều ướt đầm mồ hôi. Ông trời ơi, tôi không phải là vì một hiểu lầm không giải thích được mà tàn phế chứ?

Hồ Diệp Phi thấy đáng vẻ tôi đau đớn đến vận vẹo mà dọa cho hoảng, nó cũng không dám tùy ý đụng vào tôi, hoang mang lo sợ hỏi: “Máy làm sao vậy? Có phải là rất đau không? Hay là tao gọi xe cứu thương đến nhé?”

Trong lúc hỗn loạn, di động ở góc nhà vang lên, tôi qua tôi mới đổi nhạc chuông 《 ánh trăng hiểu lòng tôi , là điện thoại của Nghiêu Diệp ! Tôi nhất thời kích động định đi lấy, Diệp Phi liều mạng giữ chặt tôi, tự mình với tay, lúc tôi cầm máy trên tay thì màn hình gần như vỡ ra, cũng may là còn có thể nghe được.

Tôi nước mắt giàn giụa nhận điện, uất ức nghẹn ngào, nước nở nói: “Nghiêu Diệp, Nghiêu Diệp.” Tôi bị gãy xương, đau nhức làm cho nói cũng không nói mạch lạc được, ngoại việc gọi tên anh, hệ thống đại não hoàn toàn không còn từ ngữ nào khác.

Hồ Diệp Phi ở bên cạnh nhìn không nổi nữa, giật lấy điện thoại di động của tôi, đứng lên bình tĩnh nói: “Alo, có phải thầy Nghiêu không ạ? Vâng, em là Hồ Diệp Phi. ” Nó lờm tôi một cái rồi tiếp tục nói, “Vâng. vừa rồi Đại Đại từ trên giường tầng hai ngã xuống dưới, vâng, rất nghiêm trọng , bây giờ còn không đứng nổi. vâng, em biết rồi, chúng em chờ thầy. ”

“Thầy Nghiêu sẽ đến đây. ” Cúp điện thoại, Hồ Diệp Phi ngồi xuống đất với tôi, trong mắt nó thấy rõ đau lòng, lại bày đặt giả bộ nói năng chua ngoa hung hăng quát tôi, “Mày xem mày có ngốc hay không? Phải làm cho người khác lo lắng sợ hãi như vậy mới được sao?”

Tôi cúi đầu không dám nói thêm gì nữa, không cần nó nhắc tôi cũng ý thức được, tôi thật sự đã đem Nghiêu Diệp đặt lên trên hết tất cả rồi, cũng vì thế mà thành bệnh.

Đợi khoảng mười phút, nghe thấy có người gõ cửa phòng, tôi ngẩng đầu lên, nhìn người vừa đến không hiểu sao nước mắt giống như vỡ òa tuôn trào rơi xuống, có lẽ bởi vì đau, hay là vì rốt cuộc cũng đã an tâm, nhìn thấy anh không xảy ra chuyện gì, mặc dù tây trang có hơi nhăn, tóc có hơi loạn, thần sắc có chút mệt mỏi, nhưng tóm lại là vẫn khỏe mạnh đứng trước mặt tôi.

Tôi giang hai tay hướng tới anh đòi an ủi, anh cau mày hỏi tôi: “Em bị đau ở đâu?”

Tôi chỉ chỉ vào cẳng chân phải đau đến mức tê dại, lòng tràn đầy lo âu hỏi: “Anh xem em sẽ không trở thành người què chứ? Giờ nhúc nhích một chút là đau đến chết!”

Nghiêu Diệp nhẹ nhàng vén quần tôi lên, cẩn thận nhìn một lúc, mặt cứng lại ngược mắt nhìn Diệp Phi: “Có vẻ là gãy xương, thầy trước mắt đưa bạn ấy đi bệnh viện, em lát nữa giúp mang theo mấy đồ dùng cá nhân đến sau nhé. ”

Diệp Phi gật đầu một cái.

Nghiêu Diệp cẩn thận từng li từng tí công tôi lên, tay chân của tôi bởi vì đau nhức mà trở nên lạnh như băng, dựa sát trên thân thể ấm áp của anh không nở bung ra, anh kéo tay tôi vòng qua cổ, từ từ đi xuống tầng dưới.

Tôi dựa sát vào tấm lưng nóng hổi, bầu môi làm nũng: “Nếu như em thật sự bị què thì làm sao bây giờ? Sau này nhất định sẽ không ai thèm lấy em nữa. ”

Anh thuận miệng nói: “Em đau quá nên thành ngu ngốc luôn rồi phải không? Một chút chấn thương như thế sẽ nhanh khỏi thôi, hơn nữa, không phải là còn có anh sao, coi như anh thu lượm tài nguyên về nhà. ”

Tôi vui sướng hải lòng, nếu có máy ghi âm ở đây thì tốt quá, có thể ghi lại mấy lời này, tránh sau này anh đổi ý. Sau đó tôi cũng không nói thêm gì nữa, gương mặt nóng bừng, ôm anh càng chặt hơn, trong lòng vừa ấm áp lại ngọt ngào, bảy ngày không gặp giống như cả đời.

Lúc đi ra khỏi kí túc xá, tôi mới phát hiện ra không ít người đang đứng ở cổng vây xem, ngẩng đầu nhìn ra xa trong nháy mắt tôi đứng ngây như phỗng, ông Trời của tôi, lại có thể là Maybach! Thì ra lần trước anh đi chiếc xe kia không phải là huênh hoang gì đâu, chiếc xe này mới thật sự là thể hiện thân phận a.

Nghiêu Diệp mắt nhìn thẳng, không thêm để ý xung quanh bế tôi vào trong xe, vừa lên xe liền nói với tài xế: “Đến bệnh viện Nhân Tâm, lái nhanh một chút”.

Tôi ngồi trên ghế sa lon bằng da thật, cúi đầu xem lại bàn thân mình, mặc áo ngủ hoạt hình Thủy nhi, lại ngắm tiếp đến nội thất thiết kế xa hoa trong xe, nhất thời cảm thấy quá không hợp nhau rồi. Nhớ hồi trước ở đây có mở triển lãm xe, tôi cũng đi, trong đó cũng có trưng bày loại xe này, giá cả khá cao nha, tôi ngay cả cái vô-lăng cũng không mua nổi. . . .

Nghiêu Diệp ngồi bên cạnh, giờ tôi mới phát hiện hôm nay anh không như thường ngày, trên người là bộ âu phục vừa vặn đen tuyền, trông rất cao cao tại thượng, tôi không thích như vậy, mặc quần áo POLO cười châm biếm về mặt đầy phúc hắc trông anh còn bình dị gần gũi hơn.

Anh giữ chặt tay tôi, nhủ thầm nói: “Em đừng có nhích tới nhích lui, không cẩn thận vết thương sẽ nặng thêm, đến lúc đó mới biết đau đớn là thế nào”.

Tôi tuân lệnh, lập tức an phận dựa vào bờ vai anh, bàn tay nhỏ bé của tôi cầm lấy tay của anh vẽ vòng vòng: “Chân em bị thương không sao, anh bình an là được, anh không biết nhưng mới vừa rồi em rất sợ, thực nghĩ đến anh. . . . ” Câu nói sau tôi nghẹn ở trong cổ họng không nói ra được.

Anh ngo ngắc, ôm chặt tôi, hơi thở nóng nóng phả vào mặt tôi đang mồ hôi nhễ nhại, thờ dài một tiếng: “Thời buổi này máy bay là phương tiện giao thông an toàn nhất, sao có thể dễ dàng xảy ra tai nạn như vậy?”

Tôi trong lòng anh làm nũng, có chút cao giọng nói: “Dù sao anh có chuyện gì em cũng không sống được. . . . ”

Anh hơi nhếch môi, xoa xoa tóc của tôi cưng chiều nói: “Thật là bé ngốc”.

Đặc quyền của giai cấp tốt ở chỗ chính là đơn giản hóa việc xếp hàng chờ chờ thủ tục, tôi được đưa thẳng vào phòng bệnh, một bác sĩ rất quyền uy đến khám cho tôi, tôi đau quá liếc nhìn bảng tên trên ngực ông ta, chủ nhiệm khoa chỉnh hình – Từ Thiên Hành.

Bác sĩ Từ tỉ mỉ kiểm tra một lúc, tóm lại mỗi lần ông ấy nhẹ nhàng đụng bấp chân một cái, tôi lại đau đến muốn chết.

Nghiêu Diệp nhìn tôi một cái: “Bây giờ mới biết đau, xem em sau này còn dám liều lĩnh như vậy nữa hay không?”

Tôi chỉ cảm thấy rất uất ức, nước mắt “bành bạch” không ngừng rơi, cũng không ngại người ngoài cứ thế mà khóc lóc om sòm lên án: “Em mặc kệ! Em đây là vì anh mà bị thương, anh phải chịu trách nhiệm!” Lời nói vừa ra khỏi miệng mập mờ dễ khiến người khác hiểu sai nghĩa, vị bác sĩ kia cũng y tá cũng đều liếc nhìn, ánh mắt đảo quanh người tôi và Nghiêu Diệp.

Nghiêu Diệp ôm tôi, giống như dỗ dành trẻ con: “Được rồi, là anh sai rồi được chưa? Ngoan, mau nín đi, người ta chê cười kìa”.

Bác sĩ Từ cười đến mức các nếp nhăn trên mặt cũng chùng chắt lên nhau: “Đúng đúng, cô bé con thì phải dỗ dành cho tốt, huống chi cô ấy còn bị thương không nhẹ”.

Tất cả mọi người đều bật cười, chỉ có tôi vẻ mặt đầy u sầu, không nhẹ = nghiêm trọng = què rồi sao?

Nghiêu Diệp chân mày nhíu chặt hơn, nghiêm túc hỏi: “Chú Từ, tình hình của cô ấy như thế nào? Rất nghiêm trọng sao?”

Bác sĩ Từ nói: “Khám sơ bộ thì bắp đùi chân phải bị gãy xương, còn phải làm thêm một bước kiểm tra có tổn thương thần kinh cột sống hay không, trước tiên cháu giúp cô ấy làm thủ tục nhập viện đi, còn trẻ như vậy không nên để lại di chứng gì về sau”.

Chú Từ? Sẽ không phải là gặp một đơn vị liên quan chứ? Nghiêu Diệp này có thể nói là mạng lưới quan hệ trải rộng khắp các ngành nghề lớn, mạnh mẽ đến cực điểm làm tôi cảm phục sâu sắc.

Cuối cùng đùi của tôi bị bó thạch cao rất to, phải nằm trên giường một tháng, hoàn toàn được hưởng thụ cơm đến tận mồm, quần áo đến tận tay quá ư là rảnh rỗi.

Tôi trước kia vẫn tự xưng là con sâu gạo, hơn nữa còn hướng tới trở thành con sâu gạo giai cấp đặc quyền, nhưng ở bệnh viện được hai ngày tôi bắt đầu chán, cả căn phòng chỉ có mình tôi, không có người chung phòng bệnh cũng không có ai cùng tôi nói chuyện, quả thật có thể buồn bức ra bệnh rồi đó, cái quan trọng nhất là tôi bây giờ còn là kẻ “tàn phế”, nghĩ mình muốn lết ra ngoài kết bạn cũng vô cùng khó khăn.

Hồ Diệp Phi đến giúp tôi giặt quần áo thay ra, nó vừa dọn dẹp vừa xem kỹ điều kiện phòng bệnh, than thở nào là người có tiền ở chỗ thật là tốt, rồi nhai lại mấy trăm lần câu cần thận, hoàn toàn biến tôi thành con nít. Tôi gọt hai quả táo, đưa cho nó một quả, gặm đầy miệng ngồm ngoàm nói: “Tao trước kia thế nào cũng không phát hiện ra mày là một mụ già nhì? Thật là thất kính! Thất kính quá!”

Nó giải quyết quả táo rất nhanh, bỏ hạt vào sọt rác, tiếp theo đến giải quyết tôi, cười khẩy nói: “Sau này muốn gặp mày cũng khó, hai ngày nữa tao đi Thượng Hải thực tập, tự chăm sóc cho tốt”.

Tôi nóng nảy, hai chân vội vàng bám đứng lên mà hét to: “Đừng a, tao sai rồi được không? Mày nhẫn tâm bỏ lại tao một mình lẻ loi hiu quạnh ở cái nơi lạnh như băng này sao?”

Nó không chớp mắt nhìn tôi, lại nhìn chân tôi bó bột to như chân voi làm ra chiều suy nghĩ lắm, làm tôi hết sức thấp thòm, nó nói: “Mày thì khổ cái gì hả? Không phải còn có thầy Nghiêu ở đây sao? Tao thấy mày chỉ cần nhìn thấy người ta thôi là có thể không cần ăn không cần uống không cần ngủ nghỉ luôn rồi, đời sống tinh thần cực kỳ phong phú, về phần đời sống vật chất đâu đến nỗi.” Diệp Phi nhìn vòng quanh bốn phía một lượt, gật đầu một cái cho ra kết luận: “Phải nói là quá tốt, tao có cái gì không đành lòng chứ?”

Hai tai tôi cũng nóng bừng lên, đây là thay đổi biện pháp tổn hại tôi à, thì ra nó ban đầu không phải là học Judo mà là học khẩu kỹ, nói lui nói tới thế nào cũng không tìm ra lỗ hổng. Tôi rầu rĩ nói: “Mọi người đều đi hết rồi, vậy tao sau này bị Nghiêu Diệp bắt nạt chẳng phải là kêu trời, trời không biết gọi đất, đất không nghe hay sao?”

Nó run một hồi, sờ sờ tóc tôi nói: “Mới bảo mày đừng nghĩ lung tung nữa mà giờ lại nữa rồi, đừng quên vì sao mày gãy chân, đoán mò cũng biết được. Thầy Nghiêu tốt như vậy làm sao bắt nạt mày được chứ? Không thể nhìn 《2012》liên cho rằng ngày tận thế sẽ đến, ngày ngày cứ lo lo lắng lắng thì không phát triển chuyện tình cảm được đâu”.

Tôi nghĩ xong cũng gật đầu đồng ý: “Mày nói rất đúng, anh ấy dám bắt nạt tao tao liền ‘rắc rắc’ anh cho biết, không chịu thua được”.

Nói xong lời này tôi mới phát hiện Nghiêu Diệp không biết từ lúc nào đã đứng ở cửa, trên tay đang cầm túi gì đó rất to, vẻ mặt có chút thâm trầm, tôi thấy anh ấy liền vui vẻ: “Anh đã đến rồi a, mau vào đi!”

Nghiêu Diệp từ từ đi tới, cùng Diệp Phi chào hỏi, ánh mắt đen láy dừng lại ở chân tôi: “Còn đau không?”

Tôi lắc đầu, hai mắt nhìn đồ trong tay anh: “Mang gì vào cho em thế?” Không thèm đợi trả lời, tôi liền tự ý cầm lấy lật tới lật lui, rất nhanh ㄟ rồi, sao tất cả đều là manga truyện tranh chứ? Thậm chí phim truyền hình mới nhất đều có? Tôi khờ mắt: “Người ta thăm bệnh không phải là tặng hoa đưa nước quả sao? Anh đưa những đồ chơi này là sao vậy?”

Nghiêu Diệp khẽ mỉm cười: “Em thì đâu có giống người thường, những thứ hữu dụng thì trái ngược với những thứ yêu thích trong suy nghĩ của em, những thứ này so với hoa tươi thì thực tế hơn đấy, lúc không ai ở cùng có thể giải sầu”.

Diệp Phi ngồi bên cạnh cười khúc khích, bị tôi trừng mắt mà còn không sợ, nói thẳng: “Thầy Nghiêu quả tiếng tăm lẫy lừng, suy nghĩ cũng khác hẳn với người bình thường, quả thực phải hao tổn chút tâm tư của thầy rồi”.

Tôi kinh ngạc, cổ làm vẻ ngây thơ hỏi lại: “A, thì ra hai người cũng biết à? Quả không hổ danh là bạn tốt của tôi nha”. Xoay mặt nhìn Nghiêu Diệp cười hi

hi: “Nếu không phải thăm mý quan bị đột biết thì cũng không tìm được mẫu bạn trai này đâu a!” Xem mặt bọn họ kinh ngạc, tôi cực kỳ đắc ý, hừ! Ta tu thân dưỡng tính không có nghĩa là ta ngồi không!

Diệp Phi ngồi một lát rồi cũng đi, kêu la nói không làm kỳ đà cản mũi, nhìn ánh mắt nó mới nham hiểm làm sao kia.

Lúc đó phòng bệnh chỉ còn tôi và Nghiêu Diệp, giống như vợ chồng son, anh ngồi ở mép giường, tôi níu lấy áo mè neho trong lòng anh, neho mắt lại nói: “Ồ đây bác sĩ đều đẹp trai, nếu anh không đến em sẽ đi theo người khác đó!”

Anh cầm tay tôi không an phận, cúi đầu liếc tôi một cái rồi bật cười, nhìn sự thâm thúy trong đôi mắt đó, tôi thấy mình thật ngu ngốc. Ngón tay thon dài của anh trêu chọc tôi, giọng nói trầm ấm rất mê người: “Chỉ sợ đuổi em, em cũng không chịu đi, hơn nữa còn có ai đẹp trai như vậy mà lại không có mắt đi coi trọng em chứ? Không phải biến thành tự mình hại mình hay sao?”

Tôi cười lớn, tôi nghĩ Nghiêu Diệp hoàn toàn thích hợp làm người phát ngôn cho một sản phẩm nào đó cũng được, bởi vì toàn thân anh từ trên xuống dưới các tế bào trong ngoài đều viết “Ta rất là độc”, cẩn thận một chút chớ chọc đến ta!

Sau đó anh cũng ở luôn trong bệnh viện cùng tôi ăn cơm tối, tôi say sưa ngon lành xem hai tập phim Mỹ, tự nhiên lại phát hiện ra, trong phòng bệnh trừ âm thanh của TV chính là tiếng hít thở của Nghiêu Diệp, nghiêng đầu nhìn, hóa ra anh đã nằm ở bên giường ngủ thiếp đi. Tôi chăm chú ngắm nhìn đường nét khuôn mặt này hồi lâu, tay cũng bắt giắc đưa lên, hỏi mình thêm lần nữa, tôi sao có thể thích anh ấy? Tôi có cái gì đáng để anh ấy thích đây? Đây là hai ân số trong phương trình bậc hai, và cũng không có lời giải.

Anh ngủ rất ít, lập tức liền tỉnh lại, khi mở mắt ra thần sắc giống như nai con giữa sương mù: “Hử? Làm sao? Muốn cái gì sao?”

Tôi bỗng nhiên rất đau lòng, nếu không phải là tôi tinh thần không tốt anh cũng không cần ở chỗ này mang vạ theo, nhìn kỹ mới phát hiện đáy mắt anh có một vòng thâm quầng nhàn nhạt, ban ngày đi làm, buổi tối tới đây với tôi, người sắt cũng sẽ không chịu nổi.

Tôi khoát tay, đẩy anh đứng dậy nói: “Chỉ là cảm thấy chán nên nhìn khuôn mặt của anh một lát thôi, anh đi về nhanh lên đi!”

Ngón tay trở của anh mon trón môi của tôi, khẽ nhếch miệng cười nói: “Em nói thật à? Không phải mới vừa rồi còn nói thấy anh rất vui, không thấy anh thì hoảng sợ sao? Anh đi thật em cam lòng không?”

Cam lòng thế nào được chứ? Nhưng tôi lại càng không nỡ để anh chịu khổ! Tôi kéo chăn nằm xuống, giọng nói đầy buồn bực: “Anh đi mau đi, em buồn ngủ quá rồi, muốn ngủ”.

Qua hồi lâu, tôi nghe thấy tiếng anh thở dài, nhẹ nói: “Anh đi đây, ngủ ngon. ” Tiếng khép cửa rất dài.

Tiểu Vũ và Tạ Phương Phi cũng đến thăm tôi, dĩ nhiên không tránh được trách móc rồi chỉ trích, nhưng rồi đến cũng vội vàng đi cũng vội vàng. Mà việc thực tập của tôi cũng vì thế mà gặp trở ngại, thôi thì tiếp tục kế hoạch nuôi thịt vậy, cuộc sống không có gì thay đổi, chỉ khác là chuyển từ phòng ngủ đến bệnh viện mà thôi.

Bác sĩ Từ nói tôi phúc lớn tốt số, ngã từ chỗ cao như vậy mà chỉ gãy xương bắp chân, xương sống không có bị thương, cho nên chỉ cần dưỡng tốt thì sẽ không có vấn đề lớn gì. Nghiêu Diệp cũng không phải mỗi ngày đều đến, nhưng mỗi ngày đều có trái cây tươi món ăn ngon, cộng thêm một bó hoa hồng nữa. Thôi thì anh cũng đã nghĩ chu đáo như vậy cho nên tôi chưa nói cho anh biết, thật ra thì tôi thích hoa Tulip đỏ hơn – đại diện cho ‘anh yêu em’, dù sao hoa hồng cũng đại diện cho tình yêu mà, không phải sao?

Tôi leo lên xe lăn, nhân lúc rảnh rồi tự mình đi lại cho đỡ buồn, nhìn trẻ con chơi đùa trong phòng cách kính tự nhiên cũng muốn tương lai có đứa con gái nhỏ dễ thương, sau này con của tôi và Nghiêu Diệp trông sẽ như thế nào nhỉ? Vừa nghĩ xong lại muốn cắn lưỡi, Lâm Đại Đại mày càng ngày càng mặt dày a, làm sao mà đã nghĩ đến cái việc tạo người rồi? Chẳng lẽ đói khát quá lâu chưa thỏa mãn dục vọng hả?

“Đang nhìn cái gì vậy?”

Tôi sợ hết hồn, thiếu chút nữa bánh xe phụ trên ghế rớt ra, quay đầu nhìn lại hóa ra là Nghiêu Diệp đang khoanh tay nhìn tôi cười khanh khách, vừa nghĩ đến mấy hình ảnh vừa rồi, tôi đỏ mặt lên, đầu lưỡi thất lại: “Không có, không có gì nha! Tự nhiên buồn bực nên tùy tiện xem một chút”. Đánh chết cũng không thể thừa nhận.

Anh nhìn chăm chăm tôi rất lâu, cũng không nói gì, khẽ liếc mắt vào trong phòng trẻ, anh cười: “Những đứa trẻ này đều rất đáng yêu”.

Tôi gật đầu một cái phụ họa: “Đúng vậy a”.

“Chắc chắn ba mẹ chúng rất hạnh phúc”.

“Đúng vậy!”

“Bằng không. . . . Chúng ta cũng sinh một đứa thì tốt quá. ”

“Tốt!” Lời vừa ra khỏi miệng tôi mới lúng túng thì đã muộn, vội vàng khoát tay, ” Không được không được. ” Giỏi lắm, anh rõ ràng là lập bẫy để cho tôi nhảy vào mà!

“Không tốt sao?” Anh mập mờ tiến đến bên tai tôi, nhẹ nhàng từ từ nói: “Xem em đỏ mặt vậy thật ra trong lòng vô cùng vui sướng phải không?”

“ ” Trong lòng tôi lặng lẽ rơi lệ, người con trai này đã tự luyện đến mức làm người ta ra nông nổi này đây!

Tôi quyết định phải đi ngay khỏi khu vực này, tự nhiên lúc đi qua khu y tá chợt nghe có người nói đến “phòng bệnh VIP số 5”, là phòng bệnh của tôi mà nhỉ? Theo bản năng dừng lại, không có lừa thì không thể có khỏi, nghe lên người khác luôn là một thú vui, hơn nữa, người bị nói lại là mình, lực hút đúng là quá lớn a.

“Mấy người có biết phòng bệnh VIP số 5 là cô Lâm Đại Đại không?

Sao? Tôi từ lúc nào đã trở thành danh nhân rồi vậy?

“Sao lại không biết? Gãy xương một chút mà đã ở phòng vip, người có tiền chứ còn gì nữa. ”

Tôi thề tôi không có tiền, trong thẻ ngân hàng chỉ còn lại 1000 đồng mẹ cho thôi...

“Ai nha, tôi muốn nói không phải cái này, mà là cái anh đẹp trai hay đến đó kia. ”

A, thì ra là hào quang của Nghiêu Diệp à.

Ba mẹ đàn bà cũng thành chợ, trong phòng y tá lại có tới năm sáu cô hộ lý, thế là có thể diễn hai băng tần rồi.

“Cái cô Lâm Đại Đại kia với anh ta quan hệ thế nào? Anh em? Không đúng, không cùng họ mà. ”

Tôi với Nghiêu Diệp có quan hệ gì thì liên quan gì với mấy người? Anh ấy là của tôi, mấy người đừng có mơ!

“Có lẽ là anh em họ, nếu không đâu cần đối xử với cô ấy tốt thế.... ”

Tại sao mấy người không đoán ra được vậy hả?

“Đương nhiên không thể là quan hệ bạn trai bạn gái rồi, hai người họ một chút cũng không xứng đôi!”

Đoán sai rồi đấy! Ghen tị người ta thì cứ nói thẳng ra đi, giọng điệu không cần chua như vậy, sắp đạt pH bằng 1 rồi.

“Mấy cô nói xem vị Nghiêu tiên sinh kia đã có bạn gái chưa.... Theo tôi thấy thì vẫn chưa đâu.... ”

Tiếp theo họ chuyển sang vấn đề thảo luận khác sâu sắc hơn chính là xem Nghiêu Diệp đã có bạn gái chưa, tôi cảm thán, thời buổi này đàn bà như lang như hổ, tôi phải quán Nghiêu đại nhân nhà mình chặt một chút mới được.

Bạn đang đọc truyện *Chạy Theo Thuyền Giặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Nghiêu mẹ xuất hiện

Trở lại phòng bệnh khi đó bên trong chỉ còn một người, có lẽ có tiếng động anh ta quay lại, chính là cái người lâu lắm không thấy mặt, Trác Viễn Hằng.

“Nghe nói cô vì yêu mà điều tàn rồi hả? Không cần vĩ đại vậy chứ?” Anh ta vừa mở miệng đã nhả một câu vậy đó, không hổ danh là bạn tốt của thầy Nghiêu, miệng lưỡi cũng cùng một dạng.

Tôi không thèm để ý, đẩy xe lăn đến trước bàn rót một chén nước rồi uống, nuốt luôn cả đồng bạc mình, lúc này mới lạnh lạnh nói: “Hôm nay sao lại rảnh rỗi tới đây? Chẳng lẽ mắc lỗi gì rồi bị sa thải à?” Tôi cũng không phải dễ bị ăn hiếp đâu.

“Ồ, sao tự nhiên xông lên thế, ai làm cô giận rồi hả?” Ánh mắt anh ta nhọn như dao vậy, lúc nào cũng có thể nhìn thấu tôi.

“Không có!” Tôi tức giận lờm tên kia, vuron tay, “Đưa đây. ”

Anh ta hừm hừm, lấy một bọc hộp giấy từ cặp tài liệu ra, bắt đầu đi nói: “Bằng giao tình của chúng ta mà cô nữ lạnh nhạt vậy sao? Tôi còn tốt bụng không lấy tiền của cô mà. ” Anh ta đi Mỹ học tập mấy ngày, tôi bắt anh ta phải mua đĩa CD của thần tượng rất quý.

Tôi mở bao ra, không thèm nhìn người nào đó: “Giao tình? Bằng vô số bữa ăn uống mới tạo ra được cái giao tình, người ta gọi cái này là bạn nhạt, tên khoa học là cấu kết với nhau làm chuyện xấu, anh thích thì chọn một tên đi!”

Trác Viễn Hàng bộ dạng bị shock đến cực điểm, chưa xót nói: “Làm khó tôi mà còn nói thế, công việc chưa xong còn không quên góp gạch xây tình yêu cho cô, thế mà còn không chịu dừng...”

Tôi ngẩng đầu liếc anh ta, bán tín bán nghi: “Gạch? Anh có cái gì thì nói quách ra đi.

Trác Viễn Hàng quan sát tôi hồi lâu, ánh mắt thăm thẳm như giấu bí mật kì ảo lắm, cười thần bí: “Cái này à.... . bí mật!”

Tôi vỗ trán, bắt nạt hấn ta: “Tôi thấy anh với tên kia có thể bớt phức tạp đi được không, sao từ trong ra ngoài lục phủ ngũ tạng đều đen thui vậy, không một à?”

Trong mắt anh ta mang theo ý cười, sờ cằm nói: “Phải nói là tôi đen vẫn chưa bằng vị kia, nhưng mà anh ta còn có chút sở khanh nữa.... ”

Tôi tức cười, được rồi, cái này là thật, còn ai có thể so với Nghiêu Diệp ở khoản đen tối mà còn có vẻ phong nhã chứ, rõ ràng đen tận xương mà trên mặt trắng nõn nà vô hại, công phu thâm hiểm có thể so với hoa trong đầm, mà tôi thì như người múc nước, không tránh khỏi bị mê hoặc trong đó.

Qua thêm hai ngày, rốt cuộc tôi cũng biết được cái bí mật từ miệng Trác Viễn Hàng là gì.

Quả thật là một bí mật quá to, quá kinh hi or kinh khủng và hù dọa....

Lại nói tiếp ngày này, tôi đang ôm quyển manga đọc đến nhập thần, chợt nghe ở đâu một tiếng thật to: “Con dâu!”

Tôi sợ thiếu chút vất luôn cả quyển sách, ngẩng đầu tròn mắt, trước cửa có một người phụ nữ ăn mặc vô cùng quý phái, bộ dạng cũng rất quen mắt.

Di này, tôi nhìn quanh một hồi, nghi ngờ hỏi: “Di à? Di có đi nhầm phòng không ạ?” Phòng bệnh này chỉ có một mình tôi, tôi còn là khuê nữ hoàng hoa văn anh chưa già đi, ai là con dâu nhà bà chứ?

Di này lại vội vã lao mũn giày cao gót tới, kéo bàn tay nõn nà của tôi, nhiệt tình nói: “Mất đi tốt lắm, chính là con, con dâu!” Di nói xong còn ỉu xiu mặt, buồn bã như muốn khóc: “Chẳng lẽ con chỉ thích con đi mà không thích mẹ nó là đi sao?”

Trời ơi, xin người a, xin người mở cửa nói cho tôi hiện tại đang diễn tuồng cảnh nào đi?

Tôi liều mạng muốn kéo tay ra, nhưng lại bị di kia níu lại không chịu thả, đáng hận nhất chính là tôi hiện tại đang là một thanh gỗ mục không tiện hành động, chạy trốn cũng là một ý tưởng quá xa xỉ rồi. Tôi suy đoán, chẳng lẽ di này là một bệnh nhân thần kinh tăng trên chạy xuống sao? Vừa nghĩ vừa cẩn thận quan sát, trang điểm hoàn mỹ, thậm chí không có một nếp nhăn, cổ áo thấp thoáng nhãn hiệu Chanel ít nhất tôi cũng nhận ra được, nếu không phải là hàng nhái Trung Quốc thì đây chính là một thương hiệu thời trang cực kì cao cấp,... Tôi lắc đầu thờ dài, đáng tiếc a!

Thế mà di này lại còn ngang nhiên tự tại ngồi trên giường tôi, giọng nói rất chi là đau lòng: “Cô bé tốt như vậy sao lại què rồi? Di thương con quá đi...”

“Di à, con không có què.” Tôi đã gần chết rồi, cắn răng, “Di tìm nhầm người rồi, con không phải là vợ của con di mà.” Tôi n lần đã sớm là danh hoa có chủ nha....

Người đi đó đổ về phía sau, quét mắt nhìn tôi một lần, nghi ngờ hỏi: “Chẳng lẽ con không phải là Lâm Đại Đại sao?”

Tôi theo bản năng gật đầu, đáp: “Đúng ạ! Con chính là Lâm Đại Đại!” Tiếp tục kính hải nhìn chằm chằm người trước mặt: “Sao di biết?”

Di đây giương cằm lên, ra bộ “ta cái gì mà không biết” kiêu ngạo nói: “Thế thì đúng rồi, con chính là con dâu di, không sai!”

Tôi vô cùng bối rối, chả lẽ trên đời này còn có người đáng đáp giống hết tôi sao, cũng gọi là Lâm Đại Đại luôn sao, cũng là quá trùng hợp ý chứ?

Tôi cẩn thận hỏi từng li từng tí: “Vậy di là.... ”

Di đây cười đến rạng rỡ, rất giống một khuôn mặt của ai kia trong trí nhớ: “Di? Di là mẹ Tiểu Diệp a!”

Tiểu, Tiểu Diệp? Tôi phải thừa nhận tôi như bị sét đánh rồi! Di nói Tiểu Diệp, chính là cái vị kia sao?

“Di à, di là... mẹ thầy Nghiêu sao?” Tôi hỏi thêm lần nữa, không tin nổi vào lỗ tai mình rồi.

Di hòa ái vỗ vỗ tay tôi, mỉm cười: “Sao? Còn khách khí làm gì? Đều là người một nhà cả mà, con dâu, gọi một tiếng mẹ đi, ngoan, gọi một tiếng đi.”

Mẹ? Không ổn đâu? Tôi và Nghiêu Diệp đâu đã công chứng!

Cứ như vậy giằng co hồi lâu, tôi đành thấp thỏm lo lắng kêu: “Mẹ, mẹ.... ” Cái từ con ngoan tôi đây vô cùng thân thiết sao giờ lại khó nói đến thế?”

“Đúng rồi, ngoan quá!” Giọng nói mẹ tôi mềm mại quá, du dương quá, nhưng mà tôi còn chưa tỉnh hồn, không có phúc hưởng thụ. Khoa trương hơn nữa chính là di ấy còn gỡ vòng ngọc Phi Thúy trên tay mang cho tôi, cười híp mắt: “Tối gấp quá, mẹ cũng không chuẩn bị được lễ ra mắt, con cầm cái này trước, đừng buồn, hôm nào mẹ sẽ đưa cái tốt hơn.”

Phải! Xin ngài đừng kích thích tôi bây giờ.

Tôi ngơ ngác nhìn vòng trên tay, dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết nó không hề rẻ, mẹ ruột tôi cũng chính là một người cực kì đam mê ngọc cho nên tôi cũng biết sơ sơ, tỷ lệ phẩm chất này, tuyệt đối là hàng quý hiếm!

Di xem qua phòng bệnh rồi cau mày: “Tiểu Diệp đâu?Sao không có ở đây cùng con?”

Tôi còn chưa quen cái xưng hô “tiểu Diệp này” cẩn thận cười theo: “Thầy Nghiêu còn nhiều việc, một mình con cũng không sao. ”

“Thế nào là không sao chứ?Lúc này người phụ nữ cần nhất là được quan tâm, mẹ đi gọi cho nó!”

Lúc này đây...là khi nào a?Quá mập mờ!Sao mà mẹ Nghiêu Diệp, so với tưởng tượng của tôi, lại khác hoàn toàn như thế.

Nhà giàu có phú quý, chắc phải nhìn tôi bần hàn mà không vừa mắt chứ, sau đó xụ mặt quảng cho tờ chi phiếu đuổi người?Trước giờ tôi vẫn luôn lo lắng vấn đề này, di đây, ặc, không tầm thường à?

“mẹ, đừng gọi, con đây rồi. ”Chúng tôi giương mắt nhìn, không phải là Nghiêu Diệp phong trần mệt mỏi thì còn ai nữa?

“Mẹ, mẹ muốn về nước thì không phải nên báo trước một tiếng sao?”

Nghiêu mẹ thay ngay vẻ ôn hòa, chống nạnh rống lên: “Mẹ mà nói thì con không mang người chạy mất à?”Mặt mũi hiền lành lúc nãy còn tưởng hai người cơ.

“Con đâu có?Con không phải đã tới rồi sao?”Nghiêu Diệp bắt đầu đi hơn.

Nghiêu mẹ lôi kéo bàn tay nhỏ bé của tôi, nhìn chăm chăm anh: “Con giỏi nhỉ, biết rõ mẹ muốn uống trà của con dâu lâu lắm rồi mà còn dám giấu con dâu xinh xắn như vậy không cho mẹ biết, nếu không phải Viễn Hành nói thì mẹ vẫn còn chưa hay biết gì, con hiếu quá nhỉ!?Coi chừng mẹ mà nói cho ông nội, ông tôi giáo huấn con bây giờ. ”

Nghiêu Diệp không đầu nổi, giọng trắng lên hàng: “Rồi, hoàn toàn là lỗi của con, được chưa ạ?”

Trời trời trời?Tôi bỗng nhiên thấy được một ánh bình minh, hóa ra chỉ có Nghiêu mẹ mới trị được Nghiêu Diệp thôi!Tốt quá a!Trong đầu tôi lập tức xuất hiện một hằng đẳng thức, dù dồ Nghiêu mẹ cho tốt = lá át chủ bài= thu phục Nghiêu Diệp= hát vang bài hát nô dịch nổi lên.

Thế giới này đúng là quá tốt đẹp đi, con yêu mẹ, Nghiêu mẹ, con trăm ngàn lần vui lòng làm con dâu mẹ đây!

Bạn đang đọc truyện *Chạy Theo Thuyền Giấc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 26: Mở đầu giai đoạn ở chung

Nói thật, nếu không phải Nghiêu Diệp gọi một tiếng “Mẹ” thì tôi vĩnh viễn không thể tưởng tượng nổi Nghiêu mẹ hòa ái như thế lại có một đứa con trai phúc hắc như vậy, điều này càng chứng minh rằng Nghiêu Diệp nhà ta đã bị đột biến gen. Tôi thận trọng nghĩ, giống như quan hệ giữa tôi và Nghiêu mẹ bây giờ thì về sau tuyệt đối sẽ không xuất hiện loại vấn đề như mẹ chồng nàng dâu hay gặp phải đâu, hắc hắc, hai chúng tôi mức độ hòa hợp như vậy thật là khiến người khác hâm mộ không thôi mà.

Thật ra thì ban đầu tôi còn nom nớp lo sợ phải chú ý, dù sao mẹ chồng đại nhân tương lai ở trước mặt ai lại không căng thẳng chứ? Nhưng có một ngày Nghiêu mẹ bất ngờ đến thăm lại phát hiện tôi đang ngồi chăm chú xem một bộ phim tình yêu không hề có ý nghĩa nội hàm gì sất, bà lại có thể tràn đầy hứng thú ngồi xuống cùng xem với tôi, hơn nữa khi xem đến những đoạn kịch tính còn có thể vỗ bàn cùng nhau chửi bới tên biên kịch vô lương tâm, vì vậy chúng tôi nhanh chóng trở thành mẹ chồng nàng dâu thân mật, thế giới thật ra rất đơn giản mà.

Chỉ cần có Nghiêu mẹ ở bên, mỗi một ngày trôi qua đều hết sức đặc sắc, bởi vì bạn vĩnh viễn sẽ không cảm thấy nhàm chán, nhất là khi bà lại có vô vàn ưu điểm giống như tôi, ví dụ như sẽ không xuống bếp, thích xem trai đẹp, còn có thể lấy việc khiến cho Nghiêu Diệp phát điên làm thú vui, vân vân, chúng tôi càng ngày càng cảm thấy hai người sao mà chung chí hướng đến thế, chỉ hận gặp nhau quá muộn.

Ngày thứ hai mươi một sau khi vinh quang bị thương, tôi rốt cuộc có thể tháo bột.

Hồi phục đi lại là một việc vừa khổ vừa sướng, khổ là ở thân thể tôi, sướng là ở trong lòng tôi, bởi vì sau khi được Nghiêu mẹ ân cần dạy bảo mỗi ngày, bây giờ Nghiêu Diệp rất hay đến thăm tôi. Luyện tập mấy ngày, tôi rốt cuộc cũng đi bộ nhanh nhẹn hơn rất nhiều, chẳng qua là đôi khi cần người khác giúp đỡ.

Tôi vịn cánh tay Nghiêu Diệp mượn lực bước đi lảo đảo, anh không chế lực nắm chặt tay tôi, nhỏ giọng dặn dò: “Em đừng vội, chậm một chút, cẩn thận

lại ngã. ”

Tôi bấu môi nghiêng người lại, dùng ánh mắt thật thuần khiết nhìn anh hỏi: “Anh xem chúng ta có giống đang diễn trò hay không chứ?”

Nghiêu Diệp vẻ mặt hoang mang khó hiểu: “Diễn cái gì?”

Tôi giơ ngón tay làm thành hoa sen, khí định thần nhàn mỉm cười nói: “Chính là Thanh cung kịch a, có tên là《 Từ Hi cùng Lý Liên Anh 》Lại đây, Tiểu Diệp, mau đỡ ai gia hồi cung nghỉ ngơi. ” Cái nick name ‘ Tiểu Diệp ’ này tôi cười nhạo anh đã không dưới mấy chục lần, mặc dù mỗi lần đều bị anh chỉnh đến thảm, nhưng tôi vẫn chọc không biết mệt.

Nghiêu Diệp mắt sắc lạnh nhìn xuống tôi, không giận ngược lại còn cười, chẳng qua là cười lạnh: “Vậy sao? Anh lại cảm thấy giống như là đang diễn chuyện chăn nuôi heo, hơn nữa bất hạnh hơn là anh đây nuôi phải một con heo nhỏ ngu ngốc. ”

Tôi không thêm quan tâm, nắm tay của anh đắc ý hỏi ngược lại: “Vậy xin hỏi Nghiêu Diệp tiên sinh, cùng một con heo nói yêu thương vậy chẳng phải anh so với heo càng ngu ngốc hơn à?” È hèm, cứ việc phóng ngựa tới đây đi, bản Tiểu Trư cũng không phải là người không đầu nhé!

Nghiêu Diệp cung chiêu bung vào chóp mũi tôi một cái, cong mày: “Đúng, đúng, không ngu ngốc thì làm sao nhìn trúng cô Ngốc này chứ. ”

Chờ lúc Nghiêu Diệp đỡ tôi trở lại phòng bệnh, tôi trong nháy mắt trong đầu chỉ có một chữ, thay đổi bất ngờ, ngay cả Nghiêu Diệp cũng ngờ ngác như con bò đội nón.

Hành lý của tôi dưới sự chỉ huy của Nghiêu mẹ đã được đóng gói vào trong valy xinh xắn .

Nghiêu Diệp nhìn lướt qua, cau mày hỏi: “Mẹ? Mẹ đang làm cái gì vậy?”

Nghiêu mẹ vỗ vỗ tay, cười híp mắt với chúng tôi nói: “Hôm nay mẹ đã hỏi chú Từ của con, tình trạng Đại Đại tốt hơn nhiều rồi, bây giờ có thể xuất viện nghỉ dưỡng, mẹ thấy cả ngày sống ở bệnh viện ngửi mùi sát trùng cũng không tốt, cho nên kêu người thu dọn đồ đạc chuẩn bị xuất viện. ”

Tôi lúc này mới hiểu rõ gât đầu: “À, hoá ra là như vậy, con phiền đến mẹ rồi, nếu không con về trường cũng phải dọn dẹp lại. ” Rất cảm động a, mẹ chồng tri kỉ như vậy đi đâu để tìm đây chứ? !

Nghiêu mẹ lập tức đổi vẻ mặt, thật nghiêm túc nói: “Đứa nhỏ ngu ngốc, con còn quay về trường làm gì? Mẹ nghe nói, bạn cùng phòng của con đã chuyển ra ngoài thực tập, chân của con lại không thể tốt ngay được, từ trên xuống dưới không ai chăm sóc sẽ gặp rất nhiều khó khăn, mẹ nghĩ con trực tiếp đến ở với Tiểu Diệp cũng tốt, nhất cử lưỡng tiện!”

Thế này mà là nhất cử lưỡng tiện à? Cái từ này rất dễ dàng làm cho người khác mơ tưởng viễn vông, suy nghĩ bậy bạ đó.

Chân mày Nghiêu Diệp cau lại y như bánh chèo Thiên Tân, chỉ biết hét lên một tiếng: “Mẹ! ! !”

Tôi nhắm mắt tâm thần bất định nói: “À mẹ à, như thế này không được tốt lắm đâu? Con vẫn nên trở về trường học. ”

Nghiêu mẹ lập tức dừng lại: “Này, con gọi mẹ, mẹ là mẹ của con đấy, vợ con cũng vậy, đừng nói nhiều, mẹ đều đã sắp xếp xong xuôi đâu vào đấy, ở cùng nhau đi. ”

Mặt của tôi “bùng” một cái đỏ ửng lên, máu trong người cấp tốc chảy ngược, ngón tay vô thức vuốt vuốt cúc áo bệnh nhân, lại len lén nhìn Nghiêu Diệp một cái, không thể nào, thật sự là phải ở chỗ của anh? Quá nhanh đó? Tôi cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới chuyện này. Nhớ lại hai ngày trước, tôi cùng Nghiêu mẹ gần đây xem một bộ phim truyền hình đang rất nổi, và trong đó có các tình tiết then chốt là: vui mừng oan gia, chưa cưới sinh con, gương vỡ lại lành.

Nghiêu mẹ tự nhiên lại nghiêng người qua, thỉnh linh nhìn hỏi tôi: “Con dâu a, ngày nào đó con sinh cho mẹ một đứa cháu để ôm được không?”

Tôi thiếu chút nữa té xiu, lắp bắp nói: “Mẹ à, con, con còn chưa tốt nghiệp đại học, không vội, không vội. ”

Nghiêu mẹ bắt đầu giáo dục tôi, “Tại sao lại không vội, các con còn trẻ tuổi nên thích ngao du, trước sau cũng phải thành gia lập nghiệp, cái gì cũng gấp nhưng cái này càng phải gấp hơn, ừ, xem ra mẹ phải đích thân ra tay mới được. ”

Khi đó tôi còn không đem mấy lời này để ở trong lòng, chẳng lẽ, đây chính là kết quả mà mẹ ra tay, hóa ra mẹ vung tay lên một cái, chính là để cho hai chúng tôi ở chung? Thật quá mức chấn động!

Tôi rút cuộc cũng phát hiện ra, Nghiêu mẹ và Nghiêu Diệp có một điểm giống nhau, chính là mỗi khi bọn họ kiên trì làm chuyện gì luôn sấm rền gió cuốn, mà người khác bình thường kháng nghị sẽ không có hiệu quả.

Tóm lại chờ lúc tôi lấy lại tinh thần thì người đã ở trong căn hộ của Nghiêu Diệp rồi.

Quá trình ở nơi này còn xảy ra một việc mà nhảy vào Hoàng Hà hoặc hơn thế nữa là nhảy vào Trường Giang cũng rửa không sạch, tôi đang vội vàng thu dọn đồ đạc, chân không cẩn thận đụng phải góc bàn, Nghiêu Diệp nhanh tay nhanh mắt giữ tôi lại, thế nhưng vẫn bị ngã xuống giường lòn sau lưng, hai người chồng xếp lên nhau một chỗ.

Tôi bị giật mình quá độ, không biết trời trăng đất dày gì nữa, hai con mắt ngây ngốc chỉ biết nhìn chăm chăm vào Nghiêu Diệp, gần trong gang tấc, có thể nghe thấy nhịp thở và cả nhịp tim của anh, miệng đắng lưỡi khô, suy nghĩ càng lúc càng rối loạn, bây giờ đồng tây nam bắc ở đâu tôi cũng không biết nữa là.

Nghiêu mẹ dường như nghe được tiếng động, vội vàng chạy vào, vừa nhìn thấy chúng tôi, đầu tiên là mở to mắt dò xét cẩn thận một lúc lâu, sau đó mặt mày hớn hờ che miệng nói: “Các con cứ tiếp tục, các con cứ tiếp tục, cái gì mẹ cũng không thấy a!” Không thấy mới là lạ, khóe miệng nhếch lên thể kia nói rõ mẹ cái gì cũng đã thấy, hơn nữa còn nghĩ sai!

Bà vui vẻ rạo rực bước thẳng đi ra ngoài, còn rất vui sướng cao giọng cất lên tác phẩm của mình “Cháu yêu của bà ơi, cháu mau mau ra đời a, bà nội chờ cháu thật là vất vả a.”

Tôi cùng Nghiêu Diệp mặt đầy hắc tuyến.

Lý trí quay về, tôi lấy sự rụt rè của nữ nhân nhanh chóng đẩy anh ra, vậy mà hoàn toàn ngược lại, tự nhiên thành ra tôi đè Nghiêu Diệp nằm ở dưới.

Hiện tại, tư thế nữ trên nam dưới rất là mập mờ.

Nghiêu Diệp choáng, rồi rất nhanh nằm buông lỏng xuống giang hai tay ra, vui vẻ nhìn tôi: “Đến đây đi, anh cho phép em làm, tuyệt đối sẽ không phản kháng.”

Anh tưởng tôi là người nhất gan sao, vậy anh đoán sai rồi, tiềm lực con người vô cùng lớn, với lại tôi là Lâm Đại Đại anh đừng không sợ chết kia mà. Tôi bị anh kích động, không chậm trễ nhanh chóng nhào tới, gặm loạn anh một hồi, đáng tiếc phản công không tới năm giây đã bị tước quyền chủ động, hơn nữa còn thiếu chút nữa là bị ăn vào bụng, lần thứ nhất tôi lại rơi lệ đầy mặt.

Cứ như vậy, Nghiêu mẹ thì tha thiết chờ đợi, tôi cùng Nghiêu Diệp chính thức bắt đầu giai đoạn mới: ở chung.

Nghe nói hình thức này gần đây đang rất thịnh hành.

Lúc này mẹ tôi gọi điện thoại cho tôi, tôi nói lung tung lang tang một hồi cũng không dám nói mình đã vấp ngã ở đất người, còn có gan làm loạn ở đây nữa đó, nếu không theo tính cách của bà biết tôi giấu giếm chuyện tình yêu trọng đại, tôi nhất định sẽ bị chà đạp một phen, có khi bà còn hùng hùng hù hù trực tiếp đuổi đánh tới Nghiêu gia cũng nên, một đi không trở lại, ai, ai kêu tôi ở nhà không có địa vị chứ?

Ấy vậy mà ở đây, kể từ khi có thái hậu nương nương làm chỗ dựa, tôi có thể nói là như cá gặp nước, xin gì được nấy, vô pháp vô thiên.

Nghiêu mẹ nhẹ giọng nói: “Con dâu à, mẹ sinh con trai thuộc dạng gì mẹ biết chứ, thủ đoạn ức hiếp người của nó so với dân số địa cầu chắc chắn nhiều hơn, ai ai cũng đâu không lại nó, cho nên con có cái gì uất ức nhất định phải nói ra, có mẹ ở đây nó không dám làm gì con.”

Ngày đó tôi đem toàn bộ những lời này nói cho Nghiêu Diệp nghe, nếu như có gương ở đó tôi còn có thể nhìn thấy cái bản chất dương dương đắc ý, chỉ khí tràn đầy ngông cuồng của mình a.

Cũng không ngờ khi ở dưới nhà, Nghiêu Diệp nghe xong còn vỗ vỗ đùi ý bảo tôi ngồi lên, tôi mặt đỏ tới mang tai, lúc này mẹ Nghiêu còn đang ở trong bếp hầm canh, nhờ mẹ thấy được thì hình tượng của tôi sẽ bị ảnh hưởng không tốt a? Anh không chờ được, kéo thẳng tôi lên đùi ngồi, gương mặt ác bá bành trướng to thật to, cúi đầu dụ dỗ tôi: “Tiểu nhân đắc chí.”

Tôi bị hơi thở nóng rực làm cho thần hồn điên đảo, giọng anh trầm thấp bên tai: “Nhưng mà thôi cứ cho em một trải nghiệm vậy, vì mẹ anh còn ở đây, chứ khi mẹ anh về Mỹ rồi. . . . em biết không, anh đây chưa bao giờ thua thiệt cái gì, em bây giờ yêu cầu cái gì sau này anh cũng đòi bằng được cái đó, có qua có lại mới toại lòng nhau mà, ngốc, em thấy anh nói đúng không hả?”

Tay anh vuốt ve khuôn mặt tôi, vừa nhẹ nhàng, vừa dịu dàng, từng đợt từng đợt, tóc gáy tôi cứ thế mà dựng lên, rõ ràng người này đang uy hiếp, thế mà trên mặt còn ôn tồn nho nhã đến vậy? Làm ơn đi, thần tiên ơi tới đây thu phục giúp con yêu nghiệt này đi a?

Trước nguy cơ trước mắt, tôi lập tức vô xi ôm cổ anh làm nũng: “Ừ ừ. . . người ta nói gối thôi mà! Người ta nào dám làm cái loại chuyện cảm lòng gà trái lệnh khi quân, bùng bít người trên kiệu đó đâu chứ? Xin đại nhân mình giám a!”

Anh nhìn tôi càng sâu, đôi môi kéo thành một đường cong: “Thật?” Tôi lập tức gật đầu như gãi tôi, anh cười lạnh, ôm tôi càng chặt: “Đáng tiếc! Chậm quá rồi!”

Gần vua như gần cọp, tôi giờ coi như cũng được chiêm nghiệm! Sau cái vẻ mặt lương thiện của Nghiêu Diệp thực ra là một đại ma vương a!

Ăn cơm tối xong, chúng tôi ngồi xem phim trong phòng khách với mẹ Nghiêu, đây chính là một thể loại phim truyền hình gia đình bà thích nhất, nhưng mà tôi biết Nghiêu Diệp ngoài tin tức tài chính ra, đối với mấy cái bộ phim nhảm nhí này một chút hứng thú cũng không có.

Anh bắt đầu dĩ nhiên nhìn một hồi, cuối cùng cũng không chịu nổi nữa quay sang nói với Nghiêu mẹ: “Mẹ, cô ấy còn hai kế hoạch còn chưa hoàn thành xong, con và cô ấy phải vào phòng sách làm việc một lát, mẹ xem phim một mình nhé.” Nói xong còn nháy mắt ra hiệu với tôi, vừa dịu dàng vừa bá đạo, nếu như mắt mà cũng nói chuyện được chắc chắn anh đang định nói: nhanh lên phối hợp với anh!

Tôi phản ứng không kịp, đây không phải là đường hoàng đưa vào miệng hổ sao? Rõ ràng hai kế hoạch của tôi còn chưa bắt đầu mà, làm gì đã đến lúc hoàn thành? Quá khinh thường chỉ số thông minh của tôi đi!

Nhưng mà Nghiêu mẹ vừa nghe xong đã vội vả thúc giục: “Thật à? Thôi hai đứa tranh thủ đi đi, Tiểu Diệp từ nhỏ bài vở đều rất tốt, nhất định có thể giúp con, nhanh đi, đừng phí thời gian.”

Kết quả là, dưới dăm uy của mấy người đó, tôi chỉ có thể túm quần áo chân thành theo sát anh vào phòng đợi lệnh.

Nghiêu mẹ lúc vào đưa trà bánh cho chúng tôi còn vô cùng thâm ý nhìn đứa con của mình một cái, sau đó lôi kéo tôi ra cửa nói nhỏ: “Mẹ nói này con dâu, cơ hội tốt như vậy phải nắm thật chặt, tranh thủ sớm gạo nấu thành cơm ngày nào càng tốt, đến lúc đó mọi việc do con định đoạt rồi! Gắng lên.” Tôi 囧, rốt cuộc cái gì gọi là “núi cao còn có núi cao hơn”, mẹ yêu nghiệt quả nhiên không giống bình thường, một câu thôi cũng đủ làm tôi bội phục.

Hình ảnh cắt, bệ hạ lúc này còn đang nghiêm túc xem báo cáo tài vụ, cung nữ tôi đây chỉ có thể một bên phục vụ nước trà.

Trong lòng tôi mặc niệm cho người nào đó làm giàu bất nhân, lấn áp lương dân, trên mặt còn là nụ cười chói lọi như hoa vậy đó, công phu này làm sao có thể một sớm một chiều mà luyện thành được chứ.

Đang lật cam thì anh vỗ vỗ bả vai tôi, tôi ngẩng đầu lên, người nào đó không nói gì, chỉ chỉ miệng mình, tôi vô cùng thức thời đưa vào một múi, Nghiêu Diệp ưu nhã ngậm lại, nhai nhai rồi còn liếm liếm, bộ dạng mê hoặc kia làm tôi nhìn không được mà nuốt một ngụm nước bọt, tôi nghĩ nếu như anh mà đi quay quảng cáo, có khi bây giờ cũng trở thành một đại minh tinh phát tài rồi cũng nên.

Thấy tôi nhìn đến sững sờ, anh cười càng vui vẻ, nâng cằm tôi lên hỏi: “Muốn ăn không?”

Tôi lại tiếp tục bị mê hoặc gât đầu, anh thả luôn vào miệng tôi một múi, sau đó vội vàng cúi người hôn tôi, kính ngạc nắm chặt vạt áo anh, trong cổ họng tràn đầy hương vị hoa quả, rất nhanh khiến tôi hít thở không thông, cả khuôn mặt bừng bừng.

Xong xuôi, tôi oán giận một câu: “Bại hoại, sắc lang!” Tôi giận, người đàn ông này quá mức lang sói đi rồi!

Hai con mắt anh thỏa mãn hí thành đường thẳng, ghé vào tai tôi cười nhẹ: “Anh chỉ là làm giống như trong lòng người nào đó đang nghĩ mà thôi!”

Tôi uất ức dậm thẳng ngực ai kia một cái, anh cười ha hả không ngừng, ôm tôi lên đùi tiếp tục ăn đậu hũ, sau đó mới quay về với bản báo cáo ban đầu.

Có câu nói, người đàn ông khi nghiêm túc là lúc đẹp trai nhất, Nghiêu đại nhân nhà tôi cũng đương nhiên không phải là ngoại lệ. Thật ra thích anh cũng không có lý do nào cả, như sông nhỏ cuối cùng cũng chảy vào biển rộng, không gì ngăn cản được. Tôi thích anh ngồi cạnh tôi như bây giờ, chỉ đơn giản vậy thôi, cũng như một từ mà tôi học được từ anh, vĩnh hằng.

.....

Nghiêu đại nhân bấm ngón tay tính toán vô cùng chuẩn xác, mẹ Nghiêu hai ngày sau đã vội vả lên máy bay về Mỹ, ba Nghiêu Diệp gọi, nghe qua hình như hai người bọn họ là một cặp vợ chồng chuẩn mực, hơn nửa đời người chưa bao giờ xa nhau, tách ra mấy ngày cũng đã không chịu nổi.

Trước sân bay tôi nước mắt lưng tròng nắm tay Nghiêu mẹ không chịu thả, buồn bã cầu xin: “Nghiêu mẹ, con không muốn rời mẹ đâu, mẹ đừng đi có được không?” Mặt mày tôi vô cùng u ám, người không biết còn tưởng tôi đang đóng vai tuồng sinh ly tử biệt nữa à!

Nghiêu Diệp “tết sức chăm sóc” ôm tôi, chậm rãi nói: “Em ngoan nào, bọn mình là người tốt, không nên chia rẽ duyên ường, mẹ, mẹ đi nhanh đi.”

Tôi mếu máo, tôi đương nhiên là người tốt, nhưng mà yêu nghiệt nhà anh, chữ tốt kia căn bản không xứng! Nghiêu mẹ vừa đi tôi nhất định sẽ không có lấy một ngày yên ổn à!

Nghiêu mẹ cười vui vẻ, nắm chặt tay tôi nói: “Con dâu à, con và Nghiêu Diệp rảnh thì sang Mỹ thăm mẹ, đương nhiên là, tốt nhất... phải mang cháu nội mẹ theo, thế thì hoàn mỹ quá!”

Câu dặn dò vô cùng thâm ý, Nghiêu Diệp không khỏi lúng túng ho nhẹ hai cái, tôi thì chôn luôn trong ngực anh, không dám đối mặt nhìn người.

Cuối cùng, tôi đành rung rung phát tay cáo biệt Nghiêu mẹ, Nghiêu Diệp thỉnh linh ở sau lưng tôi nói: “Được rồi, chúng ta nên về thôi, khó có thời gian mà đi tính sổ mọi chuyện như bây giờ, hả?”

Chữ “hà” kia nhẹ nhàng càng làm tôi hoảng sợ, tôi ôm cột sống chết không chịu đi khiến cho nhân viên ở sân bay cũng phải tiến tới tha thiết quan tâm: “Tiên sinh, tiểu thư, xin hỏi hai người cần tôi giúp gì không?”

Tôi không nói một lời, chỉ có Nghiêu Diệp đáp lại: “Ngại quá, em tôi lúc bé bị sốt nên đầu óc hơi có vấn đề, không nhận ra người khác, cho nên hay làm mấy chuyện không tưởng tượng nổi, phiền ông quá.”

Anh nói xong rồi vô cùng cứng rắn tóm tôi, người kia nhìn Nghiêu Diệp, hào hoa phong nhã tư văn hữu lễ, rồi lại nhìn tôi, hai mắt rung rung nước mũi giàn giụa quả thực như con nít, ông ngẫm nghĩ một lát mới thấy Nghiêu Diệp nói đúng, đồng tình cười cười, không những thế còn giúp đỡ yêu nghiệt lòi tôi đi, cái thế giới này thật sự hỗn loạn à!

Nghiêu Diệp cười lạnh: “E hèm, kháng cự sẽ bị nghiêm trị, tội thêm một bậc!”

Tôi vội vả quần lấy anh, “Luật pháp là của người ngoài, em là vợ anh mà, có thể miễn chứ!”

“Hừ, đại nhân đây luôn chí công vô tư!” Anh lại cười lạnh thêm tiếng nữa, nghiêm mặt lời tôi tới bãi đậu xe.

Bạn đang đọc truyện *Chạy Theo Thuyền Giặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Quách vương tử tỏ tình

Sau khi Nghiêu mẹ đi, ngày qua ngày trở nên hết sức nhàm chán.

Ngày nào đó, Nghiêu Diệp chỉ lên tờ lịch có khoanh một vòng đỏ chói, bộ mặt nghi ngờ hỏi tôi: “Cái ngày 14 này là ngày gì?”

Tôi vừa bóc xoài vừa lật tạp chí, nhieu mày nhìn lịch, thuận miệng nói: “Ngày đó à, yes, ngày đặc biệt.”

“À, ngày mấy nhì, ngày kỉ niệm yêu nhau à?” Tôi không ý thức được Nghiêu Diệp lăm bắm câu gì sau đó.

“Em khi nào thì nhớ mấy ngày nhàm chán đó chứ, đó là ngày em tạm biệt thần tượng...” Còn chưa dứt lời, tôi chợt thấy một trận khí lạnh bao phủ toàn thân, lạnh lẽo nâng mắt lên nhìn Nghiêu Diệp, sắc mặt âm trầm đến dọa người

Anh hừ lạnh: “Nhàm chán, yêu anh nhàm chán à?”

Tôi vội lấy lòng ai kia: “Đương nhiên là không phải à! Anh em yêu bằng trời bằng biển, trong lòng em nào có người nào quan trọng hơn chứ. ”

“Tốt nhất là như vậy. ”Khóe miệng anh cong lên, bí hiểm nhìn tôi một cái, tàn nhẫn cướp luôn miếng xoài trên tay, ăn sạch sẽ, ăn xong còn ý vị sâu xa nhìn tiếp quả xoài trảm tư.

Tôi tự cho chuyện này cứ thế mà qua thôi, anh cũng không hỏi thêm nữa.

Tối thứ bảy anh nói có xã giao, tôi đang mừng rỡ anh mặc đẹp hẹn Diệp Phi cùng đi xem kì thi hùng biện, thần tượng Quách Tử Hiên của tôi thi trận cuối cùng trước khi tốt nghiệp nha, địa điểm chính là tại trường.

Trong hội trường người người tấp nập, Hồ Diệp Phi tận dụng quan hệ xin được hai vé hạng nhất, tôi vui rạo rức ngẩng đầu chờ thần tượng đi ra, trong lòng hưng phấn dị thường.

Hồ Diệp Phi kéo tay tôi: “Này, tao thấy trên BBS thần tượng của mày thanh minh, nói là chưa có người yêu, mày xem chưa?”

Tôi giật mình, nhìn chăm chăm: “Thật không?Sao tao không biết?”

Nó vỗ trán tôi: “Mày không phải là fan trung thành sao?Cái này cũng không biết?”Nó nói tiếp: “Nhưng mà mày cũng đừng hưng phấn quá, dù sao mày cũng có thấy Nghiêu rồi, hồng hạnh vượt tường trời không tha đâu. ”

Tôi suyt chút nữa phụt nước miếng, cái con bé này sao dùng từ kinh hoàng như vậy, tôi cũng đâu có muốn ra khỏi tường.

Đang nói thì Quách Tử Hiên xuất hiện, áo sơ mi quần tây thanh lịch, kèm thêm một gọng kính đen, lễ phép cúi đầu chào mọi người, không cần phải nói, cả hội trường ào ào vỗ tay, tôi dám nói nửa người xem ở đây đều là vì anh ta mà tới, phong độ, nội hàm còn đẹp trai nữa a.

Thấy tướng ngồi tao nhã của Quách Tử Hiên, tôi hoài nghi chính mình, rõ ràng hình tượng của tôi chính là loại nam sinh trắng nõn dịu dàng như vậy, thế nào mà cuối cùng lại thích Nghiêu Diệp ăn tươi nuốt sống tính tình ác liệt kia chứ?

Tôi thoáng chốc choáng váng, Hồ Diệp Phi kéo tay áo tôi mới hoàn hồn: “Này, lạ nha, trường mình sao bây giờ mạnh mẽ quá, ngay cả thần tượng của mày cũng không chống đỡ nổi, thật là bén nhọn, phản bác tuyệt vời. ”

Tôi lúc này mới quay lại nhìn sâu khấu, đúng là Quách Tử Hiên bị hỏi đến á khẩu không trả lời được, luống cuống lắp bắp, đỏ mặt như sam, thật là cảnh trăm năm hiếm gặp. Nhìn người phản bác anh ta, cũng là một gương mặt quen thuộc, tại sao trước kia không lợi hại như thế chứ?Tiếp theo là một cuộc phải công ngoài dự đoán, cuối cùng trường của tôi vô địch, Quách Tử Hiên không giữ được ghế của mình, Diệp Phi hồ hào, nói chúng ta rốt cục cũng rửa sạch nỗi nhục, tôi lại chả có tí cảm giác vinh nhục nào, thần tượng Quách Tử Hiên trong lòng tôi là tuyệt nhất, lời vừa nói ra đã bị nó hung ác tát cho một cái.

Tan cuộc, Diệp Phi vào phòng rửa tay, tôi ở sảnh chờ, bỗng nhiên có người dừng lại trước mặt tôi: “Chào bạn. ”Giọng nói này, sao lại quen vậy nhì.

Tôi ngẩng đầu lên, lập tức bối rối, theo bản năng nhìn xung quanh, lúc này mới ngây ngốc chỉ vào mũi mình, “Mình, mình sao?”

Trời ạ, là vương tử Quách Tử Hiên của tôi nha!

Cậu ta cười nhạt, gật đầu: “Đây còn ai khác sao?Bạn Lâm Đại Đại. ”

Tôi sững sờ há miệng, nhịp tim mới nhanh làm sao.

“Có phải đang nghĩ mình tại sao lại biết bạn không?”

Tôi gật vội.

“Có phải đang muốn hỏi mình tìm bạn làm gì không?”

Tôi lại gật lần nữa.

Cậu ta hỏi tiếp: “Sao ngày đó bạn không tới?”

Tôi lập tức囧 , ngày đó, Quách vương tử hẹn tôi khi nào a?Sao tôi không biết?

Cậu ta cười: “Không nhớ cũng không sao, bây giờ mình chỉ muốn hỏi, chúng mình qua lại được không?”

Tôi quán tính gật đầu, nhưng mà chờ đợi não phiên dịch ra những tầng ý nghĩa sâu xa trong đó thì vội lắc đầu nguây nguây.

Cậu ta cười đến rục rờ, hai má có lúm đồng tiền rất đáng yêu, tôi nhất thời chóng không nổi: “Cậu gật đầu rồi lại lắc đầu là có ý gì?”

Tôi không biết xử trí thế nào, cũng không trả lời lại được.

“Ý của cô ấy là cự tuyệt cậu. ”Một giọng nói rất lạnh lùng, sau lưng tôi toát ra mồ hôi lạnh, chậm rãi xoay người, chính là Nghiêu đại nhân nhà tôi. ... Anh một tay nắm lấy vai tôi, tôi nhìn không ra vẻ mặt anh lúc này, chỉ nghe được giọng rất lạnh đạm: “Tôi là bạn trai của cô ngọc này, Nghiêu Diệp, rất vui được gặp. ”

Nghe danh Nghiêu Diệp, mày Quách Tử Hiên nhếch lên, giống như có biết: “Ngưỡng mộ đã lâu. ”

Không biết sao, tôi bỗng nhiên nghĩ tới trận chiến ở Từ Cẩm Thành giữa Tây Môn Xuy Thuyết và Diệp Cô thành, hai người đánh lửa bùng khắp trời.

Tôi bỗng nhiên nói: “Hôm nay trăng sáng quá. ”

Nghiêu Diệp vừa bực mình vừa buồn cười ôm sát tôi, Quách Tử Hiên rất không nể tình cười to: “Bọn họ nói cậu dở hơi tôi cũng không tin lắm, giờ thì tin thật rồi, rất đáng yêu haha. ”

Tôi nổi giận, hoài nghi nhìn xem có phải cậu ta chọc tôi không, sao lại phá hư hình tượng người yêu mình như vậy?

Cậu ta nghiêm mặt nói: “Hôm nay tỏ tình chỉ làm muộn trước khi tốt nghiệp không có tiếc nuối, chúc cậu hạnh phúc. ”

Tôi còn chưa kịp nghĩ ra, Quách vương tử giờ là đang diễn cảnh tuồng nào vậy?

Sau khi Quác Tử Hiên rời đi, Nghiêu Diệp hừ lạnh một tiếng, lập tức hất tay tôi ra, tôi đuổi theo không ngừng kéo tay anh, anh lại đẩy ra, tôi kếp, anh đẩy, cuối cùng tôi không nhịn được nữa, nhảy lên túm lấy lưng anh, đây là chiều sở trường của tôi đó.

Quả nhiên không hất ra nữa, còn giữ tôi vững vàng, mùi nước hoa nhàn nhạt xông vào mũi.

Anh quả trách: “Ngốc như vậy còn có người nhận em. ”

Tôi tròn mắt, kiểu gì vậy, nhưng mà nhìn vành tai anh đỏ ửng, tự nhiên lại lóe ra, xấu xa hỏi: “Anh không phải đang ghen chứ?”

Anh chết không thừa nhận: “Em nghĩ quá nhiều rồi, anh ước gì có người dẫn em đi, khỏi phiền anh. ”

Tôi ôm sát anh cười khúc khích: “Nói đi mà, em sẽ không nói với người khác đâu. ”

Anh nhéo mũi tôi hừ lạnh: “Còn đắc ý đúng không?Xem anh về sẽ xử em thế nào!”

Tôi chắc thắng nói: “Em không sợ, anh không bỏ được đâu!”

“nếu có lần nữa em thử xem anh bỏ được không?”Nghiêu Diệp vừa bực mình vừa buồn cười nhìn tôi.

Trong lòng tôi vụng mừng, hắc hắc, anh đang lo nhé.

Tôi về nhà mới nhớ ra Diệp Phi bị tôi vắt vào nhà cầu rồi, rúc cổ gọi điện cho nó nhận đòn.

Nó không hề khách khí xử tôi, sau đó nói: “Thật ra thầy Nghiêu đã sớm nói là sẽ đến đón mày rồi. ”

Tôi giật mình, lúc đó mới nhớ ra, Nghiêu Diệp làm sao biết trường có kì thi hùng biện, hơn nữa còn xuất hiện kịp thời?

Diệp Phi nói: “Tao mới nghe nói, thầy Nghiêu nhà mày ở trường từng là kì thủ hùng biện quốc tế, lần này trường mình có mời thầy sang chỉ đạo. ”

Còn có chuyện như vậy? Tôi giương mắt nhìn Nghiêu Diệp đang xử lí email cách đó không xa, nghĩ tới ngày anh hỏi tôi về con số 14, được rồi, thì ra đã có âm mưu như vậy a.

Tôi cúp máy, linh linh nhảy lên bắt đầu ai kia: “Nói mau, anh có phải biết em sẽ đi xem hùng biện nên mới giữ thủ đoạn sau lưng không. ”Tôi đương nhiên biết người này sẽ không duyên vô cớ mà đi chỉ đạo.

“Em nói trước, tại sao lại thích đi xem hùng biện, tại sao thích tên kia?”

“Tài ăn nói của người ta tốt, cho nên em khâm phục a. ”

“Vậy anh chỉ đạo đội đánh bại thần tượng của em, anh lợi hại hơn đúng không?”

“Ừ thì cũng không tệ.... ”

“Được, về sau em sùng bái anh đi. ”

Tôi ngơ ngẩn, toét miệng cười, ôm cổ anh: “A, anh ghen đúng không?”

Anh hất tay tôi ra: “Anh không thích ăn chua. ”

Tôi lại dây dưa không ngớt: “Ai nha, nhận đi anh ghen mà. Đừng giận nữa, em hôn anh bồi thường ít phí tổn tinh thần nhá. ”

Anh nhếch mày lên, tôi bản năng lùi về sau, nhưng mà không thành công, bị anh túm chặt, nuốt nước miếng hỏi: “Anh, anh rốt cuộc muốn làm gì?”

Theo truyền thuyết cách thức tiêu chuẩn để hôn ồm ồm kéo đến, sau đó cháy oanh oanh liệt liệt.

Vốn chỉ nghĩ đùa anh, cuối cùng bị anh đùa lại, chỉ có thể nói tôi còn quá thấp mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Chạy Theo Thuyền Giặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Nghiêu Diệp bị cướp đi

Bởi vì chân đang bị thương cho nên việc thực tập đành gác lại, ban ngày Nghiêu Diệp đi làm, một mình tôi rảnh rỗi ở nhà không có việc, tôi nghĩ nghĩ, mình chính là đại diện của phụ nữ thời đại mới, không thể cứ như ngày xưa không có chí tiến thủ vậy được, cái gì đến thì cứ thuận theo tự nhiên, vì vậy tôi bắt đầu dự tính học một cái gì đó.

Mặc dù mẹ tôi đã từng nhận xét tôi thuộc dạng hết thuốc chữa rồi, nhưng mà trong con đường ‘muốn giữ được trái tim đàn ông thì trước hết phải giữ được cái dạ dày của họ’ này, tôi đã lần nữa được đẩy lên hy vọng.

Nghiêu Diệp vừa mở cửa đi vào đã thấy tôi vô cùng mất hình tượng, nửa quỳ nửa nằm trước tủ TV, dưới sàn nhà rải đầy đĩa VCD, anh đặt túi văn kiện sang một bên, rồi tùy ý ngồi xuống, ôm tôi đến bên cạnh, cau mày hỏi: “Ngốc, em làm cái gì ở đây vậy?”

Tôi mãi lật xem cái đĩa VCD trong tay, cúi đầu nói: “Mẹ anh trước đây không phải là có ghi lại vào đĩa VCD cách làm những món ăn anh thích sao, ở nhà nhàm chán quá nên em muốn tìm lại đề học một chút. Thế nào, thấy em đổi tốt với anh không? Bây giờ có phải anh cảm thấy rất cảm động đúng không? “

Nghiêu Diệp nhìn tôi cười: “Ừ rất cảm động, nhưng mà anh thấy, em cứ nên tha cho cái dạ dày đáng thương của anh đi. ”

Một lúc sau tôi mới hiểu được ý tứ trong lời nói của anh, đâm vào ngực anh mấy cái: “Anh như thế này là coi thường thiên phú của em rồi!”

Anh làm bộ không hiểu hỏi lại: “Thiên phú? Em có sao?” Trả lại anh là một đòn bổ nhào chí mạng vào người của bản cô nương đây.

Tôi có chút chán nản, tìm nửa ngày toàn là mấy VCD âm nhạc cổ điển, chẳng có cái nào là VCD dạy nấu ăn đâu? Tôi thuận tay cầm lên một VCD

Piano đơn khúc bìa ngoài rất tinh xảo hỏi anh: “Nơi này của anh có rất nhiều VCD Piano của chị gái Trác Viễn Hàng nha, hay là anh cũng fan hâm mộ của chị ấy?” Tôi nhìn kỹ một chút, mỗi VCD đều có số lượng bán ra rất hạn chế, còn có cả chữ ký.

Giọng điệu anh rất hồ hởi: “Cũng không phải là fan hâm mộ, chỉ là hai nhà bọn anh là chỗ thân quen, dù thế nào cũng phải ủng hộ một chút chứ?”

“A. ” Tôi nghĩ thấy đúng là như vậy, giống như khi Diệp Phi đi thi đấu, tôi cũng phải làm như thế , dường như mỗi trận đều phải đến xem

Anh kéo tôi đẩy vào trong phòng: “Nhanh đi thay quần áo, buổi tối còn phải đi ra ngoài ăn com đó. ”

Tôi sững sờ: “Đi đâu ăn vậy?”

Anh vừa bực mình vừa buồn cười: “Em quên à? Hôm nay là sinh nhật Viễn Hàng, cậu ta mời chúng ta đến ăn mừng. ”

Tôi vỗ mạnh một cái ặc, không xong rồi! Nếu như anh không nhắc, tôi cũng quên sạch sành sanh luôn, cũng may trước đó đã mua quà tặng trước, gì chứ cái tên Trác Viễn Hàng này không thể thiếu hẳn dù chỉ một chút được.

Khách sạn năm sao Khải Duyệt——

Lúc chúng tôi tới thì bên trong cũng đã có kha khá người ngồi, Trác Viễn Hàng đích thân ra nghênh tiếp, chìa tay hỏi: “Quà của tôi đâu?”

Tôi tức giận lườm anh ta một cái: “Cái người này con buôn tới mức hỏi hột rồi đó, hừ, này, chúc anh sinh nhật vui vẻ, sau này tẩy trắng thành công nhá. ” Tôi thường nói so anh ta còn đen hơn mực, cho nên đời này muốn tẩy trắng được chắc xác suất là không thể có. .

Anh ta gạt đầu một cái, không khách khí nhận quà: “Triết học cô học cũng không tệ lắm đâu, còn hiểu được nguyên tắc nhìn qua hiện tượng mà thấy bản chất rồi đó. ”

Nghiêu Diệp cũng không nói gì, chỉ khẽ cười.

Trong nhà hàng khách sạn ăn uống linh đình, bao nhiêu tuần nam mỹ nữ quy tụ lại một chỗ, Nghiêu Diệp kéo tôi đến từng bàn giới thiệu, tôi cũng không ngờ tôi sẽ được gặp người này —— đại mỹ nhân Trác Tâm Nghiên . Lần này gặp cô ấy so lần trước dường như càng xinh đẹp hơn, có tình yêu làm đẹp có khác, giờ tay nhắc chân đều phong tình vạn chủng, nghe Trác Viễn Hàng nói, cô ấy đã kết hôn với Petter rồi, Petter là kiến trúc sư, hiện đang làm việc ở Châu Âu.

Cô ấy cũng thấy chúng tôi, quay lại nhìn tôi rồi thản nhiên cười, nụ cười có thể làm điên đảo chúng sinh. Nghiêu Diệp bỗng nhiên ngừng bước, đến khi tôi kéo kéo cánh tay, anh mới hạ mắt xuống nhìn tôi, tôi hung hăng đe dọa: “Đừng nhìn mỹ nữ chăm chăm như vậy, vợ hợp pháp của anh vẫn còn đang đứng ở đây đó, phải nhớ kỹ, cẩn thận không lé mắt đây. ”

Nghiêu Diệp cười dỡ dành tôi: “Ngốc, chính nhờ đàn mỹ nữ xinh như hoa như ngọc này mới làm nổi bật người đặc biệt như em a. ”

Tôi lặng yên, đại não tự động loại bỏ lời nói tường chừng như khen ngợi này.

Trong bữa tiệc, có một người nâng ly rượu kính Trác Tâm Nghiên: “Chị Trác, tháng trước ở Nhật Bản có buổi biểu diễn của chị nhưng em bận quá không thể đi, bây giờ em tự phạt mình một ly, chị đại nhân đại lượng tha thứ cho người em này nhé!”

Trác Tâm Nghiên cười đứng lên, dịu dàng nâng ly đáp lễ: “Có lòng là được rồi, hơn nữa em khách sáo như thế làm sao chị trách tội được nữa!” Ngay cả nói giọng cũng nhã nhặn điềm tĩnh như vậy, mái tóc dài vừa đen lại trắng, tuyệt đối nháy mắt cũng có thể chết người a.

Tôi đang cố gắng ra sức gặm một cái đùi vịt quay, nghe thấy những lời này liền quay qua hỏi Nghiêu Diệp: “Này, anh tháng trước không phải cũng đi công tác ở Nhật Bản sao, anh có tới tham dự không?” Sau khi nói xong tôi phát hiện mọi người đều trở nên im lặng, không khí lập tức ngưng trọng hơn rất nhiều, tôi nghĩ lại một chút, tôi nói không sai cái gì mà.

Lúc này Trác Viễn Hàng vội cười hi hi vỗ tay: “Được rồi, tôi thấy mọi người cũng đã ăn no rồi, bây giờ chúng ta bắt đầu cắt bánh ngọt đi!”

Tôi thiếu chút nữa nghẹn, ăn xong rồi? Tôi đã ăn được cái gì đâu a! Nhưng nhìn tất cả mọi người đều không có ý phản đối, tôi bắt đắc dĩ thở dài, quả nhiên là bữa tiệc ăn uống.

Kết quả của việc bỏ ăn chính là mất ngủ, mặt trời lên cao tôi mới cùng hai con mắt gấu mèo rời giường 0. 0 .

Đánh răng rửa mặt xong ra ngoài thì có điện thoại, cửa tiệm trang sức bán sợi dây chuyền “Lòng anh vẫn vẹn nguyên” gọi tôi hỏi thử có thể qua đó một chuyến hay không, tôi vốn cũng không có việc gì làm nên rất vui vẻ nhận lời.

Tôi biết, nếu như ngày đó tôi không đi đến tiệm trang sức, có lẽ mọi thứ sẽ không xảy ra như vậy, nhưng là trên thế giới cái gì cũng có nguyên nhân, nếu không có nếu như, có những việc, chắc chắn phải xảy ra.

Ngày đó khi vào trong quán, tiếp đãi tôi cũng chính là vị quản lý trước kia, nhờ có danh tiếng của Nghiêu Diệp, thái độ phục vụ tốt không còn chỗ nói. Hai tay anh ta đưa sang một chiếc hộp nhung nhỏ, lễ độ giải thích: “Lâm tiểu thư, cô khỏe chứ, đây là chiếc nhẫn cùng loại với chiếc ‘ lòng anh vẫn vẹn nguyên ’, tên là ‘ tình này vẫn đợi ’, vì Nghiêu tiên sinh là khách hàng VIP cao cấp của cửa hàng, cho nên chúng tôi muốn tặng miễn phí, cảm ơn anh chị đã một lòng ủng hộ quán chúng tôi. ”

Hai mắt tôi tỏa sáng: “Thật sao?” Tôi không nghĩ tôi còn có loại chuyện tốt như thế này a, vội vàng mở hộp ra, mới nhìn qua đã thấy thích rồi, phía trên là một vài mảnh hoa nhỏ nhỏ, rất phù hợp với hơi thở mùa xuân rục rờ, nhưng mà mang vào tay tôi có hơi rộng ă.

Quản lý nói có thể lập tức gọi thợ sửa nhẫn nhỏ lại để vừa với tôi, nhưng mà phải đợi một chút, vì vậy tôi ngồi trong quán cùng một cô gái xinh đẹp bán hàng nói chuyện phiếm, dĩ nhiên người này không thể không nói đến ngành nghề của mình, hết sức giới thiệu cho tôi những style mới nhất, chỉ tiếc là túi tôi trống không a, có tiền là người ở nhà kia kìa, hơn nữa tôi cũng không quá thích những thứ này, mua nhiều thật là lãng phí.

Cũng không lâu sau, quản lý đưa chiếc nhẫn đã được sửa cho tôi, lại hỏi tôi: “Lâm tiểu thư, chiếc nhẫn này có cần phải khắc chữ không?”

Tôi ngần ngại, mặt tràn đầy nghi ngờ: “Khắc chữ gì?”

Quản lý nói: “Không phải sợi dây chuyền ‘lòng anh vẫn vẹn nguyên’ ở phía trong có khắc chữ cái in hoa La Mã sao, ‘tình này đũa đợ’ này có cần khắc mấy chữ như thế không?”

Tôi bối rối, tôi hoàn toàn không biết sợi dây này có khắc chữ, vội vàng kéo cổ áo ra tháo dây chuyền xuống xem, quả nhiên rất trừu tượng, tôi còn tưởng đó hoa văn trong thiết kế a!

Tôi ngốc ngếch hỏi: “Phía trong này là khắc chữ gì vậy?”

Nét mặt quản lý có chút kỳ quái, giống như không hiểu tại sao người chủ tôi đây lại tự nhiên không biết chuyện này, nhưng mà anh ta vẫn kiên nhẫn nói: “Nghiêu tiên sinh tự mình giao phó, viết tắt của chữ cái tên đầu tiên là ‘XY’.”

Lần này tôi lại càng không hiểu, cũng không phải là nhiễm sắc thể, vậy XY là gì? Nghiêu Diệp viết tắt là YY, tôi là LDD, thế nào mà hợp lại ra chữ XY này nhỉ? Chẳng lẽ là tên tiếng Anh của anh? Bỗng nhiên có cái đó trong đầu tôi chợt lóe lên, nhanh đến mức tôi giữ lại không được.

Với trí thông minh của tôi đương nhiên không trả lời được vấn đề này, chỉ có thể mang theo một đầu đầy dấu chấm hỏi rời khỏi tiệm trang sức, không ngờ lúc đi ngang qua quảng trường ngoài trời, trong lúc vô tình tôi thấy một bức áp-phích to quảng cáo——《TO MY LOVE》, ánh nắng mặt trời chiếu vào lâu ngày cũng đã hơi bạc màu, nhưng mà không hề ảnh hưởng đến những điều tôi đã vừa bỏ sót.

Trác Tâm Nghiên, ZXY.

Tâm Nghiên, XY.

Thì ra là như vậy.

Không phải là đi công tác, mà là đi xem người ta biểu diễn.

Không để cho tôi đụng vào những CD kia, là bởi vì luyến tiếc, ngay cả tặng quà cho tôi, cũng trắng trợn mang theo dấu ấn của cô ấy.

Tôi bỗng nhiên bật cười, ‘lòng anh vẫn vẹn nguyên’ thật sự là gì, ‘tình này vẫn đợ’ là gì.

Nghiêu Diệp ơi Nghiêu Diệp, người anh đợ rốt cuộc là ai?

Trước kia, khi tốt nghiệp trung học, tôi có ngồi cùng bàn với một bạn, theo như bạn này nói, ấn tượng để hình dung về tôi chính là: Đại Đại là một cô gái có sở trường là ngốc.

Rồi cũng tương tự như thế, có một lần chúng tôi họp lớp, mấy nữ sinh ở cùng một chỗ Bát Quái với nhau, vốn là tôi cũng hào hứng khi nghe mấy câu chuyện tình yêu đó lắm, đáng tiếc là nghe một hồi lâu mà chẳng hiểu được bao nhiêu, vì vậy ngay ngốc nhìn họ hỏi: “Bọn mày nói là nữ A cùng nam B đang yêu nhau hả?”

Tất cả bọn họ đều dùng một loại ánh mắt đặc biệt không thể tưởng tượng nổi nhìn tôi, nhìn một hồi lâu mới nghi ngờ hỏi: “Chẳng lẽ mắt mày bị mù? Bọn họ đều đã ở chung với nhau lâu rồi, hai người ngày ngày như hình với bóng, không phải là yêu thì là cái gì?”

“Thì cùng nhau nghiên cứu học tập!” Tôi cũng không muốn trả lời, kết quả gặp ánh mắt kinh bi của mọi người, tôi chưa từ bỏ ý định tiếp tục hỏi, “Bọn họ thực sự ở cùng một chỗ?”

“Là ở cùng nhau!” Họ nhất trí gật đầu, nhưng lại bổ sung một câu rất 囧, “Chẳng qua bọn họ hai hai ngày trước đã chia tay rồi, chúng tao khi nãy là nói chuyện này đó”

Tôi lặng im, chợt nhớ tới có một lần nào đó tan học đã thấy nữ A đứng ở cửa cầu thang, tôi vừa định đi đến cùng cô ấy tán dóc, kết quả nam B xuất hiện, sau đó nữ A nghiêm túc nói với tôi rằng nam B đang giúp cô ấy bỏ túi vật lý, tôi liền “A” một tiếng, vô cùng tin tưởng nên đành rời đi, chẳng lẽ khi đó bọn họ đã có JQ rồi hả? Quá là bất nạt tâm hồn trong sáng thuần khiết của tôi đi.

Vì vậy, ở trong lớp ai ai cũng biết (nghe nói còn bao gồm cả thầy chủ nhiệm), chuyện từ khi bắt đầu đến lúc chia tay, chỉ có tôi là hoàn toàn không biết chút gì.

Nói chuyện này chỉ là để mình cho cô bạn cùng bạn nói về tôi không hề sai, tôi chính là một đồ ngốc, nếu như ngốc có thể phân ra mười cấp, chắc tôi

cùng lên tới cấp mười rồi.

Tôi đặc biệt bội phục mình thật đấy, rõ ràng trái tim giống như bị ngàn cây gai quấn vào, vô cùng đau đớn, thế mà tôi lại còn cười được, trên đầu mặt trời chiếu thẳng chói mắt cực kì, tôi lại thấy lạnh thấu tim, tôi biết rằng đã đến lúc tỉnh lại rồi. Đúng như bọn Diệp Phi nghĩ, Nghiêu Diệp làm sao có thể thích tôi chứ? Câu chuyện cô bé lọ lem chỉ nên xuất hiện ở trong phim thôi, nhất là kiểu như yêu nghiệt cấp cao Nghiêu Diệp, căn bản là không thể để ý đến những người dưới cấp như tôi.

Nếu là mơ sẽ có một ngày tỉnh lại, chẳng qua, tôi cũng không ngờ sẽ nhanh như vậy.

Có một điển cổ ngày xưa tôi khi nào nghĩ lại cũng rất đồng tình, về cô nàng hàng xóm của Tây Thi, ai ai cũng sẽ ưu ái những thứ tốt đẹp, với con người cũng vậy. Tôi cũng thế sao, với điều kiện của tôi, ngay cả đầu ngón tay của Trác Tâm Nghiên cũng không bằng được, không phải cũng giống như cô hàng xóm đó sao? Làm sao có thể vừa mất Phù Sai được chứ?

Hồi tưởng đủ chuyện trước kia, cộng thêm đủ loại kinh nghiệm ngôn tình tiểu thuyết sau này tôi đọc được, tôi rất nhanh hình thành ra một đoạn tình tiết máu chó rối rắm, chuyện xưa thực ra chính là Quý Công Tử Nghiêu Diệp thích mỹ nữ Piano Trác Tâm Nghiên, nào ngờ Trác Tâm Nghiên lại yêu kiến trúc sư lãng mạn PET-TER, hơn nữa còn quyết định kết hôn để ở cùng một chỗ, trong khi Nghiêu Diệp đang thương tâm thì vật hi sinh tôi đây đúng lúc xuất hiện, còn ngu ngốc thổ lộ tình cảm, không dùng thì lãng phí quá, không thể tiếp tục ngược được nữa quả thật xin lỗi người xem, vì vậy tôi đã hạnh phúc trải qua mấy tháng sống tiếp kiếp sống nữ phụ.

Ngay cả tôi cũng bội phục mình, bây giờ còn có năng lực phân tích tỉnh táo như vậy, lòng thì đau gần chết, Tiểu Thiên Sứ trong tôi còn AQ giải thích: Trác Tâm Nghiên chẳng qua chỉ là quá khứ của anh thôi, cũng không bắt đầu được nữa, tôi mới là bạn gái hiện tại, tranh thủ một chút, maybe nữ phụ như tôi cũng có thể hướng tới tương lai!

Điện thoại trong túi đột ngột vang lên, tôi nhìn người gọi tôi, là ảnh tôi chụp bộ dạng ngốc nghếch của Nghiêu Diệp lúc ngủ, do dự nhưng vẫn nhận.

“Tại sao em không có ở nhà?” Giọng nói của Nghiêu Diệp vẫn rất trong trẻo lạnh lùng, nhưng những lúc quan tâm tới người khác anh sẽ hạ thấp giọng xuống một chút, trầm trầm mê người lắm.

Có lẽ anh không biết, mỗi lần nghe anh đến nói đến từ ‘ nhà ’ này tôi cảm động lắm, ngẩng đầu nhìn tấm áp- phích quảng cáo của Trác Tâm Nghiên, tôi bình tĩnh nói: “Em cảm thấy hơi khó chịu nên ra ngoài hít gió một chút. ” Do đang bị thương nên anh không để cho tôi ra ngoài, thực ra tôi đã có thể dễ dàng đứng lên ngồi xuống dịch chuyển chân tạm ổn lắm rồi, tôi gọi anh là quân tù, mà tôi chính là phạm nhân bị anh nhốt lại, chẳng qua tình huống của tôi đặc biệt một chút, là tự mình quy định phạm vi hoạt động mà thôi.

Anh không phản đối: “Em mới vừa hồi phục, đừng ra ngoài lâu quá, lúc về nhớ gọi taxi, tối nay anh còn có bữa tiệc làm ăn, có lẽ sẽ về trễ một chút. ” Nghe xem, thấy giống như chồng đang xin phép vợ đi ra ngoài nhỉ?

Mũi tôi ề ề, thấp giọng lắp bắp: “Vâng, em biết rồi. ”

Trở lại ngôi nhà, dì giúp việc đã dọn dẹp xong nhà cửa, nấu xong cơm đâu vào đấy rồi về, nhưng mà hôm nay tôi một chút cũng không muốn ăn, chỉ miễn cưỡng nuốt hai thìa cơm rồi trở về phòng trùm chăn ngủ, trong đầu đều là những thứ linh tinh linh tang, làm thế nào cũng không hiểu rõ.

Đèn trong phòng vụt sáng, chói mắt, Nghiêu Diệp ngay cả tây trang cũng không thay đã vào phòng ngủ, ôm cả người tôi lăn chấn vào lồng ngực, khuôn mặt rất gần: “Em không thoải mái sao? Dì giúp việc nói tối nay em không ăn cơm. ” Có lẽ anh chưa phát hiện điểm khác thường, tôi nhìn lên đồng hồ treo tường, mới hơn tám giờ, bữa tiệc làm ăn lần này kết thúc thật sớm, nhưng mà tôi không muốn nói chuyện cùng anh, đẩy anh ra rồi chạy vụt vào phòng tắm.

Anh ở ngoài cửa gõ một cái: “Ngốc?”

Tôi một bụng tức giận, hướng phía cửa phòng tắm lớn tiếng nói: “Em muốn tắm, anh đừng để ý tới em!” Sau đó mở vòi hoa sen, thận trọng nghe một lúc, bên ngoài phòng tắm không có động tĩnh gì, trong tiếng nước chảy ào ào tôi mới dám bật khóa, từ đầu đến chân lạnh như băng, thì ra mình hoàn toàn không hề biết, liệu anh có thật lòng hay không, lúc có sinh vật giống đực đến gần tôi anh có ghen không, cái cảm giác lúc gần lúc xa đó, lúc tôi tưởng rằng đã đến được gần anh, hóa ra anh lại rất xa tôi.

Tôi ở trong phòng tắm giầy vò hơn nửa tiếng, tóc ướt nhẹp đi ra, giặt mình, Nghiêu Diệp đang ngồi ở cửa sổ sát đất hút thuốc, tôi cũng không thèm để ý đến anh, thẳng người bỏ nhào nằm xuống giường.

Nghiêu Diệp rất nhanh kéo tôi dậy, cau mày nói: “Đề tóc ướt mà ngủ dễ bị nhức đầu lắm. ” Vừa nói vừa dùng khăn bông giúp tôi lau khô tóc, một bên lại cầm máy sấy thổi vù vù, tôi len lén nhìn vào trong gương, hai chúng tôi giống như một cặp vợ chồng đã kết hôn nhiều năm, thật tự nhiên, thật dịu dàng.

Anh chỉ chỉ vào hốc mắt như hột đào lớn của tôi, nhẹ giọng hỏi: “Tại sao lại khóc? Có phải lại đụng vào chỗ nào không? Người đã lớn như vậy cũng không chịu chú ý một chút, một ngày ba bữa cũng không lo được. ”

Đúng vậy a, tôi vì không lo được nên mới thích anh!

Tôi mạnh mẽ nhìn chằm chằm vào anh, đè ép cổ họng nói: “Hôm nay em xem một bộ phim, càng nghĩ càng khó chịu, lúc bắt đầu nam chính cùng nữ chính vui vẻ hạnh phúc ở cùng nhau, hai người cũng đang chuẩn bị kết hôn, kết quả trước hôn lễ một ngày nữ chính biết vai nam chính hóa ra lại thích thanh mai trúc mã ngày xưa, thế nên nữ chính đã chạy trốn trong ngày kết hôn đó ”

Anh tắt máy sấy, giúp tôi chải tóc, bình tĩnh hỏi tôi: “Hả? Sau đó thì sao, kết thúc như thế nào?”

Tôi nhún nhún vai: “Trời mới biết, khi đó em đang khóc, cũng không xem diễn biến sau này.” Đều là tôi trong lúc hỗn loạn nói bừa, ai mà biết kết thúc chứ?

Tôi giương mắt lặng lẽ nhìn anh, vẻ mặt bình tĩnh không hề dao động, lại có vẻ như có chút gì đó hoảng sợ. Tôi cố ý ngáp một cái ra vẻ muốn ngủ, thế nhưng anh lại không chịu buông tha tôi, kéo tôi ngồi xuống bàn phòng bếp, tự mình hâm nóng thức ăn rồi đặt một đĩa trước mặt tôi: “Ăn đã rồi ngủ tiếp, nếu không lát đói bụng đến cồn cào, nửa đêm cũng ngủ không yên đâu, vừa lúc anh xã giao cũng không ăn nhiều, em cùng ăn với anh vậy.”

Nghiêu Diệp ăn cơm cũng vẫn tao nhã lịch sự như vậy, không nói lời nào, ngược lại tôi thường ngày luôn hay nói nhảm, trên bàn cơm chẳng bao giờ yên bình được, chỉ là hôm nay tôi cũng im lặng, yên lặng ăn, yên lặng nhìn anh. Sau khi ăn xong tôi ngồi xem TV, rồi tự nhiên lại muốn ăn kem, mới tới tủ lạnh, người nào đó xuất quỷ nhập thần đúng lúc xuất hiện, anh lạnh lùng lườm tôi một cái: ”Hôm qua em mới kêu đau bụng âm ỉ, hôm nay không cho phép ăn lạnh.” Giọng nói mạnh mẽ như thế, cách thương lượng cũng không có.

Tôi bỗng nhiên nghĩ, anh thật ra đối với tôi rất tốt, một chút xíu như vậy mà anh cũng để ý à? Tôi khờ khạo ôm hông anh thật chặt, quyết tâm phải bỏ đi ý định chia tay anh trong đầu, quá khứ đã qua rồi, cái chúng tôi cần phải quan tâm chính là hiện tại và tương lai, dù sao hạnh phúc là tự dựa vào mình đấu tranh mà, không phải sao?

Nhưng mà cuộc sống không phải là phim, không phải có thể mặc người khác tùy ý mở ra là xem được, kết thúc không tốt rồi sẽ nhanh chóng có kết thúc hạnh phúc, và nháy mắt cái chúng ta có thể lớn lên.

Khi đó tôi không nghĩ tới, một tháng sau đột nhiên lại có tin Trác Tâm Nghiên ly hôn, hơn nữa tôi còn ngây ngốc đoán được rằng có lẽ là vì anh.

Nhờ có phương pháp ghi hình dạy học cùng với điện thoại điều khiển chỉ đạo xuyên biển của Nghiêu mẹ, khả năng nấu nướng của tôi đã tiến bộ rất nhiều, ít nhất Nghiêu Diệp cũng thích ăn mấy món ăn có da có thịt tôi làm được, không khỏi cảm thán một câu, sức mạnh của tình yêu thật vĩ đại, lớn đến nỗi có thể nói tài nấu nướng của tôi lên như điều gặp gió đạt cấp năm sao, mẹ tôi mà biết khẳng định sẽ học mấu cho xem.

Ngày xuất nghề tôi đặc biệt gọi điện thoại cho Nghiêu Diệp, nói anh buổi tối nhất định phải về nhà sớm chút, anh hỏi tôi tại sao, tôi nói có bí mật ngạc nhiên cho xem, anh vui vẻ đáp ứng. Sau đó một mình tôi vội vàng vàng chạy đến siêu thị mua nguyên liệu, hạ quyết tâm hôm nay nhất định phải khiến cho anh nhìn tài nấu nướng của bản cô nương với cặp mắt khác xưa, ai bảo anh luôn cười nhạo tôi chứ!

“Lạch cạch leng keng” hơn nửa ngày, tôi lần qua lần lại ở trong bếp cuối cùng các món mỹ vị rồi cuộc đã được ra lò, sắc, hương, vị đủ cả, chỉ thiếu người thưởng thức Nghiêu Diệp nữa thôi. Nhưng mà phiền lòng ở chỗ người thưởng thức này chậm chạp mãi không về, gọi điện thoại cho anh, anh lại không nhận, tôi chờ rồi lại chờ, đói bụng đến mức hai mắt hoa lên, để chống lại việc cùng chu công chơi cờ, tôi vội chạy ra xem TV, bất tri bất giác nằm trên ghế sa lon ngủ thiếp đi, cho đến nghe được tiếng cửa mở khóa, tôi mới tỉnh lại.

Nghiêu Diệp vừa vào cửa tôi liền chạy tới, ngửi thấy mùi rượu rất nồng, cau mày hỏi anh: “Không phải là em đã dặn anh về nhà sớm chút sao? Đi đâu vậy, tại sao lại không nhận điện thoại của em? Cũng không biết người ta suốt ruột đến cỡ nào sao.”

Anh đôi giày, sờ sờ mặt tôi bình tĩnh nói: “Xây ra chút chuyện nên phải nán lại, em chờ lâu rồi ư?”

Tôi thấy mặt mày anh uể oải, mệt mỏi quá, quan tâm hỏi: “Là chuyện rất nghiêm trọng?”

Anh dường như không muốn cùng tôi nói chuyện nhiều, khoát tay: “Em đừng lo, anh có thể xử lý tốt, khuya lắm rồi, em mau đi ngủ đi.” Anh kéo cà vạt ra rồi bước vào phòng.

Nhìn bóng lưng anh tràn đầy tâm sự tôi rất không vui, tâm tình càng không tốt nổi, tôi yên lặng cất thức ăn xong mới pha một ly trà sâm mang vào, lúc này Diệp Phi điện thoại cho tôi, hàn huyên một hồi con bé mới cho tôi một cái kết luận, Lâm Đại Đại, không nghĩ tới thì ra này cũng là người vợ hiền lành mẫu mực a.

Tôi lắc đầu bật cười, đem trà bung đến phòng của Nghiêu Diệp, gõ cửa không ai đáp lại, đẩy cửa khép hờ ra mới nghe thấy trong phòng tắm có tiếng nước chảy, Nghiêu Diệp đang tắm, mặt tôi đỏ lên, vội vàng đem trà sâm đặt trên bàn sách của anh, đang định đi ra thì nghe thấy điện thoại di động của anh vang lên, là tiếng tin nhắn.

Khi đó tôi bị ma xui quỷ khiến thế nào lại đem đầu dò xét liếc mắt qua, sau này lại càng hối hận. Điện thoại di động của anh với tôi là điện thoại tình nhân, tôi màu hồng, anh màu đen, đây chính là thành quả lần trước tôi ném điện thoại đi sau đó bắt anh đổi điện thoại cho giống, sản phẩm mới nghiên cứu phát triển của công ty anh đó.

Tin nhắn thuộc loại trực tiếp xem được: hôm nay may mà có cậu giúp tôi, nếu không tôi thật không biết nên làm cái gì bây giờ, cảm ơn cậu.

Người gửi tin: Tâm Nghiên.

Đầu của tôi vang lên một tiếng “Oanh”, cả người choáng váng.

Đúng lúc này Nghiêu Diệp từ phòng tắm đi ra, anh khó hiểu hỏi tôi: “Tại sao còn chưa đi ngủ? Cũng mười một giờ rồi đó.”

Tôi hỏi ngược lại: “Anh có cái gì. không muốn nói cùng em không?”

Anh nhăn mày lại, có chút không vui: “Đang tốt đẹp, em rốt cuộc bị sao vậy?”

Tôi sững sờ nhìn anh nói: ” Ý em nói, thật ra tối nay anh đi gặp Trác Tâm Nghiên phải không?”

Anh ngẩn người, nhìn tôi không nói lời nào.

Tôi tiếp tục hỏi: “Mỗi buổi biểu diễn của cô ấy anh đều đến, trong ngăn kéo chồng chất album kia là cô ấy tặng anh phải không? Còn nữa, dây chuyền ‘lòng anh vẫn vẹn nguyên’ vốn là anh tính tặng cho cô ấy chứ gì? Rồi sau đó không ngờ giữa đường bị một Trình Giảo Kinh là em đây đoạt mất, còn suốt ngày coi như bảo bối, anh xem đây là cái chuyện gì? Em không phải nên sùng sốt hơn sao?”

Anh vẫn không nói lời nào, tôi cũng không thêm đề ý nữa, bình tĩnh đi vào phòng bếp đem toàn bộ thức ăn đổ vào thùng rác, tiếp đó trở về phòng mình, hung hăng mở tủ treo quần áo lấy va ly ra, nhanh chóng cầm đồng quần áo hỗn độn nhét toàn bộ vào bên trong.

Nghiêu Diệp từ phía sau đi tới kéo tay tôi ngăn lại: “Em làm cái gì vậy? Gần đây Tâm Nghiên và chồng của cô ấy đang có mâu thuẫn không vui, mọi người là bạn bè lâu năm nên anh không thể mặc kệ bỏ cô ấy lại một mình, chuyện chỉ đơn giản vậy thôi, em nghĩ ngợi lung tung cái gì chứ?”

Tôi đẩy anh ra, vẻ mặt đặc biệt bình tĩnh nói: ” Đúng là em nghĩ ngợi lung tung sao? Nghiêu Diệp, có một số việc em không nói không có nghĩa là em không biết, thật ra thì anh không phải là không thể bỏ lại cô ấy, mà là không muốn buông cô ấy ra chứ gì? Em không phải là người thông minh, lâu như vậy mới nhìn rõ chân tướng sự thật, thôi thì tại em xui xẻo, anh cũng không cần phải tiếp tục giải thích gì cả, em đầu hàng, em rút lui, OK?” Tôi tìm hộp dây chuyền nhét vào tay anh, “Cái này trả lại cho anh, em, Lâm Đại Đại không hèn hạ đến mức chiếm đồ của người khác!”

Người anh rõ ràng cứng lại, không thêm nhìn đến ném hộp qua một bên, anh ngồi thẳng xuống giường phá hoại việc dọn đồ của tôi, tôi nhét vào một cái anh liền kéo ra một cái, cuối cùng tôi cũng tức giận, dứt khoát đồ cũng không cần, xoay người đi ra cửa.

Anh sau lưng ghì chặt tôi, giọng nói vừa gấp vừa bức: “Giận thì giận, đã trễ thế này còn muốn đi đâu? Em có thể chín chắn lên một chút không hả?”

Tôi muốn đẩy tay anh ra nhưng lại không đủ sức, tức giận tới mức há miệng cắn xuống, anh bị đau mới chịu buông ra, tôi cười lạnh nói: “Điểm này không cần anh lo, em rất chín chắn! Đòi em đây chuyện không chín chắn nhất chính là cùng anh ở chung một chỗ, rồi còn như kẻ ngu ngốc chẳng hay biết gì, tự cho đó là vô cùng hạnh phúc!”

Sắc mặt anh biến đổi, bất đắc dĩ nói: “Chờ em tỉnh táo lại chúng ta mới có thể cùng nhau nói chuyện được. ”

Tôi nhìn anh giễu cợt: ” Giờ em rất tỉnh táo, anh muốn nói chuyện gì? Nói chia tay phải không? Không cần chọn ngày lành tháng tốt đâu, bây giờ nói ra cũng được lắm đấy, dù sao chúng ta đã game over rồi !”

“Em có ý gì? Em lặp lại lần nữa xem. ” Anh yên lặng nhìn tôi, giọng nói trầm trầm, ánh mắt đầy vẻ đáng sợ, nếu như là thường ngày tôi nhất định cho dù lá gan có lớn đến mấy cũng không dám nói.

Nhưng lúc này không giống ngày xưa nữa rồi, tôi khinh thường hừ lạnh: “Thế nào? Cái người này thông minh như vậy sao nghe cũng không hiểu? Lời sao ý vậy!” Nói xong cũng ra khỏi cửa.

Đêm đó gió lớn lắm, thành phố này được mệnh danh là Thành Phố Không đêm, trên đường người qua lại rất nhiều, ở quảng trường tôi thần thờ ngồi trên ghế một đêm, khóc một đêm, suy nghĩ rất nhiều việc, nhưng mà chuyện gì cũng không có kết quả, không nghĩ ra tại sao Nghiêu Diệp lại chọn tôi, không nghĩ ra tôi thích anh vì cái gì, không nghĩ ra chúng tôi còn có lý do gì để ở chung một chỗ. Nghiêu Diệp theo tôi cả đêm, không hỏi tôi cái gì, chỉ lặng lẽ đứng cạnh tôi, thế nhưng như vậy liệu có ích lợi gì nữa đây? Ày náy? Xin lỗi, tôi không cần thương hại.

Tôi nhắn một tin nhắn cho anh: Anh không cần phải đi theo em, như vậy sẽ khiến em cảm thấy mình rất đáng thương.

Bạn đang đọc truyện *Chạy Theo Thuyền Giác* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Bỏ không được giữ không xong

Sau khi tôi về lại kí túc xá, ba đứa trong phòng đều không có ở đây, một mình tôi xưng vương, ngày thứ nhất mua một đồng hồ ăn, sau đó nằm im không ra khỏi cửa, yên lặng một thân một mình chữa thương, tính ngủ là ăn, ăn no lại ngủ, không ngủ được sẽ khóc, khóc đủ rồi lại ăn. Chết không được mà còn phát hiện ra mấy tháng trước mình ngu ngốc thế nào lại viết trên diễn đàn – mười điều quan trọng nhất khi yêu, trình bày vô văn các quan điểm ngu xuẩn, không trách được đối thủ một mất một còn của tôi “anh chỉ là truyền thuyết” châm chọc đến vậy, trời ạ, tôi điên rồi.

Tôi nghĩ chắc tôi điên rồi, nếu không chắc đến bây giờ trong đầu sẽ không phải toàn hình Nghiêu Diệp như thế, nhớ anh tốt thế nào, làm hư tôi thế nào, nghĩ tới những sự kiện mới xảy ra, nhớ anh đang làm gì, có nhớ đến tôi hay không...

Trong chiến dịch tình yêu, người nào yêu trước, người đó chính là người thua, tôi nhận.

Đến ngày tự sinh tự diệt thứ năm, Diệp Phi từ Thượng Hải về.

Chưa gì đã bắt tôi đến trước gương mà nhìn toàn thân, nhìn vào Quỷ Kiến Sầu hóa thân bên trong gương mà nói: “Lâm Đại Đại, mày làm cái gì thế hả? Không phải là lại làm loạn với thầy Nghiêu đó chứ? Sao lại biến thành cái bộ dạng oán phụ này hả?”

Tôi trợn ngược mắt lên, tức giận nói: “Không phải giận dữ, chúng tao kết thúc rồi.”

Nó không tin: “Sao nghiêm trọng thế hả? Mày đồng ý? Thầy Nghiêu gọi điện cho tao, nói mày không nhận điện thoại, cũng không muốn gặp, thầy rất lo cho mày đó, còn van nài tao chạy về xem mày nữa.”

“Không bỏ được cũng phải bỏ, ai bảo tao chạy theo cướp thuyền chứ?” Tôi tóm tắt mọi chuyện đơn giản cho Diệp Phi nghe, còn nói: “EX là gì chứ, năng lực sát thương của EX cỡ nào chứ? Tao bây giờ thực sự rất nghi ngờ anh ta có thích tao không nữa kia, hay chỉ lấy tao làm tiêu khiển thôi, suy bụng ta ra bụng người, nếu là Phó Thanh Nham đối xử với mày như vậy, chẳng lẽ mày chịu được?”

Diệp Phi nhất thời không nói được gì, đành than thở: “Tình cảm là chuyện hai người, tao cũng không biết nói sao, nhưng mà tao cũng hi vọng mày suy nghĩ tích cực một chút, với điều kiện của thầy Nghiêu muốn tìm người cũng không hề thiếu, thầy chấp nhận mày thì không thể là không có tình cảm...”

Tại tôi dễ mềm, bình thường người ta khuyên giải tôi một hai câu tôi đã nghe, cho nên vội bịt tai lại: “Không nói về anh ta nữa được không? Nếu không tao trở mặt!”

Diệp Phi giờ hai tay đầu hàng: “Được được, không nói nữa, mày dọn dẹp nhanh, tao mời mày ra ngoài ăn, xem mày gầy bao nhiêu kia, tao nhìn còn đỏ con mắt a!”

Tôi lập tức nín khóc mỉm cười, không hổ là bạn tốt mà.

.....

Một buổi trưa nào đó tôi đi ngang qua cửa căn tin, thấy cả đồng người vây quanh một gian hàng, hồi trước xin gia nhập vào hội học sinh bị cự tuyệt, từ đó về sau mấy cái XX này tôi không ưa nhìn mấy, nhưng mà chứng kiến bao nhiêu nữ sinh vây quanh người đó, sự náo nhiệt của tiểu thị dân trong lòng tôi cũng trỗi lên, nhàm chán đi vào, vì thế cũng nhận được vô số LOLI xem thường, tôi không màng tới a.

Nhìn qua giới thiệu vắn tắt, thì ra là hội Vũ Điệu, trước cửa gian hàng là một Cậu bé đẹp trai môi hồng răng trắng cười vô cùng rực rỡ, không trách được hoan nghênh như vậy a, ai mà chả yêu cái đẹp...

Tôi nhún vai len ra ngoài, một người ngăn trước mặt tôi, ngẩng đầu lên, nam sinh dáng dấp rất giống Trần Khôn, nhưng mà cao hơn 1m8, tôi bước bên trái cậu ta cũng sang trái, đổi hướng phải cậu ta cũng sang phải giống như muốn đầu gối chào.

Tôi cong eo làm dạng bình trà: “Làm gì đó? Mau tránh ra!” Tôi tâm tình đã không tốt rồi, Diệp Phi nói gần đây tôi chính là núi lửa sống, đụng phát là phun trào ngay, giọng nói tất nhiên cũng sẽ không được tốt.

Đối phương thế mà còn cười híp mắt, nói: “Sao không ghi tên?”

Tôi nhìn chằm chằm cậu ta: “Tôi sắp tốt nghiệp rồi, không rảnh!” Lời của tôi vô cùng cứng rắn, nghe thấy có người nói cậu ta là hội trưởng, thêm vào, tôi đây vút mặt xuống sao hóa rồi.

Tên này vẫn hơn hờ như cũ: “Không sao, hội chúng tôi không từ chối người sắp tốt nghiệp, hơn nữa tôi đảm bảo sau khi bạn học sẽ rất thích, hướng chỉ thẳng sáu trường mình có tổ chức buổi dạ hội tốt nghiệp, giờ học trước càng hay.”

Tôi thừa nhận tôi bị người này thuyết phục, hướng chỉ đối mặt với một đám đẹp trai vui tai vui mắt như vậy, tôi cũng không tổn thất. Vì vậy năm bốn tôi đây chính thức gia nhập Vũ Điệu hội, dùng phương pháp này để tiêu hao bớt sinh lực tràn trề của người độc thân.

Học khiêu vũ được sắp xếp vào tối hai tư sáu hàng tuần, sau khi gia nhập xong tôi mới thấy mình đã lãng phí bốn năm vô ích, không trách được bọn Diệp Phi cũng thích tham gia hoạt động ghê lắm, bởi vì biết ngoài giờ thời gian còn làm eo nhỏ nhắn hẳn.

Ngày thứ bảy tôi cũng tới phòng học khiêu vũ, chỉ là trên đường đi đụng phải chướng ngại vật.

Trác Viễn Hàng ngăn cản tôi, lời ngon tiếng ngọt lấy lòng: “Cô sao lại tránh tôi chứ? Chúng ta là bạn tốt mà...”

“Bạn tốt luôn mà? Tôi thật sự cảm ơn bạn nhiều lắm!” Tôi hừ lạnh một tiếng, nghiêng đầu đi qua, thể hiện sự bất mãn vô vàn nha.

Trác Viễn Hàng cười khổ một cái, nhắm mắt theo đuôi tôi: “Cô đừng như vậy, A Diệp thật ra là...”

Tôi ra dấu STOP: “Dừng lại! Trong vòng hai trăm dặm quanh tôi phải thi hành hai chính sách, một là không được nói chuyện thay hân, tôi không nghe, hai là chuyện về hân tôi không muốn biết! Hân là gì không liên quan tới tôi, dù sao tự treo cổ trên cây cũng không phải là tác phong của bản cô nương, ta đây tự đi tìm mùa xuân mới!” Nói xong tôi tức giận hất tay anh ta ra chạy thẳng tới phòng học.

Vừa mới vào lại đụng trúng người quen, hộ trưởng đại nhân Trần Phóng tới nay cũng tới. Hội vinh dự mang về thêm một giải thưởng nữa, cậu ta và tôi cũng giống nhau, năm bốn, hệ công nghệ vận tải, nghe nói đang được bảo vệ luận án, ở trường tôi đây chính là một nhân vật đa tài đa nghệ.

Thật ra tôi vốn muốn học múa Latin, nhưng mà uốn éo được một lần thiếu chút gãy eo nên quyết định bỏ qua, mấy tiết tấu cuồng dã cũng không thích hợp. Trải qua nhiều lần cân nhắc tôi quyết định chọn khiêu vũ hiện đại, đủ nhẹ, hoạt bát lại phù hợp với tính cách của tôi.

Nhưng mà tới nay hoàn toàn không ở trong trạng thái đó, lần thứ n giẫm lên chân của Trần đại nhân tôi quyết định nghỉ ngơi một chút, Nghiêu Diệp đứng là kiếp số của tôi mà, ngay cả người khác thoáng nhắc tới tên anh thôi cũng khiến tôi đảo lộn đến thế, vừa đau vừa khó chịu.

Trần Phóng cũng thấy tôi không ổn, đưa sang cho tôi chai nước suối: “Sắc mặt cô không tốt? Có tâm sự à?”

Tôi không khách khí cầm lấy mà uống ừng ực, trả lời: “Lớn tuổi rồi dễ mệt, cậu sao không đi dạy mấy cô bé ấy, nghe nói họ ngưỡng mộ đại danh cậu lắm, mà đừng có phụ tình người ta, huống chi cậu cũng không phải hay tới...”

“Sao cậu biết tôi không hay tới? Mỗi lần cậu tới đều tìm tôi hả?” Trần Phóng ngồi xuống cạnh tôi, tay khoác lên ghế dài, cặp mắt xéch nhìn thẳng.

Tôi đây mới nghĩ tới việc cậu ta mỗi khi đến đây thì làm cái quái gì nhỉ, hay là đi trêu chọc con gái nhà lành? Cười khan hai tiếng, không nói nữa. Sau đó cậu ta đột nhiên tiến đến gần tôi, mặt phóng đại lên n lần, tôi sợ hết hồn, mặc dù cậu ta không phải chén trà kia của tôi, nhưng mà lực sát thương cũng giống nhau, mạnh như đèn cao áp, bị chiếu quá lâu sẽ không gánh nổi nha.

Cậu ta lấy từ trên tóc tôi xuống mấy mảnh khăn giấy rồi lại như không có chuyện gì xảy ra, ung dung nói: “Cậu không hỏi tôi mỗi khi đến đây để làm gì à?”

Tôi băng quơ trả lời: “Tôi cũng không phải là côn trùng trong bụng cậu, làm sao biết? Chắc không phải vì tôi mà tới chứ?”

Cậu ta hết sức vô tội vỗ đầu tôi một cái: “Bingo! Chính là vì cậu?”

Người này không hề báo trước mà ném quả bom vậy đó, nổ khét cả vùng, trái tim yếu ớt của bản cô nương suýt nữa phải gọi điện cho 120 rồi đó, anh à, ở nơi công chúng làm ơn chú ý ảnh hưởng nha, tôi không phải là người ái mộ của anh đâu. ... Tôi im lặng kéo dài khoảng cách giữa hai người, hoàn toàn không biết phải phản ứng thế nào.

“Hội trưởng, cậu trêu tôi à?”

Tôi nào có biết mình lại có mị lực lớn tới nỗi cho anh ta để ý? Trước kia tôi vô cùng chờ mong trai đẹp tới tỏ tình lãng mạn để thỏa mãn thói hư vinh của tôi, ai ngờ khi gặp lại không tự nhiên như thế, gặp quý.

Cậu ta nghiêm mặt nói: “Tôi không đùa, tôi thực sự có cảm tình với cậu, cậu có thể cho tôi một cơ hội không?”

Tôi lần đầu tiên gặp phải loại trận chiến này, không hề biết phương pháp đối phó, vội lúng túng lảng sang chuyện khác: “Khuya lắm rồi, tôi, tôi về trước đây.” Nói xong nhanh chân bỏ chạy, hoàn toàn hóa thân thành người Saiyan tốc độ vượt bậc, nhưng mà Trần đại nhân cũng không phải người thường, tôi vừa chạy đến bãi tập đã bị bắt được.

Tôi thở hồn hển, cậu ta mặt mày vẫn bình tĩnh như thường, đưa túi xách trên tay cho tôi: “Này, cậu quên đồ trong phòng.”

Sau đó không biết thế nào, hai chúng tôi ngồi xuống giữa sân, nhìn ánh đèn chiếu sáng nửa bên khuôn mặt cậu ta, rất có vẻ yếu mềm, nói thật, người trước mặt này tiếp xúc cũng rất tốt, nhân phẩm, tướng mạo đều thừa tiêu chuẩn cả, tại sao tôi lại không xiêu lòng chứ?

Vừa lúc đầu còn giả bộ thâm trầm, tôi do dự cả buổi quyết định hỏi cậu ta: “Cậu gần đây mắt có bị gì không? Ý tôi là thẩm mỹ quan của cậu có khác người thường không? Sao lại đi để ý tôi? Tôi chỉ lỗ mũi mình, rất nghiêm túc hỏi.”

Trần Phóng sửng người, sau đó cười to, cả sân vận động lớn sang sảng tiếng cười cậu ta, bả vai run lên từng hồi.

Tôi then quá hóa giận, cảm phẫn nói: “Tôi rất nghiêm túc mà, cậu cười cái gì hả?”

Trần Phóng vỗ trán: “Ông trời! Cậu thật là một kẻ dở hơi, không bằng làm bạn gái của mình đi được không? Please!”

Tôi nhìn cậu ta, gật gù đắc ý phán một câu: “Mặc dù cậu rất tốt nhưng mà từng gặp biển xanh khó lòng muốn làm sông nhỏ lắm. ...” “Chắc cậu ta cũng hiểu được ý từ chối của tôi chứ? Đóa hoa đào này nếu như nở sớm được nửa năm thì tôi đã không phải đồn ngã nó như vậy rồi, chỉ là bây giờ, lòng của tôi tôi biết, nó không chứa nổi người khác nữa, thương tổn đó rất nặng nề.”

“Ai, ngài chánh án à, xin nghe tôi biện bạch cái đã rồi phán được không? Tôi cũng không đến nỗi kém vậy chứ?” Trần Phóng cười ha ha oán trách tôi, tuần tú như vậy mà cũng bị chê đấy.

Tôi mở to mắt, bình tĩnh nhìn trắng: “Được rồi, tôi nghe cậu nói.” “Dù sao tôi cũng sẽ không đáp lại.”

“Cậu còn nhớ không. ...” Trần Phóng bắt đầu lấy hình thức kể chuyện đã qua, nhưng mà cũng giới thiệu cho mọi người được biết, mỗi khi có người hỏi tôi “có nhớ rõ không” thì câu trả lời của tôi luôn là “không nhớ rõ”, bởi vì trí nhớ tôi mơ màng kinh khủng, lại thường động kinh, rất nhiều việc trọng đại cũng vì thế mà bị tôi lựa chọn quên lãng.

Theo Trần đại nhân nhớ lại, chúng tôi lúc năm một có một tiết học ngoại khóa về Raistlin Majere. Cậu ta nói khi đó cậu ta ngồi ở hàng ghế phía sau, và cũng là một trong những người rất không tình nguyện muốn nghe giảng, tôi lúc nào cũng ngồi ở hàng thứ ba, ngồi vô cùng nghiêm túc, khi nào cũng ghi ghi chép chép, cho nên cậu ta để ý đến tôi.

Sau khi kết thúc khóa học Majere mọi người phải nộp bản thu hoạch, cả đường xôn xao đi mượn, cậu ta lại nghĩ tới tôi đầu tiên, lúc đó tôi cũng vô cùng ngây thơ trong sáng sáng khoái đưa cho cậu ta, bên trong có kẹp một tờ giấy nhỏ giống như thư tình, chỉ có điều tôi mãi không thấy quay tới lấy.

Sau này mãi đến một ngày cậu ta cũng phát hiện ra nỗ lực của mình thất bại thế nào, bằng quan hệ, người nào đó tìm được địa chỉ email của tôi để viết thư tình vô cùng thâm tình khẩn thiết, tôi không đáp lời, cậu ta lại tiếp tục nhấn tin vào di động cho tôi, tôi cũng không thấy dạng. Nhiều lần sau đó người này còn tới tham gia các khóa học chuyên ngành của tôi, tôi đều ra về không biết cậu ta, Trần Phóng lúc này bạn dẫn một học sinh từ Germany tới là học sinh trao đổi cho nên không còn cơ hội gặp gỡ tôi nữa, từ đó đến nay, hết.

Tôi không ngừng thổn thức, thì ra trong những năm tháng kia tôi đã từng ngu ngốc mà bỏ qua một tình yêu lãng mạn trẻ trung như thế a.... Tôi cực kỳ tiếc nuối nói: “Cậu sao không ra mặt nói với tôi? Nếu thế tôi đã đồng ý rồi.”

Cậu ta ủy khuất: “Tôi không phải vì sợ sẽ hù cậu sao....”

Tôi lặng yên, bây giờ các hạ không sợ hù tôi nữa sao? Logic kiểu gì thế?

Tôi vỗ vỗ vai cậu ta, giải thích: “Tôi mỗi ngày đi học đều ngồi hàng thứ ba cả, bởi vì tôi tới khi nào cũng mượn cho nên không được chọn chỗ nữa, cũng có rất nhiều người hỏi tôi mượn vở, dù sao tôi cũng chưa từng thấy tờ giấy kia. À còn từ khi năm một tôi đã mất mặt khâu hộp thư roifm sau mới đổi cái mới, tin nhắn thì tôi muốn hỏi cậu, có phải cậu gửi vào ngày cá tháng tư không, tôi cũng có ấn tượng là ngày đó có mấy người nhắn tin tỏ tình, tôi đương nhiên sẽ không thêm nhìn tới....”

Trần Phóng không tin nổi, rất phối hợp làm biểu tình 囧: “Không thể nào....”

Tôi bất đắc dĩ gật đầu: “Cái này chứng minh một chân lý, chúng ta hữu duyên vô phận a!”

“Không có, bây giờ bắt đầu còn kịp.” Trần Phóng nhất quyết không tha, tinh thần có thể tuyên dương.

Tôi cười chua xót, làm thế nào được chứ? Trong lòng tôi đều là hình ảnh người khác, nào còn vị trí cho cậu đâu? Tôi cũng cùng đường rồi, miễn cưỡng dùng một câu trong tiểu thuyết: “Cậu tốt hơn tôi, chúng ta làm bạn cũng được rồi.” Tôi cũng không chắc cậu ta thích tôi, hay chỉ đơn giản là không muốn bỏ lỡ những mê muội thời trẻ mà tiếc nuối.

Trần Phóng nhìn tôi, không nói nữa.

Sau đó cậu ta muốn đưa tôi về kí túc xá, tôi từ chối: “Tôi đáng người thế này an toàn lắm, không nguy hiểm gì đâu.” Trước kia tóc dài tới eo còn miễn cưỡng cũng còn có thể câu dẫn người ta, lần trước bị đại sư Tiểu Mễ cắt thẳng tới vai cho nên tư cách này giờ đây cũng mất.

Trần Phóng mím môi: “Tôi muốn.”

Tôi đành nhún vai, cậu ta theo tôi tản bộ về phòng, đúng lúc đến cửa kí túc tôi nhận được tin nhắn của Trác Viễn Hằng: Mới gặp A Diệp xong, tôi nói với cậu ta cô định đi tìm mùa xuân thứ hai, vứt bỏ cậu rồi.

Tôi rùng mình, người này có phải sợ rằng thiên hạ chưa đủ loạn đúng không?

Trần Phóng cúi đầu nhìn tôi: “Sao thế? Bạn trai tìm cậu à?”

Tôi lắc đầu: “Tin nhắn rác thôi mà.” Sau đó lại trầm ngâm suy nghĩ.

Trần Phóng vẫn hoài nghi: “Lâm Đại Đại, người kia cậu biết không, sao anh ta cứ nhìn chúng mình?”

Tôi ngẩng đầu lên, nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến, không phải Nghiêu Diệp thì ai? Hơn nữa ánh mắt đó là gì chứ? Làm như tôi hồng hạnh vượt tường không bằng a....

Bạn đang đọc truyện *Chạy Theo Thuyền Giấc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Lòng dạ đàn ông sâu như bể

Nghiêu Diệp cả người tản ra một áp lực cực thấp như dòng nước lạnh Seberia, ánh mắt đen thăm thẳm bén nhọn rơi trên người tôi và Trần Phóng, người không biết nhìn vào còn tưởng tôi theo gian phu vụng trộm bị bắt được cũng nên!

Tôi làm như không thấy, ngẩng đầu nói với Trần Phóng: “Cậu về trước đi, cũng tới dưới lầu rồi, tôi an toàn rồi đó. ”

Thế mà Trần Phóng vẫn tỏ vẻ không đồng ý, bữu môi nói: “Minh lại thấy nguy hiểm giờ mới bắt đầu đó, chẳng lẽ cậu biết anh ta?”

Tôi thiếu chút nữa cười ngất, anh à, anh thật là sử dụng thông minh nhằm chỗ đó...

Nhưng mà tôi cũng phải đuổi cho được Trần Phóng đi, sống hai mươi mấy năm vất vả trông một người ái mộ mình, cuối cùng lại không thể khóc lóc nước nờ chanh chua như mấy bà khủng long cuồng loạn? Tốt nhất là hãy để anh vĩnh viễn nhớ được một mặt tốt nào đó của tôi.

Trần Phóng sau khi rời đi tôi cũng từ từ tới bên cạnh Nghiêu Diệp, anh bất ngờ vươn tay kéo tôi, tôi hást ra, đứng đắn nói: “Trắng sáng trên cao, xin các hạ tự trọng. ”

Nghiêu Diệp khẽ cười, nửa bắt đắc dĩ nửa cung chiều nói: “Em tức lâu như vậy cũng nên hết đi rồi chứ? Cũng không phải con nít gì mà đùa nữa. ... ”

Tôi nghiêng người nhìn thẳng anh, cười lạnh: “Tới bây giờ anh còn tưởng tôi đùa sao? Tôi thấy hình như anh vẫn chưa ý thức được vấn đề ở đâu thì phải. Mặc dù tuổi anh lớn hơn tôi nhưng lại không phải bất cứ việc gì anh làm đều đúng, tôi không phải là con mèo anh nuôi ở nhà, cứ ai dễ ngon dễ ngọt thì meo meo chạy tới. ”

Nghiêu Diệp nhìn tôi hồi lâu, nhẹ nhàng nói: “Không sai, anh đa nghi, nhưng mà em phải biết anh bây giờ thích em. ... ”

Nghe được nửa câu tôi đã thấy chói tai rồi, nghe xong nửa câu sau càng làm cho bụng hóa của tôi vụt lên bùng phát.

Tôi tức giận đẩy anh ra: “Tôi cái gì cũng không muốn biết! Anh có phải thấy tôi đáng thương quá nên bố thí cho một chữ “thích” phải không? Mà tôi cũng không lạ gì, anh bây giờ nói sao tôi cũng không tin nữa. ” Anh thích tôi? Nếu như một tháng trước nghe được có khi tôi còn mừng như điên nữa chứ, hiện tại thì, ngoại trừ tức giận ra tôi đã không còn cảm giác.

Nghiêu Diệp ra sức ôm tôi trong lòng, mặc cho tôi đá đấm anh cũng không nhúc nhích, chờ cho khi tôi yên, anh mới thở một hơi dài ối là dài, không nhanh không chậm nói: “Những quá khứ đó em không hỏi anh cũng không muốn nói, dù sao đâu phải chuyện vui về gì. Có thể nói đó là khoảng thời gian anh đề nén nhất, sau đó Viễn Hành đề nghị anh về nước cho thay đổi hoàn cảnh, rồi gặp em. Anh không biết phải hình dung thế nào nữa, anh và em là hai người hoàn toàn khác nhau, nhưng mà khi có em ở bên anh rất vui vẻ, rất thoải mái, thích cũng là một quá trình, cho nên, chúng mình cứ ở bên cạnh nhau như thế, nếu em thấy không yên lòng thì tốt nghiệp xong chúng mình kết hôn được không. ”

“Kết hôn? Xin anh đừng vũ nhục hai chữ thần thánh như vậy. ” Tôi vuốt vuốt mặt, kích động nhìn anh nói, “Nhờ anh tôi mới biết hóa ra tuyến lệ của mình tốt như vậy. Mẹ tôi còn nói tôi là người lý tính nữa chứ, tôi cũng không thấy chuyện kia có gì không ổn, nhưng sự thật chứng minh rằng điều đó sai hoàn toàn. Anh nghe tôi thổ lộ có phải thấy vui vẻ lắm không? Anh đáp ứng cùng tôi lui tới có phải chỉ muốn nhìn xem thái độ đó thế nào thôi phải không? Anh hôn tôi lần đầu tiên có phải không có cảm giác gì cả đúng không? Anh xem phim tình yêu cũng không biết bây giờ là ai ngồi cạnh mình nữa đúng không? Tôi nói cho anh biết, tôi không phải thế! Tôi lúc đó vui lắm, vui tới mức muốn nói cho cả thế giới này biết tôi có bạn trai! Mà thứ tôi được là gì chứ? Lần đầu được bạn trai hóa ra lại đi yêu người khác, nhận được món quà đầu tiên hóa ra cũng là của người khác, vì một cuộc điện thoại của người ta anh cũng có thể bỏ lại tôi chờ suốt một đêm, anh xem nào có ai yêu uất ức như tôi không?”

Tôi cứ cho rằng chuyện qua nhiều ngày như vậy, tâm tình tôi cũng đã sớm bình phục rồi, thì ra tôi đánh giá năng lực hồi phục của mình cao quá, vừa nhìn thấy anh lòng tôi đã đau muốn chết, chỉ hận không thể chém anh thành tám khối rồi ném luôn xuống biển làm môi cho cá thôi!

Tôi nhất thời oán giận, giơ chân ra đá lên xe anh một cái, máy báo động “gào khóc” vang dội một vùng, may mà đêm hôm khuya khoắt cũng không máy người qua lại, chỉ có bà giữ cửa là liếc mắt sang đây.

Nghiêu Diệp muốn thay tôi lau nước mắt, bị tôi lãnh tránh, chỉ muốn đem toàn bộ mọi thứ trong lòng nói hết ra: “Nếu không xảy ra chuyện này, sợ rằng đến ngày đó tôi có chết anh cũng không chủ động nói một câu ‘ anh yêu em ’ đâu nhỉ, luôn luôn là tôi chạy đuổi theo anh! Trước đây tôi từng nghĩ, chỉ cần có động lực là được rồi, có một nguồn năng lượng vô cùng vô tận là đủ, nhưng mà bây giờ, ngày này tôi mới biết thì ra là tôi chẳng qua chỉ là một cái tụ điện loại thấp mà thôi, mạnh mẽ tới đâu cũng có ngày tiêu hao hết cả, cho nên tôi quyết định rời khỏi anh, loại cảm giác tê tâm liệt phế khó chịu này cả đời chịu một lần thôi cũng là đủ lắm rồi!” Nước mắt tôi tới nay dường như chảy hết, chỉ cần rời khỏi Nghiêu Diệp, kiếp này tôi sẽ được hồi sinh, tiếp tục làm một Lâm Đại Đại bình thường vui vẻ.

Anh ôm tôi thật chặt, nói “Anh xin lỗi” không biết bao nhiêu lần, còn nói: “Ngốc, chúng ta có thể làm lại từ đầu mà. ”

Tôi ngửi thấy mùi vị nhẹ nhàng tinh khiết rất đặc trưng trên áo sơ mi của anh, lắng nghe nhịp tim trầm ổn theo quy luật, giờ khắc này, tôi hận chính mình còn quyến luyến vòng ôm đó, luyến tiếc anh. Tình cảm nói cho tôi biết nên gạt bỏ tất cả mọi thứ đề tha thứ cho anh, nhưng mà lý trí thì lại bảo, tình cảm của chúng tôi không ngang bằng trên một cái cân, cuối cùng rồi cũng sẽ có lúc tôi không chịu nổi áp lực đó, thôi thì dứt khoát sớm một chút vậy.

Tôi ôm anh nói: “Anh nghĩ trên thế giới này còn có hộp châu báu của mặt trăng không?”

Anh cúi đầu hỏi tôi: “Đó là vật gì?”

Tôi cười, không lưu luyến hơi thở của anh nữa, nói từng chữ một: “Đó là một viên châu báu có thể xuyên qua thời gian và không gian. Nếu quả thật có một viên châu báu mặt trăng như trong truyền thuyết, tôi muốn trở lại trước ngày tuyển dụng một ngày. ”

Sắc mặt anh biến đổi, tôi cảm giác được toàn thân anh cứng lại, ánh trắng sáng chiếu lên người anh càng tôn lên sự trong trẻo lạnh lùng, anh chậm rãi nhả mạnh hơi: “Sau đó thì sao?”

Tôi vô cùng sợ bộ dáng loại như cười như không này của anh, hít thở sâu mấy lần mới dám nói: “Sau đó tôi nhất định sẽ không xuất hiện trước mặt anh, càng sẽ không thích anh lần nữa.”

Nghiêu Diệp yên lặng nhìn tôi, tay phải còn vuốt ve tóc tôi, từ từ nói: “Lâm Đại Đại, em mau thu hồi lại mấy lời này đi, anh có thể xem như chưa nghe thấy gì.” Giọng của anh vừa nhẹ lại vừa mềm, ánh mắt híp lại, biểu hiện thì vô hại vậy đó, nhưng tôi thừa biết bộ dạng này là anh bắt đầu tức giận rồi.

Nhưng mà tôi cũng không chịu yếu thế, ngược mặt lên nhìn anh, bình tĩnh nói: “Tôi, Lâm Đại Đại cho tới bây giờ nói một không nói hai, cho nên chúng ta không nên gặp nhau nữa.” Tôi nghĩ rằng hai người đã không còn gì để nói, cho nên hạ quyết tâm đi về lại phía ký túc xá, vậy mà không đến một giây đã bị anh kéo vào trong xe, xe của anh động cơ vô cùng tốt, “Về” một cái đã cách xa trường học.

Sau đó tôi mới phản ứng kịp, ở trong xe nín lấy vật áo của anh la lối om sòm: “Khốn kiếp! Anh dám giờ trò lưu manh! Chủ nghĩa đàn ông đâu rồi hả! Giam cầm tự do của người khác là phi pháp! Tôi có thể đi kiện anh!”. Mới vừa rồi còn trình diễn màn tình cảm lưu luyến thâm tình đến vậy, nhanh như thế đã ngang tàng mạnh mẽ cướp đoạt rồi, quá ức hiếp người đi!

Vậy mà Nghiêu Diệp chỉ lạnh lùng lườm tôi một cái: “Không muốn chết thì an phận một chút.”

Những lời này rất có lực dọa người, tôi lập tức bình tĩnh lại, chẳng qua là tức giận nắm tay thành nắm đấm. Anh luôn có thể nhanh chóng bắt được điểm yếu của tôi, ở trước mặt anh tôi vĩnh viễn chỉ có thể đầu hàng an phận, rõ ràng người làm sai mọi chuyện là anh, sao lại có vẻ như là tôi cố tình gây sự? Trước kia khi nhìn anh, tôi luôn cảm thấy tại sao anh lại anh tuấn đến vậy, bây giờ thì lại thấy không biết bao nhiêu là đáng ghét!

Anh không hề để ý đến tôi, để cho tôi tự mình dựa vào cửa xe hờn dỗi.

Không biết qua bao lâu.

Mơ hồ nghe Nghiêu Diệp gọi: “Ngốc, tỉnh dậy đi!”

Vì vậy tôi đang ngủ say bị lay tỉnh dậy, mở mắt ra lại nhắm lại, sau đó lại từ từ mở ra, tiếp theo không thể tin nổi che miệng lại, chúng tôi vậy mà đã đến bờ cát ven biển rồi!

Những tia nắng mặt trời đầu tiên sau đường chân trời chậm rãi dâng lên, chói mắt.

Tôi không kìm được cảm thán nói: “Thật là đẹp, mặt trời mọc kia.”

Nghiêu Diệp lại gọi tôi một tiếng: “Ngốc.”

Tôi nhất thời không nắm được ý đồ của anh nên không hề phòng bị nghiêng đầu qua, ngay sau đó mồm sùi Nghiêu lập tức ừn ừn kéo đến.

Tôi uốn éo muốn giãy ra, anh dùng một tay gắt gao khóa chặt tôi trong lòng, giữa hai người một chút khoảng cách cũng không có, tôi nín thở đến mức cả khuôn mặt đỏ bừng, khi đó anh mới buông lỏng ra, buồn cười nói: “Hít sâu một hơi đi.” Sau đó anh thực sự chỉ để cho tôi hít một cái lại tiếp tục một tràng hôn sâu dày đặc, như thế N lần, cho đến khi hơi thở của tôi trở nên mong manh anh mới chịu tha cho tôi, bằng không Diêm Vương trong quyển sổ ghi chép sinh tử của tôi chắc chắn sẽ viết: hôn nhiều đến chết.

Ai kia còn cố tình bày ra vẻ mặt lẳng tử, đôi mắt như làn thu thủy mê hoặc tôi.

Tôi cảm tức nhìn anh: “Tiểu nhân hèn hạ! Tôi cho anh biết, nam nhân kế của anh đã sớm mất hiệu lực rồi, tôi tuyệt đối sẽ không bị anh hấp dẫn nữa đâu!”

Anh từ từ nói: “Em giận anh, tức anh, hận anh, anh đều có thể hiểu được, trong lúc nhất thời không muốn gặp anh anh cũng có thể chấp nhận, nhưng mà anh sẽ không đồng ý chia tay với em, hơn nữa chuyện đó cũng đã qua rồi. Anh cảm thấy hai người ở chung một chỗ vốn là một quá trình tìm hiểu lẫn nhau, nếu có mâu thuẫn chúng ta nên bình tĩnh từ từ nói chuyện giải quyết. Em nói muốn nhìn mặt trời mọc, anh có thể dẫn đến xem, em nói em muốn đi Maldives du lịch, lần sau anh có thể cùng đi với em, mỗi một câu em nói anh đều nhớ, em thích làm gì anh cũng có thể làm cùng em, em không thích nơi đó anh có thể đổi, chỉ cần em cho anh thời gian, nhưng mà có một chuyện, anh không thể nào buông tha em, em đừng có mà hy vọng.”

Tôi đứng lên hét lớn: “Đó là chuyện của anh!”

Về mặt của anh dường như rất cứng chiều: “Ừ, là việc của anh, chuyện của em cũng là chuyện của anh.”

Ấy thế mà sau qua đầu tôi lại được dịch là: em trốn không thoát lòng bàn tay của anh đâu.

Quả thật làm cho tôi tức giận đến học máu.

Đoạn đường trở về vô luận anh nói cái gì với tôi, tôi cũng dùng trầm mặc kháng nghị, anh không tức giận, còn một mình thoải mái vui vẻ ngâm nga khúc nhạc thiếu nhi.

Rất nhanh đã trở về trường học, lúc này điện thoại trong túi tự nhiên lại vang lên, tôi xem thông tin người gọi, là người ái mộ tôi gọi tôi đó nha, liếc sang Nghiêu Diệp một cái, tôi ung dung nhận điện, giọng nói cũng cực kì nhẹ nhàng: “Alo, xin chào.”

“Cậu không sao chứ? Tôi hôm qua trở về mình càng nghĩ càng cảm thấy không nên để lại cậu một mình như vậy, hôm nay mình có chạy qua túc xá hỏi thăm mới biết tối qua cậu không về! Cậu bây giờ có ổn không?” Giọng Trần Phóng rất vui vẻ, tôi cũng cảm nhận được sự lo lắng đó.

Tôi cảm động đến sắp rơi nước mắt, nhẹ nhàng nói: “Không sao, mình vẫn khỏe! Cậu không cần phải lo lắng nữa, mình đang ở gần trường rồi. ”

Lúc này Nghiêu Diệp mới nhìn tôi một cái, ánh mắt kia sâu không lường được, rùng mình a.

Bên kia Trần Phóng lại cẩn thận hỏi thăm: “Vậy thì tốt, làm mình lo lắng gần chết! Đúng rồi, ngày mai cậu có tới hội khiêu vũ không? Bọn mình có tổ chức một party nhỏ, mình muốn mời cậu làm bạn nhảy được không. ”

Tôi cố ý cao giọng: “Party? Ngày mai à, để mình suy nghĩ một chút thử. Này ! anh làm gì đấy? Mau trả lại cho tôi!” Đang lúc nói chuyện, tên nào đó nhanh như chớp cướp điện thoại đi động của tôi.

Nghiêu Diệp yên lặng liếc nhìn màn hình, sau đó hướng về phía điện thoại đi động nói: “Xin lỗi, về sau cô ấy cũng không có thời gian, cậu không cần lãng phí tâm trí nữa. ” Sau đó anh nhanh chóng cúp điện thoại, tắt máy, còn bá đạo mà đem nó thả vào trong cặp của mình luôn.

Tôi điên lên: “Nghiêu Diệp! Anh làm cái gì vậy hả?”

Anh lại còn có thể vui vẻ thân nhiên nói: “Còn có thể làm cái gì nữa? Đương nhiên là tiêu diệt tất cả mọi chướng ngại giữa chúng ta rồi. ”

“Anh!” Tôi tức giận đến mức tự đâm ngực mình, đã thấy nhiều người không biết xấu hổ rồi, nhưng mà chưa từng gặp qua người nào lại không biết xấu hổ đến như vậy đây!

Anh cố tình đùa giỡn: “Không cần đập nữa, vốn cũng không có gì đáng xem.”

Thần ơi, người nhanh một chút đem anh biến mất khỏi mặt tôi đi!

Đúng lúc lúc này lại có chuông điện thoại đi động vang lên, của tôi đã bị tắt, dĩ nhiên là của. . . , anh không chịu nhận, nó cũng rất có nghị lực lặp đi lặp lại nhiều lần. Cuối cùng anh bất đắc dĩ ngừng xe, lấy ra, vừa nhìn thấy sắc mặt nhanh chóng thay đổi. thị lực tôi vẫn rất tốt, mắt liếc một cái, cười lạnh.

Anh tắt máy.

Tôi một chút cũng không thấy hết giận, ngược lại, càng nhìn lại càng thấy chán ghét hơn, mở cửa xuống xe: “Vẫn nên dành chút thời gian giải quyết chướng ngại của anh đi, thử cho bản tiểu thư không có thời gian theo cùng!”

Tôi tức giận tiêu sái trở về phòng, nằm ở trên giường lăn qua lăn lại nửa ngày thật người cũng thành nem rán, trần trọc trở mình lần nữa, toàn bộ ý nghĩ trong đầu lúc này đều là về Nghiêu Diệp, cái tia cảm xúc mập mờ khi thấy tên người điện tới kia, càng nghĩ càng cảm thấy khó chịu, cũng không cam lòng, thật sự tôi chỉ muốn uống nước Vong tình mà kết thúc hết thấy thôi.

Nếu không bỏ được, còn tới tìm tôi làm gì? Cho nên mới nói, đàn ông chính là chân trời nhiều đám mây đen, giả dối! Nổi hứng lên là có thể để cho mày lệ rơi đầy mặt!

Buổi chiều tôi hẹn thầy giáo hướng dẫn thảo luận về tiến độ hai bài luận văn của tôi, mới vừa bị mấy lý luận chuyên nghiệp lượn quanh đến choáng đầu hoa mắt, đi ra cửa lại bị Trác Viễn Hàng chặn lại, mắt tôi lộ ra ánh giết người nhìn chằm chằm anh ta: “Tôi nói này, các anh là Reda của hệ thống định vị vệ tinh à? Tại sao cứ như âm hồn bất tán vậy hả?”

Trác Viễn Hàng nhìn tôi, nửa tức nửa bức: “Hey, cô đừng chưa gì đã kích động như thế, tôi cũng không phải là kẻ địch của cô, cái cô này đừng trợn mắt nhìn tôi vậy chứ?”

Tôi hất mặt: “Còn muốn thuyết giáo cái gì? Anh nhất định phải rắc muối vào vết thương đã nứt hai lần của tôi mới chịu nổi sao?” Thật là kỳ quái, rõ ràng tôi mới là người bị hại, nhưng tại sao lại giống như ngược lại vậy kia, chả lẽ tôi sai?

“Tôi nghĩ có một số việc cô cần phải biết, đến phòng làm việc của tôi rồi nói. ” Trác Viễn Hàng bỏ lại mấy lời nói mang ý vị sâu xa này rồi đi vào phòng làm việc của mình, tôi thâm suy nghĩ một chút, dù sao cũng không sợ hấn bản tôi, tạm thời nghe một chút đi, đỡ cho sau này anh ta lại tới làm phiền.

Đầu tiên Trác Viễn Hàng đưa sang một ly trà sữa, sau đó mới thông thả ngồi xuống ung dung đặt câu hỏi: “Ngày hôm qua A Diệp tới tìm cô phải không? Hai người nói chuyện thế nào rồi?”

Trong phòng làm việc yên lặng, tôi cúi đầu khuấy ly trà sữa nóng, vẻ mặt lạnh lùng: “Không nói gì cả, chỉ là nói chia tay thôi. ” Hai chữ cuối tôi cố ý nhấn mạnh, như để củng cố thêm quyết tâm của mình.

Cách một tầng hơi nước sắc mặt Trác Viễn Hàng rất thâm trầm, giọng nói thấp xuống trầm trầm: “Thật sự muốn chia tay? Cô về sau sẽ không hối hận chứ?”

“Hỏi hận cái gì chứ? Đau dài không bằng đau ngắn. ” Tôi hít một hơi sâu, chậm rãi nói, “Tôi vốn cho rằng tất cả hoàn mỹ như một quả tú cầu, kéo vào trong lòng ôm thật chặt như báu vật, nhưng nhìn kỹ mới phát hiện thì ra đó là một quả bom hẹn giờ được ngụy trang mà thôi, chẳng lẽ anh không cho phép tôi đem quả bom ném đi? Tôi cũng không liều mạng đến mức làm chuyện ngu xuẩn đó. ”

Trác Viễn Hàng sững sờ, rồi lại buồn cười, vỗ bấp đùi hơn hờ: “Lâm Đại Đại, tại sao ý nghĩ của cô luôn luôn đặc biệt như thế hả?”

Tôi liếc anh ta một cái, cắn răng nghiêng lợi tức giận hét lên: “Bởi vì tôi học tài hiểu sâu, biết dùng đầu óc mà suy nghĩ. Thế nào? Không thấy tôi yêu đến chết đi sống lại, ruột gan đứt lìa từng khúc, không quán quít níu chặt lấy nên hai người cảm thấy khó chịu? Nếu không tôi ngẫu hứng biểu diễn một đoạn cho hai người xem nhé?”

Trác Viễn Hàng vốn bị lời của tôi chọc cười, có lẽ thấy sắc mặt tôi không tốt anh ta mới cố nhìn lại, thờ dãi: “Ý của tôi không phải thế, chẳng qua là không muốn hai người bởi vì hiểu lầm mà để mất lẫn nhau. Là chị tôi phản bội A Diệp, chuyện như vậy làm sao mà cậu ta nói cho cô được?”

Anh ta nói cái gì? Tôi thiếu chút nữa bị sặc, mở to hai mắt nhìn thẳng người kia, căn bản bị vây trong trạng thái gió thổi hồn độn, anh ta đang nói là ngôn ngữ nước nào vậy a?

Trác Viễn Hàng bình tĩnh kể lại: “A Diệp là từng thích chị của tôi, bọn họ cũng thật sự qua lại với nhau. ” Anh ta dừng một chút, nhìn nhìn tôi rồi mới nói, “Chẳng qua một năm trước hai người đó tách ra, chị tôi nói muốn chia tay. Chị ấy thích kiến trúc sư Peter, còn nói chị cùng A Diệp ở chung một chỗ không có cảm giác yêu đương, hơn nữa còn rất nhanh đã quyết định cùng Peter kết hôn, cảm xúc của A Diệp đã từng suy sụp rất lâu, nên tôi mới khuyên anh ấy trở về nước. ”

Tôi lặng yên, đây không phải là tình tiết trong truyền thuyết tình cảm đó chứ? Thậm chí ngay cả yêu nghiệt cũng không thể may mắn tránh khỏi, quả nhiên rất tốt, rất cường đại.

Trác Viễn Hàng dừng một chút, nói tiếp: “Có thể là bởi vì chị ấy là dạng người mang thiên tính lạnh mạn, chị ấy hưởng thụ việc A Diệp đối với chị tốt, nhưng lại không thể an phận cùng A Diệp ở chung một chỗ, cô hiểu ý của tôi không?”

Tôi gạt đầu một cái, sờ cằm trầm ngâm nói: “Hiểu, điển hình cho việc đã ăn trong bát còn xem trong nồi, trong văn học có nói đó chính là bệnh công chúa. ”

Trác Viễn Hàng tán thưởng cười: “Chính là ý này, mà không, hiện tại chị ấy cảm thấy Peter quá mức mơ hồ khó định, chị ấy không chịu nổi lại muốn cải nhau ly hôn, còn quay đầu muốn tìm A Diệp hợp lại, chuyện như vậy ngay cả tôi cũng không đồng ý, huống chi là bản nhân A Diệp ? Tôi cũng không phải loại người muốn ca bài ca Uyên Ương bữa bãi, cô không cảm thấy tôi đã sớm biết cô hay sao? Bởi vì trong đề tài nói chuyện A Diệp luôn không thể không đề cập đến cô, mỗi lúc về mặt anh ấy luôn luôn vui vẻ, thật ra thì anh ấy cũng ý thức được việc thích cô rồi, so với tình cảm kia đối với chị tôi đúng là hoàn toàn khác nhau, bọn họ chỉ là chị em, còn hai người mới chính là quan hệ nam nữ. ”

“Ba ba” mặt tôi không chút đổi sắc dùng sức vỗ tay, Trác Viễn Hàng đảo dặt kể lại câu chuyện dài như vậy phải đánh giá thật cao a: “Chuyện xưa rất đặc sắc, thật ra thì anh không nên làm thầy giáo, nếu như đi làm bác sĩ tâm lý, chắc chắn có thể vẫn cứu vãn không ít linh hồn lầm đường lỡ bước đó. ”

Trác Viễn Hàng chỉ còn biết chép chép miệng, về mặt không che giấu thất vọng, buồn rầu nói: “Không thể nào, tôi đã tận tình khuyên bảo tới mức này mà cô vẫn không thể tha thứ A Diệp sao?”

Trà sữa đã nguội, nhưng mà lòng tôi lại cứ sôi trào, quả thật Trác Viễn Hàng đã khiến cho một phần tế bào trong tôi đã chết đi nay bùng sống lại, nhưng mà tôi thấy như vậy còn quá xa để có thể tha thứ, vô tình lạnh lùng cũng được, tôi thực sự quyết tâm rồi.

Tôi đứng lên quay lưng lại, lơ đãng nói: “Socrates đã nói, con người ta không thể tắm hai lần trên cùng một con sông, huống chi còn là dòng nước ngầm Nghiêu Diệp sâu như vậy. Nếu như không phải tôi tình cờ phát hiện, có khi anh ấy sẽ gạt tôi cả đời, loại cảm giác như thế này quả thật rất rất khó chịu. Chuyện của Trác Tâm Nghiên cũng có thể chứng minh rằng giữa chúng tôi còn thiếu sự chân thành thẳng thắn, tôi từ trước đến nay vẫn luôn phải ngước lên nhìn anh ấy, chuyện của tôi anh ấy cái gì cũng biết, nhưng chuyện của anh ấy tôi lại chẳng biết gì, cả ngày cứ như đùa ngốc cho rằng chỉ cần tin tưởng nhau là đủ, nhưng giờ xuất hiện vấn đề tôi lại không tìm được điểm gì để tiếp tục niềm tin đó nữa, bởi vì tôi không có cảm giác anh ấy coi trọng tôi, cứ như vậy tôi sớm muộn sẽ sụp đổ mất, cho nên hãy cho phép tôi rút lui khỏi đoạn tình cảm này đi. ” Đường đời còn dài, tôi đi nhầm mấy bước, chẳng lẽ không cho phép tôi sửa sai đi lại hay sao chứ?

Tôi cầm tập luận văn, muốn nhân lúc chưa mất hết bình tĩnh mà rời đi. Ai ngờ Trác Viễn Hàng lại kêu tôi một tiếng: “Tôi chỉ tò mò, cô có thể đứng ở giữa nhánh sông mà?” Lời này nói ra khiến cho tôi thiếu chút nữa đập vào cửa, người này suy nghĩ có thể không nhanh nhẹn như vậy được không a, phép biện chứng có thể không vận dụng như vậy được không a?

Nhưng lúc Nghiêu Diệp một lần nữa xuất hiện trước mặt tôi, tôi vô cùng bội phục chính mình, đem anh so sánh với dòng nước ngầm thật sự không sai, thật TMD ngầm a ~

Tôi khí thế hùng hăng như cũ nhìn chằm chằm anh, thua người không thua trận, bà đây không thêm sợ anh đâu!

Anh yên lặng một lúc, mở miệng trước nói: “Mẹ em nói ngày mai em về thăm nhà một chuyến. ”

Đại não tôi bỗng nhiên chết máy, đem những lời anh nói lần qua lần lại, đảo trên lật dưới, đi đến nơi nơi khác rồi trở về chỗ cũ bao nhiêu lần nhưng vẫn không hiểu, tôi không phải là suy nghĩ quá độ đến mức lãng tai luôn rồi chứ? Tôi nhẫn nhịn không ngừng ho khan: “Anh nói giỡn kiểu gì vậy, mẹ tôi muốn tìm sẽ trực tiếp tìm tôi a, lúc nào thì đến phiên anh làm ông loa truyền thanh giúp hả ?”

Anh hơi cau mày, nhìn nhin chậm rãi nhắc nhở tôi: “Điện thoại di động của em còn ở chỗ anh nhớ không, mà lúc này đi vừa gọi điện tôi.”

Trên trán tôi gân xanh giật bùng bùng, thật quá mức không thích hợp đi, tự nhiên tôi lại có loại dự cảm xấu thế này không biết nữa.

Anh khẽ cong môi, nhẹ nhàng cười một tiếng: “Đi rất nhiệt tình, còn hỏi anh là ai?”

Tôi vội vàng hỏi han tới tấp: “Vậy anh trả lời thế nào?” Dựa vào mức độ đói khát con rết của mẹ tôi, chỉ cần biết được người con trai nào nhất định sẽ không bỏ qua, bây giờ bà mà biết tôi giấu giếm, có khi còn đem tôi ra băm thành trăm mảnh a!

Quả nhiên, về mặt ai kia cực kỳ vô tội, rất thuần khiết nói: “Anh còn có thể nói thế nào? Dĩ nhiên là phải thành thật khai báo anh là bạn trai em, em không phải cảm thấy anh không đủ thẳng thắn à, cho nên mặc dù không hiểu rõ chi tiết cho lắm anh vẫn thẳng thắn khai báo cho đi, dĩ nhiên, ngay cả việc chúng ta ở chung một đoạn thời gian cũng không hề giấu giếm.”

Giờ khắc này, tôi đột nhiên nhìn thấy một thiên sứ cánh đen ở trước mặt đang tàn sát bừa bãi, ông trời ơi, người có phải cũng ý thức được việc giữ lại một tên đàn ông miệng giỏi vắn vẹo này thực sự là một gieo họa phải không, cho nên người mới để cho tên này xuống nhân gian đây à? Nhưng rốt cuộc vì sao người lại lòng dạ hẹp hòi như đàn bà thế chứ, để cho anh ta mở miệng hãm hại nhân gian như vậy là có làm sao? Đối với anh là nhân từ nhưng mà đối với tôi là tàn nhẫn a.

Bị nữ vương tàn bạo мамы biết được chuyện này, tôi chỉ có thể có một kết quả: thiên hạ đại loạn nha.

Tay tôi run run tức giận: “Anh, con người này lòng dạ như Tư Mã Chiêu!”

Anh hết sức xem thường, đắc ý nói: “Này, trả điện thoại cho em. Đúng rồi, có cần anh đặt vé máy bay giúp em không?”

Tôi dùng hết sức lực hét to: “Tôi . . . không . . . cần !”

Nhưng mà sự thật chứng minh tôi hiển ngang hy sinh thực sự oan uổng, bởi vì sau năm tiếng đứng xếp hàng ở ga tàu, mồ hôi đầm đìa mà hai tay vẫn trống không, cuối cùng đành nhịn đau đi mua vé máy bay, long đong vất vả mệt mỏi chạy được tới nhà, đang định chịu đòn nhận tội, thì chưa gì đã học máu khi nhìn thấy người nào đó đang nhàn nhã ngồi trên ghế sofa lon nhà tôi, cùng cha mẹ tôi chuyện trò rất chi là vui vẻ, uống ly trà của tôi, mang dép của tôi, dựa vào cái kia gối tựa lưng cũng là của tôi, ai có thể nói cho tôi biết, anh ta tại sao lại xuất hiện ở đây không?

Tôi dùng ánh mắt lạnh lùng mà buồn bã nhìn mẹ, đáng thương lên tiếng: “Mẹ, con đã về rồi.”

Mẹ tôi quay đầu lạnh lùng “Ừ” một tiếng, lại xoay mặt chuyển thành tươi cười nhẹ nhàng thúc giục Nghiêu Diệp: “A Diệp ngoan, ăn một chút trái cây đi, hôm nay đi mới mua về, rất tươi ngon đó.”

Tôi khóc không ra nước mắt, thì ra Nghiêu Diệp mới là con ruột của mẹ phải không? Tôi rốt cuộc là cái gì a?

Nghiêu Diệp mỉm cười gật đầu, tao nhã đưa một miếng dưa bỏ vào miệng, sau đó còn khẽ liếc tôi một cái, đứng đắn nhìn nọt mẹ tôi: “Đi mua trái cây ăn rất ngon, rất ngọt, rất đặc biệt.” Tôi mắt tròn mắt dẹt, thôi đi, đặc biệt cái gì chứ? Còn không phải là từ sạp trái cây Abbo dưới nhà sao, tốn chút tiền là có thể mua về mà!

Mẹ tôi vuốt vuốt tóc, cười đến phong tình vạn chủng: “Ha ha, người đi mua là chồng đi, nhưng mà người gọt là đi đây! Ăn rất ngon sao?”

Nghiêu Diệp lập tức gật đầu hết sức chắc chắn, vẻ mặt thành khẩn y như một đứa trẻ ngây thơ, xem mẹ tôi cười hết sức dịu dàng, hết sức sung sướng kia.

Tôi không cam lòng bị gạt sang một bên, vội vàng chạy tới bám lấy tay mẹ tôi làm nũng: “Mẹ, con cũng muốn ăn trái cây.”

Mẹ tôi lạnh lùng trừng tôi một cái: “Muốn ăn thì tự mình xuống dưới lầu mua đi!”

Tôi cúi đầu, ba tôi rốt cuộc cũng không thể nhìn tiếp: “Bé ngoan, vào phòng bếp đi, ba đã làm cho con món dưa muối con thích ăn nhất đó.”

Tôi lập tức cảm động đến nước mắt chảy ròng ròng, hung ác trừng mắt nhìn Nghiêu Diệp một cái, sau đó vui vẻ chạy vào phòng bếp, ba tôi đem dưa muối bỏ vào trong một đĩa nhỏ rồi đưa cho tôi, lại lạnh lẽo liếc mắt nhìn tình cảnh bên ngoài, hai người kia như mẹ con đã thất lạc nhiều năm mới gặp, trò chuyện vô cùng sôi nổi, ba tôi mắt lóe lên bất quái hỏi tôi: “Bé à, cậu kia chính là bạn trai của con hả?”

Tôi hung hăng cắn một miếng dưa muối, ác thanh ác khí phủ nhận: “Không phải đâu! Anh ta và con một chút quan hệ cũng không có.”

“A, thì ra là như vậy.” Ba tôi tỏ vẻ đã hiểu, “Mẹ con nói, lời nói của con gái luôn đi ngược với sự thật, con nói không có, thực ra chính là quan hệ rất sâu đậm chứ gì.”

Tôi ghen lời, mẹ, sự nghiệp mẹ dạy chồng hình như rất thành công rồi đó.

Thấy tôi bức mình không nói lời nào, ba tôi cười híp mắt tán dương: “Mắt con cũng không tồi nhì, có bạn trai rồi, mẹ con đỡ phải ngày ngày bắt con đi xem mặt rồi.”

Cha mẹ, hai người ngàn vạn lần không được bị yêu nghiệt dùng lời ngon tiếng ngọt lừa gạt, anh ta chính là một con sói khoác da dê mưu mô xảo quyệt đó!

Nhưng mà lời cha tôi nói cũng nhắc nhở tôi, nếu tôi còn chưa có người yêu, chắc rồi sẽ lại có một cuộc chiến xem mắt mới, thời buổi này làm con gái không dễ dàng, làm một người con xuất sắc đã khó lại càng khó hơn, nghĩ lại thường ngày tôi nhân phẩm học vấn đều thuộc dạng ưu tú, gần gũi thân thiện với láng giềng hàng xóm, hoà thuận anh em kính già yêu trẻ, tình cờ gặp lẽ lạc vẫn không quên ăn mặc gọn gàng tham gia, xa xa còn có một hư danh mờ mờ là con dâu rất có lực hấp dẫn đó.

Ba tôi lại xoa xoa đầu tôi, nịnh hót nói: “Đừng trách mẹ con, mẹ con là mẹ vợ đang xem con rề thôi, càng xem càng thích. Ngày mai sinh nhật con rồi, mẹ con đã sớm mua rất nhiều đồ con thích ăn, còn lấy nửa tháng tiền đi đặt bánh ngọt đó.”

Tôi gạt đầu một cái, mẹ tôi chẳng qua nói năng chua ngoa thể thôi chứ tấm lòng như biển cả, tôi sao không biết chứ? Tôi đảo mắt quanh một vòng, hỏi ba: “Đúng rồi, ba, Phát tài đi đâu rồi?” Con chó Hoàng Mao này mỗi lần tôi về lúc nào cũng giờ móng vuốt ra chào đón mà, hôm nay sao lại không có động tĩnh gì nhỉ?

Ba tôi nghi ngờ: “Không phải ở trong phòng khách sao?”

Tôi nhìn theo ánh mắt của ba, không thể như vậy, đúng là ở phòng khách, hơn nữa còn đang an phận ung dung nằm cạnh chân Nghiêu Diệp, này, cái đó không có khí phách không biết xấu hổ đáng ghét kia! Dám trản trụi tìm nơi nương tựa chỗ quân địch thế hà!

Tôi vỗ vỗ tay kêu: “Phát tài, qua đây với chị, chị cho em ăn ngon.”

Phát tài sủa hai tiếng, đang định vurun cỏ hướng tôi chạy tới, lại bị Nghiêu Diệp thuận tiện vuốt lông một cái, nó tự nhiên lại ngoan ngoãn nằm xuống, tôi giương mắt chống lại nụ cười đắc ý của Nghiêu Diệp, trong lòng lửa giận lập tức bùng lên, nam nhân này ngay cả chó tôi dày công tu luyện mà cũng lấy lòng được, thật không thể viết một chữ “Phục” cho anh ta đâu! Vì sợ dây thần kinh bị kích thích mà đứt, tôi đè nén lửa giận tự nói với mình ngàn vạn lần phải bình tĩnh, ngay cả sinh nhật tuổi 22 của tôi còn chưa tới, cứ như vậy mà bị tức chết thật chẳng có ý nghĩa gì.

Đáng tiếc cơ quan hành chính cao nhất trong nhà là mẹ tôi, kết quả cho dù tôi không đồng ý cũng chỉ có thể phải chịu.

Lúc ăn cơm tối, mẹ tôi ân cần gấp rau vào bát Nghiêu Diệp, đã đóng to đóng nhỏ vẫn không tha, hận không đem bát của mình bưng qua luôn, tôi nhìn về phía bát nhỏ trống rỗng cắn răng hối hận, yên lặng rơi lệ ăn cơm, nhìn ba tôi một cái, khẳng định ba cũng rất uất ức, theo tôi quan sát thì mẹ tôi còn trẻ đối với ba cũng không có dịu dàng như thế này, cái thế giới kiểu gì a.

Ăn xong mẹ còn bắt tôi dọn dẹp bát đĩa, lúc đi tới bên cạnh anh, tôi lạnh giọng nói: “Ăn no chưa? Ăn no rồi thì đi nhanh lên!” Sau đó lập tức nhận được Tần thị Vô Ảnh Cước của mẹ tôi.

“Đây là những lời nói với khách hay sao?” Mẹ tôi trưng ra sắc mặt giận dữ.

Nghiêu Diệp mỉm cười đứng lên, tao nhã lễ độ cáo từ: ”Đại Đại nói đúng, thưa dì, thưa chú, đã quấy rầy hai người lâu như vậy cháu cũng nên về rồi.”

Anh nói những lời này là tuyệt đối có thâm ý, tôi hoàn toàn trở thành người xấu điển hình.

Nhưng mà tôi không ngại, sắc mặt không đổi cười thật khách khí: “Vây dài thông thả, không tiền.”

Mẹ tôi cau mày, nhìn sắc trời ngoài cửa sổ một chút, quan tâm hỏi: “Đã trễ thế này cháu còn về chỗ nào chứ? Không phải đã nói qua hết sinh nhật Đại Đại mới về cơ mà?”

Khóe miệng tôi co quắp, tôi không nhớ rằng tôi có mời anh dự!

Nghiêu Diệp còn giả bộ nói: “Cháu tìm một khách sạn ở qua một buổi chiều là được, việc này rất dễ giải quyết.”

Anh lấy lui làm tiền, nói rằng việc này rất dễ dàng giải quyết nhưng đặt tại mẹ tôi nơi này tất nhiên là không thể dễ dàng, nhưng lại thấy mẹ nhỏ giọng cùng cha tôi nói thầm đôi câu, rồi nghiêm mặt nói: “Nếu không như vậy đi, cháu chịu thiệt một chút cùng chồng đi ngủ trong phòng Niếp Niếp, Niếp Niếp lại đây cùng ngủ với mẹ, còn chuyện ngày mai để ngày mai hẵng nói.”

Nghiêu Diệp bất động thần sắc nhìn tôi một chút, giống như thực khó xử từ chối: “Làm như vậy quá phiền chú dì rồi, cháu vẫn nên tìm khách sạn thì hơn.” Anh rất cao thâm, ý muốn nói lại thôi, thành công gọi lên lòng đồng cảm của người khác.

“Đều là người một nhà cả mà, cháu còn khách sáo làm gì? Trước cùng Niếp Niếp vào phòng nghỉ một lát đi.” Mẹ tôi chủ ý đã định, chỉ đích thân tôi: “Nhanh đi dọn phòng đi, ở trong ngăn tủ lấy thêm một bộ chăn mới ra trái đây.”

Tôi vỗ trán, thiên hạ thật nhiều những cái lạ, đầu năm nay vẫn còn có kiểu bà mẹ đem trai lạ đưa vào phòng con gái mình hay sao? Này a, rõ ràng là dẫn sói vào nhà a! Tôi tâm tình nặng nề, đi ba bước lùi hai bước, dự định bỏ chạy, Nghiêu Diệp nhanh trước một bước đã vào phòng của tôi, vị tiên sinh này thật đúng là không khách khí!

Tôi ở chỗ bên này lao tâm lao lực đem chăn mang ra, bên kia đại gia hai chân tréo cái gì cũng không làm chờ tôi phục vụ anh, sau đó tôi kinh hãi phát hiện trong tay anh đang cầm cái gì giống như quyển photo album ghi chép thời thanh xuân niên thiếu ngu ngốc tôi vậy! Tôi lập tức thả chăn ra chạy như điên qua, nghĩ một tay có thể đoạt lấy lại, nhưng bị Nghiêu Diệp nhanh tay lẹ mắt bảo vệ, tôi đoạt lấy không ngược lại còn cầm đầu ngã vào trước ngực

anh, còn chưa kịp đứng dậy, cửa ken kết mở ra.

Nhất định là ngày tôi chết rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chạy Theo Thuyền Giấc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Tư thâm cưới ngựa tre xuất hiện

Ba tôi cầm áo ngủ đi vào, sau đó nhìn thấy tư thể mập mờ vô hạn của hai chúng tôi, phản ứng đầu tiên là trợn to mắt kính hải, sau đó lùi về sau một bước, rất thức thời đóng cửa lại.

Tôi muốn ngắt a, vội vàng định bò dậy vô tình đá phải góc bàn, cả người lại tiếp xúc thân mật lần nữa với ai kia, ngờ đâu ba tôi ngóc đầu quay vào lại, sắc mặt không đổi nhìn chúng tôi, để áo ngủ trên bàn, vừa ra ngoài vừa nhả một câu rất giấu đầu hở đuôi: “Thật ra thì ba cũng không phải ông già cổ hủ, nhưng mà người trẻ cũng nên chú ý một chút...” Ba à, chuyện nên làm lúc này của ngài phải chăng là cứu con gái từ trong miệng hổ sao? Người còn ngăm cho phép như thế?

Nghiêu Diệp khẽ cười, không biết xấu hổ kéo tôi ngồi lên đùi anh, tôi giẫy anh lại kiểm xuống, tôi mắng, anh cười, tôi rút cuộc cũng hiểu được cái gì gọi là châu chấu đá xe. Cầm anh đặt trên vai tôi, cả người ôm tôi vào lòng, cười híp mắt nhìn quyển album, chỉ vào hình tôi cắt quả đầu dưa hấu, miệng đầy nước mũi, hứng thú hỏi: “Không ngờ em cũng có thời xinh như thế, nếu khi đó anh mà biết em, chắc sẽ không tôi đâu.”

Lời của người này nghe thì ca ngợi đầy nhưng sao tôi cứ có cảm giác bị chê bai nhỉ, tôi không chịu yếu thế đã kích: “Xin lỗi nha, em không muốn biết anh, tránh cho tuổi thơ thiên thần trong sáng của em bị bóng ma che phủ.”

Anh cũng không giận, vui vẻ nhìn từng hình một, thỉnh thoảng lại bật cười, cười đến mức đáng đánh, tôi lắc người muốn đứng dậy, người nào đó rên một tiếng, giữ chặt hai tay của tôi, hạ lệnh: “Đừng lộn xộn nữa.”

Một câu nói rất quen tai, hủ nữ sủng bá ngôn tình tôi đây sau khi xem qua vô số lần làm sao không hiểu, tôi còn muốn an toàn vượt qua tuổi 22, uất ức nhìn xuống, nhìn sang gương trang điểm trong phòng, mặt mình thế mà đỏ như tôm luộc.

Nghiêu Diệp hô hấp không trầm ổn, từ từ mới bình phục lại, anh cũng tự dòi đi lực chú ý của mình: “Tắm này sao em lại khóc?”

Tôi cúi đầu nhìn, tấm hình này tôi đang đứng giữa vòng xoay ngựa gỗ, mí mắt muốn khóc chết đi được, khi đó là vì cái gì nhỉ?

A, đúng rồi, tôi nhớ rồi. Đây là khi tôi cùng Lộ Tử Mặc đến khu vui chơi, cậu ta định kéo tôi lên trò tàu trượt, mà tôi lại sợ độ cao, không dám chơi, bình thường tôi thích nhất là chơi vòng xoay ngựa gỗ, chơi tới nghiện, ngày đó vòng xoay lại bị sửa chữa, thế là tôi điên lên, hận không thể tự mình đi sửa cho xong, Lộ Tử Mặc chụp lại cảnh ngày ấy.

Trong ấn tượng của tôi đó cũng là lần đi chơi cuối cùng, sau này Lộ Tử Mặc đi rồi, nơi đó cũng trở thành cấm địa. Sau này suy nghĩ lại, quan hệ của tôi và cậu ấy khi đó cũng giống một vòng quay ngựa gỗ, kéo mãi kéo mãi cũng không gần khoảng cách. Nhiều năm qua đi, thời hồn nhiên mê muội đó, hai đứa trẻ thân thiết cũng ở lại trong quá khứ, có lẽ thêm nhiều năm nữa, tôi cũng sẽ mang kính lão ra lật hình xem lại, rồi cảm thán, ồ, thì ra tôi cũng từng cười như vậy, khóc như vậy, đó mới chính là cuộc đời.

Bỗng dung Nghiêu Diệp hôn lên tóc tôi một cái, hơi ám lưu lại cạnh viền tai, giọng anh dịu dàng đến đầu độc người ta: “Này, tại sao không nói gì?”

Tôi khép quyển album lại, đẩy anh ra: “Liên quan gì tới anh? Tránh ra đi, đừng khách sáo, chặn ở đó, anh tự mà ngủ.”

Lúc tay chạm đến nắm cửa, tôi nghe Nghiêu Diệp thấp giọng nói: “Ngốc, nếu em không thích, anh sẽ không gặp cô ấy nữa, em tin anh lần này thôi, anh sẽ không để cho em khóc nữa.”

Tôi hoảng hốt rồi đi.

Nhưng mà ông trời cũng chưa cho tôi cơ hội thương cảm, vừa mở cửa ra đã thấy mẹ tôi lui về sau một bước dài, vẻ mặt y như chiến sĩ đặc công, còn bày ra tư thế nhìn trời 45 độ, cảm thán một câu: “Tôi nay trắng thật là tròn a!”

Tôi ngẩng đầu nhìn lên, thật quá giả dối đi, rõ ràng là mây đen giăng đầy như thế.

Mẹ tôi không giả bộ được nữa, ho nhẹ hai tiếng: “Con nhanh như vậy định làm gì?”

Rõ ràng mẹ tôi quá coi rẻ giá trị của nữ nhi Băng Thanh Ngọc Khiết tôi đây, tôi bất đắc dĩ trả lời: “Tắm, ngủ!”

Nhờ có phúc của Nghiêu Diệp chiếm phòng, từ sau khi trưởng thành tới nay đây là lần đầu tiên hai mẹ con nằm nói chuyện.

Mẹ xích xích lại gần, hai mắt sáng ngời nhìn tôi: “Bé con à, nghe mẹ không sai đâu, mẹ thấy Nghiêu Diệp này tuyệt đối là một người đàn ông tốt, khó lắm mới có thể gặp được, cho nên con phải cần nó nhất quyết không được thả a....”

Tôi chịu không nổi, quay lưng đi: “Con với người này không có khả năng đâu.”

“Cái này không phải là mấy người trẻ tuổi cứ thích làm khó nhau hay sao? Mẹ với cha con tới bây giờ rồi, có sao đâu, quan trọng là phải hiểu được mà thích nghi. Ngày đó, cậu ấy có gọi điện cho mẹ, nó nói làm chuyện không tốt để cho con không vui, hy vọng mẹ có thể cho nó một cơ hội cứu vãn, mẹ thấy thằng này rất có tâm.”

“....” Tôi nằm ngay đơ già chết.

“Được rồi được rồi, mẹ không miễn cưỡng con, con ngày mai cũng lớn thêm một tuổi nữa rồi, mẹ cũng không xen vào nữa.” Nhưng mà chưa gì mẹ đã xoay chuyển, nói tiếp: “Nếu như người này không hợp, mẹ sẽ nói với dì hai con, giới thiệu một người tốt hơn.”

Nghe tới đây, rốt cuộc tôi cũng giải thích được một người am hiểu tường tận như mẹ tôi đương nhiên sẽ để tôi đầu hàng vô pháp.

Sáng sớm hôm sau, tôi vẫn còn trong giấc mơ tươi đẹp thì bị mẹ đập cho một cái mà tỉnh: “Mấy giờ rồi hả? Mau dậy đi, A Diệp với ba con sáng sớm đã đi mua thức ăn về rồi, con ưòn đó tới khi nào hả?” Sau đó hùng hăng hồ hởi đi ra. Tôi nghe thấy dòng mẹ vô cùng khác biệt: “A Diệp à, con ngồi trước đi, đi làm bữa sáng cho con.”

Tôi bất đắc dĩ ngồi dậy, chỉ là vừa đi ra phòng khách đã nhìn không được mà ôm bụng cười, thiếu đường lăn xuống đất nữa thôi, cái người trên là áo hoa văn, dưới là cái quần thiếu 7 phân đó chính là Nghiêu Diệp ưu nhã cao quý đó sao? Thật sao? Thật là son tại a!

Nghiêu Diệp mím môi không lên tiếng, nếu là thường này tôi mà dám cười anh chắc đã bị ném xuống ruộng luôn rồi, nhưng mà bây giờ anh lại không dám phát tác, ngược lại, mặt ba tôi đen đi một nửa, lầm nhảm nói: “Cười cái gì hả? Đây đều là đồ mới cả, ba chưa mặc bao giờ....”

Tôi là con gái có hiếu, về mặt lập tức nghiêm túc lại, nhưng mà thần kinh co giật nói cho tôi biết, tôi còn rất muốn cười a.

Ba lại đắc ý khoe khoang: “Hôm nay lúc đi chợ mua đồ, ai cũng khen A Diệp đáng đẹp, làm cho mặt ba cũng dài ra rồi.”

Nghiêu Diệp chỉ cười không nói.

Cha à, người ta cũng không phải con của cha, đáng người ta đẹp thì là việc của người ta, con đây mới là khuê nữ mà cha cần phải yêu chiều này. Cho nên mới nói, chỗ cường đại của yêu nghiệt chính là già trẻ nam nữ đều bị lấy lòng toàn bộ, ngay cả phát tài cũng phải chạy đến ôm đùng quần của anh mà kêu mà hét.

Lúc này mẹ tôi cũng từ phòng bếp đi ra, vung tay lên ra lệnh: “Bé ơi, xì dầu dùng hết rồi, con đi mua cho mẹ một chai.”

Nghiêu Diệp giành trước: “Dì, để con đi cho, chân của Đại Đại cũng mới bị thương, không nên vất vả quá.” Vừa nói vừa don đả hỏi đường mua xì dầu.

Mẹ tôi lại dịu dàng chỉ dẫn cho Nghiêu Diệp vừa liếc tôi một cái: “Nhìn xem, A Diệp săn sóc con như vậy tương lai sẽ không phải là ông chồng làm tổn thương vợ, đốt đèn lòng cũng không tìm ra người thứ hai đâu!”

Tôi bủi môi xem thường, không ai rõ hơn tôi cả, Nghiêu Diệp là một con sói đội lốt cừu.

Không lâu sau chuông cửa lại vang lên lần nữa, tôi tức giận bước ra mở cửa: “Tôi nói rồi, anh không cần phải thể hiện bản lĩnh, cô đây không có tâm tình dẫn anh đi đâu.”

“Đại Đại, mình vẫn tìm được nhà cậu mà.” Không giống với Nghiêu Diệp, một giọng nói rất dịu dàng.

Tôi sững sờ ngẩng đầu lên, đầu óc choáng váng, hay là tôi lãng tai rồi nhỉ, hay là đục thủy tinh thể rồi? Đứng trước mặt tôi là người nào vậy?

Cậu khẽ cười: “Sao lại có biểu tình này? Không nhận ra mình à?” Người này còn định vuron tay ra ôm tôi, tôi theo bản năng ngửa về sau tránh khỏi, đôi mắt lấp lánh thoáng trầm xuống, ngón tay ưu nhã cũng lúng túng thu về, nói nhỏ: “Đại Đại, mình về rồi.”

Phản ứng của tôi là, “Rầm” một tiếng đóng cửa lại, nhót người kia ngoài cửa.

Lộ Từ Mặc, cậu đã quyết định đi, còn không chút tin tức nhiều năm như vậy, tại sao còn trở lại?

Tôi nhìn cánh cửa mà ngẩn người hồi lâu, mẹ tôi trong phòng bếp hỏi với ra: “Bé à, là người nào thế? A Diệp về nhanh thế à?”

Tôi cũng không biết bây giờ mình đang nghĩ gì nữa, mở cửa ra, Lộ Từ Mặc vẫn bình tĩnh đứng đó nhìn thấy tôi mới thở ra rất nhẹ, xoa xoa đầu tôi, cười: “Mình biết mà, cậu vẫn ở đây chờ mình.”

Tôi không biết nên nói cái gì mới đúng, hơn nữa, lướt qua bờ vai cậu ta chính là Nghiêu Diệp đang bình tĩnh đứng đó, sắc mặt thâm trầm, trên tay vẫn còn đang cầm chai xì dầu.

Thế giới này thực sự quá hỗn loạn.

Bạn đang đọc truyện *Chạy Theo Thuyền Giấc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Yêu nghiệt tử thi với bạch mã

Mẹ tôi đứng lúc lao ra vẫn tội, ai ngờ vừa ra gặp phải Lộ Tử Mặc thì ngăn người: “Cháu là Tử Mặc à? Về khi nào thế?”

Lộ Tử Mặc giống như khi còn bé, xấu hổ đáp: “Chào dì ạ, con hôm qua mới xuống máy bay. Đã lâu không gặp, dì vẫn giống như ngày trước, xinh đẹp như vậy.”

Mẹ cũng giống tôi thôi, được người ta khen một câu là lên tận mây xanh, mặt tươi như hoa nói: “Mau vào ngồi đi, dì lâu rồi chưa gặp con, giờ phải nói chuyện cái đã.” Mẹ tôi nhiệt tình kéo Lộ Tử Mặc vào nhà.

Nghiêu Diệp lúc này mới lên tiếng, không có ý tốt phá vỡ không gian vui vẻ: “Dì, cháu đã về, đây là chai xì dầu dì cần.”

Mẹ tôi và tôi cùng ngơ ngẩn, giống như đang hỏi nhau, đây rốt cuộc là chuyện gì a? Nhưng mà vấn đề này phức tạp tới mức tôi cũng không trả lời nổi rồi.

Một bên là yêu nghiệt, một bên là thanh mai trúc mã thời niên thiếu, cuộc tử thi gay gắt bắt đầu, nhưng đáng tiếc là tôi cũng không muốn làm nữ chính.

Trong phòng khách tạo thành một tam giác quỷ, tôi ôm Phát tài ngồi một góc trên ghế sofa, Nghiêu Diệp ngồi cạnh tôi, Lộ Tử Mặc hào hoa phong nhã ngồi trên ghế ba tôi đặc biệt làm cho tôi, trước kia mỗi lần cậu ta tới đều thích ngồi chỗ đó. Tôi bây giờ mới nghiêm túc quan sát Lộ Tử Mặc, mấy năm không gặp, hình như cậu ấy cao lên rất nhiều, lịch sự trắng trẻo như cũ, y như cái câu gạo màu trắng nhàn nhã, đầy khí chất nghệ thuật gia, ánh mắt màu đen thâm thúy vừa lúc chạm vào mắt tôi, cậu nói: “Đại Đại, mình về rồi.”

Ngay lúc tôi không hề có chút chuẩn bị, cậu ấy đột ngột ra đi, rồi bây giờ, trở về không cần báo trước, tôi nghĩ thế nào cũng không hiểu.

Lộ Tử Mặc nói: “Đại Đại, không giới thiệu hai chúng mình sao?”

Tôi ngăn người, trấn định vài lần mới há hốc cổ họng, nói: “Đây là Lộ Tử Mặc, bạn trung học của em, đây là, à, thầy giáo của mình, Nghiêu Diệp.” Xem đi, loại giới thiệu hết sức không ra đầu vào đầu, người sáng suốt nhìn vào cũng biết Lộ Tử Mặc thực ra cũng chỉ là người quen bình thường, còn Nghiêu Diệp, mặc quần áo ba tôi, ở nhà tôi, thế thì đâu thể đơn giản chỉ là giáo viên của tôi thể được.

Nghiêu Diệp cười, tiếng cười đó làm tôi chột dạ, anh ưu nhã đưa tay ra: “Xin chào, tôi là bạn trai của Đại Đại.” Nghiễm nhiên chinh lại đại vị của mình.

Tôi tức điên người liếc anh một cái, người này còn đang vênh mặt lên a!

Ánh mắt Lộ Tử Mặc thoáng kinh ngạc, nhìn chúng tôi hồi lâu mới bắt tay: “Chào anh!”

Lại tiếp một hồi trầm mặc, tôi ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, Phát tài trong lòng tôi gào khóc, chắc là vì bị túm đau.

Lộ Tử Mặc dịu dàng nhìn tôi cười: “Đây là Cung Hi phải không, lâu rồi không gặp mà, lúc trước nó thích theo mình lắm.”

Tôi lắc đầu lẩm bẩm: “Cung Hi đi Tây Thiên thỉnh kinh rồi, nó là con, Phát Tài.” Cung Hi là con chó đầu tiên mà tôi nuôi, đúng là nó rất thích Lộ Tử Mặc, tới mức làm cho chủ nhân tôi đây đồ kị muốn chết.”

Lộ Tử Mặc sùng sốt, rồi sầm nã nói: “Cũng đúng, dù sao cũng nhiều năm vậy rồi.” Cái câu nói lấp lửng đó càng khiến tôi khó chịu.

Ai ngờ Nghiêu Diệp cũng không chịu cô đơn, vỗ tay nói: “Phát Tài ngoan, mau tới đây nào.” Sau đó con chó này thật sự tránh khỏi tay tôi, chạy như điên tới người Nghiêu Diệp cọ cọ cả cả, hoàn toàn không nhìn thấy lửa giận của chủ nhân nó là tôi đây. Cái đồ phản quốc.

Tôi không thêm đề ý tới về thơ ngây của ai kia, đẩy ly trà tôi trước mặt Tử Mặc: “Cậu về lần này là để thăm người thân à?”

Lộ Tử Mặc nói: “Cậu biết đấy, mình ở đây làm gì có người thân, chủ yếu là...” Cậu nhìn sâu vào mắt tôi, nói tiếp: “Bên này có chi nhánh công ty, cho nên mình thuận tiện sang xem một chút.”

Hai chữ “thuận tiện” này đem toàn bộ hưng phấn trong lòng tôi tống luôn vào đáy cốc, mình sao lại mắc bệnh hoang tưởng vậy chứ, người ta muốn về thì cũng đã không chờ tới bốn năm như vậy.

Nghiêu Diệp cắt đứt câu chuyện của chúng tôi, khoe miệng cong lên một nụ cười ấm áp đầy dối trá: “Xin hỏi một chút, Lộ tiên sinh làm trong doanh nghiệp nào vậy?”

Lộ Từ Mặc khẽ cười: “Công ty điện tử Trương Quan. ”

Sau đó tôi cũng không còn cơ hội nói chuyện với Lộ Từ Mặc nữa, bởi vì hai người đàn ông này bắt đầu nói một chuỗi về vấn đề buôn bán, mặt ngoài thì thái bình vậy đó, nhưng không hiểu sao tôi lại cảm giác dưới đó sóng ngầm mãnh liệt lắm, có lẽ là tôi nhạy cảm quá.

Thật ra thì sinh nhật, đơn giản là cùng người nhà và bạn bè tụ tập ăn uống một bữa, di dư dật giờ còn đang hưởng tuần trăng mật lần thứ n, không đến được nên phái Trương Du và con rể La Hạo Nhiên tới đưa bao lì xì.

Trương Du thấy Lộ Từ Mặc quen quen, hai mắt chớp chớp kéo tay tôi: “Chị, không phải em ảo giác chứ?Đó không phải là Lộ Từ Mặc sao?”

Tôi bắt đầu đi buông tay: “Không phải ảo giác, là cậu ta, vừa mới về nước thôi. ”

Trương Du nhìn tiếp Nghiêu Diệp cách đó không xa, bộ dạng hưng phấn như tìm ra lục địa mới: “Đây chính là thầy Nghiêu danh tiếng đó hả?Chị được lắm nha, năm mơ em cũng không ngờ chị lại được hai nam nhân ưu chất như vậy tranh giành đầu đó!”

Tôi lập tức cho nó một chưởng dùi núi lấp biển: “Mày nói gì hả?Đi xem chồng mày đi, đừng để cho nó đi quanh bắt quàng làm họ thế. ”Phải nói là Hạo Nhiên rất nhanh đã hòa nhập được với gia đình tôi, nguyên nhân vô cùng đơn giản, cái miệng thì ngọt chết người, phun lời hay tiếng đẹp như nước cuộn cuộn không dứt, còn ra sức hết lòng gọi “anh rể” với ai kia, Nghiêu Diệp nhà ta vô cùng vui sướng, hai người cầu kết lạnh nhạt không đếm xỉa tới Lộ Từ Mặc.

Hôm nay là sinh nhật tôi cho nên thức ăn trên bàn đều là món tôi thích, con người tôi là vậy, vừa thấy đã ăn không ai đưa kịp, cái gì Nghiêu Diệp, cái gì Lộ Từ Mặc cũng ném luôn ra sau ốt.

Ngay chính giữa bàn bày một đĩa to tôm hùm lớn, Lâm Đại Đại tôi có tình cảm với nó vô cùng chân thành, nhưng mà tôi cũng có điểm đặc biệt, thích ăn tôm nhưng không thích bóc tôm, phiền quá. Trương Du cũng vậy, thích tiền nhưng lại không muốn đi kiếm tiền, tôi lấy ví dụ này là hoàn toàn chính xác đó chứ.

Tôi đưa con mắt như Obama ngửa ngáy nhìn con tôm trắng hồng non mịn trong chén mọi người, tự nhiên từ đâu rơi xuống hai con trong chén, con bên trái là kiệt tác của Nghiêu Diệp, bên phải là Lộ Từ Mặc đưa tới.

Sự kiện này khiến tất cả mọi người trên bàn ngừng đùa, sau đó lại vội vã xem như không có việc gì, tiếp tục ăn. Tôi lần đầu tiên ăn tôm mà lại có thể khó nuốt đến như thế a.

Nghiêu Diệp đẩy đĩa đầy tôm đã bóc vỏ tới trước mặt tôi, cười híp mắt: “Này, ăn từ từ thôi, đừng phiền người khác như thế biết chưa. ” Cái từ “người khác” kia được anh gằn rất rõ ràng.

La Hạo Nhiên chân chó lấy lòng: “Anh rể đối xử với chị thật tốt a.... ”Mới nói được nửa câu đã bị tôi trừng cho một cái, bao nhiêu lời khen tặng nuốt lại vào bụng.

Tôi vừa định đẩy cái đĩa về, trên mặt Nghiêu Diệp đã bày ra nụ cười giả tạo chạm vào mu bàn tay tôi thân mật: “Ngốc, ăn com đang ngon, đừng có gây chuyện. ”

Ba mẹ tôi nhìn xuống chén com, vâng cổ nhận dạy ăn không được nói chuyện a, mọi chuyện Tinh Phong Huyết Vũ trên bàn đều làm ngơ a, Lộ Từ Mặc dường như không động tĩnh, La Hạo Nhiên nhỏ nhất, đương nhiên càng không dám lên tiếng.

Trương Du ngược lại một khác cũng không để tôi yên bình, nó gặm đùi gà xong liền quay sang hỏi Lộ Từ Mặc: “Anh Từ Mặc, bạn gái của anh có vẻ cùng không?”

Tôi dưới bàn đá chân nói một cái, con bé này không mở bình thì có ai quan tâm trong bình có gì đâu chứ!

Gần tới giữa trưa nhiệt độ lên cao, sắc mặt Lộ Từ Mặc càng hồng, tao nhả cười: “Anh không có cái phúc này, nếu không em giới thiệu cho anh một người đi?”

Tôi nhìn chằm chằm Trương Du, phát huy uy quyền sinh nhật lớn tiếng nói: “Có gì thì com nước xong hẵng hỏi, không com canh nguội mất. ”

Cuối cùng bữa com này tôi cũng thái bình giả tạo ăn xong.

Nghỉ ngơi xong thì sang màn cắt bánh, tất cả mọi người đều lấy quà tặng ra, ba mẹ tôi với dì Hai hằng năm đều đưa bao lì xì cả, thực dụng thế đó. Chờ tới khi mở xong món quà của Trương Du và La Hạo Nhiên ra, tôi đỏ mặt hời hợt như Lư Sơn thác, là một đôi búp bê đang hôn nhau, phía trên còn khắc thêm chữ, trăm năm hòa hợp.

Tôi cắn răng nghiêng lợi khi để Trương Du: “Cái con bé này có phải cảm giác bị mất cân đối rồi không hả?Sinh nhật của chị mày nha, không phải kết hôn, mày đưa cái quái gì vậy hả?”

Trương Du bày ra vẻ mặt rất vô tội rất uất ức, nhỏ giọng giải thích: “Lúc em mua quà không biết là hai người đã chia tay, vất đi không phải phí quá sao?

Hai chị em mình tình sâu nghĩa nặng, chị đừng có so đo như thế!”Tôi đối với cô em họ này thực sự hoàn toàn im lặng.

Nghiêu Diệp đưa sang một túi nhỏ rất tinh xảo, tôi cũng hòng nói cảm ơn, nhưng cũng không có ý mở ra.

Ngoài dự đoán của tôi, Lộ Tử Mặc thế mà cũng mang theo quà, một con chim rất giống thật màu hồng bằng thủy tinh, tôi ghen ngào, chiếc rương trong phòng tôi còn rất nhiều đồ vật cậu ấy tặng, chuyện đã qua cũng vì thế mà ào ào ùa đến, tôi mức tôi hít thở không thông. Tôi tự cho rằng mình là người rộng rãi, nhưng mà bây giờ mới biết, hóa ra trong lòng tôi vẫn rất dễ ý lần bỏ đi ngày đó.

Lúc này La Hạo Nhiên vừa mới gọi điện thoại về, hào hứng nói: “Nhà bạn em chuẩn bị khai trương nhà nghỉ trên núi Ôn Tuyền, có thể miễn phí cho chúng ta một chuyến, mọi người muốn đi không?”

“Em đi!Em đi!” Trương Du lớn tiếng nhất.

Tôi vốn cũng không chịu nổi không khí tối nay nữa rồi, giờ cứ như tìm ra lối thoát, vội vã tán thành: “Chị lâu rồi cũng không tới Ôn Tuyền, giờ cũng đi một chuyến đi. ”

“Anh cũng không có việc gì, cho anh một suất. ”Nghiêu Diệp không thêm để ý tới tinh thần kháng nghị nghiêm trọng trong mắt tôi, nhiệt tình hưởng ứng.

Lộ Tử Mặc trầm mặc một lát, cũng khẽ cười: “Minh cũng đi. ”

Rất tốt, tuần hoàn về lại điểm ban đầu.

Sắc trời dần dần tối, La Hạo Nhiên đưa Trương Du về nhà, Lộ Tử Mặc cũng lịch sự xin phép về, cậu ấy nói với tôi: “Đại Đại, cậu có thể tiễn mình không?”

Tôi gật đầu, mới đứng dậy đã bị Nghiêu Diệp kéo lại, ánh mắt anh hung ác như là muốn ăn tôi vậy đó, tôi tức giận hất tay ra, đường hoàng cũng Lộ Tử Mặc ra ngoài, xem như không thấy anh.

Góc phố đèn đường, xe Lộ Tử Mặc đậu gần bên, so với khung cảnh đường xi măng đầy hố này quả thực không nhìn nổi, giống như tôi và cậu ấy.

Lộ Tử Mặc cười khò: “Đại Đại, cậu trách mình lắm, phải không?”Cậu ấy nắm lấy tay tôi rất chặt, có lẽ không thể không chế được tâm tình.

Tôi lắc đầu, thấp giọng: “Không, mình đã không còn trách cậu nữa rồi. ”Đúng vậy, tôi từng vô số lần mắng nhiếc cậu, nhưng mà thời gian thực sự là một phương thuốc trị đau tốt nhất, thế giới này không vì mất đi một người mà ngừng quay, Lâm Đại Đại tôi cũng không phải vì thiếu một người mà không sống nổi, có lẽ cậu ấy có gì đó bất đắc dĩ, hoặc là không được phép, dù sao giờ cũng không là gì cả, lùi một bước là trời cao biển rộng, bụng bự của tôi cũng không thể chứa thêm được nữa, thôi thì tha thứ.

“Đại Đại, mình... Thôi, giờ mình nói gì cũng vô ích. ”Lộ Tử Mặc bất đắc dĩ cười, lúc mở cửa xe ra, cậu ấy lại nắm tay tôi lần nữa: “Lúc này cậu hỏi tại sao mình trở lại, là mình nói dối, thật ra không phải vì chuyện công việc, mà là vì cậu, cậu quên rồi sao?Cậu còn thiếu mình một món quà sinh nhật, cho nên mình tới đòi. ”

Tôi ngây người như phỗng, nhất thời không hiểu nổi ý tứ người này nữa.

Lộ Tử Mặc cười một tiếng, chế nhạo: “Cậu tưởng thật hả?Có bạn trai rồi mà còn dễ bị lừa như vậy, không nhìn ra mình đang chọc cậu thôi à?Mình về là có chuyện thật. ”

Tôi điên người đập một phát vào bả vai hắn: “Được lắm, cậu lại dám đùa mình!”

Lộ Tử Mặc khởi động xe, cười nói: “Minh đi trước nhé, sinh nhật vui vẻ, còn nữa, mai gặp lại. ”

Tôi kinh ngạc nhìn cậu ấy rời đi, trong lòng có một cảm giác rất kì quái, Lộ Tử Mặc bây giờ có gì đó không giống trước, nhưng mà, rõ ràng là cậu ấy nha.

Tôi xoay người lại, Nghiêu Diệp đã đứng ở cửa lầu từ lúc nào, ánh mắt đen tuyền khóa nhìn tôi rất chặt, trong đêm tối mịt mù, nó giống như một tấm lưới lớn, vững vàng không chế tôi ở bên trong.

Anh lạnh lạnh nói: “Không phải nói hàng xóm bình thường sao?Cùng cậu ta tâm tình lâu như vậy à?”Anh lúc này khẩu khí ác liệt cứ như một ông chồng ghen tuông vậy.

Nếu là trước kia tôi nhất định sẽ vui mừng khôn xiết, nhưng mà bây giờ tôi không còn quan hệ với anh nữa rồi, lạnh lùng nói: “Em nhiệt tình với ai, lạnh nhạt với ai có liên quan tới anh không, thầy, Nghiêu?”

Sắc mặt anh trắng rồi lại xanh, tôi cũng không muốn bỏ chạy đâu, cuối cùng anh đành thờ dài một cái.”Anh xin lỗi, nếu như anh biết em để ý đến vậy anh sẽ làm theo lời em, bây giờ em không thể cho anh một cơ hội nữa sao?”

Tôi hất mặt hừ lạnh: “Nếu là ba chữ “anh xin lỗi” này có tác dụng thì thế giới này còn luyến tiếc gì nữa. ”Tôi chỉ chỉ lồng ngực mình, “Nơi này của em cũng không anh đâm ngàn mũi kim như vậy, vết thương đó chẳng lẽ chỉ một câu xin lỗi sẽ lành lặn như lúc đầu sao?Nghiêu Diệp, em không nghĩ anh lại ngây thơ đến vậy. ”

Tôi lướt qua anh đi vào nhà, mẹ tôi còn đang dọn dẹp đồng chén bát ngổn ngang trong phòng khách, miệng vô tình hay cố ý mà niệm kinh: “Con người ai mà không sai chứ?Biết sai mà sửa thì pro lắm rồi, tình cảm người trẻ phải vượt qua chông gai mưa gió mới có thể thấy thâm hồng, đừng có tùy tiện la hét chia tay, nói mấy lời đó đau lòng lắm a!”

Tôi giả như không nghe, cũng không muốn trả lời, ừ thì tôi cố chấp, tôi kiên trì vậy đó. Tôi biết, tôi còn thích Nghiêu Diệp, tôi không bỏ được anh, nhưng tôi sợ, Nghiêu Diệp cũng sẽ không bỏ được quá khứ của mình, không quên được Trác Tâm Nghiê. Đây là một vòng tuần hoàn đau khổ, cho nên, tôi đành lấy lý tính của mình mà bóp chết nó trong trứng nước.

Lúc đi ngang qua phòng tôi nghe Nghiêu Diệp nói với mẹ tôi: “Di à, mọi chuyện là con sai, con làm Đại Đại buồn lòng, cho nên con chấp nhận chờ cô ấy tha thứ. ”

Buổi tối tôi lần qua lần lại thế nào cũng không ngủ được, Nghiêu Diệp và Lộ Tử Mặc cứ chạy qua chạy lại trong giấc mơ, tôi lặng lẽ đứng dậy, mở ngăn kéo lấy con thỏ thủy tinh, có lẽ phải trả về, rồi lại mở món quà Nghiêu Diệp đưa, bên trong là một hộp trang sức trong suốt, chiếc nhẫn có hai vòng giao nhau một chỗ, chặt chẽ lâu bền. Còn thêm một tờ giấy nhỏ, trên đó viết: Đây là chiếc nhẫn anh tự mình thiết kế, trên thế giới này chỉ có hai chiếc, của anh và của em, nếu tha thứ được cho anh, hãy mang nó nhé.

Tôi khép nắp lại, ngủ vẫn tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Chạy Theo Thuyền Giấc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Mình muốn sự tha thứ của cậu

Trải qua ngày sinh nhật có một không hai trên đời, một ngày mới sáng láng tươi đẹp lại tới, Lâm Đại Đại ta đây vẫn sẽ sáng láng tươi đẹp, chỉ có điều nếu như người kia ít nói đi tôi sẽ tự tại hơn nhiều nữa.

Lộ Tử Mặc làm tài xế chở nhóm năm người chúng tôi đến núi Ôn Tuyền.

Tôi đương nhiên sẽ ngồi ở hàng ghế trước, len lén liếc nhìn Nghiêu Diệp qua gương chiếu hậu, anh lúc này cũng không nhìn tôi, đưa mắt ra ngoài cửa sổ, đôi môi miết chặt đó khiến tôi không khỏi nhớ tới cuộc nói chuyện sáng nay.

Trong phòng khách tôi đứng phải anh vừa mới rửa mặt chỉnh tề, anh bình tĩnh hỏi: “Món quà anh tặng em vất đi rồi à?”

Tôi hất cằm lên nhìn, giọng nói đầy khiêu khích: “Vất rồi, thì sao?”Stop!Chỉ là một cái vòng ngón áp út thôi mà?

Anh há hốc mồm không nói gì, lại cúi đầu nhìn vào ngón tay tôi, đáy mắt thoáng qua tia thất vọng, không thể phủ nhận, trong một khắc đó tôi khoái trá hưởng thụ cảm giác trả thù, nhưng trả thù xong mất mát lại cứ thế mà ập đến, không biết là ai đã nói, tổn thương là một thanh kiếm hai lưỡi, đã thương người thì cũng đã thương chính mình.

“Đại Đại, Đại Đại?”Tiếng ai gọi tôi trở về thực tại.

Tôi nghi ngờ nghiêng người, giương mắt nhìn Lộ Tử Mặc: “Sao?”

Lộ Tử Mặc cười: “Cậu ngăn gì thế?Mình nói, may mà chúng ta chọn địa điểm là Ôn Tuyền nhiệt độ tương đối thấp, nếu không nhất định cậu sẽ không chịu nóng được!”

“Ừ, đúng. ”Tôi vội vàng mở to mắt, nụ cười của Lộ Tử Mặc quá mức rực rỡ, tôi cũng không biết phải đối mặt với quan tâm của cậu ấy như thế nào nữa. Người nào đó ở phía sau lạnh lùng hừ một tiếng, Trương Du và La Hạo Nhiên cũng không coi ai ra gì, âu yếm mà cười khúc khích, tôi chỉ biết nuốt một ngụm nước miếng, im lặng.

Dù hôm nay không phải là ngày nghỉ nhưng đang trong mùa ưu đãi nên khách đến đây vẫn rất nhiều. Cũng may bạn của La Hạo Nhiên đứng đợi trước giữ chỗ rồi, chúng tôi vì thế cũng không cần cùng người ta chen lấn. Trương Du và la Hạo Nhiên thấy bạn là chạy hết chỗ này chỗ kia lêu lổng, tôi cũng không có việc gì đành nói chuyện nhảm với Lộ Tử Mặc, không thêm đề ý tới con lạc đà Nghiêu Diệp sau lưng, chắc anh thấy không thú vị, đợi một lát rồi cũng đi ra ngoài, niềm vui sướng đến Ôn Tuyền của tôi cũng tự nhiên tụt dốc.

Nhất thời xung quanh yên tĩnh đến mức làm người ta không chịu nổi.

Lộ Tử Mặc như hiểu được suy nghĩ của tôi, hỏi: “Cậu rất thích anh ta?”

Tôi cao giọng phản bác: “Ai thích chứ?Cậu đừng nói nhảm, anh ta từ lâu đã không phải bạn trai của mình rồi, bọn mình chia tay từ tám trăm năm trước

rồi. ”

Lộ Tử Mặc cười cười: “Đại Đại, bọn mình quen nhau lâu như vậy, mình còn hiểu cậu hơn cả cậu đấy, cậu không lừa được mình đâu. Cậu càng cố gắng khoa trương, càng chứng tỏ cậu dễ ỷ...” Cậu ta không chút thương tình tiếp tục xăm xoi tôi, lập luận đầy sắc bén.

Tôi lặng lẽ cúi đầu.

Lộ Tử Mặc nói tiếp: “Đại Đại, mình đi bốn năm rồi, cậu thật sự không có gì muốn hỏi mình sao?”

Tôi tiếp tục trầm mặc.

Cậu ấy bật cười, lắc đầu một cái: “Thật là, chuyện cũng đã qua nhắc lại làm gì chứ? Dù sao bây giờ người cậu quan tâm cũng không phải mình, là người khác rồi. ” Nói xong cũng không đợi tôi mở miệng, đứng dậy: “Cậu khát không? Mình đi lấy cho cậu ít nước. ”

Chờ đến khi cậu ấy đi ra ngoài tôi mới thở dài một hơi, năm tháng vô tình đã xóa mờ kí ức, cậu ấy không còn là Lộ Tử Mặc một thời năm đó, tôi cũng không còn là Lâm Đại Đại ngốc hôm nào, thế thì còn truy cứu làm gì nữa?

Sau đó tôi dần dần không còn ý thức nữa, trong cơn mê hình như có người gọi tên tôi, vỗ vỗ vào mặt tôi, còn có tiếng kêu cứu, xung quanh ồn ào thật, vậy mà tôi cái gì cũng không là được.

Khi tỉnh lại nhìn quanh cái gì cũng lạ, hình như là trong khách sạn ở Ôn Tuyền, Nghiêu Diệp đang ngồi bên bếp giường, mặt băng lại giống y như Bao đại nhân.

Tôi đang định hỏi có chuyện gì xảy ra, anh đã ầm ầm mắng tôi: “Em có đầu óc không thế hả? Biết mình huyết áp thấp mà còn ngồi chơi lâu như vậy, không sợ mệt chết à? Em không muốn gặp anh đến vậy à, muốn ở cùng Lộ Tử Mặc đến thế phải không? Hả?” Cái từ “hả” kia mới nồng đậm uy hiếp làm sao, giống như chỉ cần tôi thừa nhận, anh sẽ giương nanh múa vuốt nhào tới mà nuốt tôi vào bụng.

Đầu tôi choáng quá, cả người vô lực, định nói vài câu mới phát hiện ra cổ họng khô khốc không ra lời, anh thờ dài đi rót một ly nước ấm rồi nhẹ đỡ tôi lên: “Uống ít nước tạm đã, anh có nói người ta làm cháo trứng cho em rồi, đợi chút nữa rồi ăn. ”

Tôi ừng ực uống mấy ngụm to, rồi ngây ngốc hỏi: “Em sao thế?”

Nghiêu Diệp tức giận giải thích: “Em ở trên núi Ôn Tuyền nóng quá nên té xỉu, ngốc à!”

Tôi càng không thể nào tin nổi: “Làm sao lại thế được chứ? Lộ Tử Mặc thì sao?”

Mặt anh lạnh xuống, giọng nói như sông băng tuôn chảy: “Em vậy rồi còn hỏi cậu ta?”

“Buồn cười chưa, cậu ấy không hỏi tôi chẳng lẽ nên hỏi anh sao? Anh nghĩ anh xứng?” Không biết từ lúc nào Lộ Tử Mặc đã đứng trước cửa, khắp khiêng đi vào. ”

Tôi kêu lên: “Tử Mặc, chân cậu sao thế? Bị thương ở đâu?”

Lộ Tử Mặc lắc đầu: “Đừng lo, mình không sao cả, vấp ngã chút thôi mà. ” Sau đó cậu xoay người về phía Nghiêu Diệp, giọng nói đầy gay gắt: “Trác Tâm Nghiên là chị khóa trên của tôi, chuyện hai người tôi cũng biết, hôm qua nghe được tên anh tôi còn nghĩ là trùng hợp thôi, không ngờ trên thế giới này cũng có chuyện trùng hợp như vậy, nếu anh dây dưa với người đàn bà khác, tại sao còn quần lấy Đại Đại như thế? Anh không thấy như vậy qua bất công với cậu ấy sao?”

Tim Nghiêu Diệp thoáng loạn nhịp, nhưng chỉ một lát sau, anh cười lạnh: “Liên quan gì tới cậu? Cậu điều tra tôi? Mục đích là gì? Hay là muốn chia rẽ bọn tôi?”

Lộ Tử Mặc cũng không chịu yếu thế, vui vẻ tiếp chiêu: “Không cần tôi phải chia rẽ, chính hai người tự chia tay. ”

Tôi nổi giận, hoàn toàn nổi giận rồi, hét vào mặt hai người đó: “Được lắm, đừng có nói nữa. Hai người tôi đều không quan tâm cả? Được chưa? Một người thì đi không thèm nói một câu, một người thì vong ân phụ nghĩa, khôn khiếp thế đấy, tôi chán ghét mấy người, đáng chết! Cút hết đi!” Tôi điên lên ném gối đuổi hai người đó ra, xé chiếu hôm đó một mình lên xe đi về, không cần ai nữa cả.

Có lẽ đây là lần đầu tiên trong đời ba mẹ thấy tôi đàng đàng sát khí như vậy, vô cùng biết ý không dám hỏi nhiều, để tôi một mình trong phòng cho tỉnh táo, chỉ là, chăn gối, tất cả đều là mùi của Nghiêu Diệp, tôi tỉnh táo cách nào được đây? Tôi chắc sắp điên rồi, tại sao mọi thứ cứ loạn hết lên như thế, chẳng lẽ thực sự tôi đã sai rồi, mọi thứ đều là tôi sai?

Thêm mấy ngày nữa Nghiêu Diệp cuối cùng cũng đi, tôi cũng được thanh tịnh một chút, nhưng mà trong lòng lại có một lỗ hổng cực lớn, anh muốn buông tay rồi?

Tôi băng quơ đi trên con đường quen thuộc từ lâu, bất tri bất giác tới lại ngôi trường cấp hai ngày trước.

Bác giữ cửa vẫn còn nhận ra tôi, bác ấy trước kia cũng sát bên nhà, tôi khi nào có gì ngon cũng mang sang biếu bác, đương nhiên rồi, bán họ hàng xa mua láng giềng gần mà, có lúc trễ mấy phút bác cũng mắt nhắm mắt mở cho tôi qua. Tôi nói tôi muốn vào xem một lát, bác còn rất sáng khoái, cười:

“Hôm nay sao nhiều người về lại thăm trường vậy nhỉ?” Tôi buồn bực, chẳng lẽ còn có người giống tôi đi tìm lại kí ức ngày xưa?

Tôi đi tới đi lui rồi cũng quay về chỗ cũ, sườn núi nhỏ đầy hoa dại sau trường, nhất thời chết lặng. Lộ Tử Mặc cũng ngồi đó, hóa ra người nhưng nhớ thuở trước kia lại chính là cậu ta.

Tôi tự nhiên lại có một suy nghĩ muốn bỏ chạy, cậu ấy cũng thấy tôi, vội vàng đuổi theo, tôi mới chạy có được mấy bước đã thấy phía sau không còn tiếng động nữa, quay đầu lại thì khiếp đảm, Lộ Tử Mặc ngã ngửa trên sân cỏ, gắng đứng dậy mấy lần đều không dậy nổi, tôi vừa tự mắng mình vừa chạy sang, nâng cậu ấy lên: “Sao lại không cẩn thận thế? Chân cậu còn đang bị thương đuổi theo làm gì?”

Cậu ấy dường như không thấy đau, nhìn tôi cười: “Cậu không đi thì mình đuổi theo làm gì?” Một câu làm tôi chết đứng, mấy năm không gặp miệng lưỡi cậu ta bén nhọn thế đấy.

Cậu ấy kéo tôi cùng ngồi xuống: “Hôm qua mình lỡ mắng quá, mình không nên nhúng tay vào chuyện của cậu, đừng làm lỡ mình được không, nói chuyện chút thôi!” Cậu ta cũng nói vậy rồi, tôi mà kiên trì đi có lẽ vô cùng bất nhân bất nghĩa.

Nhưng mà cậu ta nói muốn trò chuyện, ngồi thiệt lâu cũng không nói câu nào, tôi đành nói nhảm: “Lâu rồi không về lại đây, thay đổi nhiều thật đó, tới mức mình không nhận ra nữa rồi. ”

Cậu ấy gật đầu: “Trường cũng khác, người cũng khác, trước kia cậu thấy mình là luôn bám lấy như Cung hi vậy, giờ lại câu nệ như người xa lạ, thực sự mình rất khó chịu. ”

Hay chưa, tự nhiên lại kéo tới tôi?

Cậu ấy nhìn về xa xăm: “Giống như một vật mình muốn tìm lại, tìm thế nào cũng không ra, muốn giữ bên người, giữ thế nào cũng không được, Đại Đại, cậu nói xem mình nên làm cái gì bây giờ?”

Tôi trầm mặc một hồi: “Vậy thì đừng muốn nữa, không có hy vọng sẽ không phải thất vọng. ”

Có lẽ mọi thứ đã tan biến từ lâu, tôi cũng nghĩ thông suốt rồi, đi ra nước ngoài thì cũng đi rồi, chúng tôi đâu phải vĩnh viễn không gặp lại nhau, cho nên ngày ngày tôi đều nhìn điện thoại, nghĩ rằng cậu ấy sẽ tìm tôi, nhưng mà không có, bốn năm, không một tin tức, vì vậy tôi buộc mình phải quên. Tôi cũng muốn hỏi cậu ấy bây giờ phải làm sao đây? Cậu ấy là thanh mai của tôi, không sai, nhưng mà tôi không thể làm một người ngây thơ như trước được, giả vờ không nhớ, không quan tâm, giả vờ tuyệt tình, giả vờ không tìm không phôi, tôi không đóng được!

“Nếu như đến cả hy vọng cũng không có thì làm người còn có ý nghĩa gì nữa chứ?” Cậu hỏi ngược lại.

Tôi cũng không biết phải nói tiếp thế nào, vội vàng dời chủ đề: “A? Bên kia mới xây nhà thể dục đẹp chưa kia, chúng mình qua xem đi!” Tôi vừa nói vừa đứng lên, tay cậu ấy bất ngờ nắm lấy vai tôi, kéo tôi vào ngực, chặt chẽ, tôi hốt hoảng muốn tránh, không phải là vì chưa từng ôm cậu ấy trước đây, nhưng đó chỉ là thuở thanh xuân niên thiếu, sau khi trưởng thành đây chính là lần đầu tiên tiếp xúc thân mật như vậy, tôi không quen, Nghiêu Diệp trước đây còn bá đạo không cho ôm người khác, thân thể tự nhiên có trí nhớ, tôi gầy dựa hơn, “Lộ Tử Mặc, cậu buông mình ra đi. ”

“Đại Đại, mình xin cậu, hôm nay thôi, lần này nữa thôi, cậu nghe mình nói hết được không?” Giọng cậu ấy ôn hòa từ trên đỉnh đầu truyền xuống, cả người vô lực dựa vào vai tôi, Lộ Tử Mặc kiêu ngạo là thế đang cầu xin tôi, tôi bất đắc dĩ dần buông lỏng thân thể, tùy ý cậu ta.

Lộ Tử Mặc từ từ nói, từng câu từng chữ khắc vào lòng tôi: “Đại Đại, mình đã nói với cậu chưa? Thực ra mình là con riêng, cậu luôn nói hâm mộ mình, thực ra mình còn hâm mộ cậu hơn. Dĩ, chú sống rất an nhàn, không cần có tiền, chỉ cần ở nhà vui vẻ với nhau là được, nhưng mình không thể. Mình một năm chỉ có kì nghỉ đông và hè là hai lần có cơ hội thấy ba, nếu không phải mình là con trai, Lộ gia cũng sẽ không nhận mình, cậu có thấy buồn cười không?”

Tôi gạt mình, cố gắng tránh một chút để nhìn cậu ấy, một nỗi đau thương chưa từng gặp. Tôi che miệng lắc đầu, tay nín lấy vạt áo cậu không biết phải nói gì mới phải, chỉ có thể lặp lại câu: “Mình xin lỗi, xin lỗi, tới bây giờ mình cũng không biết. ”

Cậu khẽ cười, vỗ vỗ lưng tôi, an ủi: “Đừng khóc, mình không sao, chỉ muốn nói cho cậu biết thôi, cậu có muốn nghe không?” Cậu ấy không ngừng bảo tôi đừng khóc, vậy tại sao vai tôi càng ướt?

“Mẹ mình rất hung dữ, bà hi vọng tất cả mọi thứ đều phải thắng được mẹ của anh trai mình, vì vậy mình mới có thể được ba chú ý tới, sau này ông nội rất cuộc cũng cho mình đi du học. ” Cậu cười khổ, “Cậu trách mình là phải, mình không tốt như cậu nghĩ, mình chỉ không muốn bị người ta coi thường, cho nên mới liều mạng đi tới đất nước xa xôi, đó là cách duy nhất mình có thể, hơn nữa vì mẹ, mình cũng đành đáp ứng. ”

“Khi đó sao cậu không nói với mình?” Tôi khóc thành tiếng, những câu nói lúc này còn đau gấp ngàn lần khi cậu ấy rời đi, khi đó không biết cậu ấy phải chịu bao đau khổ?

Cậu nhẹ đẩy tôi ra, trên lông mi vẫn còn dính nước, khẽ cười: “Con riêng cũng đâu phải chuyện về vang gì mà nói? Huống chi sai lầm cũng vẫn là sai lầm, mình giải thích với cậu không có ý gì khác cả, bây giờ mình tốt lắm, có danh dự có địa vị, chỉ thiếu một người bạn gái nữa thôi, cậu vốn là ứng cử viên hàng đầu, không ngờ cậu lại có bạn trai. . . có phải là rất tiếc đúng không?”

Cái dáng vẻ này không biết tôi nên khóc hay cười đây, cậu ấy rõ ràng đang gạt tôi, tôi biết chứ, cậu ấy lại gạt tôi. Tôi che miệng Lộ Tử Mặc lại, nước mắt rơi càng nhiều, hét lên: “Được rồi mà, cậu đừng nói nữa!”

Cậu ấy nhẹ nhàng lau nước mắt cho tôi, khẽ cười: “Sao lại khóc nữa? Có phải cảm thấy tiếc quá vì bỏ lỡ một viên kim cương quý tộc như mình phải không?” Cậu lại còn đùa, tôi tự nhiên lại nghĩ đến dáng vẻ như cười như không của Nghiêu Diệp, bất giác xịch người ra. Trong mắt Lộ Tử Mặc thoáng thất vọng, nhưng rất nhanh lại che giấu được, thu tay về: “Đại Đại, quả tốt nghiệp cậu nợ mình đâu? Chúng mình đã hứa rồi mà....”

Chúng mình đã hứa? Câu nói rất rất quen thuộc lại là lời nói đau lòng người ta nhất.

Tôi sững sờ hồi lâu, năm đó quả nhiên tôi có một món quà chưa đưa cho cậu ấy, một chiếc khăn có thêu tên tôi và cậu. Nhưng bây giờ có đưa cũng không còn ý nghĩa, càng không thiết thực, nó cũng giống như kí ức kia bây giờ chỉ là một phần trí nhớ mà tôi vô cùng trân trọng.

Tôi nhìn cậu hỏi: “Cậu muốn gì nào?” Muốn trắng sao gì tôi cũng đáp ứng hết.

“Mình muốn cậu....” Tôi khiếp đảm, cũng may cậu ấy dừng một lát rồi nói tiếp: “Muốn cậu tha thứ cho mình.”

Tôi khoát tay: “Đây là quà tặng gì chứ? Thực ra mình tha thứ cho cậu từ lâu rồi, chỉ là sợ mất mặt thôi.” Tính cách tôi rất giống ba, oán giận nhanh mà mát đi cũng nhanh, bị người ta đùa thì buồn bực ở trong phòng dưỡng thương mấy ngày, đi ra lại là hào hán, huống chi một quãng thời gian dài như vậy, tôi làm sao còn trách cậu ấy chứ?

“Cô bé ngốc, dễ vậy à? Nếu vậy hay cậu lấy thân báo đáp đi?” Cậu ấy nhéo lỗ mũi tôi, cười đến rục rờ.

Tôi đẩy tay ra: “Cái đầu cậu ấy! Tuổi còn trẻ mà già vờ già cả cái gì hả? Đừng quên cậu cùng tuổi với mình!”

Ánh mặt trời dừng lại trên người Lộ Tử Mặc, trên khuôn mặt đó ánh một màu vàng kim, giọng nói bình tĩnh lạ thường: “Từ chối nhanh vậy à? Cậu thực sự thích anh ta đến vậy sao?”

Tôi lớn tiếng phản bác: “Nói vậy, bọn mình chia tay rồi!”

Lộ Tử Mặc cười rất không tự nhiên: “Nhưng cậu thích anh ta, không phải sao?”

Tôi không trả lời, cũng không biết phải trả lời ra làm sao, cho nên lựa chọn trầm mặc.

Lộ Tử Mặc xoa tóc tôi, kéo tay ra quây bán đồ ăn vặt trước trường: “Đi, mình mua cho cậu khoai tây cậu thích nhất, đừng mất hứng nữa.”

Quen thuộc như bốn năm trước, khoảng cách đó giống như chưa từng tồn tại.

Nhưng sản thể dục thay đổi, trường học khác xưa, khu thí nghiệm cũng lạ lẫm lắm, lòng người tất nhiên cũng không còn như trước, làm sao có thể không đổi dời?

Cho nên tôi và Lộ Tử Mặc, chỉ có thể là bạn bè mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Chạy Theo Thuyền Giặc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Chân đứng hai thuyền

Sau khi hiểu lầm được giải quyết, khoảng cách bốn năm giữa tôi và Lộ Tử Mặc cứ như bị bút thần của Thần Tư Mã Lương nhẹ nhàng vung lên, mờ nhạt không dấu vết, giống như những người bạn xa cách lâu ngày giờ gặp lại, cảm thấy thật thoải mái. Tôi giúp cậu ấy giải quyết vấn đề nhà ở tạm thời, một lần nữa cùng cậu ghé qua mỗi nơi trong kí ức mà ngày trước chúng tôi hay đi qua, đến từng nơi mà chúng tôi hay ăn vặt, nhớ lại những kỉ niệm thanh xuân đã chết, nhưng mà cảm giác giờ đây đã khác xưa rất nhiều. Tôi hỏi cậu: “Tại sao?” Cậu chỉ chỉ vào trái tim của tôi, nói: “Bởi vì ở trong lòng cậu luôn luôn nghĩ tới một người khác, mình đây chỉ có thể xếp thứ hai thôi.”

Tôi im lặng, mặc kệ cậu nói đúng hay sai, cái vị đứng thứ nhất đó đã năm ngày rồi chưa liên lạc với tôi, đến một tin nhắn cũng không có, có phải tôi nên cảm thấy may mắn khi anh không quấn lấy mình nữa không, đây cũng là kết quả tôi muốn mà, nhưng tại sao vẫn cảm thấy không vui, còn không biết tự trọng nghĩ tới anh rất nhiều nữa chứ?

Cách ngày tốt nghiệp chỉ còn 3 tuần nên tôi phải sớm trở về trường, Lộ Tử Mặc đi cùng tôi, cậu nói muốn đến để xem trường học của tôi một chút, cũng là nơi cậu đã từng phấn đấu muốn vào.

Trên đường in bóng những cây ngô đồng nước Pháp, xung quanh không biết bao nhiêu người chụp ảnh lưu niệm trước khi rời trường, ngẫu nhiên tôi còn gặp Lưu Thập Bát, anh ta hào hứng chạy tới chỗ tôi, câu đầu tiên là: “Thầy Nghiêu nhà cô đâu?”. Sau đó mới phát hiện phía sau tôi còn có Lộ Tử Mặc, lúc này mới giác ngộ được, phát ra câu hay ho thứ hai, “Vị này là ai vậy? Người mới của cô?” Tôi còn chưa kịp lắc đầu, anh ta lại tung ra câu thứ ba kinh thiên động địa, “Cô, chẳng lẽ học người ta một chân đứng hai thuyền sao? Cô có bản lĩnh đó sao?” Thật là quá coi rẻ chỉ số thông minh của tôi.

Khóe miệng tôi run rẩy, hất cánh tay Lưu Thập Bát đang khoác trên vai tôi, nói: “Đúng vậy! Có muốn biết vì sao anh đã qua tuổi mà chưa có bạn gái không? Tôi có thể dạy cho vài chiêu. ”

Anh ta lắc đầu một cái, vội vàng cầm lấy tay tôi khiếm tốn mong chờ chỉ dạy.

Tôi đắc ý nói: “Cũng là bởi vì anh không thể nói lời ngon tiếng ngọt để lấy lòng các cô gái, bộ dáng như vậy làm gì có cô gái nhà nào để ý đến anh chứ?”

Lộ Tử Mặc nhú mày, kéo tay tôi: “Đại Đại!”

Ngược lại Lưu Thập Bát bị tôi đá thông tư tưởng, bày ra vẻ mặt không sao cả, cười khúc khích: “Đa tạ Lâm cô nương chỉ giáo nhé, nghe một lời của vương còn hơn mười năm đọc sách. ” Sau đó xoay người hướng Lộ Tử Mặc nói, “Xin chào, tôi là Lưu Khôn, là bạn đại học của con bé này, đừng xem lời nói của tôi là thật, chúng tôi thường hay nói đùa như vậy lắm. ”

Lông mày Lộ Tử Mặc chậm rãi giãn ra, cười nói: “Xin chào, tôi tên là Lộ Tử Mặc, là bạn trung học của Đại Đại. ”

Lưu Thập Bát phất tay một cái: “Hai người cứ từ từ đi thăm, tôi dẫn các học muội đến chỗ khác chơi đã nhé!”

“Bạn của cậu thú vị thật đấy!” Lộ Tử Mặc dường như rất vui vẻ.

Tôi đột nhiên phát hiện hai chúng tôi đang nắm tay nhau, giống như bị điện giật nhanh chóng thu tay về, thấy cậu ấy ngẩn người ra, tôi thấy hình như mình hơi làm quá, xấu hổ gãi đầu: “Người ở đây nhiều quá, không nên không biết xấu hổ. ”

Cậu nhìn sâu tôi một cái, nhanh nhẹn đưa tay vào trong túi, lạnh nhạt nói: “Ừ, không phải cậu nói muốn đem mình đi đến cantin để trải nghiệm cuộc sống đại học sao?”

Tôi không ngừng gật đầu, đang muốn xoay người đi về phía trước, bỗng dưng bị Lộ Tử Mặc chặn sau lưng, lên tiếng nói: ”Nghieu tiên sinh. ”

Tôi như bị thần chú đứng sững lại, toàn thân không thể động đậy, cách đó không xa Nghiêu Diệp hai mắt lạnh lẽo đang liếc nhìn hai chúng tôi, hơn nữa thấy tôi chột dạ theo bản năng còn kéo ống tay áo Lộ Tử Mặc, ánh mắt lúc này của anh càng thêm sâu không đáy. Bên cạnh anh có ai đó như là trợ lý, anh phất tay một cái, người kia liền rời đi, toàn bộ thế giới chỉ còn lại ba người chúng tôi. Lưu Thập Bát nói đúng, tôi căn bản không có bản lĩnh để có thể một chân đứng hai thuyền, chỉ có một tên thuyền giặc Nghiêu Diệp này thôi cũng đã không chịu nổi mà nom nớp lo sợ rồi, làm sao dám có lòng dạ khác được.

Nhưng bây giờ chúng tôi đã chia tay rồi, tôi yêu ai, ở chung một chỗ với ai anh cũng không thể xen vào, tại sao lại giận dữ như vậy nhìn tôi? Tôi nợ anh cái gì sao? Nghĩ tới đây, tôi lại hiện ngang ưỡn thẳng lưng lên.

Nghiêu Diệp nhìn tôi chăm chăm, gằn từng chữ một: “Lâm Đại Đại, em lại đây!” Tôi biết rõ hiện tại Nghiêu Diệp rất tức giận, chỉ những lúc anh giận thì mới có thể gọi tên tôi đầy đủ như thế.

Lộ Tử Mặc thân mật vòng tay qua bả vai tôi, mỉm cười nói: “Cô ấy là bạn gái của tôi, vì sao lại phải nghe lời của anh chứ?” Không chỉ Nghiêu Diệp, ngay cả tôi cũng bị những lời này làm cho hoảng sợ, Tử Mặc mới vừa nói gì vậy a, lúc nào thì tôi là bạn gái của cậu ta chứ?

Nghiêu Diệp cau mày, ánh mắt càng lúc càng kinh khủng hơn, không thèm liếc Lộ Tử Mặc một cái, chỉ chăm chăm lạnh lùng nhìn tôi: “Đùa gì thế? Lâm Đại đại, em có biết mình đang làm cái gì không? Đừng hồ nháo nữa!”

Vốn tôi còn cảm thấy cách nói của Lộ Tử Mặc quá mức điên cuồng, nhưng nghe xong câu Nghiêu Diệp nói, tôi lại như bị đánh máu gà lên.

Dường như quá kích động, tôi kéo cánh tay của Lộ Tử Mặc vào người, nhìn anh nói: “Có hồ nháo hay không mắt thấy mới là thật, tôi với anh đã sớm chia tay rồi, thật sự hiện tại tôi và Tử Mặc ở chung một chỗ, chuyện này thì nhắc mớ gì tới anh chứ? !”

Nghiêu Diệp cúi đầu cười, nụ cười hung tàn không có một chút ý gì tốt đẹp như vậy, ngược lại, làm cho người ta run sợ trong lòng, anh đứng đó nhìn tôi, trầm mặc hồi lâu, đột nhiên chuyển giọng mềm mại, mang theo chút cầu khẩn: “Đừng giận anh nữa có được không? Qua đây với anh, chúng ta về nhà. ” Hơn nữa mua một tặng một, kèm thêm mở ra một vòng ôm tư thế đầy ấm áp.

Từ lúc biết anh tới nay tôi chưa bao giờ ở trước mặt anh chiếm được thế thượng phong, lúc nào giận anh thì chưa đến mười giây đồng hồ đã chịu thua mà thỏa hiệp, trong lòng tôi lúc này có từng chấn động rất khó chịu, may nhờ Lộ Tử Mặc giữ tôi, ở bên tai tôi nhỏ giọng nói: “Đại Đại, nếu như không muốn bị anh ta thao túng cả đời chỉ vì vài câu nói đó thôi thì hiện tại nhất định không được tha thứ. ”

Lộ Tử Mặc thức tỉnh tôi, đúng vậy, cho tới bây giờ vì muốn tôi tha thứ, cho nên Nghiêu Diệp mới roi nước mắt cá sấu thế thôi, tôi không muốn lại bị anh găm đến xương cũng không còn, vì vậy tôi cắn chặt môi, kiên định lắc đầu.

Sắc mặt Nghiêu Diệp của càng ngày càng khó coi, sau đó từ từ thả tay xuống, lạnh giọng nói: “Rất tốt, tôi hiểu rõ rồi. ”

Sau đó cũng không nhìn thêm, quay đầu bước đi, bóng lưng cao ngạo cô độc đó khiến mũi tôi cay xè, sau này tôi thực sự không còn nhìn thấy anh được nữa.

Sau này Lộ Tử Mặc giải thích cho tôi ngày đó tại sao cậu ta lại nói như vậy, cậu ấy nói cậu ấy không thích bộ dạng kiên cường không ai bị nổi kia của

Nghiêu Diệp, nếu tôi dễ dàng quay đầu lại chắc chắn anh sẽ không hiểu được mà quý trọng, tôi nghĩ kỹ càng cảm thấy lời của cậu bạn quả nhiên rất đúng, sau đó hai người chúng tôi lại bắt đầu không mặn không nhạt giả trang thành cuộc sống gia đình kiểu tình nhân ân ái. Không biết có phải hay không tôi chỉ diễn bên ngoài còn Lộ Tử Mặc lại quá nhập vai, cậu ta đối với tôi cực tốt, hầu như tất cả mọi thứ mà một người bạn trai có thể đối với bạn gái, đưa đón, ăn cơm, đi dạo phố, xem bóng đá, hỏi han ân cần, từ đầu đến chân chăm sóc không thiếu chút nào, tôi đây làm bạn gái giả còn thấy thiếu tự tin ghê gớm

Tôi còn có quân sư tình yêu là tiểu thư Hồ Diệp Phi bấm tay tính toán, thấy quẻ thẻ bấm được mà sợ hãi: “Vị công tử Lộ Tử Mặc này chắc chắn là có ý đồ với mày, cẩn thận đũa mà thành thật.”

Tôi nhìn nó, mặt đầy ý không ủng hộ: “Tao và Tử Mặc chẳng qua là thanh mai trúc mã thôi, chúng tao tình như anh em vậy đó!” Dù sao Lộ Tử Mặc vẫn thường nhấn mạnh cậu ta chỉ là muốn giúp tôi một tay, bản thân cậu ta không có bất kỳ ý đồ nào đâu.

Hồ Diệp Phi đảo đảo ngón trỏ, thần sắc hết sức chắc chắn: “Có phải hay không mày cứ chờ xem! Mày xem tiểu thuyết tình yêu đủ loại cũng có viết thanh mai trúc mã rất dễ yêu nhau, cho nên mới nói cái thế giới này không như mày nghĩ, cũng đầy rẫy những thứ không thể nào.” Nó đúng trúng chỗ yếu của tôi, đúng vậy, tôi chỉ là không dám nghĩ tới phương diện đó, bởi vì tôi vẫn không thể đáp lại bất cứ một ai.

Hồ Diệp Phi không nhịn được nói thầm: “Ai, vậy mày và thầy Nghiêu thực sự chia tay sao?”

Có lẽ vấn đề này đã trở thành cơ mật cấp 1 của Lâm thị, tôi quyết định mất mùa tai điếc làm ngơ câu hỏi.

Nhưng mà dù là đùa hay thật, Trái đất vẫn luôn quay như thế, ngày vẫn qua đi như thế.

Hôm nay điện thoại di động tự nhiên lại reo lên, tên Lộ Tử Mặc hiện ra kèm cái đầu mặt quý tôi cài làm hình đại diện.

Trước đó cậu có nhìn điện thoại di động của tôi, nói nào có cặp tình nhân nào lại lưu tên đầy đủ như thế, phải có nick name, vì vậy tùy tiện đổi thành Tiểu Mặc Mặc, trong di động của cậu đổi tên tôi thành Tiểu Đại Đại, tự nhiên nói đùa thêm một câu, Đại Đại Mặc Mặc muốn vĩnh viễn ở chung một chỗ.

Tôi nhận điện thoại tới: “Bạn trai giả à, tìm mình có chuyện gì vậy?”

Lộ Tử Mặc bật cười: “Đương nhiên là hẹn hò rồi, bạn gái giả, cậu xem chúng ta mấy ngày không gặp rồi đấy.”

Tôi bấm ngón tay, ờ năm ngày, cười ha ha lên: “Vậy muốn đi đâu hẹn hò?”

Cậu nói: “Gặp mặt rồi nói!”

Chúng đầu đầu tiên là đi xem phim, đặc biệt chọn trúng một bộ phim buồn, nam nữ chính lúc còn trẻ yêu nhau đến khắc cốt ghi tâm, nhưng thiên địa không hòa hợp, bị nữ phụ xấu xa cản trở, hai người vì hiểu lầm mà bỏ lỡ cơ duyên, nữ chủ ôm hận giả cho nam phụ, nhiều năm sau nữ chính cùng chồng và con trai gặp phải năm chính trên đường, anh thế mà vẫn một mình như vậy, còn đợi cô, cô mới dần biết được sự tình năm đó, không khỏi đau buồn, hối tiếc, nếu như ngày đó cô kiên nhẫn một chút, hoặc giả hai người dừng tình sâu duyên cạn đến vậy, có lẽ đã không như bây giờ.

Tôi diễn người: “Mình ghét nhất là loại bi kịch thế này! Còn nói cái gì mà phim tình cảm chứ, rõ ràng là ngược tâm ngược phổi người ta. Nam chủ kia quá mềm yếu, nữ chính thì quá dễ buông tay, cả chục năm rồi hối hận là ý gì? Lời nói đồng dạng của tôi lần này đã khiến Lộ Tử Mặc hoảng hốt, có lẽ chúng tôi không hẹn mà cũng nghĩ về Nghiêu Diệp, tôi và anh cũng chia tay như thế.

Lộ Tử Mặc vỗ lưng tôi giúp tôi đỡ tức: “Được rồi, đừng giận nữa, chỉ là một bộ phim thôi mà, cậu không thích lần sau mình đi xem hài là được.”

Tôi còn đang buồn bực ngập đầu, đột nhiên nhìn thấy đối diện rạp chiếu phim là khi hàng bán Haagen –Dazs, tôi chỉ tro kêu la: “Mình muốn ăn kem, cậu mời mình đi!”

Sau đó cậu ấy mua cho tôi thật, tôi nhìn chằm chằm hồi lâu không định đến, cậu hỏi: “Sao vậy, cậu không thích loại này à?”

Tôi lắc đầu liếm một hớp, ngon tận trong lòng, cũng lạnh đến tận tim, bởi vì tôi phát hiện mình càng lúc càng vô si rồi, của Lộ Tử Mặc không giống với Nghiêu Diệp.

Tôi từng nói với Nghiêu Diệp, sau này kết hôn nhất định phải lấy kem Haagen Dazs để làm bánh ngọt, anh giễu cợt tôi ngây thơ. Anh luôn chuyên chế độc tài như vậy, chưa bao giờ cho tôi ăn kem, anh nói dai dầy tôi lạnh ăn nhiều sẽ đau, nhưng trong tủ lạnh lúc nào cũng có một ít, lúc nào đó, ví dụ như tâm tình anh tốt lên sẽ cho tôi ăn một chút. Hơn nữa anh cũng sẽ không mua vị kem theo yêu cầu của tôi, tôi làm chuyện gì cũng phải trải qua cái bình Nghiêu Diệp mới được thực thi, đây là nam nhân của chủ nghĩa nào không biết? Nhưng tôi lại cảm thấy bá đạo như vậy, rất uất ức, rất ngọt ngào, thói quen thực sự quá đáng sợ.

Chúng tôi đi ngang qua một nhà sách Tân Hoa, nhìn vào còn ngẫu nhiên thấy một vị tác giả đang kí tên trong hoạt động bán sách, người người chen lấn. Tôi nhìn xa xa về phía kệ sách đang được tuyên truyền, là tiểu thuyết tình yêu, hình như lâu rồi tôi cũng không có đọc tiểu thuyết, cho nên tôi vội lôi kéo Lộ Tử Mặc vào tiệm, cậu ta thì đắm đầu vào khu sách điện tử chuyên nghiệp, còn tôi lại bị hấp dẫn bởi một cuốn sách trắc nghiệm đang bán chạy trên kệ hàng.

Theo mục lục tôi nóng lòng tìm tới nội dung mình muốn biết nhất – làm thế nào để phân biệt người yêu và bạn bè?

Nếu như có một ngày hai người khác phái với hai vị trí đó cùng lâm vào tình cảnh khó khăn, sinh mạng cực kì nguy hiểm, mà lúc đó bạn chỉ có thể cứu

từng người một, vậy bạn sẽ cứu ai trước tiên? Xin đừng trực giác để nói ra đáp án trong lòng.

Tôi không chút nghĩ ngợi đáp ngay, nếu là tôi, tôi sẽ cứu Lộ Từ Mặc trước, sau đó là Nghiêu Diệp.

Lật tờ nữa nhìn đáp án:

Người bạn cứu trước – bạn thân nhất của bạn.

Người bạn cứu sau – người bạn yêu thương.

Tôi ngất, tại sao lại thế? Không phải là tôi coi trọng Lộ Từ Mặc hơn sao? Nhìn xuống tiếp, giải thích rằng: “người trong lúc nguy hiểm bạn cứu đầu tiên là người thực sự rất thân thiết, chắc chắn trong lòng bạn người đó có một vị trí rất cao, cho nên bạn muốn họ được bình an, đây là người bạn cùng chung hoạn nạn, là bằng hữu. Mà càng lúc nguy hiểm tất cả tiềm thức của bạn đều quyết tâm để cứu được người thứ hai, hoặc cùng nhau sống chết, đây là cùng sinh cùng tử, là người yêu.

Tôi tức giận đóng sách lại, âm thầm oán trách, đây là cái lý luận chó má nào chứ? Bản cô nương thêm cùng cái tên yêu nghiệt kia đồng sinh cộng tử à? Thật là đâm rỗng hang hổ!

Lộ Từ Mặc tới trước mặt tôi, nhìn thấy lạnh ngắt, bất đắc dĩ nói: “Cây hồm này sao thế? Đọc sách mà cũng tức?”

Tôi ghen lời, không thể nói cho cậu là bị Nghiêu Diệp vô hình bám lấy tôi, giống như một nút thắt chết, làm thế nào cũng không thoát ra ngoài được, tự tôi cũng không biết phải làm sao bây giờ nữa.

Tôi nhìn nụ cười rục rờ của Lộ Từ Mặc, trong lòng gào khóc, tại sao tôi thích người khác mà lại không phải là cậu ấy đây?

Bạn đang đọc truyện *Chạy Theo Thuyền Giấc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Mập mờ như có như không

Nhưng mà trong lúc tôi còn đang suy tư về cuộc sống tình yêu trong tương lai của mình, yêu nghiệt Nghiêu Diệp biến mất mười ngày lại ngóc đầu trở lại, điên đảo não loạn thế giới của tôi.

Giáo viên hướng dẫn luận văn tốt nghiệp đột nhiên phát bệnh tim phải vào bệnh viện, Nghiêu Diệp vì thế mà được chỉ định làm giáo sư hướng dẫn chúng tôi sửa chữa giai đoạn cuối. Anh vẫn phong thần nho nhã như thường, có lẽ cái nụ cười xấu xa đó chỉ trước mặt tôi mới bộc lộ ra, ánh mắt đó giờ nhìn tôi cũng giống như người khác, lạnh lùng mà xa cách, một người đi đường xa lạ. Lòng tôi càng lúc càng quặn đau, cổ họng như thắt lại không tài nào thở được.

Anh xem qua luận văn của mọi người sau đó nhận xét hết một lượt, cuối cùng chỉ có tôi một mình ở lại.

“Đầu tiên tôi muốn nói trước, không phải là tôi cố tình tìm cơ hội gây khó dễ cho cô, tôi cũng chưa nhận rồi tới mức đó.” Anh đưa bản nháp luận văn của tôi sang, trên đó vòng đỏ không biết bao nhiêu chỗ, anh lạnh lùng nói: “Em nhìn xem mình viết cái gì đi? Luận điểm luận cứ trái ngược nhau, râu ria ngoài lề thì nói lan man một đống, em có thực sự xem qua mấy tài liệu tham khảo được đưa không vậy hả? Còn muốn tốt nghiệp nữa không?” Anh giống như sấm sét đánh tôi từ trên xuống dưới, qua một lúc lâu mới nói tiếp: “Sao không nói? Em không phải có thể nói rất nhiều sao?” Nghiêu Diệp bỗng đứng nâng cằm tôi lên, thấy những giọt nước mắt lăn dài thì thoáng kinh ngạc, anh vội buông tay: “Em khóc cái gì? Muốn nói thì cứ nói đi, tôi sẽ giải đáp cho em.”

Bây giờ tôi mới biết hóa ra nước mắt đã rơi đầy mặt, không phải bởi vì anh mắng tôi, đúng như lời anh nói, anh không rảnh rồi tới mức đó, cho nên anh thực sự quan tâm đến luận văn của tôi nên mới phải cẩn thận đến thế, ngay cả lỗi chính tả cũng viết ra bên ngoài, nếu như tôi còn không rõ tâm ý đó thì đúng là đầu heo rồi.

Anh bất đắc dĩ thở dài một cái: “Ngốc, chúng ta làm sao lại thành ra như vậy?”

Tôi yên lặng cúi đầu, làm như không thấy.

Trong phòng làm việc chỉ còn tiếng lật giấy lạo xào, tôi bắt đầu nghiêm túc nhìn lại các điểm trong luận văn của mình, sau đó anh vòng lại các điểm trọng một lần nữa, có một chỗ không hiểu lắm, tôi ngẩng đầu lên hỏi: “Nghiêu, à, thầy Nghiêu, chỗ này tại sao lại...” Tôi nói nửa chừng thì ngừng lại, bởi vì trong lúc vô tình tôi phát hiện Nghiêu Diệp lại đang nhìn lên tôi, lúc bị tôi nhìn trúng, khuôn mặt còn ửng hồng bối rối.

Anh khẽ ho hai tiếng, qua hồi lâu mới làm như không có việc gì, nói tiếp: “Em có gì muốn hỏi cứ hỏi đi!”

Nếu là ngày thường nhất định tôi sẽ chế nhạo người nào đó một phen, sau đó sẽ bị anh chinh đốn đến mức phải cầu xin tha thứ, nhưng mà đó là khi chúng tôi chưa chia tay, còn bây giờ, chẳng qua anh chỉ là thầy, còn tôi, là học sinh.

Thời gian ở bên cạnh anh cứ thế mà lặng lẽ qua đi, tới năm giờ rưỡi, anh khép sách lại: “Hôm nay tới đây thôi, em có thể về. ”

Tôi cúi đầu thu dọn đồ đạc, lúc định về kí túc xá mới phát hiện ra Nghiêu Diệp đang bước về phía tôi, đột ngột kéo tay: “Có muốn tôi tiễn em một đoạn không?” Nhưng rất anh lại đổi ý: “Thôi, tôi không thuận đường, em tự đi đi. ” Không một chút do dự quay người bước đi, để lại tôi một mình nhìn theo.

“Đại Đại, bên này!” Tôi nghe tiếng gọi nhìn sang, xa xa Lộ Tử Mặc đang đứng dựa vào cửa xe ngoắc ngoắc.

Tôi vắt hết sầu não chạy sang, thở hổn hển hỏi: “Cậu hôm nay không có chuyện gì sao? Tôi đón mình làm gì cho khô!”

Lộ Tử Mặc giúp tôi sửa lại cổ áo bị gió thổi loạn, cười rục rịch: “Minh xong việc rồi tới đây, không ai nhìn thể nào cậu cũng không ăn cơm, ăn uống như thể không tốt với cơ thể đâu. ”

Tôi kéo tay cậu mè nheo: “Không ăn cơm là để giảm cân mà!” Nhắc nhở cậu ấy thêm lần nữa “Cậu đừng đối xử tốt với mình quá, cẩn thận mình thích cậu đấy thì khi đó phải khóc ròng lên không chừng!”

Lộ Tử Mặc ôm vai tôi, nói nửa thật nửa giả: “Minh sợ cái gì chứ? Cậu mà thích thật thì mình tiếp nhận ngay. ”

Lúc này có một chiếc xe đi ngang qua người chúng tôi, thoáng ngừng một chút rồi chạy càng lúc càng xa, tôi nhận ra được, người đó là Nghiêu Diệp.

Rốt cuộc cũng có một ngày, chúng tôi lướt qua nhau.

Nếu như nói trước kia Nghiêu Diệp làm những chuyện như vậy là vì quan tâm tôi, muốn giữ tôi lại, thì có lẽ từ nay về sau, chuyện anh muốn làm chính là hành hạ tôi, trả thù tôi. Bởi vì chỉ có đoạn phân tích lý luận đầu tiên, anh đã bắt tôi sửa đến bảy tám lần, ngay cả từ ” nhất định” và ” thiết yếu” cũng phải sửa lại cho chuẩn xác, tôi thực sự sắp điên rồi!

Mỗi lần bị bắt bẻ từng chữ như vậy tôi đều nghiêm túc gặm thét phản bác, anh còn từ từ giễu cợt: “Muốn biện hộ lại rồi hả? Nếu như không muốn thì tùy em, sửa hay không cũng được. ” Một câu nói dễ dàng như vậy có thể khiến tôi nghẹn họng đến vỡ ngực liên hồi, không còn biện pháp nào với người này nữa.

Nhưng mà xoi mói như vậy bài luận văn của tôi như vậy tốt còn chưa thấy đâu nhưng mà tàn phá thì đầy rẫy, không chừng ngày nào đó bài luận của tôi có thể xếp vào hàng ngũ các bài ưu tú đặc biệt cũng nên.

Mấy ngày tiếp theo anh ta tiếp tục hành hạ tôi như một thú vui, tôi tự nói với mình, không thể nhịn được nữa, thôi gắng nhịn thêm lần nữa thôi.

Cũng may rất nhanh đã tới trước ngày bảo vệ luận án. Trong phòng làm việc cả ai kia, tôi cảm giác Nghiêu Diệp hôm nay có gì đó kì quái, anh không gây khó khăn cho tôi nữa, chăm chú chỉ ra mấy điểm trọng yếu trong bài cho tôi quen trước, đến trưa tôi muốn nghỉ anh ta cũng không cho rời đi, tôi nói tôi đã học thuộc lâu lâu rồi, thế mà vẫn bị bắt học thêm lần nữa, không biết trong cái hồ lô Nghiêu Diệp muốn làm gì nữa. Không khí trong phòng làm việc càng trở nên quỷ dị, tôi rốt cuộc cũng không nhịn nổi, đứng bật dậy: “Thầy Nghiêu, em về trước đây, em còn muốn dọn dẹp hành lý. ”

Thấy anh sắc mặt thâm trầm cũng không có ý ngăn cản, tôi nắm lấy cơ hội chạy ra, chỉ là vừa chạm vào được nắm cửa đã bị một lực từ đằng sau đóng lại.

Phịch một tiếng! Tôi còn chưa hiểu rõ chuyện gì cả người đã bị xoay lại giam cầm trong lồng ngực anh, hung ác, bá đạo hôn tôi, không để cho tôi được một chút không gian mà thở, mùi thuốc lá nhàn nhạt trong khoang miệng anh thoảng ra, tôi đánh, anh cũng không nhúc nhích, như muốn hút sạch không khí, sắc bén và tàn bạo, chờ đến lúc anh chịu buông ta, tôi chỉ có thể vô lực mà vịn lấy cánh tay người nào đó, thở hổn hển.

Anh nói: “Lâm Đại Đại, như em mong muốn rồi, chúng ta chia tay nhau, sau này anh cũng không gặp lại em nữa. ”

Thì ra là một nụ hôn từ biệt.

Trong phút chốc bức tường trong lòng tôi ầm ầm sụp xuống.

Tôi nói với Hồ Diệp Phi: “Được lắm rồi, bọn tao rốt cuộc cũng phân giới rõ ràng, về sau mình lấy chồng mình, hấn cưới vợ hấn, không liên quan với nhau nữa. ”

Nó linh động nhìn tôi, cười trào phúng: “Thế không phải tốt quá à? Trước kia không phải mày ước cả đời này không cần qua lại với nhau nữa, giờ thầy Nghiêu quyết định buông tay rồi, mày nên vui vẻ đốt pháo ăn mừng mới phải!”

Tôi lớn tiếng kêu la: “Đúng vậy a, tao vui tới mức không chịu nổi rồi, ngày mai bảo vệ xong ngay lập tức phải đi tìm mùa xuân thứ hai, một người tốt đẹp hơn!”

Nó lạnh lùng hừ một tiếng, lấp lửng nói: “Người tốt hơn đó cũng không phải Nghiêu Diệp, dù sao trên đời này cũng chỉ có một Nghiêu Diệp mà thôi!”

Tôi hết sức bất lực nhìn nó, trong lòng hỗn độn, bởi vì tôi biết nó nói đúng, tôi tự cho là mình vui vẻ, thật ra người không bỏ được chính là tôi.

Buổi tối trước tốt nghiệp này, tôi lăn lộn không ngủ được, trong giấc mơ.

Có một quân vương không ai bì nổi tiến vào giấc mộng của tôi, nhưng mà anh ta không còn nón trụ thiết giáp tiền nhiều nữa, cũng không tàn nhẫn hung ác như ngày trước, người đó lịch sự tao nhã mà phong độ, người đó nói đã chuyển thể rồi, vì tôi mà đến, bởi vì chúng tôi đã có một chuyện tình kéo dài truyền kiếp, kiếp trước tôi thiếu anh, cho nên kiếp này anh muốn đòi lại cả vốn lẫn lãi, tôi không thoát được.

Bảo vệ luận án rất thuận lợi. Tôi cũng chỉ máy móc vậy thôi, mấy giáo sư đều hỏi lại những điều Nghiêu Diệp đã nói, tôi rút cuộc cũng tốt nghiệp rồi.

Tôi mua vé máy bay sớm nhất chạy về nhà, trước sân bay Hồ Diệp Phi còn hỏi: “Sao phải đi gấp gáp như thế, mày sợ cái gì?”

Tôi sợ cái gì à? Tôi sợ mình hối hận.

Sau khi về đến nhà mẹ cũng không hỏi tôi tí gì về Nghiêu Diệp, có lẽ nhìn mặt ngoài cũng đoán được, sau đó tiếp tục khuê chiêng đánh trống sang nhà đi Hai tìm kiếm mùa xuân thứ hai cho tôi.

Ba tôi cũng hứa theo mấy bà điên loạn: “Nhớ nha, con rể tương lai của tôi nhất định phải đẹp trai để còn mang ra chợ khoe, không được kém A Diệp đâu đó!”

Mẹ tôi sờ cằm trầm ngâm: “Lão Lâm, ông nói yêu cầu này quá cao đó, không bằng chờ kiếp sau đi!”

Tôi hiểu mấy người này là cố tình đâm vào nỗi đau của tôi, tôi vẫn giả vờ không có chuyện gì xảy ra, không tìm không phỉ, mặc cho bọn họ thịt cá, kết quả là, mẹ tôi vung tay hô lên: “Con là đá ở hầm cầu hả? Vừa thối vừa cứng, mẹ kệ con!” Tôi vẫn nhớ Nghiêu Diệp, nhưng giờ tôi hận anh đến chết, rõ ràng là anh sai, tại sao tất cả mọi người đều làm như vì tôi hết thấy? Đâu đuôi lăn lộn là sao!

Cũng may còn có Lộ Từ Mặc gọi điện, giọng nói lúc nào cũng ấm áp như vậy, tôi kiếm được cơ hội bắt đầu kể khổ, bao nhiêu là đái ngộ vô nhân đạo thiếu khoa học ở nhà mang ra thêm dầu thêm mỡ kể hết.

Lộ Từ Mặc cười: “Nếu không cậu theo mình ra nước ngoài đi? Như thế thì yên tĩnh được rồi. ”

Tôi theo bản năng gào to: “Như vậy sao được? Mình rất thích nước nhà, mình muốn cống hiến cho quốc gia cho xã hội trí lực và nhiệt tình a!”

Cậu nói tiếp: “Thật ra cậu rất muốn đi tìm anh ta phải không, đồ mất có thể mua lại, nhưng người mất đi rồi không tìm về được đâu.

Trong lòng tôi rồi bời, nói qua loa: “Mình đây là người phạm tục, cậu đừng nói hoa mỹ với mình, mình không chịu nổi. ”

Lộ Từ Mặc khẽ cười: “Không chịu nổi cũng không sao, dù sao không lâu nữa mình sẽ đi, làm bạn với nhau còn không tiếc cả mạng sống, cậu chịu đựng chút đi!”

Tôi lúc này mới lắp bắp nói: “Cái ... cái gì? Cậu phải đi? Đi đâu?”

Cậu ấy nói: “Mình lần này về nước cũng không thích ứng với nơi này được nữa rồi, dù sao mọi chuyện cũng giải quyết xong xuôi, không còn gì vướng mắc nữa, cho nên cũng phải sớm về lại, mẹ mình bên đó mình cũng không an tâm. ”

Tôi khẽ à một tiếng, không nói gì thêm, áo ngủ màu hồng lại thấm thêm vài giọt nước.

Điện thoại im lặng một lúc lâu, chỉ nghe được tiếng thở nhẹ nhẹ.

Cậu nói trước: “Đại Đại, cậu đừng khóc. ”

Tôi hai mắt đầm lệ nhìn lên khung hình nhỏ, trên đó, tôi và Lộ Từ Mặc cùng nhau leo núi mấy ngày trước, chúng tôi xa cách bốn năm, đây là bức hình đầu tiên chụp chung sau khi gặp lại, tôi cười như đứa ngốc, miệng há tẹt mang tai, cậu ấy vẫn cưng chiều tôi như thế, cười rục rờ, sau lưng là ánh mắt trời rực sáng.

Người chụp ảnh giúp chúng tôi có nói: “Hai anh em tình cảm tốt thật. ”

Lộ Từ Mặc nghi ngờ hỏi: “Tại sao lại đoán chúng tôi là anh em? Chẳng lẽ không thể là người yêu sao?”

Người nọ lúng túng xin lỗi: “Ngại quá, tôi chỉ trực giác vậy thôi, thấy hai người không giống tình nhân, tôi nói sai rồi, đừng để ý nhá. ”

Không biết có phải ảo giác hay không, thoáng giây phút đó tôi thấy đáy mắt Lộ Từ Mặc đầy thất vọng, nhưng tôi vẫn lựa chọn giả ngu.

Ngày trước có một con hẻm cũ, Tiểu Đại Đại và Tiểu Mặc Mặc, hai người là thành mai trúc mã, cũng là hạn tốt.

Tiểu Mặc Mặc nói với Tiểu Đại Đại: “Mình sẽ không rời xa cậu, chúng ta vĩnh viễn ở cùng một chỗ. ”

Sau khi trưởng thành Mặc Mặc lại nói với Đại Đại: “Chúng ta không thể ở bên cạnh nhau nữa, bởi vì mình muốn nhìn thấy cậu hạnh phúc. ”

Bạn đang đọc truyện *Chạy Theo Thuyền Giặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Tình yêu quay trở lại

Ở nhà, ngoại trừ việc đi quảng bán lý lịch hồ sơ xin việc thì chỉ có thể cùng Trương Du lẩn lộn, nó nói tôi chủ nghĩa cường quyền đã chiếm đoạt đi thời gian tương thân tương ái của nó với Hạo Nhiên, tôi trả lời: “Làm chị em chỉ có kiếp này, may hi sinh một chút an ủi chị đây thất tình, tình thần thương tổn không được sao?” Nó còn nhấn tâm công kích tôi, “Là chị tự tìm lấy.”

Được rồi, là tôi tự chuốc lấy, tôi mang nó đi cắt tóc, sau đó vì cái nhà tạo mẫu nói như rót mật vào tai kia mà quyết định cắt kiểu đầu nghe nói rất lưu hành hiện nay- kiểu BOBO, vừa cắt tên này vừa nói tôi nhất định có thể trở thành Quế Luân Mỹ thứ hai, nhưng cắt xong rồi, tôi mới thấy mình chính là Dư hầu Thái Lang thứ hai thì có.

“Mày đừng cười nữa được không hả?Coi chừng bị thần kinh bây giờ!”Tôi tức giận liếc Trương Du một cái, nếu không phải nó dẫn đi thì tôi cũng đâu xả thân đến thế?

Trương Du cười đến run cả người: “Xin lỗi, em không khống chế được mình khi nhìn thấy quả dưa hấu Thái Lang này hắc hắc. ”

“Sau này không được bước vào đây nữa!Tay nghề quá kém!”Tôi hung hăng bấm vào eo nó, mở cửa ra đã thấy trong phòng có người, tôi nghi ngờ bước tới gần hơn, thấy rõ mặt người mới cao giọng kêu lên: “Sao anh lại tới đây?”

Trương Du kéo tay tôi nhỏ giọng: “Anh ta là ai vậy?”

Tôi thấp giọng: “Từ lâu là đối tượng xem mắt của chị, bạn của Nghiêu Diệp, Trác Viễn Hàng. ”

Anh ta thấy tôi, việc đầu tiên là quỹ dị quan sát từ đầu tới chân thật lâu, không đưa ra bình luận, chỉ thờ phào đầy nhẹ nhõm: “May mà cô chưa đi khỏi nước. ”Nghe câu này xong tôi mới thấy, tôi với người này có cùng tần số không vậy, tự nhiên đi khỏi nước mình làm gì?

Anh ta lặng lẽ liếc mắt về phòng bếp mẹ tôi mỗi năm phút lại lấy cốc chạy ra đây, nhẹ hỏi: “Chúng ta ra ngoài nói đi?”

Tôi cũng muốn thế, đưa Trương Du và Trác Viễn Hàng đi ra ngoài, tới quán trà sữa dưới lầu.

Lấy chiếc thìa khuấy đảo ly kem tươi trước mặt, tôi nhàn nhạt hỏi: “Có chuyện gì?”

Trác Viễn Hàng không trả lời mà hỏi lại: “Tại sao lại quyết định không xuất ngoại nữa?”

Tôi càng kì quái: “Ai nói với anh tôi muốn ra khỏi nước hả?Sao ngay cả tôi cũng không biết vậy?”

“Thật sự không phải?”Anh ta không tin, tôi đành phải lắc đầu lần nữa, Trác Viễn Hàng lúc này mới ngó ra như đột nhiên phát hiện ra điều gì, bưng tỉnh đứng lên vỗ bàn rầm một phát: “Tôi hiểu rồi. ”

Hiểu cái gì?Tôi vội kéo tên này ngồi xuống: “Anh à, anh đừng kích động, chú ý ảnh hưởng một chút đi!”

“Tôi chỉ hỏi cô một câu thôi. ”Anh ta bình tĩnh đi không ít, ung dung nói: “Cô và A Diệp có phải không còn liên quan nữa rồi không?Cho dù cậu ta có chết cô cũng thờ ơ?”

“Anh ấy sao?”Đến lượt tôi kích động, người quýnh lên suýt nữa đụng đổ cả ly nước trên bàn, nhíp tim tăng vọt.

Anh ta không chút để ý, cười cười: “Thật ra cũng không có gì, thất tình thì phải tìm chuyện gì đó để dời lực chú ý, cậu ta mỗi ngày chỉ ngủ hai tiếng, công việc và công việc, bây giờ đã thủng dạ dày vào luôn bệnh viện luôn rồi. ”Anh ta tiếp tục đánh phá: “Cô đừng lo, cũng không có gì đâu, bác sĩ nói nghiêm trọng thêm chút nữa thì cắt dạ dày thôi, chuyện nhỏ này cậu ta còn chịu được. ”

Đầu tôi sắp bốc ra rồi, cái này mà gọi là không có gì?Rõ ràng là rất nghiêm trọng mà!

Trác Viễn Hàng nhìn đồng hồ đeo tay rồi quay sang nói với tôi: “Được rồi, dù sao tôi cũng tranh thủ bà nội đi phẫu thuật đục thủy tinh thể nên phải đến xem ông bà một chút, A Diệp cũng nhờ tôi mang ít thuốc bổ đưa cho di với chú rồi, giờ hoàn thành nhiệm vụ, tôi về đây. ”

Tôi vội vàng nói: “Tôi đi với anh. ”

Anh ta lờm một cái, giọng nói vô cùng đã thương người khác: “Cô định làm gì, tiếp tục kích thích cậu ta à?”

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi rống lên: “Anh có muốn đi hay không hả?”

Tôi vội vã về nhà nói một tiếng rồi mù mịt đi cùng Trác Viễn Hàng trở về, không buồn nghỉ ngơi mà xộc thẳng vào bệnh viện.

Đẩy cửa bước vào, trong phòng yên ắng, Nghiêu Diệp mặc quần áo bệnh nhân nằm trên giường, mặt trắng bệch tiều tụy, cầm gậy đi, trên mu bàn tay còn truyền dịch, cả người yếu ớt không tưởng tượng được, tôi đau lòng rơi nước mắt.

Trác Viễn Hàng thở dài: “Cô ngồi đi đã, tôi đi hỏi bác sĩ xem tình hình bây giờ thế nào. ”

Tôi đi tới, nắm lấy bàn tay lạnh như băng đó, vuốt ve từng cái một.

Nghiêu Diệp tỉnh lại, nhìn thấy tôi bên cạnh, mắt như không tin được, nhưng rất nhanh lại đổi thành lãnh đạm: “Anh đã nói không gặp em nữa rồi, còn tới làm gì?” Giọng nói một chút lực cũng không có.

Tôi thực sự bị anh chọc tức đến chết rồi, không dịu dàng nổi: “Là em tốt bụng đi quan tâm một tên lòng lang dạ thú, giờ em đi, được chưa?”

Tôi vừa nói vừa đứng bật dậy, eo lại bị anh ôm chặt: “Em nghĩ đây là đầu hả, muốn tới thì tới, muốn đi thì đi sao?”

Bởi vì dùng sức, kim tiêm cắm trên mu bàn tay anh máu chảy ngược lên, đổ đến kinh người, tôi vội hét lên: “Anh buông tay ra mau, chảy máu rồi, anh có phải muốn chết không hả?”

“Em không được đi anh sẽ buông tay. ”Anh nhẹ nói, cực kì trẻ con cầu xin tôi, không phải bị bệnh đến hồ đồ rồi chứ?

Tôi kéo tay anh ra, xoay người đặt anh nằm xuống, giọng nói rất nữ vương tuyên cáo: “Anh nằm im cho em. ”

Anh gật đầu, cứ nhìn tôi như vậy, không nói chuyện.

Tôi bị nhìn đến không tự nhiên, lạnh lùng hỏi: “Anh không phải biết dinh dưỡng đầy đủ chú ý sức khỏe lắm sao, tự nhiên sao lại loét dạ dày hả?

Trong mắt anh thoáng có tia kinh ngạc, trầm trầm giải thích: “Anh không có loét dạ dày, chỉ ngộ độc thức ăn thôi, ngày hôm qua rửa dạ dày nên đỡ nhiều rồi, ở bệnh viện hai ngày đã có thể về. ”

Cái gì? Tôi vọt đứng lên, suy đi nghĩ lại mới hiểu ra là cái tên Trác Viễn Hàng đó đập vào lưng ông đây một gậy, anh ta đang giúp người này dò xét tôi! Tôi cứng sống lưng không nói được lời nào.

Nghiêu Diệp nắm chặt tay tôi, miết nhẹ: “Ngốc, đừng vậy nữa được không, chúng ta bình thường lại đi? Em muốn thế nào cũng được cả, ngoại trừ việc xuất ngoại với Lộ Tử Mặc ra, cái đó anh không chấp nhận được. ”

Tôi hết ý kiến: “Rốt cục là ai nói em muốn xuất ngoại?”

“Không phải? Lộ Tử Mặc nói... ”Nghiêu Diệp sừng sốt một lát, ánh mắt lóe lên tia giết người, “Cậu ta dám lừa anh?”

Tôi đột nhiên nhớ tới lời cậu ấy, khi đó bằng chỉ số IQ của tôi làm sao nghĩ ra được, hóa ra đúng là Tử Mặc giúp tôi hạ giận, diễn một vở kịch trước mặt người tự xưng là thông minh tuyệt đỉnh nhưng lại trở nên ngốc đến mức tin theo.

Anh rốt cục cũng bình tĩnh lại, cứng rắn đưa ra đáp án: “Được rồi. ”

Tôi muốn kéo tay anh ra, nhất quyết không chịu đáp ứng, nhưng tôi biết, tôi cũng không kiên trì được bao lâu nữa.

Trác Viễn Hàng nói: “Tôi thật sự không lừa cô, bác sĩ nói kết quả kiểm tra dạ dày A Diệp bị rối loạn nghiêm trọng, không điều trị nhất định có thể loét rất nhanh. ”Vừa nói vừa đưa cho tôi hộp đồ, “Còn nữa, đây là quà cậu ta nhờ tôi đưa cho cô, vật quy nguyên chủ. ”

Tôi nghi ngờ liếc anh ta một cái nhưng rồi cũng mở quà, một con thỏ ngọc bằng sứ trắng rất đẹp.

Trác Viễn Hàng không nhanh không chậm kể: “Thằng nhóc đó tự làm đấy, cô không biết chứ, nó học thêm về nghệ thuật thiết kế, chắc chưa từng giúp người ta thiết kế cái gì. Ở những phương diện khác cậu ta luôn lợi hại khôn khéo thế thôi, chứ trước mặt người hân yêu chỉ giống như thằng bé vườn trẻ chưa tốt nghiệp, nhưng chỉ cần cô chú ý một chút sẽ thấy cậu ta rất tốt. Nhìn xem, chị tôi không phải cũng thêm khát lắm đó sao? Nhưng đã không còn cơ hội rồi. Tôi hiểu tâm tình của cô, cô muốn hành hạ cậu ta thế nào cũng được, nhưng đừng vì thế mà buông nhau, dù người này không nói, nhưng cậu ta lo lắm, thích cô chắc chắn không có gì phải nghi ngờ. Cô suy nghĩ kĩ lại đi!”

Trong lòng tôi từng lỗ hổng cứ thế được âm áp lấp đầy.

Nghiêu Diệp rõ ràng nói rằng hai ngày là ra viện, nhưng không biết chuyện gì xảy ra, bác sĩ lại nói muốn anh ở lại thêm một tuần quan sát, tránh để lại si chứng về sau, tôi hoài nghi nghiêm trọng đây có phải một âm mưu của Nghiêu Diệp và Trác Viễn Hàng nữa không, nhưng dù vậy, tôi vẫn phải ở lại, được rồi, lòng tôi đã mềm rồi.

Từ Y Sinh cũng tới thăm mấy lần, khi nào cũng hỏi: “Cô dâu mới khi nào thì uống rượu mừng a?”

Nghiêu Diệp cười đến mặt mờ: “Sắp sắp rồi. ”

Tôi cười nhạt: “Cô dâu mới là ai thế? Sao không giới thiệu cho em biết một chút?”

Anh không biết xấu hổ vừa ôm vừa hôn tôi: “Không phải em thì ai?”

Tôi lạnh lùng nhìn anh: “Chúng ta từ khi nào thì bình thường vậy hả?”

Anh buông tay ra, vẻ mặt từ kinh ngạc đến bất đắc dĩ, đến lãnh đạm, tôi nhìn sắc mặt người nào đó biết hóa mà tâm tình rất tốt, giọng anh lạnh như băng: “Em vẫn muốn đi sao?”

Tôi không nhìn ánh mắt buồn bã đó, giả vờ nghiêm mặt nói: “Đi hay ở cứ chờ vấn đề lịch sử giải quyết xong rồi hãy nói. ”

“Trước mắt quan hệ của anh và Trác Tâm Nghiên là gì?”

“Bạn tốt. ” Anh đáp, thấy sắc mặt của tôi xấu đi vội đổi lời: “Bạn bình thường. ”

Tôi hài lòng gật đầu: “Vậy anh định sẽ thế nào với tình cảm của chúng ta?”

Anh cũng nghiêm túc: “Chờ em gật đầu chúng ta sẽ kết hôn. ”

Tôi ho nhẹ hai tiếng, đỏ mặt tiếp tục hỏi: “Hôn nhân không có tình yêu sẽ không hạnh phúc, anh yêu em sao?”

Anh trả lời: “Yêu. ”

“Yêu bao nhiêu?”

Về mặt anh vô cùng thành khẩn: “So với tưởng tượng của em nhiều hơn rất nhiều. ”

Trong tưởng tượng của tôi? Tôi nhếch môi cười, lời này mới xuôi tai làm sao! Vì vậy tôi thừa thắng xông lên: “Sau này cái gì cũng nghe em?”

Anh nghĩ nghĩ: “Có thể, chỉ cần không trái với nguyên tắc của anh. ”

Lời này có vẻ không hợp lý lắm, nhưng mà tôi không quản nhiều như vậy, hung hăng hôn vào trán anh một cái: “Nhớ lời hôm nay anh nói đấy, bé ngoan. ”

Anh vốn mừng rỡ như điên, sau đó lại nhúu chặt mày, mờ ám hôn vào cổ của tôi, đầu chấm hết cho một đoạn nhạc kịch gương vỡ lại lành, ý vị nói: “Ngốc, đây mới là hôn, biết không?”

Từ sau khi tôi chấp nhận Nghiêu Diệp yêu nghiệt này làm bạn trai mới giác ngộ ra một điều, tình địch của tôi không ai có thể ngờ tới.

Nhìn xem người trước mắt này là ai chứ?

Một cô bé mặt đồng phục bệnh viện, xinh đẹp mỹ miều ôm chân Nghiêu Diệp khóc đến đứt ruột đứt gan, cô bé này chính là một đóa hoa nhỏ của tổ quốc đã anh dũng quỳ gối trước mị lực câu Nghiêu Diệp.

Cô bé nũng nịu kêu la: “Em không muốn anh đi, không muốn đâu. ” Cha mẹ cô bé nhìn tôi đầy xin lỗi.

Nghiêu Diệp cười rất dịu dàng, ngồi xổm xuống thủ thi an ủi: “Ti Ti ngoan, nghe lời bác sĩ chữa bệnh, khi nào lành anh dẫn em đi chơi. ”

“Vậy chúng ta ngéo tay, không chỉ dẫn em đi chơi, chờ em lớn anh phải lấy em nữa!” Cô gái roi nước mắt vô cùng tự nhiên, Lolita cực hạn.

Nghiêu Diệp và tôi dở khóc dở cười, thời buổi này những đứa trẻ trưởng thành sớm quá chăng?

Cha mẹ của nó không nhìn nổi, vội vàng lôi khuê nữ nhà mình về.

Nghiêu Diệp cười vô cùng đắc ý: “Thế nào, có cảm giác nguy hiểm không?”

Tôi ghé mặt, tiếng chuông di động cũng vang lên, vừa nhìn sang đến lượt tôi đắc ý: “Anh có Ti Ti của anh, em cũng có người ái mộ. ”

Tôi đứng trước mặt anh mà nghe máy: “Từ Mặc à, ừ, mình giờ đang ở ngoài. ” Rất hài lòng nhìn sắc mặt Nghiêu Diệp biến hóa, hung hăng nhìn chăm chăm tôi.

Lộ Từ Mặc nói: “Đại Đại, mình sắp lên máy bay. ”

Tôi suýt nữa không cầm chặt điện thoại, mấy ngày nay vừa mới bình thường quan hệ cho nên đã quên mất chuyện này!

Một lát sau mới bình tĩnh lại, tôi cắn môi: “Mình đi tiễn cậu. ”

Cậu ấy khẽ cười: “Ừ, mình chờ. ”

Tôi nói với Nghiêu Diệp: “Lộ Tử Mặc sắp đi, em muốn đi tiễn cậu ấy. ”Sau khi bình thường hóa quan hệ chúng tôi có kí hiệp ước ba chương, sau này có chuyện gì cũng không được giấu diếm đối phương nữa.

Tôi vốn nghĩ rằng Nghiêu Diệp không vui ai ngờ anh thế mà cười cực kì quỷ dị, đứng lên: “Đi, anh đưa em tới sân bay. ”

Tôi vừa định nói không cần đã bị anh tàn nhẫn liếc nhìn trấn áp, Nghiêu Diệp, lại lần nữa trở thành địa chủ, tiếp tục áp bức cả thể nông dân tôi rồi.

Đến sân bay, Lộ Tử Mặc thấy Nghiêu Diệp đến cũng không có vẻ bất ngờ, thậm chí còn ra bộ đoán trước.

Nghiêu Diệp rất có phong độ, nắm tay Lộ Tử Mặc nói: “Sao đi nhanh vậy?Không đợi uống rượu mừng của chúng tôi sao?”

Một câu nói khiến cho khuôn mặt rạng rỡ của Lộ Tử Mặc hóa đá, cũng may cậu ấy thích ứng kịp, cười: “Sợ không được, không phải anh nói tôi lại cứ nghĩ Nghiêu tiên sinh sao lại không phong độ như vậy đúng không?”

Nghiêu Diệp vỗ vỗ vai cậu, cười vô cùng giả dối: “Dĩ nhiên. ”

Tôi cảm giác được ánh mắt đầu lửa trong truyện tranh xuất hiện, lại dừng lại trên hai vị đại nhân trước mặt đây,

Lộ Tử Mặc ngoắc tôi tới, tôi do dự một lát rồi cũng bỏ qua ánh mắt giết người của Nghiêu Diệp đến gần cậu: “Chúc cậu thuận buồm xuôi gió, nhớ giữ liên lạc nha. ”

Cậu ấy gật đầu, sau đó bất ngờ cúi người xuống, một cảm xúc mềm mại lướt qua gương mặt tôi: “Tiểu Đại Đại, gặp lại sau. ”

Tôi còn sững sờ thì cậu ấy đã mang theo nụ cười khiêu khích Nghiêu Diệp lên máy bay.

Nghiêu Diệp lạnh đến dọa người, thấy tôi ủy khuất anh cũng đành thở dài, mấp máy môi lạnh lùng nói: “Sau này cách xa thằng nhóc kia một chút, anh không thích!”

Tôi không nghe theo: “Anh mới vừa rồi còn muốn mời người ta tham gia hôn lễ... ”

Người đàn ông này quá dối trá đi.

Anh vuốt khuôn mặt như hoa như ngọc của tôi: “Ngoan, nghe lời anh không sai đâu, anh cho em một phần đại lễ. ”

Tôi vui rạo rức nín lại: “Đại lễ gì cơ?”

“Bảo đảm em sẽ thích, làm bà vợ vàng của anh. ”

Thật ra thì, hạnh phúc chính là yêu nghiệp rồi cục cũng đánh bại được nô dân, cá rôc cuộc cũng bị mèo ăn hết.

Bạn đang đọc truyện *Chạy Theo Thuyền Giấc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.